ASLA VAZGEÇME, ORMAN VE OYUNBOZAN'IN YAZARI

HARLAN COBEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ASLINDA HER ŞEY YALANDI...

İHANETİN 5 YÜZÜ

MARTI

Çeviren: Derya Engin

ASLA VAZGEÇME, ORMAN VE OYUNBOZAN'IN YAZARI

HARLAN COBEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

İHANETİN 5 YÜZÜ

Çevirmen: Derya Engin

MARTI

İhanetin 5 Yüzü
Harlan Coben

1. Baskı: Haziran 2015
ISBN: 978-605-348-714-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Harlan Coben
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı - Cilt
İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa Çifte Havuzlar Yolu No: 8/A
Zeytinburnu/İST
Tel: (212) 674 37 23
Sertifika No:29030

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Gone For Good
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Derya Engin
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Redaksiyon : Kerem Yıldız
Son Okuma : Seda Kutsal
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

ASLA VAZGEÇME, ORMAN VE OYUNBOZAN'IN YAZARI

HARLAN COBEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

İHANETİN 5 YÜZÜ

Çevirmen: Derya Engin

MARTI

Anne'e
A ma vie de coeur entier

1

Ölümünden üç gün önce –bunlar son sözleri olmasa da, ona yakındı– annem bana ağabeyimin hâlâ hayatta olduğunu söyledi.

Tek söylediği bu oldu. Detaylara inmedi. Sadece bir kez söylcdi bunu. Durumu pek iyi değildi. Morfin çoktan kalbiyle final maçını yapmıştı. Teni sarılık ile bronzluk arasında bir renkteydi. Gözleri kafatasının içine doğru çökmüştü. Sürekli uyuyordu. Aslında ayık olacağı –eğer bu ayık bir ansa, ondan da şüpheliyim– sadece bir an daha olacaktı ve o sırada ona mükemmel bir anne olduğunu, onu çok sevdiğimi söyleme ve ona veda etme şansı bulacaktım. Ağabeyime dair hiçbir şey konuşmadık. Bu, o da yatağın yanı başındaymış gibi düşünmediğimiz anlamına gelmiyordu.

"O yaşıyor."

Ağzından çıkan sözcükler tam olarak bunlardı. Eğer söylediği doğruysa, bunun iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

Dört gün sonra annemi defnettik.

Yasımızı tutmak için eve döndüğümüzde, babam oturma odasında sigara dumanının içindeydi. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Elbette ki ben de oradaydım. Ablam Melissa Seattle'den kocası Ralph'le beraber gelmişti. Selma Teyzem ve Murray Eniştem de oradaydı. Ruh eşim Sheila hemen yanımda oturuyor ve elimi tutuyordu.

Herkes bundan ibaretti.

Sadece bir çiçek aranjmanı vardı, devasa bir şeydi. Sheila kartı görünce gülümsedi ve elimi sıktı. Hiçbir yazı, hiçbir mesaj yoktu; sadece şu çizim vardı:

Babam cumbanın penceresinden –son on bir yılda iki kez havalı tüfekle paramparça olan pencere– dışarıyı izliyordu. "Orospu çocukları" diye mırıldandı. Döndü ve gelmeyen birini düşündü. "Tanrı aşkına, Bergmanlar en azından gelip bir görünemezler miydi?" Ardından gözlerini kapatıp uzaklara baktı. Öfke, yüzleşme cesareti bulamadığım bir acıyla birleşip onu yeniden tüketmeye başladı.

Bunlarla dolu on yılda bir ihanet daha.

Hava almam gerekiyordu.

Ayağa kalktım. Sheila endişeli gözlerle bana baktı. "Biraz yürüyeceğim," dedim hafif bir sesle.

"Gelmemi ister misin?"

"Sanmıyorum."

Sheila başını salladı. Yaklaşık bir yıldır beraberdik. Daha önce, benim oldukça tuhaf hallerimle bu kadar uyumlu bir sevgilim hiç olmamıştı. Elimi bir kez daha seni seviyorum dercesine sıkınca içimi bir sıcaklık kapladı.

Ön kapımızdaki paspası, sert suni çimdendi ve sol üst köşesindeki plastik papatya ile adeta golf sahasından çalınmış gibi duruyordu. Üzerinden atlayıp Downing Place'te dolaşmaya başladım. Sokakta insanı hissiz bırakacak şekilde 1962'den kalma, alüminyum panel kaplı müstakil evler sıralıydı. Üzerimde hâlâ koyu gri takım elbisem vardı. Sıcakta kaşındırıyordu. Yakıcı güneş davula vurur gibi vuruyor ve huysuz yanım bunun çürümek için harika bir gün olduğunu düşünüyordu. Annemin dünyayı aydınlatan gülümsemesi –tüm bunlar olmadan önce– geldi gözümün önüne. Bu görüntüyü aklımdan uzaklaştırdım.

Kendime ne kadar kabul ettirdiğimden şüphe duysam da, nereye gittiğimi biliyordum. Görünmeyen bir güç tarafından oraya çekiliyordum. Kimileri buna mazoşistçe diyebilir. Bazıları da bunu bir son veriş olarak görebilir. İkisi de olmayabileceğini düşündüm.

Her şeyin bittiği noktaya bakmak istedim.

Yaz banliyösünün görüntüsü ve sesleri üzerime hücum etti. Çocuklar bisikletlerinin üzerinde ciyaklıyordu. 10. Yol'daki Ford/ Mercury bayiinin sahibi olan Bay Cirino çimlerini biçiyordu. Steinler -daha büyük bir zincir tarafından yutulup giden bir nalbur zinciri kurmuşlardı– el ele yürüyordu. Oynayanların hiçbirini tanımamama rağmen, Levinelerin evinde Amerikan futbolu oynanıyordu. Kaufmanların arka bahçesinden barbekü dumanları yükseliyordu.

Glassmanların eski evinin önünden geçtim. "Aptal" Mark Glassman altı yaşındayken sürgülü cam kapıya çarpmıştı. Süpermen olmuştu. O çığlığı ve kanı hatırlıyordum. Kırktan fazla dikiş atılması gerekmişti. Aptal büyüdü ve halka arz edilen bir şirket sayesinde çok zengin oldu. Ona hâlâ Aptal dediklerini sanmıyorum, ama asla bilemezsiniz.

Marianoların evin girişine muhafızlık eden plastik geyikleri

ile hâlâ duran solgun sarı renkteki korkunç gölgeliği eğilip bükülmüştü. Mahalledeki kötü kızımız Angela Mariano bizden iki yaş büyüktü ve büyük, korkutucu tipler gibiydi. Angela'yı yerçekimine meydan okuyan boyundan bağcıklı bluzuyla arka bahçesinde güneşlenirken izlemiş, derin hormonal özlemlerin acı dolu dürtüşlerini hissetmiştim. Ağzım gerçekten sulanıyordu. Angela anne babasıyla kavga ederdi ve gizlice evin arkasındaki alet edevat odasında sigara içerdi. Erkek arkadaşı motosiklet kullanıyordu. Geçen yıl şehrin göbeğinde, Madison Avenue'de ona rastladım. Onun berbat görünmesini bekliyordum –cinsel anlamda ilgi duyduğunuz ilk kişinin hep böyle olmasını beklersiniz– ama Angela harika ve mutlu görünüyordu.

Eric Frankel'in Downing Place 23 numaradaki evinin önündeki çim fıskiyesi ağır ağır çalışıyordu. Eric, ikimiz de yedinci sınıftayken Short Hills'teki Chanticleer'de uzay seyahati temalı bir doğum günü partisi düzenlemişti. Tavan planetaryum gibi düzenlenmişti, takımyıldızlarla bezenmiş siyah bir gökyüzü. Yer kartım "Apollo 14 Masası"nda oturduğumu söylüyordu. En önemli parça, yeşil bir fırlatma rampasına yerleştirilmiş olan gösterişli model roketti. Gerçekçi uzay kostümleri giymiş olan garsonların her biri Mercury 7* üyelerinden biri olmalıydı. Bize "John Glenn" servis yapıyordu. Cindi Shapiro ve ben şapele girip bir saatten fazla oynaştık. Bu benim ilk seferimdi. Ne yaptığımı bilmiyordum. Cindi biliyordu. Muhteşem olduğunu, dilinin kavrayışlarını ve beni beklenmedik yerlere çekişini hatırlıyorum. Ama ayrıca ilk merakımın yirmi dakika kadar sonra can sıkıntısına dönüştüğünü de hatırlıyorum, safça bir "hepsi bu mu?"nun ardından gelen şaşkın bir "sırada ne var?"

** The Mercury Project için seçilmiş 7 astronot. Üyeleri, NASA'nın bütün insanlı uçuşlarında görev yapan tek grup olma özelliğini taşır. (ç.n.)*

Cindi ve ben gizlice, öpüşme sonrası halimizle Cape Kennedy'nin Apollo 14 Masası'na döndüğümüzde (Herbie Zane Band kalabalığı "Fly Me to the Moon" ile eğlendiriyordu), ağabeyim Ken beni kenara çekip detayları sordu. Ben, elbette ki, büyük bir zevkle anlattım. Bana o gülümsemesiyle karşılık verip bir beşlik çaktı. O gece ranzamızda uzanırken, Ken üstte, ben altta, müzik setinde Blue Oyster Cult'un "Don't Fear the Reaper" şarkısı (Ken'in en sevdiğiydi) çalarken, ağabeyim bana bir dokuzuncu sınıf öğrencisinin gözünden hayatın gerçeklerini anlattı. Sonradan onun büyük ölçüde yanıldığını öğrenecektim (göğüslere fazla önem veriyordu), ama dönüp de o geceyi düşündüğümde hep gülümserim.

"O yaşıyor..."

Başımı iki yana salladım ve Holderların eski evinin oradan Coddington Terrace'a doğru sağa döndüm. Burası, Ken'le birlikte Burnet Hill Ortaokulu'na giderken kullandığımız yoldu. Eskiden iki evin arasında yolu kısaltan asfalt bir patika vardı. Hâlâ duruyor mu diye merak ettim. Annem –herkes, çocuklar bile ona Sunny derdi– okula kadar sözde çaktırmadan peşimizden gelirdi. Ken ve ben, annem ağaçların arkasına saklandıkça gözlerimizi devirirdik. Şimdi onun bu aşırı koruyucu tavrı aklıma geldikçe gülümsüyorum. O zamanlar bundan utanırdım, ama Ken hiç umursamazdı. Ağabeyim bunu yok sayacak kadar rahat biriydi. Ben değildim.

İçimde bir acı hissederek yürümeye devam ettim.

Belki de sadece benim hayal ürünümdü, ama insanlar bana bakmaya başlamıştı. Bisikletler, yere çarpan basketbol topları, fıskiyeler ve çim biçme makineleri, futbol oynayanların bağırışları, hepsi ben yanlarından geçerken sus pus oluyordu. Bazıları merakla izliyordu beni, çünkü bir yaz akşamı koyu gri takım elbiseli ya-

bancı bir adamın orada dolaşması tuhaf bir durumdu. Ama daha çok, yani öyle görünüyordu, beni tanımışlar ve bu kutsal toprağa adım atma cüretimle dehşete kapılmış gibilerdi.

Coddington Terrace 97 numaradaki eve hiç tereddüt etmeden yaklaştım. Kravatım gevşemişti. Ellerimi ceplerime soktum. Kaldırım taşının asfaltla buluştuğu noktada durdum. Neden buradaydım? Oturma odasındaki perdenin hareket ettiğini gördüm. Pencerede Bayan Miller'ın kasvetli ve hayalet gibi yüzü belirdi. Bana baktı. Ne hareket ettim, ne de bakışlarımı kaçırdım. Bir süre daha baktı, sonra yüzünün yumuşaması beni şaşırttı. Ortak kederimiz aramızda bir bağ kurmuştu sanki. Bayan Miller bana başını salladı. Ben de ona başımı salladım ve gözlerimin yaşarmaya başladığını hissettim.

Hikâyeyi *20/20*'de *Prime Time Live*'da ya da herhangi bir televizyon ve gazetede görmüşsünüzdür. Görmemiş olanlar için resmi kayıtlardaki haliyle söyleyeyim: On bir yıl önce, 17 Ekim'de Livingston, New Jersey'de, o zamanlar yirmi dört yaşında olan ağabeyim Ken Klein, komşumuz Julie Miller'a vahşice tecavüz edip onu boğarak öldürdü.

Onun bodrum katında. Coddington Terrace 97 numarada.

Cesedinin bulunduğu yer burasıydı. Deliller onun bu sefil evde mi öldürüldüğünü, yoksa öldükten sonra mı su lekeleri bulunan zebra desenli kanepenin arkasına atıldığını bulmaya yetmemişti. Çoğu kişi ilkini farz etti. Ağabeyim ortadan kayboldu ve bilinmeyen bir yere kaçtı, en azından resmi kayıtlara göre böyleydi.

Geçen on bir yıl içinde Ken uluslararası bir arama ağından yakayı sıyırmıştı. Yine de "onu görenler" olmuştu.

İlk ihbar cinayetten yaklaşık bir yıl sonra İsveç'in kuzeyindeki bir balıkçı köyünden geldi. Interpol oraya gitti, ama ağabeyim bir şekilde onları atlatmıştı. Birinin ona haber verdiği düşünülmüştü. Nasıl ya da kim olabileceğini bilemiyorum.

Bir sonraki ihbar dört yıl sonra Barselona'dan geldi. Ken – gazete haberlerini dikkate alırsak– "okyanus manzaralı bir çiftlik" kiralamıştı (Barselona'nın okyanusa kıyısı yoktur), hem de –yine gazetelere göre– "kıvrak, koyu renk saçlı ve muhtemelen Flamenko dansçısı olan bir kadınla birlikte." Orada tatil yapan bir Livingston sakini, Ken'i ve Kastilyan sevgilisini plajda akşam yemeği yerken görmüştü. Ağabeyimi bronz tenli, fit, yakası açık beyaz gömlek ve çorapsız mokasen ayakkabılı olarak tarif etmişlerdi. O Livingstonlu, Bay Hunt'ın dördüncü sınıftaki dersinde sınıf arkadaşım olan Rick Horowitz adında biriydi. Üç ay boyunca Rick, teneffüslerde tırtıl yiyerek bizi eğlendirmişti.

Barselona'daki Ken yine kanunun ellerinden sıvışıp gitmişti.

Ağabeyim son görüldüğünde, Fransız Alpleri'ndeki tepelerde kayak yapıyordu (enteresandır ki, Ken cinayetten önce hiç kayak yapmamıştı). Bundan da *48 Hours*'taki haber dışında bir şey çıkmadı. Aradan geçen yıllarda, ağabeyimin kaçak durumu VH1'ın *Şimdi Neredeler?* programının suç versiyonu gibi olmuştu; ne zaman bir dedikodu ortaya atılsa ya da daha çok, gazetelerden biri haber sıkıntısı çektiğinde su yüzüne çıkıyordu.

Doğal olarak televizyondaki "banliyö yanıldı", "ekip çöktü" ya da uydurdukları herhangi bir benzer takma addan nefret ediyordum. "Özel haberler" (bir kez olsun, buna "normal haber, bu hikâyeyi herkes yaptı" demelerini istiyordum) sürekli Ken'i aynı beyaz tenis kıyafetli fotoğraflarıyla –o zamanlarda ulusal derecelere sahip bir oyuncuydu– en havalı haliyle gösteriyordu. Bunları

nereden bulduklarını hiç bilmiyorum. O fotoğraflarda Ken, insanların görür görmez nefret edeceği kadar yakışıklı görünüyordu. Kibirli, Kennedy saçlı, beyazlara tezat düşen bronz tene sahip, dişlek sırıtışlı fotoğraftaki Ken, tüm hayatını cazibesiyle (biraz olsun) süren o ayrıcalıklı (ki değildi) insanlar gibi görünüyordu.

Ama magazin programlarından birine ben de çıkmıştım. Bir yapımcı bana ulaşmış –bu çok başlardaydı– ve bana "iki tarafı da adilce" sunmak istediğini söylemişti. Bana ağabeyimi linç etmek isteyen çok sayıda insan olduğunu söylemişti. Aslında "denge" adına ihtiyaçları olan şey "gerçek Ken"i yaşadığı yerdekilere anlatabilecek biriydi.

Ben de buna kandım.

Platin rengi saçları olan ana haber spikeri bir saatten uzun süre benimle röportaj yaptı. Süreç gerçekten de hoşuma gitti. Terapi gibiydi. Bana teşekkür edip yolcu etti. Röportajı yayınladıklarında, onun sorularını (Ama elbette bize ağabeyinin mükemmel olmadığını söylemeyeceksin, değil mi? Bize onun aziz olmadığını söylemeye çalışmıyorsun, doğru mu?) çıkarıp sadece benim anlattıklarımı "Ken aziz değildi, Diane" cümlemle ve yüzüme, burnumdaki gözenekleri gösterecek kadar yakın plan odaklanıp dramatik bir müzikle destekleyerek kullandılar.

Zaten olan bitenin resmi kayıtlara geçen hali de buydu.

Ben buna hiç inanmadım. Bunun mümkün olmadığını söylemiyorum. Ama ben ağabeyimin öldüğü ihtimaline daha çok inanıyorum, yani on bir yıldır ölü olduğuna.

Daha doğrusu, annem hep Ken'in ölmüş olduğuna inanmıştı. Buna kesinlikle inanıyordu. Tamamen. Oğlu katil değildi. O kurbandı.

"O yaşıyor... Bunu o yapmadı."

Millerların evinin ön kapısı açıldı. İçeriden Bay Miller çıktı. Gözlüğünü burnundan yukarı doğru itti. Yumrukları acınası bir Süpermen duruşuyla kalçasının üzerinde duruyordu.

"Defol buradan Will," dedi bana.

Ben de dediğini yaptım.

Diğer büyük şok bir saat sonra yaşandı.

Sheila ve ben annemle babamın yatak odasındaydık. Kendimi bildim bileli bu odayı aynı, mavi süslemeli soluk gri mobilyalar süslüyordu. Yayları gevşemiş, battal boy yatağa oturduk. Annemin en kişisel eşyaları –annemin normalden büyük komodinin çekmecesinde sakladığı şeyler– yorganın üzerine saçılmıştı. Babam hâlâ alt katta, öfke içinde cumbanın penceresinden dışarıyı seyrediyordu.

Annemin saklayacak ve yakınında tutacak kadar değerli bulduğu bu şeyleri neden gözden geçirmek istediğimi bilmiyorum. Canımı acıtacaktı. Bunu biliyordum. Kasıtlı olarak acı çekmek ile rahatlama arasında bir ilişki vardı, ateşle oynamak gibi bir yaklaşım işte. Bunu yapmam gerekiyordu, sanırım.

Sheila'nın güzel yüzüne –sola eğilmiş, gözleri aşağıda ve odaklanmıştı– baktım ve yüreğimin kabardığını hissettim. Biraz tuhaf gelecek ama Sheila'yı saatlerce izleyebilirdim. Sadece güzelliğinden değil –onunki klasik anlamda bir güzellik değildi, ya genetik olarak ya da kasvetli geçmişinden kaynaklı, yüz hatları biraz merkezden uzaktı– ama onda bir canlılık, merak ve ayrıca kırılganlık vardı, sanki alacağı bir darbe onu bir daha tamir edilemeyecek kadar parçalayacak gibiydi. Sheila benden kendisi için cesur olmamı istemişti.

Sheila kafasını kaldırmadan hafifçe gülümseyip, "Kes şunu," dedi.

"Bir şey yapmıyorum ki."

Sonunda kafasını kaldırdı ve yüzümdeki ifadeyi gördü. "Ne oldu?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Sen benim dünyamsın," dedim sadece.

"Çok çekicisin."

"Evet," dedim. "Bu doğru."

Bana tokat atar gibi yaptı. "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Sevmemek mümkün mü?"

Gözlerini devirdi. Sonra bakışlarını annemin yatağının yanına çevirdi. Yüzü öylece kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Anneni." Sheila gülümsedi. "Onu gerçekten de severdim."

"Keşke onu daha önce tanısaydın."

"Keşke."

Sararmış kâğıtlara bakmaya başladık. Doğum belgeleri: Melissa'nınki, benimki ve Ken'inki. Ken'in tenis başarılarıyla ilgili haberler vardı. Odanın her yeri servis kullanan bronz heykelcikleriyle, yani onun kupalarıyla doluydu. Çoğu cinayet öncesinden kalma eski fotoğraflar vardı. Sunny. Bu, çocukluğundan beri annemin lakabı olmuştu. Ona yakışıyordu. Onun okul aile birliği başkanı olduğu dönemden bir fotoğraf buldum. Ne yaptığını bilmiyorum, ama kafasında rüküş bir şapkayla sahnedeydi ve tüm veliler onu alkışlıyordu. Okul kermesini düzenlediği zamandan da bir fotoğraf vardı. Palyaço kıyafeti giymişti. Sunny, arkadaşlarım arasında en sevilen büyüktü. Hepimizi arabaya doldurmasına bayılıyorlardı. Sınıf pikniğini bizim evde istemişlerdi. Sunny'nin tedirgin etmeyen bir rahatlığı vardı, belki de biraz çılgındı ve bu

nedenle bir sonraki hamlesini kestiremezdiniz. Annem hep heyecanlı biriydi.

Üst katta iki saatten fazla kaldık. Sheila acele etmeden tüm resimlere dikkatle baktı. Bir tanesinde takılıp kalarak gözlerini kıstı. "Bu kim?"

Fotoğrafı bana verdi. Solda annem yarı müstehcen sarı bikinisiyle duruyordu, sanırım 1972 yılıydı ve vücudu çok düzgün görünüyordu. Siyah bıyıklı ve mutlulukla gülümseyen kısa boylu bir adama kolunu atmıştı.

"Kral Hüseyin," dedim.

"Anlayamadım?"

Başımı salladım.

"Ürdün kralı mı?"

"Evet. Annemle babam onu Miami'deki Fountainebleau'da görmüş."

"Sonra?"

"Annemden ondan fotoğraf için poz vermesini istemiş."

"Şaka yapıyorsun."

"İşte kanıtı."

"Etrafında korumaları filan yok muymuş?"

"Sanırım silahlı olduğunu düşünmemişler."

Sheila kahkaha attı. Annemin bana olayı anlatışını hatırlıyorum. Kral Hüseyin'le poz verişini, babamın fotoğraf makinesinin çalışmayışını, bıyık altından söylenişini, düzeltmeye çalışmasını, kralın sabırla bekleyişini, kralın güvenlik şefinin makineyi kontrol edişini, sorunu buluşunu ve sorunu giderip babama geri verişini anımsıyorum.

Annem, Sunny.

"Çok güzelmiş," dedi Sheila.

Julie Miller'ın cesedini bulduklarında onun bir yanının öldüğünü söylemek çok klişe, ama klişeler genellikle doğrudur. Annemin kahkahası susmuştu. Cinayeti duyduktan sonra ne öfke nöbeti geçirdi, ne de isterik şekilde ağladı. Hep keşke öyle yapsaydı demişimdir. Benim dengesiz annem, ürkütücü derecede normalleşmişti. Bütün tavırları sıradan, monoton bir hal almıştı –bunu tanımlamak için en doğru sözcük *tutkusuz*du– ve bunları onun gibi birinde görmek, en tuhaf yapmacıklıklara şahit olmaktan da kötüydü.

Kapı zili çaldı. Yatak odasının penceresinden bakınca Eppes-Essen şarküterinin dağıtım minibüsünü gördüm. Yas tutanlar için sandviç. Babam iyimser davranıp fazlaca sipariş vermişti. Oldum olası kuruntuludur. *Titanik*'in kaptanı gibi bu evde kalmıştı. Cinayetten kısa süre sonra pencerelerin havalı tüfekle ilk aşağı indirilişini hatırlıyorum, onun öfkeyle yumruklarını sıkışını da. Annem, sanırım, taşınmak istemişti. Babam istemedi. Taşınmak onun gözünde teslim olmaktı. Taşınmak oğullarının suçunu kabul etmekti. Taşınmak ihanetti.

Sersem.

Sheila gözlerini bana çevirmişti. Sıcaklığı neredeyse elle tutulabilir haldeydi, adeta yüzüme güneş ışınları çarpıyordu. Kendimi bir süre o sıcaklığın içinde bıraktım. Bir yıl kadar önce işte tanışmıştık. New York 41. Cadde'deki Covenant House'ta üst düzey yöneticiyim. Evden kaçan gençlerin sokakta hayatta kalabilmeleri için onlara yardım eden bir hayır kuruluşuyuz. Sheila gönüllü olarak oraya gelmişti. Hiç kasaba kızı gibi görünmese de Idaho'daki küçük bir kasabadan geliyordu. Bana yıllar önce kendisinin de evden kaçtığını söylemişti. Bana geçmişine dair anlattığı tek şey bu olacaktı.

"Seni seviyorum," dedim.

"Sevmemek mümkün mü?" diye karşılık verdi.

Ben gözlerimi devirmedim. Sheila anneme karşı hep çok iyi davranmıştı. Port Authority'den Northfield Caddesi'ne giden halk otobüsüne biner, oradan da St. Barnabas Tıp Merkezi'ne yürürdü. Hastalığından önce, annemin St. Barnabas'ta son kalışı benim doğumumdaydı. Bu belki de kaderin cilvesiydi, ama bunu o zamanlar göremiyordum.

Ne de olsa Sheila'yı annemle beraberken görmüştüm. Bu beni meraka sürükledi. Risk aldım.

"Anneni ve babanı aramalısın," dedim nazikçe.

Sheila yüzünün ortasına bir tokat atmışım gibi baktı bana. Yataktan kalktı.

"Sheila?"

"Hiç zamanı değil, Will."

Annemle babamın, tatilde çekilmiş bronz tenli fotoğraflarının bulunduğu bir çerçeveyi elime aldım. "Hepsi gibi bu da güzel."

"Sen benim ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bilmek isterdim," dedim.

Bana arkasını döndü. "Evden kaçanlarla çalıştın sen," dedi.

"Ne olmuş?"

"Ne kadar kötü olabileceğini bilirsin."

Biliyordum. Bir kez daha merkezden uzak yüz hatlarını –burnunu, yani o çıkıntılı halini– düşündüm ve merak ettim. "Konuşmadığında daha kötü olduğunu da biliyorum."

"Ben bunu konuştum, Will."

"Benimle değil."

"Sen terapistim değilsin."

"Ben sevdiğin adamım."

"Evet." Bana döndü. "Ama şimdi olmaz, tamam mı? Lütfen."

Buna verecek cevabım yoktu, ama belki de haklıydı. Parmaklarım istemsizce çerçeveyle oynuyordu. İşte ne olduysa o an oldu.

Çerçevedeki fotoğraf yana kaydı.

Kafamı öne eğdim. Alttan bir fotoğraf daha çıktı. Üstteki fotoğrafı biraz daha kaldırdım. Alttaki fotoğrafta bir el belirdi. Biraz daha itmeye çalıştım, ama kıpırdamadı. Arkadaki klipsleri fark ettim. Onları açtığımda çerçevenin arkası yatağa düştü. Ardından da iki fotoğraf.

Bir tanesinde –üstteki– annemle babam bir gemide mutlu, sağlıklı ve nadiren hatırladığım şekilde rahat görünüyorlardı. Ama asıl gözüme takılan ikinci fotoğraf, gizli olan oydu.

Alttaki kırmızı renkli tarih iki yıldan daha yakın bir zamana aitti. Fotoğraf bir tarlada ya da tepenin üzerinde çekilmişti. Fonda hiç ev görünmüyordu, her yer *The Sound of Music*'in açılış sahnesinden alınmış gibi, karlı dağlarla kaplıydı. Fotoğraftaki adamın üzerinde şort, sırt çantası, güneş gözlüğü ve yıpranmış yürüyüş botları vardı. Gülüşü tanıdıktı. Yüzü de öyle, sadece artık daha çok kırışığı vardı. Saçları daha uzundu. Sakallarında beyazlar vardı. Ama şüphe götürmezdi.

Fotoğraftaki adam ağabeyim Ken'di.

2

Babam arka verandada tek başınaydı. Gece çökmüştü. Sessizce oturmuş karanlığa bakıyordu. Onun arkasından yaklaşırken sarsıcı bir anı geldi aklıma.

Julie'nin öldürülmesinden yaklaşık dört ay sonra, babamı bodrum katında aynı bu şekilde sırtı bana dönük halde bulmuştum. Evin boş olduğunu düşünmüştü. Sağ eli 22 kalibrelik Ruger tabancasındaydı. Silahı küçük bir hayvanmışçasına nazikçe tutuyordu, hayatımda bu kadar korktuğum bir an daha bilmiyorum. Orada donup kaldım. Gözleri silahındaydı. Birkaç uzun dakika sonra parmak uçlarımda yürüyerek merdivenin başına geldim ve oraya yeni gelmiş gibi yaptım. Basamaklardan inerken silah ortadan kayboldu.

Bir hafta boyunca onun yanından ayrılmadım.

Şimdi de sürgülü cam kapıdan geçtim ve "Selam," dedim.

Arkasını döndü ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bana hep gülümserdi zaten. "Selam, Will," dedi, çatallı sesi yumuşadı. Çocuklarını görünce hep sevinirdi. Tüm bunlar olmadan önce babam oldukça popüler bir adamdı. İnsanlar onu severdi. Dost canlısı ve güvenilir biriydi; azıcık huysuzdu, ama bu onu daha da güvenilir kılıyordu. Ama babam size gülümserken, çok da umurunda olmazdı. Onun dünyası ailesiydi. Başka kimse onun için

önemli değildi. Yabancıların acıları ve hatta arkadaşlarınınki ona pek dokunmazdı.

Onun yanındaki şezlonga oturdum, konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Birkaç derin nefes aldım ve onun da aynı şeyi yaptığını duydum. Onun yanında son derece güvende hissediyordum. O yaşça daha büyük ve solgun, ben ise daha uzun ve güçlü bir adam olabilirdim, ama eğer bir belaya bulaşsak, hemen yerinden kalkıp benim yerime hamleyi onun yapacağını biliyordum.

Ben de kenara çekilip ona izin verirdim.

"O dalı kesmem lazım," dedi karanlıkta bir yeri göstererek.

Göremedim. "Evet," dedim.

Sürgülü cam kapılardan gelen ışık yüzüne yandan vuruyordu. Öfkesi artık geçmiş ve bitkin görünüşü geri gelmişti. Zaman zaman Julie öldüğünde de yerinden fırlayıp hamle yapmış olduğunu düşünmüyor değilim, ama olduğu yere çivilenip kalmıştı. Gözlerinde hâlâ, hiç beklemediği anda kasıklarına bir yumruk yiyen ve sebebini anlayamayan birinde oluşan, aynı yuvalarından fırlamış bakış vardı.

"İyi misin?" diye sordu bana. Standart açılış repliğiydi.

"İyiyim. Yani, iyi değilim, ama..."

Babam elini savurdu. "Evet, aptalca bir soruydu," dedi.

Sessizliğe gömüldük. Bir sigara yaktı. Babam asla evde sigara içmezdi. Çocuklarının sağlığı ve diğer sebeplerden. Bir nefes çekti ve sonra aniden hatırlamış gibi bana bakıp hemen söndürdü.

"Sorun değil," dedim.

"Annenle ben evde asla sigara içmeyeceğim konusunda anlaşmıştık."

Onunla inatlaşmadım. Ellerimi birleştirip kucağıma koydum. Ardından konuya daldım. "Annem ölmeden önce bana bir şey söyledi."

Gözlerini bana doğru kaydırdı.

"Bana Ken'in hayatta olduğunu söyledi."

Babam burnunu çekti, ama sadece bir saniyeliğine. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "İlaçlardandır, Will."

"Ben de öyle düşündüm," dedim. "Başta."

"Ya şimdi?"

Onun yüzüne bakıp beni kandırmaya çalıştığına dair bir işaret aradım. Söylentiler vardı elbette. Ken zengin değildi. Çoğu kişi ağabeyimin bu kadar uzun süre saklanacak parayı nereden bulduğunu merak ediyordu. Benim cevabım, elbette ki, o parayı bulmadığıydı, o gece o da ölmüştü. Diğerleri, belki de çoğu, annemle babamın ona gizlice para gönderdiğine inanıyordu.

Omuzlarımı silktim. "Onca yıl sonra neden bunu söylediğini merak ediyorum."

"İlaçlardan," diye tekrar etti. "Ayrıca ölmek üzereydi, Will."

Bu cevabın ikinci kısmı çok şey ifade ediyordu. Bir süre bunu düşündüm. Sonra, "Sen Ken'in hayatta olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Sonra başını çevirdi.

"Annem sana bir şey söyledi mi?"

"Ağabeyinle mi ilgili?"

"Evet."

"Sana ne söylediyse onu," dedi.

"Ken'in hayatta olduğunu mu?"

"Evet."

"Başka bir şey?"

Babam omuzlarını silkti. "Julie'yi onun öldürmediğini söyledi. Önce yapması gereken bir şey olmasa, şimdiye dek geri dönmüş olacaktı dedi."

"Ne yapacakmış?"

"Aklı başında değildi, Will."

"Ona sordun mu?"

"Elbette. Ama sadece sayıklıyordu. Artık beni duymuyordu bile. Onu susturdum. Sorun olmadığını söyledim."

Yine başını çevirdi. Ona Ken'in fotoğrafını göstermeyi düşündüm, ama aksine karar verdim. İkimizi de o yola sokmadan önce bunu etraflıca düşünmek istiyordum.

"Ona sorun olmadığını söyledim," diye tekrar etti.

Sürgülü cam kapıdan, güneşte solup sarımsı yeşil renge bürünmüş eski fotoğrafların bulunduğu o fotoğraf küplerinden birini görebiliyordum. Odada yeni bir fotoğraf yoktu. Evimiz bir zaman sıçramasıyla, sanki yaşlı adam öldüğünde duvar saatinin de durduğunu söyleyen o eski şarkıdaki gibi, on bir yıl öncesinde donup kalmış gibiydi.

"Hemen döneceğim," dedi babam.

Onun yerinden kalktığını ve gözden kaybolduğunu düşününceye dek yürüyüşünü izledim. Ama karanlıkta siluetini görebiliyordum. Başını eğdiğini gördüm. Omuzları titremeye başladı. Daha önce babamı ağlarken gördüğümü hiç sanmıyorum. Buna şimdi başlamaya da niyetim yok.

Arkamı dönüp diğer fotoğrafı, annemle babamın gemide çekilmiş ve hâlâ üst katta duran mutlu fotoğraflarını düşündüm; belki o da bunu düşünüyordur diye geçirdim içimden.

O gece geç saatte uyandığımda Sheila yatakta değildi.

Doğrularak kulak kabarttım. Hiç ses yoktu. En azından evde. Üç kat aşağıdan her zamanki sokak uğultusunu duydum. Banyoya

doğru baktım. Işık kapalıydı. Aslında bütün ışıklar kapalıydı.

Ona seslenmek geçti aklımdan, ama sessizliğin baloncuk gibi hassas bir yapısı vardı. Yataktan kalktım. Ayaklarım, evlerde alt ve üst kata gidecek gürültüyü azaltmak için kullanılan duvardan duvara halıya değdi.

Daire büyük değildi, sadece bir yatak odası vardı. Oturma odasına doğru yürüyüp içeri kafamı uzattım. Sheila oradaydı. Pencere pervazında oturmuş, sokağa bakıyordu. Onun sırtına, kuğu gibi boynuna, kusursuz omuzlarına, beyaz tenine dökülen saçlarına baktım ve yine o heyecanı hissettim. İlişkimiz hâlâ ilk günkü tazeliğinde, o olmadan yaşanmayacak, doyulmayacak, midede kelebek hissedilen günlerinde gibiydi, ama *bilirsiniz*, bu his çok geçmeden daha zengin ve derin bir hisse dönüşecekti.

Daha önce sadece bir kez âşık olmuştum ve bu çok uzun zaman önceydi.

"Hey," dedim.

Hafifçe döndü, ama bu yeterli değildi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ay ışığında onların akışını görebiliyordum. Ses çıkarmadı; ne ağlama, ne hıçkırık ne de titreyen bir göğüs. Sadece gözyaşı vardı. Kapının eşiğinde durup ne yapmam gerektiğini düşündüm.

"Sheila?"

İkinci buluşmamızda Sheila bir kart hilesi yapmıştı. Bakmadan, benim seçtiğim iki kartı alıp destenin ortasına yerleştirmiş ve aralarında benim iki kartın olduğu tüm desteyi yere atmıştı. Bunu yaptıktan sonra kocaman bir gülümsemeyle eline iki kart alıp bana gösterdi. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Eğlenceliydi. Sheila gerçekten de eğlenceliydi. Kart hilelerini, vişneli Kool-Aid'i ve erkek müzik gruplarını severdi. Opera söyler, doymak

bilmeden okur ve Hallmark reklamlarında ağlardı. Smithers ve Apu'yu pek beceremese de, mükemmel şekilde Homer Simpson ve Mr. Burns taklidi yapardı. Hepsinden öte, Sheila dans etmeyi severdi. Gözlerini kapatıp başını omzuma koymayı ve oracıkta dünyayı unutmayı severdi.

"Üzgünüm, Will," dedi Sheila kafasını çevirmeden.

"Ne için?" dedim.

Gözleri hâlâ sokağa bakıyordu. "Yatağa geri dön. Birkaç dakikaya gelirim."

Kalmak ya da onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedim. Yapamadım. Ona ulaşabilecek gibi değildim. Bir şey onu benden uzaklaştırmıştı. Sözcükler veya yapacağım şeyler ya gereksiz olacaktı ya da zarar verecekti. En azından kendi kendime söylediğim bu oldu. Bunun üzerine büyük bir hata yaptım. Yatağa geri dönüp ve bekledim.

Ama Sheila hiç gelmedi.

3

Las Vegas, Nevada

Morty Meyer, silahın namlusunun alnına dayandığını hissettiği sırada sırtüstü uzanmış ölü gibi uyuyordu.

"Uyan," dedi bir ses.

Morty'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Yatak odası karanlıktı. Başını kaldırmaya çalıştı ama silah onu engelledi. Gözü komodinin üzerindeki ışıklı ve radyolu saate kaydı. Ama saat filan yoktu. Yıllardır bir tane almamıştı, şimdi onu düşündü. Leah öldüğünden beri. Dört odalı malikâneyi sattığından beri.

"Hey, ben işe yarar biriyim," dedi Morty. "Bunu biliyorsunuz."

"Kalk."

Adam silahı kenara çekti. Morty başını kaldırdı. Gözleri karanlığa alışınca adamın yüzünde bir eşarp olduğunu gördü. Morty çocukluğundaki *The Shadow* (Gölge) programını hatırladı. "Ne istiyorsun?"

"Yardımına ihtiyacım var, Morty."

"Tanışıyor muyuz?"

"Kalk."

Morty dediğini yaptı. Bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. Ayağa kalktığında başı ona karşı koyarmış gibi sallanıyordu. Sarhoşluk hali geçerken ve akşamdan kalmalığı yaklaşan bir fırtına misali güç toplarken sendeledi.

"Doktor çantan nerede?" diye sordu adam.

Morty damarlarında bir gevşeme hissetti. Belli ki olay buydu. Morty gözleriyle bir yara aradı, ama içerisi çok karanlıktı. "Senin için mi?" diye sordu.

"Hayır. Kadın bodrum katta."

Kadın mı?

Morty elini yatağın altına uzatıp deri doktor çantasını çıkardı. Eski ve yıpranmıştı. Bir zamanlar parlak olan altın rengi baş harfi işlemeleri kararmıştı. Fermuarı düzgün kapanmıyordu. Leah bunu kırk küsur yıl önce, Columbia Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olduğunda almıştı. Onu takip eden otuz yıl boyunca Great Neck'te iç hastalıkları uzmanı olarak görev yapmıştı. O ve Leah üç erkek evlat yetiştirmişti. Şimdi burada, yetmişine merdiven dayamış, tek odalı bir çöplükte, hemen herkese para ve iyilik borçlu olarak yaşıyordu.

Kumar. Bu Morty'nin tercih ettiği bağımlılığı olmuştu. Yıllar boyu faal bir kumarbazdı, o içindeki şeytanları sınırda tutmuş ve onlarla iyi geçinmişti. Sonunda, bir şekilde şeytanlar onu ele geçirdi. Hep böyle olur. Bazıları Leah'nın onu yönettiğini iddia etmişti. Bu belki de doğruydu. Ama Leah ölünce savaşması için bir sebep kalmamıştı. Şeytanların içine sızıp ellerinden geleni yapmalarına izin verdi.

Morty, hekimlik lisansı da dahil her şeyini kaybetmişti. Batıya taşındı ve bu bok çukuruna yerleşti. Neredeyse her gece kumar oynadı. Oğulları –hepsi büyümüş ve birer aile kurmuştu– artık onu

aramıyordu. Annelerinin ölümünden onu sorumlu tutuyorlardı. Leah'yı vaktinden önce yaşlandırdığını söylüyorlardı. Muhtemelen de haklılardı.

"Acele et," dedi adam.

"Tamam."

Bodrum kat merdivenlerinden inmeye başladılar. Morty ışığın açık olduğunu görebiliyordu. Bu bina, bu berbat, yeni ikametgâhı, eskiden cenaze eviymiş. Morty alt katta bir oda tutmuş. Ona kullanması için bodrum katı da vermişler, ölülerin getirilip tahnit edildiği yer.

Bodrum katının arka köşesinde, arka otoparktan buraya inen, paslanmış bir kaydırak duruyordu. Ölüleri aşağıya buradan getiriyorlardı, park et ve kaydır. Çoğu zamandan ve bakımsızlıktan dökülmekte olsa da, duvarlar fayansla kaplıydı. Suyun akması için pense kullanmak gerekiyordu. Ölüm kokusu hâlâ oradaydı, gitmeyi reddeden eski bir hayalet gibi.

Yaralı kadın çelik bir masanın üzerinde yatıyordu. Morty görür görmez durumunun iyi olmadığını anlamıştı. Gölge'ye döndü.

"Ona yardım et," dedi.

Morty adamın ses tonundan hiç hoşlanmadı. Öfkeliydi, evet, ama asıl his, yalın bir çaresizlikti, sesi ise yalvaran bir sesten başka bir şey değildi. "İyi görünmüyor," dedi Morty.

Adam silahını Morty'nin göğsüne dayadı. "O ölürse, sen de ölürsün."

Morty yutkundu. Yeterince açıktı. Ona yaklaştı. Yıllar içinde burada pek çok erkeği tedavi etmişti, ama bu ilk kadın olacaktı. Morty sözde geçimini böyle sağlıyordu. Dik ve kaç. Eğer bir kurşun ya da bıçak yarasıyla acil servise giderseniz, görevli doktorun bunu polise bildirmek gibi bir zorunluluğu vardır. Onun yerine

Morty'nin bu eğreti hastanesine gelirler.

Birden tıp fakültesinin hasta sınıflandırma derslerine gitti. Önce işin ABC'sine bakılacaktı. Solunum yolu, Solunum, Dolaşım,* nefesi kesik kesik ve hırıltılıydı.

"Bunu ona sen mi yaptın?"

Adam cevap vermedi.

Morty kadın için elinden geleni yaptı. Tam bir kırkyama işiydi yaptığı. *Durumunu stabil hale getirmeliyim*, diye düşündü. Stabilize edip oradan gönderecekti.

İşi bitince adam onu nazikçe kucağına aldı. "Eğer tek kelime edersen..."

"Daha kötü tehditler de almıştım."

Adam hızla kadını alıp çıktı. Morty bodrum katta kaldı. Sinirleri sürpriz uyanışla yıpranmıştı. İçini çekip yatağına geri dönmeye karar verdi. Ama üst kata çıkmadan önce, Morty Meyer hayati bir hata yaptı.

Arka pencereden dışarı baktı.

Adam kadını arabaya taşıdı. Onu özenle, mümkün olduğunca nazik şekilde arka koltuğa yatırdı. Morty olayı izledi. Sonra hareketi gördü.

Gözlerini kıstı. O an tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Bir yolcu daha.

Arabanın arka koltuğunda biri daha vardı. Pek de oraya ait olmayan biri. Morty istemsizce telefona yöneldi, ama ahizeyi eline bile almadan durdu. Kimi arayacaktı? Ne diyecekti?

Morty gözlerini kapadı, görüntüyü gözlerinin önünden savmaya çalıştı. Merdivenlere doğru yöneldi. Yatağa yatıp yorganı üzerine çekti. Tavana baktı ve unutmaya çalıştı.

** Airway, Breathing ve Circulation sözcüklerinin baş harflerinden oluşan kısaltma. (ç.n.)*

4

Sheila'nın bana bıraktığı not kısa ve sevimliydi:

Seni hep seveceğim.
S

Yatağa geri dönmedi. Sanırım bütün geceyi pencereden dışarıyı seyrederek geçirdi. Onun sabah beş gibi dışarı çıktığını duyuncaya dek ev sessizdi. Saatte bir tuhaflık yoktu. Sheila erken kalkan biriydi, bana, saat dokuzdan önce herkesten çok şey yapmayı anlatan eski ordu reklamlarını anımsatırdı. O tipleri bilirsiniz: Size kendinizi miskin hissettirirler ve onu bunun için seversiniz.

Sheila bir keresinde –sadece bir kez– bana erken kalkma alışkanlığının çiftlikte çalıştığı günlerden kaldığını söylemişti. Detaylar için bastırdığımda hemen konuyu değiştirdi. Geçmişi kuma çizilmiş bir çizgiydi. O çizgiyi geçmek tehlikeliydi.

Onun davranışları beni endişelendirmekten çok kafamı karıştırıyordu.

Duş alıp giyindim. Ağabeyimin fotoğrafı çalışma masamın çekmecesindeydi. Çıkarıp uzun uzun baktım. Göğsümde bir boş-

luk hissi vardı. Zihnim allak bullaktı, ama tüm bunlar bir temel düşünceye dayanıyordu:

Ken bunları ortaya dökmüştü.

Bunca yıl onun öldüğüne ikna olmamı sağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyorsunuzdur. Bir kısmı, itiraf ediyorum, boş umutlarla karışık eski bir sezgiydi. Ağabeyimi seviyordum. Onu tanıyordum. Ken mükemmel değildi. Fevri biriydi. Kötü bir şeye bulaşmıştı, ama katil değildi. Bundan emindim.

Ama Klein ailesinin teorisinde bu tuhaf inançtan daha fazlası vardı. Öncelikle, Ken nasıl oldu da hayatta kalabilmişti? Bankada sadece sekiz yüz doları vardı. Bu uluslararası insan avından yakayı sıyıracak kaynakları nereden bulmuştu? Julie'yi öldürmesinin ne gibi bir sebebi olabilirdi? On bir yıl boyunca nasıl olur da bizimle iletişime geçmezdi? Eve son gelişinde neden o kadar tedirgindi? Neden bana başının dertte olduğunu söyledi? Şimdi düşünüyorum da, neden o zaman bana daha fazla şey anlatmasını istemedim?

Ama en sarsıcısı –ya da sizin bakış açınızdan en teşvik edicisi– olay yerinden bulunan kandı. Bir kısmı Ken'e aitti. Bodrumda ona ait büyük bir kan lekesi ve merdivenlerde, kapıya kadar devam eden, damlamış kan izleri vardı. Millerlar'ın arka bahçesindeki bir çalının üzerinde bir kan lekesi daha bulunmuştu. Klein ailesinin teorisi, gerçek katilin Julie'yi öldürüp ağabeyimi de ciddi şekilde yaraladığı (sonra da öldürdüğü) yönündeydi. Polisin teorisi daha basitti. Julie karşı koymuştu.

Aile teorisini destekleyen bir şey daha vardı, doğrudan bana öyle geliyordu, çünkü bana kalırsa, kimse bunu ciddiye almadı.

Olay şu, o gece Millerlar'ın evinin yakınında pusuya yatmış bir adam gördüm.

Dediğim gibi, yetkililer ve basın bunu gözden kaçırdı. Ben, her şeyden öte, ağabeyimin adını temizlemekle ilgileniyordum, ama inandığımız şeye neden inandığımızı anlamak önemlidir. Sonunda ailem bir seçim yaptı. Ağabeyimin sebepsiz yere güzel bir genç kızı öldürdüğünü, ardından da on bir yıl boyunca hiçbir iz bırakmadan gizlendiğini kabullenebilirdik (unutmayınız ki, çıkan çok sayıda habere ve polisin yaptığı büyük çaptaki aramaya rağmen). Ya da Julie Miller'la kendi rızasıyla seks yaptığına (fiziksel delillere bakılırsa) ve kendini bulaştırdığı bela her ne ise, Ken'i birinin bu şekilde korkuttuğuna, belki de Coddington Terrace'taki evin yakınlarında gördüğüm adamın onu öldürdüğüne ve cesedinin asla ortaya çıkmayacağından emin olduğuna inanabilirdik.

Bunun tam yerine oturduğunu söylemiyorum. Ama biz Ken'i tanıyoruz. Onların dediği şeyi yapmadı. Peki, alternatif neydi?

Kimileri ailemin teorisine inanmadı, ama çoğu, Elvis ve Jimi Hendrix'in Fiji'de bir adada yaşadıklarına inanan komplocu tiplerdi. TV haberleri de yarım ağızla yapılan, riyakâr haberlerdi. Zaman geçtikçe, Ken'in savunma konusunda suskunlaştım. Kulağa bencillik gibi gelebilir, kendime bir hayat istiyordum. Bir kariyer istiyordum. Kaçak, ünlü bir katilin kardeşi olmak istemiyordum.

Covenant House'un beni çalıştırmak konusunda çekinceleri olduğuna eminim. Onları kim suçlayabilir ki? Kıdemli müdür olmama rağmen, adım antetli kâğıtta yer almıyordu. Kaynak yaratma işlerinde hiç bulunmuyordum. İşim ciddi şekilde gözden uzak tutuluyordu. Çoğu zaman bu benim için sorun teşkil etmiyordu.

Hiç bilmediğim, ama bir o kadar da tanıdık gelen o adamın fotoğrafına tekrar baktım.

Annem bana baştan beri yalan mı söylüyordu?

Babamla bana onun öldüğünü düşündüğünü söylerken Ken'e yardım mı ediyormuş? Şimdi yeniden düşündüğümde, Ken'in öldüğü teorisinin en güçlü destekçisi yine annemdi. Bunca zaman ona gizlice para mı göndermişti? Sunny baştan beri onun nerede olduğunu biliyor muydu?

Sorulacak çok soru var.

Bunları başımdan savdım ve mutfak dolaplarından birini açtım. Bu sabah Livingston'a gitmemeye karar vermiştim – o evde bir gün daha oturma fikri bana çığlık attırmaya yetiyordu– ve gerçekten de işe gitmem gerekiyordu. Annem, eminim ki, ne anlayacak ne de cesaretlendirecekti. Bunun üzerine ben de kendime bir kâse Golden Grahams kahvaltılık gevrek koyup Sheila'nın işyerindeki telesekreterin numarasını çevirdim. Ona onu sevdiğimi söyleyerek beni aramasını istedim.

Evim –tamam, artık *bizim* evimiz– 24. Sokak ve 9. Cadde üzerindeydi, Chelsea Hotel'e uzak da değildi. Genelde 41. Sokak'ta, Batı Yakası Otoyolu'na yakın bir yerde bulunan Covenant House'a giderken aradaki on yedi bloğu yürürüm. Yozlaşmanın kokusunun insanın yüzüne çarpan bir kale gibi olan 42. Sokak, temizlenmeden önceki günlerinde, kaçak birinin saklanması için harika bir yerdi. 42. Sokak, cehennemin kapısı gibiydi, gülünç şekilde tutkulu türlerin birbirine karıştığı bir yerdi. İşe gidip gelenler ve turistler fahişelerin, uyuşturucu satıcılarının, pezevenklerin, kafa yapan dükkânların, porno evleri ve tiyatrolarının yanından geçerdi, yolun sonuna geldiklerinde de ya içleri gıcıklanmış olur ya da duş alıp bir doz penisilin yaptırma ihtiyacında olurlardı. Benim açımdan, sapkınlık o kadar pis, o kadar can sıkıcıydı ki, insanı aşağı çekiyordu. Ben bir erkeğim. Tanıdığım çoğu

erkek gibi şehvetim ve dürtülerim var. Ama birinin dişsiz bir kokainmanı erotik bulmasını hiç anlayamadım.

Şehrin temizlenmesi bir bakıma işimizi daha da zorlaştırdı. Covenant House kurtarma minibüsü nerede dolaşacağını biliyormuş. Evden kaçanlar gözler önündeydi, ortalıktalardı. Artık görevimiz açık şekilde tanımlanmış bir görev değildi. Daha da kötüsü, şehrin kendisi gerçekte eskisinden daha temiz değildi, sadece görünüşte öyleydi. Sözde nezih halk, daha önce sözünü ettiğim işe gidip gelenler ve turistler, artık SADECE YETİŞKİNLER İÇİN yazan karartılmış pencerelere ve RYAN'IN ÖZEL YERLERİNİ TIRAŞLAMAK ya da KÜLOTLARIN KAMP ATEŞİ gibi, üzerlerinde kelime oyunlu yazılar yazan kırışık afişlere maruz kalmıyordu. Ama böyle bir bayağılık asla yok olmaz. Bayağılık bir hamamböceğidir. Ölmez. Yuva yapar ve gizlenir. Onu öldürebileceğinizi hiç sanmıyorum.

Bayağılığı saklamanın negatif yönleri de vardır. Bayağılık aşikârsa, ona dudak büküp kendinizi üstün hissedebilirsiniz. İnsanların buna ihtiyacı vardır. Kimileri için bir çıkış yoludur bu. Alenen görünen bayağılığın bir avantajı da şudur: Hangisiyle yüzleşmeyi tercih ederdiniz, önünüzden, tam yüzünüze karşı bir saldırıyı mı yoksa yılan gibi yüksek çimlerin arasından olanı mı? Arkanız olmazsa önünüz olamaz, inişiniz olmazsa çıkışınız olamaz ve karanlığınız olmadan aydınlığınız, bayağılık olmadan saflık, kötülük olmadan iyilik olacağını da hiç sanmıyorum.

İlk kornaya dönüp bakmadım. New York'ta yaşıyorum ben. Caddelerde dolaşırken kornalardan uzak kalmak, yüzerken sudan uzak kalmaya eşdeğerdir. O nedenle tanıdık bir sesi, "Hey, aşağılık herif" diyene dek dönmedim. Covenant House'un minibüsü yanımdan ilerlemeye başladı. Minibüsü Kare kullanıyordu ve tek başınaydı. Camı açıp güneş gözlüklerini indirdi.

"Atla," dedi.

Kapıyı açıp bindim. Sosyal yardım minibüsü sigara, ter ve her akşam dağıttığımız sandviçlerin salamı gibi kokuyordu. Her boyda leke ve halıda çizikler vardı. Torpido gözü adeta boş bir mağaraydı. Koltukların yayları çıkmıştı.

Kare gözlerini yoldan ayırmadı. "Ne yapıyorsun sen böyle?"

"İşe gidiyorum."

"Neden?"

"Terapi," dedim.

Kare başını salladı. Bütün gece minibüs kullanmıştı, kurtaracak çocuk arayan bir intikam meleğiydi. Tükenmiş görünmüyordu, ama yine de ışık saçar bir hali de yoktu. Saçları Aerosmith uzunluğunda, seksenlerden kalma, ortadan ayrık ve yağlıydı. Onu hiç tıraşlı gördüğümü hatırlamıyorum, ama sanırım onu sakalları iyice uzamış ya da tertemiz, *Miami Vice* uzunluğunda da görmedim. Yüzünde belirgin çiçekbozukları vardı. İş botları beyazlayacak kadar eskimişti. Kot pantolonu çayırda mandalar tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu ve beli bol olduğu için onda klasik tamirci çatalına sebep oluyordu. Gömleğinin kolunda bir paket Camel vardı. Dişleri tütün sebebiyle Ticonderoga kurşunkalem sarısına dönmüştü.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi.

"Belli ki," dedim, "senden gelen bir şey."

Bunu sevmişti. Ona, alnındaki dövme olan dört karenin kısaltması olarak Kare diyorduk. Hakikaten de ikiye iki, dört kareydi; oyun bahçelerindeki sahalar gibiydi. Kare, videoları ve zincir okulları olan önemli bir yoga eğitmeni olduğundan, çoğu kişi dövmenin bir tür önemli Hindu sembolü olduğunu sanıyordu. Değildi.

Eskiden, o dövme gamalı haç dövmesiydi. Ona sadece dört çizgi daha ekletti. Kapattırdı.

Bunu hayal etmek benim için çok güçtü. Kare şimdiye dek tanıdığım en az peşin hükümlü insan. Neredeyse benim en yakın arkadaşım. Bana o karelerin ilk halini anlattığında dehşete düşüp şok oldum. Bir açıklama yapmadı, özür de dilemedi ve Sheila gibi geçmişinden hiç bahsetmedi. Parçaları diğerleri dolduracaktı. Şimdi daha iyi anlıyorum.

"Çiçekler için teşekkürler," dedim.

Kare cevap vermedi.

"Bir de geldiğin için," diye ekledim. Minibüsle bir grup Covenant House görevlisini getirmişti. Aileden olmayan cenaze katılımcılarının tamamı neredeyse onlardan oluşuyordu.

"Sunny harika bir insandı," dedi.

"Öyle."

Bir süre sessizlik oldu. Ardından Kare, "Ama ne boktan kader," dedi.

"Belirttiğin için teşekkürler."

"Yani, Tanrı aşkına, orada kaç kişi vardı ki?"

"Yeterince teselli ettin, Kare. Teşekkürler, dostum."

"Teselli mi istiyorsun? Şunu aklından çıkarma, insanlar puşttur."

"Bir kalem çıkarayım da not alayım bari."

Sessizlik. Kare kırmızı ışıkta durup yan gözle bana baktı. Gözleri kıpkırmızıydı. Gömleğinin kolundan sigara paketini çıkardı. "Bana sorunun ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Ee, şey, başka bir gün olmaz mı? Annem öldü."

"İyi," dedi, "anlatma."

Yeşil yandı döndü. Minibüs tekrar hareket etti. Birden ağa-

beyimin o fotoğraftaki yüzü geldi gözümün önüne. "Kare?"

"Dinliyorum."

"Bence," dedim, "ağabeyim hâlâ hayatta."

Kare hemen bir şey demedi. Paketten bir sigara çıkarıp ağzına koydu.

"Şimdi jeton düştü," dedi.

"Jeton," diye tekrar ettim başımı sallayıp.

"Akşam kursları," dedi. "Neden birden değiştin?"

Arabayı Covenant House'un küçük park yerine çekti. Eskiden sokağa park ederdik, ama insanlar arabaya girip içinde uyuyordu. Tabii ki polise haber vermiyorduk, ama kırılan camların ve bozulan kilitlerin parası külfet olmaya başlamıştı. Bir süre sonra, evsizler yatabilsin diye minibüsün kapılarını kilitlememeye başladık. Sabah ilk kim geliyorsa minibüsün camını tıklatıyor, gece orada kalanlar da mesajı alıp gidiyordu.

Ama buna da bir son vermemiz gerekti. Minibüs kullanılamayacak kadar mide bulandırıcı –burada detay vermeme gerek yok– hale gelmeye başlamıştı. Evsizler hep o kadar tatlı olmuyor. Kusuyorlar. Üstleri başları pisleniyor. Sıklıkla tuvalete de ihtiyaç duyuyorlar. Yeterince anlattım sanırım.

Hâlâ minibüste otururken, bu konuya nasıl yaklaşacağımı bilemedim. "Sana bir soru sorayım."

Bekledi.

"Ağabeyime ne olduğuyla ilgili hiçbir şey demedin bana," dedim.

"Soru bu mu?"

"Daha çok bir gözlem aslında. Soru şu: Nasıl oldu bu?"

"Nasıl oldu da sana ağabeyine ne olduğuyla ilgili hiçbir şey demedim?"

"Evet."

Kare omuz silkti. "Hiç sormadın."

"Bu konuda çok konuştuk."

Kare yine omuz silkti.

"Tamam, şimdi soruyorum," dedim. "Hiç onun hayatta olduğunu düşünmüş müydün?"

"Hep."

İşte bu. "Yani yaptığımız tüm o konuşmalar, aksine ikna etmeye çalışan tüm sözlerim..."

"Kimi ikna etmeye çalıştığını merak ediyordum, beni mi, yoksa kendini mi?"

"Söylediklerime hiç inanmadın mı?"

"Hayır," dedi Kare. "Asla."

"Ama bana itiraz da etmedin."

Kare sigarasından derin bir nefes çekti. "Hayallerin zararsız görünüyordu."

"Cehalet mutluluktur, öyle mi?"

"Çoğu zaman, evet."

"Ama bazı geçerli noktalara değindim," dedim.

"Öyle diyorsan."

"Sence öyle değil mi?"

"Değil," dedi Kare. "Sen ağabeyinin kaçacak kadar maddi kaynağa sahip olmadığını düşünüyordun, ama bunun için kaynağa gerek yok ki. Her gün karşılaştığımız kaçaklara bir bak. Eğer içlerinden biri gerçekten de ortadan kaybolmak isterse, kaybolur."

"Onların hiçbiri için uluslararası bir insan avı başlatılmadı."

"Uluslararası insan avı," dedi Kare, tiksinmeye yakın bir ifadeyle. "Dünyadaki her polisin sabah ağabeyini düşünerek uyandığını filan mı sanıyorsun?"

Doğru bir noktaya değinmişti, en azından artık annemden maddi yardım almış olabileceğinin farkındaydım. "O kimseyi öldürmezdi."

"Saçmalık," dedi Kare.

"Onu tanımıyorsun."

"Biz arkadaşız, değil mi?"

"Evet."

"Benim bir zamanlar haç yakıp 'Heil Hitler' diye bağırdığıma inanabilir misin?"

"Bu farklı."

"Hayır, değil." Minibüsten indik. "Bana bir keresinde bu dövmeden neden tamamen kurtulmadığımı sormuştun, hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Sen de bana siktirip gitmemi söylemiştin."

"Doğru. Ama gerçek şu ki, onu lazerle sildirebilir ya da gizlemek için daha makul bir figür bulabilirdim. Ama bunu yapmadım, çünkü bana hatırlattığı şeyler var."

"Neyi hatırlatıyor? Geçmişi mi?"

Kare gözlerini açtı. "Potansiyeli," dedi.

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Çünkü çaresizsin."

"Ağabeyim asla masum bir kıza tecavüz edip onu öldürmezdi."

"Bazı yoga okulları mantralar* öğretir," dedi Kare. "Ama bir şeyin arka arkaya tekrar edilmesi onu gerçek yapmaz."

"Bugün oldukça derinsin," dedim.

"Sen de aşağılık bir herif gibi davranıyorsun." Sigarasını ağzından çıkardı. "Bana düşüncelerinin neden değiştiğini söyleyecek misin?"

** Sürekli tekrarlandığında ruhani güçlerin uyandırılmasını sağlayan kutsal söz. (ç.n.)*

Girişe yaklaşmıştık.

"Ofisimde," dedim.

Sığınağa girerken sustuk. İnsanlar buranın bir çöplük olmasını bekliyordu, ama alakası yoktu. Felsefemiz, kendi çocuklarınızın başına bir iş geldiğinde kalmasını isteyeceğiniz gibi bir yer olmasıydı. Bu düşünce bağışçıları ilk anda şaşkına çeviriyor –çoğu dernek gibi, bu da diğerlerinden farklı görünüyor– ama aynı zamanda onların nerede yaşadığını da yüzlerine çarpıyor.

Kare ve ben konuşmuyorduk, çünkü evimize girdiğimizde tüm odak noktamız, bütün konsantrasyonumuz çocuklara yöneliyordu. Hak ettikleri bu çünkü. Çoğunlukla acıyla geçen hayatlarında, bir kez olsun en önemli şey kendileri oluyor. Daima. Her çocuğu uzun süredir kayıp olan kardeşimiz gibi –bu benzetme için kusuruma bakmayın– karşılıyoruz. Dinliyoruz. Hiç telaş etmiyoruz. El sıkışıp sarılıyoruz. Onların gözlerinin içine bakıyoruz. Asla omuzlarının üzerlerinden bakmıyoruz. Durup onlarla yüz yüze geliyoruz. Eğer bunu göstermelik yaparsanız, o çocuklar bunu saniyesinde anlar. Mükemmel birer boş-laf-ölçerleri vardır. Onları burada koşulsuz seviyoruz. Bunu her gün yapıyoruz ya da sadece eve gidiyoruz. Bu her zaman başarılı olduğumuz anlamına gelmiyor tabii. Çoğunlukla kurtardığımızdan daha fazlasını kaybediyoruz. Sokaklara geri dönüyorlar. Ama buradayken, bizim evimizdeyken, rahat ediyorlar. Buradayken seviliyorlar.

Ofisime girdiğimizde iki kişi –bir erkek, bir kadın– bizi bekliyordu. Kare olduğu yerde durdu. Burnunu kaldırıp tazı misali havayı kokladı.

"Polisler," dedi bana.

Kadın gülümsedi ve yaklaştı. Adam onun arkasında kaldı, duvara yaslanıyordu. "Will Klein?"

"Evet?" dedim.

Gösterişli bir hareketle kimliğini gösterdi. Adam da aynı şeyi yaptı. "Benim adım Claudia Fisher. Bu da Darryl Wilcox. İkimiz de Federal Soruşturma Bürosu'nda özel ajanız."

"Federaller," dedi Kare bana başparmağını kaldırıp. Önce kimliğe, sonra da Claudia Fisher'a baktı. "Hey, nasıl oldu da saçlarını kestirdin?"

Claudia Fisher kimliğini sertçe kapattı. Kare'ye bakıp kaşını kaldırdı. "Siz?"

"Kolayca uyarılan," dedi.

Kaşlarını çatıp gözlerini bana çevirdi. "Sizinle biraz konuşmak istiyoruz." Ardından da "Yalnız," diye ekledi.

Claudia Fisher kısa boylu ve kısmen neşeli, lisede başarılı bir öğrenci/sporcu olmuş, biraz fazla gergin bir tipti, keyif alan ama bunu asla kendiliğinden yapamayanlardan. Saçı gerçekten de kısaydı ve geri yatırılmıştı; yetmişlerin sonlarından kalma gibiydi, ama ona yakışıyordu. Küçük halka küpeleri ve güçlü, kemerli bir burnu vardı.

Burada doğal olarak emniyet güçlerinden şüphe duyardık. Suçluları korumak gibi bir isteğim yok, ama onlara alet olmak da istemiyorum. Burası güvenli bir liman olmak zorunda. Emniyet teşkilatıyla işbirliği yapmak sokaktaki güvenirliğimizi zedeler, sokakta güvenilir olmamız her şey demek. Tarafsız olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Elbette ki benim kişisel geçmişim –yani federallerin ağabeyimin durumuna dahil olması– beni onlar için daha çekici kılıyor.

"Onun kalmasını tercih ederim," dedim.

"Bunun onunla bir ilgisi yok."

"Onu avukatımmış gibi düşünün."

Claudia Fisher Kare'ye baktı, kotuna, saçına, dövmesine. Kare yakasını düzeltip kaşlarını kaldırdı.

Çalışma masama yöneldim. Kare masanın önündeki sandalyeye yayılıp iş botlarını masanın üzerine koydu. Botlar toz bırakarak yerini aldı. Fisher ve Wilcox ayakta kaldı.

Ellerimi açtım. "Sizin için ne yapabilirim, Ajan Fisher?"

"Sheila Rogers diye birini arıyoruz."

Beklediğim şey bu değildi.

"Onu nerede bulabileceğimizi söyleyebilir misiniz?"

"Onu neden arıyorsunuz?" diye sordum.

Claudia Fisher bana küstahça gülümsedi. "Sadece bize onun nerede olduğunu söyleseniz?"

"Başı dertte mi?"

"Şu an için," durdu ve gülümsemesi kayboldu, "ona sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

"Ne hakkında?"

"Bizimle işbirliği yapmayı ret mi ediyorsunuz?"

"Hiçbir şeyi reddettiğim yok."

"O zaman lütfen bize Sheila Rogers'ın nerede olabileceğini söyleyin."

"Sebebini bilmek istiyorum."

Wilcox'a döndü. Wilcox hafifçe başını salladı. Sonra bana geri döndü. "Bugün erken saatlerde, Özel Ajan Wilcox ve ben Sheila Rogers'ın 18. Sokak'taki işyerine gittik. Orada değildi. Onun nerede olabileceğini soruşturduk. İşvereni arayıp hasta olduğunu söylediğini belirtti. En son kaldığı yeri kontrol ettik. Ev sahibi oradan birkaç ay önce taşındığını söyledi. Son ikamet yeri sizinki olarak belirtilmiş, Bay Klein, 378 Batı 24. Sokak. Oraya gittik. Shelia Rogers orada da yoktu."

Kare ona döndü. "Gerçekten de çok tatlı konuşuyorsun."

Onu duymazdan geldi. "Sorun istemiyoruz, Bay Klein."

"Sorun mu?" dedim.

"Sheila Rogers'la konuşmamız gerek. Onunla derhal konuşmamız gerek. Bunu kolay yoldan yapabiliriz. Şayet işbirliği yapmayı kabul etmezseniz, diğer ve pek de hoş olmayan yoldan da gidebiliriz."

Kare ellerini ovuşturdu. "Oooo, tehdit."

"Nasıl ilerleyeceğiz, Bay Klein?"

"Sizden gitmenizi istiyorum," dedim.

"Sheila Rogers hakkında ne biliyorsunuz?"

Olay gittikçe tuhaflaşıyordu. Başım ağrımaya başladı. Wilcox elini ceketinin cebine atıp bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı Claudia Fisher'a uzattı. "Bayan Rogers'ın," dedi Fisher, "sabıka kaydı olduğundan haberiniz var mı?"

Yüz ifademi bozmamaya çalıştım, ama Kare bile buna tepki verdi.

Fisher elindeki kâğıdı okumaya başladı. "Mağaza soygunculuğu. Fahişelik. Satmak amacıyla uyuşturucu madde bulundurmak."

Kare burnundan solur gibi bir ses çıkardı. "Beceriksizlik işte."

"Silahlı soygun."

"Bu daha iyi," dedi Kare başını sallayarak. Fisher'a baktı. "Bundan mahkûmiyet kararı yok, değil mi?"

"Doğru."

"Belki de o yapmamıştır."

Fisher yine kaşlarını çattı.

Ben de altdudağımı ısırdım.

"Bay Klein?"

"Size yardımcı olamam," dedim.

"Olamaz mısınız, olmaz mısınız?"

Hâlâ dudağımı ısırıyordum. "Anlambilim ha?"

"Bunların hepsi bir dejavu olmalı, Bay Klein."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Örtbas. Önce ağabeyiniz için. Şimdi de sevgiliniz."

"Cehenneme kadar yolunuz var," dedim.

Squares dönüp bana baktı, belli ki bu dandik sert cevabım onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Fisher geri adım atmadı. "Enine boyuna düşünmüyorsun bunu," dedi.

"Nasıl yani?"

"Sonuçlarını diyorum," diye devam etti. "Örneğin: Covenant House bağışçıların sizin yardım ve yataklıktan tutuklandığınızı öğrendiklerinde ne düşünecekler?"

Kare söze girdi. "Kime sorman gerektiğini biliyor musun?"

Claudia Fisher ona burun kıvırdı, sanki ayakkabısına takılıp çıkarttığı bir şeymiş gibi.

"Joey Pistillo," dedi Kare. "Bahse girerim Joey biliyordur."

Şimdi ayakları yere basması gereken kişiler Fisher ve Wilcox'tu.

"Ceptelefonun var mı?" diye sordu Kare. "Ona hemen sorabiliriz."

Fisher, Wilcox'a baktı, ardından da Kare'ye. "Bize Müdür Yardımcısı Joseph Pistillo'yu tanıdığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Onu ara," dedi Kare. "Aa, dur, muhtemelen özel hattını bil-

miyorsundur." Kare elini uzatarak parmağıyla telefonu vermesini işaret etti. "Sorun olmaz umarım?"

Ona telefonu verdi. Kare numarayı tuşlayıp telefonu kulağına götürdü. Arkasına yaslandı, ayakları hâlâ masanın üzerindeydi; eğer kafasında bir kovboy şapkası olsaydı, kısa bir şekerleme yapmak için onu gözlerine indirebilirdi.

"Joey? Hey dostum, nasılsın?" Kare bir süre karşı tarafı dinledi ve ardından bir kahkaha patlattı. Bir süre gevezelik etti, ben de Fisher ile Wilcox'un renklerinin bembeyaz olduğunu gördüm. Normalde bu güç oyunlarından keyif alırdım –Kare, inişli çıkışlı geçmişi ve şu anki ünlü statüsüyle hemen herkese bir kademe uzaktaydı– ama zihnim allak bullaktı.

Birkaç dakika sonra, Kare Ajan Fisher'a ceptelefonunu uzattı. "Joey seninle konuşmak istiyor."

Fisher ve Wilcox koridora çıkıp kapıyı kapattı.

"Dostum, federaller," dedi Kare yine başparmağını kaldırıp.

"Evet, çok heyecanlandım," dedim.

"Bu önemli bir şey, ha? Yani Sheila'nın sabıka kaydı olması. Kimin aklına gelirdi ki?"

Benim gelmezdi.

Fisher ve Wilcox geri döndüklerinde yüzlerinin rengi geri gelmişti. Fisher nazik bir gülümsemeyle telefonu Kare'ye verdi.

Kare telefonu kulağına koyup şöyle dedi: "Ne oldu, Joey?" Bir süre dinledi. Sonra "Tamam," dedi ve kapattı.

"Ne oldu?" dedim.

"Joey Pistillo'ydu. FBI'ın Doğu Sahili'ndeki bir numaralı ismi."

"Ve?"

"Seninle yüz yüze görüşmek istiyor," dedi Kare. Başını çevirdi.

"Ne?"

"Söyleyeceği şeylerin hoşumuza gideceğini hiç sanmıyorum."

5

Müdür Yardımcısı Joseph Pistillo sadece beni görmek istememiş, aynı zamanda yalnız gitmemi istemişti.

"Anladığım kadarıyla anneniz vefat etmiş," dedi.

"Nereden anladınız?"

"Anlayamadım?"

"Gazetedeki vefat ilanını mı gördünüz?" diye sordum. "Bir arkadaşınız mı söyledi? Onun vefat ettiğini nereden biliyorsunuz?"

Birbirimize baktık. Pistillo irikıyım bir adamdı, tepesi keldi ve kalan saçları da beyazlamıştı, omuzları bowling topu gibiydi, boğumlu elleri masanın üzerinde birbirine kenetlenmişti.

"Veya," diye devam ettim, o eskiden kalma öfkemin geri geldiğini hissederek, "bizi izleyen bir ajanınız var. Onu izliyor. Hastanede. Ölüm döşeğinde. Cenazesinde. Ajanınız, hemşirelerin olan biteni fısıldadığı yeni hademe mi? Cenaze levazımatçısının adını unutan limuzin şoförü ajanlarınızdan biri mi?"

İkimiz de birbirimizden gözlerimizi ayırmadık.

"Başınız sağ olsun," dedi Pistillo.

"Teşekkür ederim."

Arkasına yaslandı. "Neden bize Sheila Rogers'ın nerede olduğunu söylemiyorsunuz?"

"Neden onu ne için aradığınızı söylemiyorsunuz?"

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Evli misiniz, Ajan Pistillo?"

İstifini bozmadı. "Yirmi altı yıldır. Üç çocuğumuz var."

"Eşinizi seviyor musunuz?"

"Evet."

"Size gelsem ve onunla ilgili bir şeyler isteyip tehditlerde bulunsam ne yapardınız?"

Pistillo hafifçe başını salladı. "Eğer Federal Soruşturma Bürosu'nda çalışıyor olsaydınız ondan işbirliği yapmasını isterdim."

"Bu kadar mı?"

"Peki," işaretparmağını kaldırdı, "bir uyarıyla."

"Neymiş o?"

"Masum olduğu. Eğer masumsa, korkacak bir şeyim olmaz."

"Yani tüm bunların neyle ilgili olduğunu hiç merak etmezsiniz, öyle mi?"

"Merak mı? Elbette ederim. Bilmek isterim..." içini çekti. "Size farazi bir şey sorayım."

Durdu. Doğruldum.

"Ağabeyinizin öldüğünü düşündüğünüzü biliyorum."

Yine durdu. Ben de sesimi çıkarmadım.

"Ama diyelim ki onun hayatta olduğunu ve saklandığını öğrendin ve hepsinden önce, onun Julie Miller'ı öldürdüğünü öğrendin." Arkasına yaslandı. "Farazi, elbette ki. Bunların hepsi farazi."

"Devam edin," dedim.

"Ee, ne yapardınız? Onu ele verir miydiniz? Ona tek başına

olduğunu mu söylerdiniz? Yoksa ona yardım mı ederdiniz?"

Yine sessizlik oldu.

"Buraya varsayımlar üzerine konuşmak için mi çağırdınız beni?" dedim.

"Hayır," dedi, "onun için değil."

Masasının sağ tarafında bir bilgisayar vardı. Benim görebileceğim şekilde ekranı çevirdi. Sonra birkaç tuşa bastı. Renkli bir görüntü çıktı ve içimde bir şeyler burkuldu.

Sıradan görünen bir oda. Köşedeki ayaklı lamba yere düşmüş. Bej halı. Yanında bir sehpa. Dağınık. Kasırga sonrası gibi. Ama odanın ortasında, kan olduğunu düşündüğüm bir birikintinin içinde bir adam yatıyor. Kan koyu renk, bordodan da, pas renginden de koyu, neredeyse siyah. Adam sırtüstü, kolları ve bacakları yüksek bir yerden düşmüş gibi iki yana açık.

Ekrandaki görüntüye bakarken Pistillo'nun gözlerinin üzerimde olduğunu, tepkimi ölçtüğünü hissettim. Gözlerim onunkilere kaydı, sonra ekrana geri döndü.

Klavyeye dokundu. Kanlı görüntünün yerine yeni bir görüntü geldi. Aynı oda. Şimdi görünürde lamba yoktu. Halıda kan lekesi duruyordu, ama bu kez bir ceset daha vardı, o da cenin pozisyonundaydı. İlk adamın üzerinde siyah tişört ve siyah pantolon vardı. Bu adam ise keten gömlek ve kot pantolon giymişti.

Pistillo bir tuşa daha bastı. Bu seferki fotoğraf geniş açılıydı. İki ceset de görünüyordu. İlki odanın ortasındaydı. İkincisi kapıya daha yakındı. Sadece birinin yüzünü görebiliyordum –bu açıdan tanıdık biri değildi– ama diğeri görünmüyordu.

İçimi bir panik duygusu kapladı. *Ken*, diye düşündüm. *Onlardan biri...*

Ama sonra sordukları soruları hatırladım. Bu Ken'le ilgili değildi.

"Bu fotoğraflar hafta sonu Albuquerque, New Mexico'da çekildi," dedi Pistillo.

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım."

"Suç mahalli berbat haldeydi, ama yine de birkaç kıl ve doku örneği bulduk." Bana gülümsedi. "İşimizin teknik kısımları konusunda pek iyi değilimdir. Günümüzde inanamayacağın türden testler yapılıyor. Ama bazen klasiklerle günü kurtarıyorsun."

"Neden bahsettiğinizi bilmem gerekmez mi?"

"Birileri olay yerini iyice temizlemiş, ama yine de olay yeri inceleme ekipleri birkaç parmak izi buldu, bazı parmak izleri kurbanların ikisine de ait değil. Bunları bilgisayara girdik ve bu sabah bir sonuca ulaştık." Öne eğildi, bu kez gülümsemiyordu. "Bir tahminde bulunmak ister misiniz?"

Sheila'yı, güzel Sheila'mı pencereden bakarken görmüştüm.

"Üzgünüm, Will."

"Kız arkadaşınıza ait, Bay Klein. Sabıka kaydındakilerle aynı parmak izleri. Birdenbire bulmakta zorlandığımız kişinin parmak izleri yani."

6

Elizabeth, New Jersey

Şimdi mezarlığın yakınındaydılar.

Philip McGuane, Mercedes limuzinin dört yüz bine mal olmuş, yanları zırhlı ve pencereleri kurşungeçirmez bir modelarka koltuğuna oturup *fastfood* restoranlarının, pejmürde dükkânların ve yıkık dökük zincir alışveriş merkezlerinin oluşturduğu bulanıklığa baktı. Limuzinin içki barında taze karıştırılmış viski ve soda sağ elinde duruyordu. Amber rengi içkiye baktı. Sarsılmıyordu. Bu onu şaşırttı.

"İyi misiniz, Bay McGuane?"

McGuane yanındaki kişiye döndü. Fred Tanner iriyarı, tuğladan inşa edilmiş gibi bir adamdı. Elleri, sosise benzeyen parmaklarla donanmış rögar kapakları gibiydi. Bakışı son derece özgüven doluydu. Eski toprak, Tanner hâlâ parıltılı takım elbise giyip gösterişli serçeparmak yüzüğünü takıyordu. Tanner o cafcaflı, kocaman altın yüzüğü hiç çıkarmazdı, konuşurken hep onunla oynardı.

"İyiyim," diye yalan söyledi McGuane.

Limuzin Parker Caddesi'nden 22. Yol'a çıktı. Tanner yüzüğüyle oynamaya devam etti. Elli yaşındaydı ve patronundan on beş yaş büyüktü. Yüzü, engebeli düzlükler ve dik açılardan oluşan, harabeye dönmüş bir anıttı. Saçları özenle asker tıraşı yapılmıştı. McGuane, Tanner'ın çok iyi olduğunu biliyordu; soğuk, disiplinli ve merhamet kendisi için feng shui kadar yerinde bir konsept olan orospu çocuğunun tekiydi. Tanner o dev elleri ve ateşli silahlar potpurisini kullanmakta pek hünerliydi. En zalim insanlarla karşı karşıya gelmiş ve her seferinde galip çıkmıştı.

Ama bu, McGuane biliyordu, her şeyi başka bir boyuta taşıyacaktı.

"Kimmiş ki bu adam?" diye sordu Tanner.

McGuane başını iki yana salladı. Kendi takım elbisesi üzerine göre dikilmiş olan bir Joseph Abboud'du. Manhattan'ın alt batı yakasında üç kat kiralamıştı. Başka bir çağda, McGuane mafya danışmanı veya mafya patronu olarak anılabilirdi. Ama bu eskidendi, biz şimdideyiz. Gizli mekânlar ve kadife eşofmanlar geçmişte (Hollywood'un inanmanızı istediği şeye rağmen, bunlar çok geçmişte kaldı) kalmıştı ve şüphesiz ki Tanner hâlâ bunların özlemini duyuyordu. Oysa artık ofisleriniz, sekreteriniz ve bilgisayara dayalı bir ücret çizelgeniz oluyordu. Vergi ödüyordunuz. Meşru işler yapıyordunuz.

Ama hemen hemen aynıydınız.

"Buraya neden geliyoruz ki?" diye devam etti Tanner. "Onun sana gelmesi gerekmez mi?"

McGuane cevap vermedi. Tanner anlamayacaktı.

Eğer Hayalet tanışmak isterse, onunla tanışırsınız.

Kim olduğunuzun bir önemi yoktur. Onu reddetmek, Hayalet'in sana geleceği anlamına geliyordu. McGuane mükemmel bir güvenlik ağına sahipti. İyi adamları vardı. Ama Hayalet daha iyiydi. Sabırlıydı. Sizi incelerdi. Açığınızı yakalamak için beklerdi. Sonra da sizi bulurdu. Tek başınızayken. Bunu bilirdiniz.

Hayır, bundan kurtulmak en iyisi. Ona gitmek en iyisi.

Limuzin mezarlığın bir blok ötesinde durdu.

"Ne istediğimi anladın," dedi McGuane.

"Halihazırda konuşlanmış bir adamım var. İş halloluyor."

"Benden işaret gelene dek onu oradan alma."

"Tamam, oldu. Üzerinden geçmiştik."

"Onu hafife alma."

Tanner kapı kolunu kavradı. Güneş ışığı serçeparmak yüzüğünün üzerinde parlıyordu. "Üzerinize alınmayın, Bay McGuane, ama bu herhangi bir adam değil mi? Kanı da bizim gibi kırmızı akmıyor mu?"

McGuane o kadar da emin değildi.

Tanner aşağı indi, öyle bir cüsseye sahip bir adama göre çok zarif hareket ediyordu. McGuane arkasına yaslanıp viskisinden büyük bir yudum aldı. New York'taki en güçlü adamlardan biriydi. O mertebeye kurnaz ve zalim bir piç olmadan ulaşamazsınız. Zaaf gösterirseniz ölürsünüz. Yumuşak davranırsanız ölürsünüz. Bu kadar basit.

Hepsinden önce, asla vazgeçmezsiniz.

McGuane bunların hepsini –herkes gibi– biliyordu ama şimdi, kaçıp gitmeyi her şeyden çok istiyordu. Tası tarağı toplayıp öylece ortadan kaybolmaktı isteği.

Tıpkı eski dostu Ken gibi.

McGuane dikiz aynasından şoförle göz göze geldi. Derin bir

nefes alarak başını salladı. Araba tekrar gitmeye başladı. Sola döndüler ve Wellington Mezarlığı'nın kapısının önünden geçtiler. McGuane şoföre durmasını söyledi. Şoför söyleneni yaptı. McGuane indirip arabanın önüne doğru yürüdü.

"Gerekince seni arayacağım."

Şoför başını sallayıp arabayla uzaklaştı.

McGuane tek başınaydı.

Yakasını düzeltti. Gözleri mezarlıkta dolandı. Hiç hareket yoktu. Tanner ve adamının nerede saklandığını merak etti. Muhtemelen buluşma yerine yakın bir yerdelerdi. Bir ağaçta ya da bir çalının arkasındalardı. Eğer işlerini doğru yaparlarsa McGuane onları asla göremezdi.

Gökyüzü açıktı. Rüzgâr vücuduna tırpan gibi vuruyordu. Omuzlarını kamburlaştırdı. 22. Yol'dan gelen trafik sesi aşıp ölülere serenat yapıyordu. Havada yeni pişmiş bir şeyler kokuyordu ve McGuane bir an ölü yakıldığını düşündü.

Etrafta kimseden eser yoktu.

McGuane patikayı bularak doğuya yöneldi. Taşların ve işaretlerin yanından geçerken, gözleri bilinçsizce doğum ve ölüm tarihlerini kontrol etti. Yaşlarını hesaplayıp genç ölenlerin kaderlerini düşündü. Tanıdık bir isim görünce durakladı. Daniel Skinner. On üç yaşında ölmüştü. Mezar taşına gülümseyen bir melek işlenmişti. McGuane bunu görünce gülümsedi. Hoyrat bir çocuk olan Skinner, sürekli bir dördüncü sınıf öğrencisine zulmediyordu. Ama o gün –mezar taşma bakılırsa, 11 Mayıs– o türüne az rastlanır dördüncü sınıf öğrencisi kendini korumak için yanında mutfak bıçağı getirmişti. İlk ve tek hamlesi Skinner'ın kalbini delmişti.

Güle güle, melek.

McGuane bunu umursamamaya çalıştı.

Her şey o zaman mı başlamıştı?

Yürümeye devam etti. İleriden sola dönüp yavaşladı. Artık yaklaşmıştı. Gözleriyle etrafı tarıyordu. Hâlâ hiçbir hareket yoktu. Burası daha sessizdi, huzur dolu ve yemyeşil. Orada yaşayanların umursadığından değil. Durakladı, yeniden sola kıvrılarak doğru mezarın başına gelene dek yürümeye devam etti.

McGuane durdu. İsmi ve tarihi okudu. Aklı geçmişe gitti. Nasıl hissettiğini merak etti ve cevabın pek bir şey hissettirmediğini fark etti. Artık etrafa bakmaya gerek duymuyordu. Hayalet buralarda bir yerlerdeydi. Onu hissedebiliyordu.

"Çiçek getirmen gerekirdi, Philip."

Sesinin yumuşaklığı ve kadifemsiliği kanını dondurdu. McGuane yavaşça arkasına bakmak için döndü. Elinde çiçeklerle John Asselta yaklaştı. McGuane geri çekildi. Asselta'yla göz göze geldi ve çelik bir pençenin göğsüne değdiğini hissetti sanki.

"Uzun zaman oldu," dedi Hayalet.

Asselta, McGuane'in hayalet olarak bildiği adam, mezar taşına yaklaştı. McGuane kılını bile kıpırdatmadan durdu. Hayalet yürürken sıcaklık otuz derece birden düşüyor gibiydi sanki.

McGuane nefesini tuttu.

Hayalet diz çöküp nazikçe çiçekleri yere bıraktı. Orada bir süre gözleri kapalı şekilde bekledi. Sonra ayağa kalktı piyanist parmağı gibi konik uçlu parmaklarıyla uzanıp mezar taşını içtenlikle okşadı.

McGuane bakmamaya çalıştı.

Hayalet'in gözlerini deri gibi kaplamış beyazımsı kataraktları vardı. Neredeyse güzel olan yüzünü, kurumuş gözyaşı izleri gibi mavi damarlar kaplamıştı. Gözleri hemen hemen renksizdi. Dar omuzlarına fazla büyük gelen kafası ampul şeklindeydi. Kafasının

yanları yeni tıraş edilmişti ve tepesinde kalan kahverengi bir tutam ise fıskiye gibi çıkıyordu. Yüz hatlarında narin, hatta dişi bir yan vardı, Dresden bebeklerinin* korkunç versiyonu.

McGuane geriye doğru bir adım daha attı.

Bazen içinde iyiliğin neredeyse kör edici bir parlaklıkla dışarı fışkırdığı biriyle karşılaşırsınız. Bazen de bunun tam tersiyle, varlığı üzerinize kokuşmuşluk ve kandan bir pelerin saran biriyle.

"Ne istiyorsun?" diye sordu McGuane.

Hayalet başını eğdi. "Siperlerde ateist olmaz lafını duymuş muydun hiç?"

"Evet."

"Bu bir yalan, biliyorsun," dedi Hayalet. "Aslında, doğru olan bunun tam tersi. Siperdeyken, ölümle yüz yüzeyken Tanrı'nın olmadığından emin olursunuz. O nedenle hayatta kalmak için savaşırsınız, bir nefes daha almak için. Her türlü varlıktan medet ummanızın sebebi de budur, çünkü ölmek istemezsiniz. Çünkü kalbinizin derinliklerinde, ölümün oyunun sonu olduğunu bilirsiniz. Ahiret diye bir şey yoktur. Cennet yoktur. Tanrı yoktur. Sadece hiçlik."

Hayalet kafasını kaldırıp ona baktı. McGuane olduğu yerde durdu.

"Seni özledim, Philip."

"Ne istiyorsun, John?"

"Bence biliyorsun."

McGuane biliyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

"Anlıyorum," diye devam etti Hayalet, "seni mecbur bırakan şeyler var."

"Ne duydun?"

** Parian bebekleri olarak da bilinen ve 1860'larda ilk olarak Almanya'da üretilen porselen bebekler. (ç.n.)*

"Sadece dedikodular." Hayalet gülümsedi. Ağzı adeta ince bir ustura sırtıydı ve bunu görmek bile McGuane'e neredeyse çığlık attıracaktı. "Bu yüzden geri döndüm."

"Bu yalnızca benim sorunum."

"Şayet doğruysa, Philip."

"Ne istiyorsun, John?"

"New Mexico'ya gönderdiğin iki adam. Ellerine yüzlerine bulaştırdılar, değil mi?"

"Evet."

Hayalet fısıldadı. "Ben olsam yapmazdım."

"Hâlâ ne istediğini anlamıyorum."

"Burada benim de riske atacağım şeyler olduğunu düşünüyorum, sen düşünmüyor musun?"

Hayalet bekledi. McGuane sonunda başını salladı. "Sanırım öyle."

"Senin kaynakların var, Philip. Benim ulaşamadığım bilgiye ulaşabilirsin." Hayalet mezar taşına baktı ve bir an McGuane orada neredeyse bir insan gördüğünü düşündü. "Döndüğünden emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedi McGuane.

"Nereden biliyorsun?"

"FBI'dan birinden öğrendim. Albuquerque'ye gönderdiğimiz adamlar bunu doğrulayacaktı."

"Düşmanlarını hafife alıyorlar."

"Belli ki."

"Nereye kaçtığını biliyor musun?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

McGuane hiçbir şey demedi.

"Onun yine ortadan kaybolmasını tercih ederdin. Haksız mıyım?"

"Bu işleri daha da kolaylaştırırdı."

Hayalet başını iki yana salladı. "Bu kez değil."

Sessizlik oldu.

"Peki, nerede olduğunu kim bilebilir?" diye sordu Hayalet.

"Belki kardeşi. FBI onu bir saat önce aldı. Soru sormak için."

Bu Hayalet'in ilgisini çekti. Kafasını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Henüz bilmiyoruz."

"O zaman," dedi Hayalet yavaşça, "bu benim başlamam için iyi bir yer olabilir."

McGuane başını salladı. O an Hayalet ona yaklaştı. Elini uzattı. McGuane ürktü, hareket edemedi.

"Eski bir dostunun elini sıkmaktan korkuyor musun, Philip?"

Öyleydi. Hayalet bir adım daha yaklaştı. McGuane'in nefesi kesik kesikti. Tanner'a işaret vermeyi düşündü.

Tek kurşun. Bir tek kurşun buna son verebilirdi.

"Elimi sık, Philip."

Bu bir emirdi ve McGuane söyleneni yaptı. Neredeyse istem dışı eli havaya kalktı ve yavaşça ileri uzandı. Hayalet, biliyordu, insanları öldürmüştü. Çok kişiyi. Kolayca. O Ölüm'dü. Sadece katil değildi. Ama Ölüm'ün kendisi, tıpkı Hayalet'in en ufak dokunuşunun derinizi delip kanınıza karışması, kalbinizi Hayalet'in uzun zaman önce kullandığı mutfak bıçağı misali delen zehrini salıvermesi gibiydi.

McGuane gözlerini başka yöne çevirdi.

Hayalet hızla aralarındaki mesafeyi kapatıp McGuane'in elini kavradı. McGuane çığlığına engel olamadı. Bu nemli tuzaktan

kendini kurtarmaya çalıştı. Hayalet tutmaya devam etti.

Sonra McGuane bir şey hissetti, avucuna batan soğuk ve keskin bir şey.

Eli daha fazla sıkılmaya başlamıştı. McGuane acı içinde bağırdı. Hayalet'in elindeki her ne ise, sinir demetine süngü gibi saplanmıştı. Eli biraz daha sıkıldı. McGuane tek dizinin üzerine düştü.

Hayalet McGuane başını kaldırana dek bekledi. İki adam göz göze geldi. McGuane ciğerlerinin duracağını, organlarının teker teker iflas edeceğini biliyordu. Hayalet elini gevşetti. McGuane'in avucuna batırdığı şeyi çekip parmaklarını üzerine sardı. Sonunda, Hayalet bırakıp geri çekildi.

"Yalnız bir yolculuk olabilir, Philip."

McGuane güçlükle konuştu. "Bu da ne demek şimdi?"

Ama Hayalet yürüyüp gitti. McGuane başını öne eğip yumruğunu açtı.

Elindeki, güneş ışığında parıldayan şey Tanner'ın serçeparmak yüzüğüydü.

7

Müdür Yardımcısı Pistillo ile yaptığım görüşmenin ardından, Kare ve ben minibüse atladık. "Senin eve mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Dinliyorum," dedi.

Pistillo'yla yaptığım konuşmayı anlattım. "Albuquerque. Oradan nefret ediyorum, dostum. Hiç gittin mi?"

"Hayır."

"Güneybatıdasın, ama her şey sözde Güneybatı. Her yer bir Disney kopyası gibi."

"Bunu aklımda tutacağım, Kare, teşekkürler."

"Peki, Sheila ne zaman gitti?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Düşün. Geçen hafta sonu neredeydin?"

"Akrabalarımdaydım."

"Ya Sheila?"

"Şehirde olması gerekiyordu."

"Onu aradın mı?"

Düşündüm. "Hayır, o beni aradı."

"Aradığı numara?"

"Numara gizliydi."

"Şehirde olduğunu doğrulayacak biri var mı?"

"Sanmıyorum."

"O zaman Albuquerque'de olabilirdi," dedi Kare.

Bunu düşündüm. "Başka bir izahı daha var," dedim.

"Ne gibi?"

"Parmak izleri eski olabilir."

Kare kaşlarını çattı, gözünü yoldan ayırmadı.

"Bu mümkün," diye devam ettim, "Albuquerque'ye geçen ay gitmiştir ya da ne bileyim, geçen sene. Parmak izleri ne kadar süre kalıyor ki?"

"Kısa bir süre, sanırım."

"O zaman belki de öyle olmuştur," dedim. "Belki de parmak izleri bir mobilyanın üzerindeydi –sandalyede filan– ve o sandalye New York'taydı, sonra da New Mexico'ya götürüldü."

Kare gözlüklerini düzeltti. "Çok zorlama."

"Ama bu mümkün."

"Evet, kesinlikle. Baksana, belki de biri onun parmaklarını ödünç almıştır. Bilirsin işte. Alıp hafta sonu için Albuquerque'ye götürmüştür."

Bir taksi yolumuzu kesti. Sağa kıvrıldık, neredeyse kaldırımın üç adım önünde duran bir grup insanın üzerine çıkacaktık. Manhattanlılar bunu hep yapar. Kimse trafik ışığının değişmesini kaldırımda beklemez. Yola inerler ve hayali bir bekleme çizgisi belirleyip hayatlarını riske atarlar.

"Sheila'yı tanıyorsun," dedim.

"Tanıyorum."

Sözcükleri bir araya getirmek zordu, ama şöyle dedim: "Onun gerçekten de katil olabileceğini düşünüyor musun?"

Kare bir süre sessiz kaldı. Işık kırmızıya döndü. Minibüsü durdurup bana baktı. "Yine ağabeyinin konusu açılacak gibi geliyor bana."

"Benim tek söylediğim, Kare, başka ihtimallerin de olduğu."

"Benim tek söylediğim de, Will, senin aklın gereğinden fazla çalışıyor."

"Yani?"

"Sandalye mi, Tanrı aşkına? Sen ciddi misin? Dün gece Sheila ağladı ve sana üzgün olduğunu söyledi; sabah da, püf, ortadan kayboldu. Şimdi de federaller onun parmak izlerinin bir cinayet mahallinde bulunduğunu söylüyor. Sen buradan ne sonuca varıyorsun? Lanet olası sandalyeler ve eski ziyaretler..."

"Bu onun birini öldürdüğü anlamına gelmiyor."

"Şu anlama geliyor," dedi Kare, "bu olayla bir ilgisi var."

Bunu sindirmeye çalıştım. Arkama yaslanıp pencereden dışarı baktım, hiçbir şey göremedim.

"Aklında bir şey var mı, Kare?"

"Hiç yok."

Arabayla biraz daha gittik.

"Onu seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Kare.

"En iyi senaryoya göre, bana yalan söyledi."

Omuzlarını silkti. "Daha kötüleri de var."

Merak ediyordum. Beraber geçirdiğimiz ilk geceyi, yatakta Sheila'nın başı göğsümde, kolu bana dolanmış şekilde uzanışımızı hatırladım. Öyle bir rahatlık, huzur hissi vardı ki, her şey doğruydu. Orada öylece durduk. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. "Geçmiş yok," dedi alçak sesle, neredeyse kendi kendine söylemişti bunu. Ona ne demek istediğini sordum. Başını göğsümden

kaldırmadı, gözlerini benden uzaklaştırdı. Başka da bir şey söylemedi.

"Onu bulmak zorundayım," dedim.

"Evet, biliyorum."

"Yardım etmek ister misin?"

Kare omuz silkti. "Bunu bensiz yapamazsın."

"İşte bu," dedim. "O zaman ilk önce ne yapmamız gerek?"

"Eski bir atasözü der ki," dedi Kare, "ileri gitmeden önce geriye bakmak gerek."

"Bunu şimdi mi uydurdun?"

"Evet."

"Ama mantıklı."

"Will?"

"Efendim?"

"Bir şey demeye çalışmıyorum, ama geriye dönüp baktığımızda göreceğimiz şeylerden hoşlanmayabilirsin."

"Bundan eminim," diyerek ona hak verdim.

Kare beni kapının önünde bırakıp Covenant House'a geri döndü. Eve girip anahtarlarımı masanın üzerine fırlattım. Sheila'ya seslenecektim –sadece eve gelmediğinden emin olmak için– ama ev o kadar boş, o kadar enerjisi çekilmiş gibiydi ki, buna yeltenmedim bile. Son bir yıldır yuva dedim yer artık gözüme başka görünüyordu, yabancıydı. Bir eskimişlik hissi sarmıştı evi, sanki uzun zamandır boşmuş gibi.

Peki şimdi ne olacaktı?

Sanırım evi arayacaktım. Ne anlama gelecekse, ipuçları toplayacaktım. Ama birden beni vuran şey, Sheila'nın ne kadar cesur

olduğuydu. Sadelikten, gündelik şeylerden zevk alıyordu ve bana da aynısını yapmayı öğretmişti. Çok az eşyası vardı. Bana taşındığında yanında sadece bir valizle gelmişti. Fakir değildi –banka hesaplarını görmüştüm ve buraya kendi payına düşenden çok daha fazla ödüyordu– ama hep "siz eşyalarınıza aitsinizdir, aksi değil" felsefesiyle yaşıyordu. Şimdi düşünüyorum da, çok eşya olmayınca seni bağlayan, kök salmana sebep olan bir şey de olmuyor.

XXL beden Amherst College sweatshirt'üm yatak odasındaki bir sandalyenin üzerinde duruyordu. Elime aldım ve içim cız etti. Geçen sonbahar, bitirdiğim okulun mezunlar toplantısı için bir hafta sonunu beraber geçirmiştik. Amherst'in kampüsünde, eski bir New England hapishanesinden başlayıp dik bir yamaç olarak devam eden ve geniş spor alanlarına inen bir tepe vardır. Çoğu öğrenci bu tepeye, orijinalliğini bozmamak için, "Tepe" der.

Bir gece geç saatte Sheila ve ben kampüste el ele yürüdük. Tepe'nin yumuşacık çimlerine uzandık, sonbahar semasını izleyip saatlerce sohbet ettik. Daha önce hiç böylesine bir huzur, dinginlik, rahatlık ve evet, neşe hissettiğimi hatırlamadığımı düşündüm. Sırtüstü uzanırken, Sheila elini karnıma koyup pantolonumun kemerinden içeri soktu. Hafifçe dönüp onun yüzünü izledim. Parmakları turnayı gözünden vurunca yüzündeki hınzır gülümsemeyi gördüm.

"Kolej günlerine dön istedim," demişti.

Tamam, belki doğru düşünemeyecek kadar azmıştım, ama tam o anda, o tepede, eli pantolonumun içindeyken, neredeyse doğaüstü bir katiyetle onun hayatımın aşkı olduğunu, sonsuza dek birlikte olacağımızı, Sheila'dan önceki tek aşkım olan ve zihnimi hiç bırakmayan ilk aşkımın gölgesinin sonunda kaybolduğunu hissetmiştim.

Sweatshirt'e baktım ve bir an için, hanımeli ile yaprak kokularını yeniden duydum. Pistillo'yla konuştuktan beri kendime sayısız kez sorduğum soruyu yeniden sordum: Bunların hepsi yalan mıydı?

Hayır.

Bunun taklidi olmaz. Kare insanların şiddet kapasiteleri konusunda haklı olabilir. Ama bizimki gibi bir bağ taklit edilemez.

Not hâlâ tezgâhın üzerindeydi.

Seni hep seveceğim.

S

Buna inanmak zorundaydım. Sheila'ya bunu borçluydum. Geçmiş onun geçmişiydi. Bu konuda söz söylemeye hakkım yoktu. Her ne olduysa, Sheila'nın kendine göre sebepleri olmalıydı. Beni sevmişti. Bunu biliyordum. Şimdiki görevim onu bulmak, ona yardım etmek, bir yolunu bulup... bilmiyorum... bize geri dönmekti.

Ondan şüphe etmiyordum.

Çekmecelere baktım. Sheila'nın bir banka hesabı ve kredi kartı vardı –en azından, benim bildiğim, ama hiçbir yerde belge yoktu– ne eski ekstreler, ne faturalar, ne de banka defterleri vardı. Hepsi atılmıştı, sanırım.

Bilgisayar ekran koruyucusu, gelmiş geçmiş en popüler ekran koruyucu olan birbirinin içine geçen çizgiler, fareyi hareket ettirince kayboldu. Sheila'nın ekran adıyla girip Eski e-postaya tıkladım. Bir şey yoktu. Bir tane bile. Tuhaf. Sheila pek internet kullanmazdı –gerçekten de çok nadir– ama bir tane bile eski e-postası olmaması?

Evrak klasörüne tıkladım. O da boştu. İşaretli internet sitelerini kontrol ettim. Yine bir şey yoktu. Geçmişi kontrol ettim. *Hiç.*

Arkama yaslanıp ekrana baktım. Bastırdığım bir düşünce su yüzüne çıktı. Bunun ona ihanet olup olmayacağını düşündüm bir süre. Her neyse. Kare, bir sonraki adımda nereye gideceğini görmek için geriye dönüp bakmak gerektiğini söylerken haklıydı. Bulacağım şeyin hoşuma gitmeyebileceği konusunda da haklıydı.

Büyük bir çevrimiçi telefon rehberi olan switchboard.com'a girdim. İsim kısmına Rogers yazdım. Eyalet Idaho'ydu. Şehir de Mason. Bunu Covenant House'ta gönüllü olarak çalışmaya başladığı zaman doldurduğu formdan biliyordum.

Sadece bir sonuç çıktı. Bir kâğıt parçasına telefon numarasını yazdım. Evet, Sheila'nın anne babasını arayacaktım. Eğer geriye bakacaksak, yolun en başına gitmeliydik.

Elimi ahizeye uzatmadan önce telefon çaldı. Açtım, ablam Melissa "Ne yapıyorsun?" dedi.

Ne diyeceğimi düşündüm ve ağzımdan şunlar çıktı: "Biraz işim var."

"Will," dedi, sesinde o abla tonunu hissettim. "Burada annemizin yasını tutuyoruz."

Gözlerimi kapattım.

"Babam seni sorup duruyor. Gelmen gerek."

Bana yabancı gelen bu daireye baktım. Burada kalmak için sebebim yoktu. Hâlâ cebimde duran fotoğrafı düşündüm, ağabeyimin dağdaki hali.

"Hemen geliyorum," dedim.

Melissa beni kapıda karşıladı ve "Sheila nerede?" diye sordu.

Önceden belirlenmiş bir programı olduğu gibi bir şeyler geveleyip içeri girdim.

Bugün gerçekten de aile dışından bir ziyaretçimiz olmuştu. Babamın Lou Farley adındaki eski bir arkadaşı. On yıldır birbirlerini gördüklerini sanmıyorum. Lou Farley ve babam birbirlerine büyük keyifle eski hikâyeler anlatırdı. Eski bir beyzbol maçı ve babamın kalın polyester kumaştan, göğsünde Friendly's Dondurma logosu işli, bordo üniforma giymiş belli belirsiz bir hatırası canlandı gözümde. Hâlâ kapının önünden gelen krampon gıcırtısını duyabiliyor, elinin omzundaki ağırlığını hissedebiliyordum. Çok uzun zaman önceydi. O ve Lou Farley kahkaha attı. Babamın yıllardır böyle güldüğünü duymamıştım. Gözleri dolu doluydu ve uzaklara bakıyordu. Annem de zaman zaman maçlara giderdi. Onun açık tribünde kolsuz gömleği, bronz teni ve sıkı kollarıyla oturuşunu görebiliyorum.

Pencereden dışarıyı izledim, hâlâ Sheila'nın çıkıp geleceğini, bunun koca bir yanlış anlama olduğunu ümit ediyordum. Bir tarafım –büyük bir tarafım– engellenmiş gibiydi. Annemin ölümü uzun zamandır bekleniyor olsa da –Sunny'nin kanseri, olayın doğası gereği, yavaş ve istikrarlı, sonunda da tepeden atlarcasına ilerleyen bir ölüm marşıydı– hâlâ tüm bu olanları kabullenmekte güçlük çekiyordum.

Sheila.

Daha önce de birini çok sevip kaybetmiştim. Gönül ilişkilerinde çok geri kalmış bir düşünce yapısına sahip olduğumu itiraf ediyorum. Ben ruh eşine inanıyorum. Hepimizin ilk aşkı olmuştur. Benimki beni terk ettiğinde kalbimde kocaman bir delik bırakmıştı. Uzunca bir süre toparlanamayacağımı düşünmüştüm. Bunun

sebepleri vardı. İlişkimiz yarım kalmıştı, birimiz için. Ama sorun değil. O beni terk ettikten sonra kaderimde ya ondan... daha alt seviyede birinin olduğundan... ya da sonsuza dek yalnız kalacağımdan emindim.

Sonra bir gün Sheila'yla tanıştım.

Sheila'nın yeşil gözlerinin içime işleyişini düşündüm. Kızıl saçlarının ipeksi dokunuşunu düşündüm. İlk fiziksel çekimin –çok yoğun, eziciydi– benliğimin her köşesine nasıl işlediğini düşündüm. Sürekli onu düşünüyordum. Midemde kelebekler uçuşuyordu. O yüze ilk baktığımda kalbimin iki kat hızla çarptığını hissedebiliyordum. Kare'yle minibüsteyken birden omzuma vururdu, çünkü yüzümde şapşal bir gülümsemeyle Kare'nin Sheila diyarı dediği yere dalıp gitmiş oluyordum. Başım dönüyordu. Sarılıp videodan eski filmler izlerdik, birbirimizi okşardık, gıdıklardık, ne kadar dayanabileceğimize bakardık ve birbirimizi azdırırdık; zaten bu sebeple video oynatıcıların durdurma tuşu vardır.

El ele tutuşurduk. Uzun yürüyüşler yapardık. Parkta oturup etrafımızdaki yabancılarla ilgili yorumlar yapardık. Partilerde, ben odanın bir ucunda oturup onun yürüyüşünü, diğerleriyle konuşmalarını uzaktan izlemekten hoşlanırdım, göz göze geldiğimizde bir elektrik, hınzır bir gülümseme oluşurdu.

Sheila bir keresinde benden dergide bulduğu aptal bir anketi yapmamı istemişti. Sorulardan biri şuydu: Sevgilinizin en büyük zaafı nedir? Düşündüm ve "Sık sık restoranlarda şemsiyesini unutur," yazdım. Bu hoşuna gitti ve daha fazlası için baskı yaptı. Ona erkek müzik gruplarını ve eski ABBA plaklarını dinlediğini hatırlattım. Ciddiyetle başını sallayıp değişmeye çalışacağını söyledi.

Evet, biliyorum.

Melissa babamın yanına oturdu. İkisini de yandan görüyordum. Aralarındaki benzerlik çok fazlaydı. Ben anneme benziyordum. Melissa'nın kocası, Ralph, büfenin etrafında dolaşıyordu. Askılı atlet üzerine kısa kollu gömlek giyen, sağlam tokalaşan, parlak ayakkabılı, düzleştirilmiş saçlı, kısıtlı zekâya sahip orta düzey bir yöneticiydi. Kravatını hiç gevşetmezdi, tam olarak derli toplu denemezdi, ama her şey olması gerektiği yerde olduğunda rahat hissedenlerdi.

Ralph'le hiçbir ortak yönümüz yoktu, ama dürüst olmak gerekirse onu aslında pek tanımıyorum. Seattle'da yaşıyorlar ve neredeyse hiç gelmiyorlar. Hâlâ kendimi Melissa'nın ergenlik dönemini, gizlice kötü çocuk Jimmy McCarthy'le çıktığını hatırlamadan edemiyorum. O zamanlarda gözlerinin içi nasıl da parlıyordu. Nasıl da başına buyruk ve saldırgandı, hatta bazen münasebetsiz olsa da komikti. Ne olduğunu, onu neyin değiştirdiğini, neyin bu kadar korkuttuğunu bilmiyorum. İnsanlar bunun sadece olgunlaşmak olduğunu söylüyordu. Tamamen bununla alakalı olduğunu sanmıyorum. Bence daha fazlası vardı.

Melissa –ona hep Mel derdik– bana gözleriyle işaret etti. Oturma odasına geçtik. Elimi cebime sokup Ken'in fotoğrafına dokundum.

"Ralph ve ben sabah gidiyoruz," dedi bana.

"Çok hızlısınız," dedim.

"Bu da ne demek şimdi?"

Başımı iki yana salladım.

"Çocuklarımız var. Ralph'in işi var."

"Doğru," dedim. "Yine de gelmeniz güzel."

Gözleri kocaman açıldı. "Bunu söylemen çok korkunç."

Öyleydi. Arkama baktım. Ralph babam ve Lou Farley'le otu-

uyor, kocaman bir sandviçi mideye indiriyor, dudağının kenarından lahana salatası sarkıyordu. Ona üzgün olduğumu söylemek istedim. Ama yapamadım. Mel en büyüğümüzdü, Ken'den üç, benden de beş yaş büyüktü. Julie ölü bulununca kaçıp gitti. Bununla baş etmesinin tek yolu buydu. Kocasını ve bebeğini alıp ülkenin diğer ucuna yerleşti. Çoğunlukla onu anlayabilmiştim, ama hâlâ terk edilmiş olmaktan duyduğum öfkeyi hissedebiliyordum.

Yine Ken'in cebimde duran fotoğrafını düşünüp aniden bir karar verdim. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Melissa'nın yüzünü buruşturduğunu gördüm, sanki yüzüne gelecek bir yumruktan kendini korur gibi, ama bu bir öngörü de olabilirdi. Saçları tam Suzy Homemaker* gibiydi, banliyö sarısı, omuz hizasında ve hacimliydi, muhtemelen Ralph'in tam da sevdiği türdendi. Bana yanlış geliyordu, ona göre çok demodeydi.

Garaja açılan kapının yanına gittik. Arkama baktım. Hâlâ babamı, Ralph'i ve Lou Farley'i görebiliyordum.

Kapıyı açtım. Mel merakla bana baktı, ama peşimden de geldi. Serin garajın betonuna ayak bastık. Burası yangın riski göz önüne alınıp yapılmıştı. Paslanmış boya kutuları, küflenmiş karton kutular, beyzbol sopaları, eski bir hasır, patlak lastikler; hepsi patlama olmuşçasına etrafa yayılmıştı. Tozdan grileşen yerdeki eski lekeler, nefes almayı güçleştiriyordu. Tavandan sarkan bir halat vardı. Babam ortalığı biraz toparlayıp beyzbol vuruşlarına çalışabileyim diye o halata bir tenis topu bağlamıştı. Hâlâ orada olduğuna inanamadım.

Melissa gözlerini üzerimden ayırmadı.

Bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

** 1966'dan bu yana oyuncak ev aletleri üreten ve marka yüzü olarak da bir ev hanımını kullanan marka. (ç.n.)*

"Sheila ve ben dün annemin eşyalarını karıştırdık," diye başladım.

Gözleri hafifçe kısıldı. Çekmecelere ve çok yapraklı doğum belgelerine, annemin Little Livingston yapımında Mame'yi oynadığı programa nasıl baktığımızı, eski resimlere –Kral Hüseyin'le olanı hatırlıyor musun, Mel?– gömülüşümüzü anlatacaktım, ama bunların hiçbiri dudaklarımdan dökülmedi.

Başka hiçbir şey demeden elimi cebime attım, fotoğrafı çıkarıp gözünün önüne koydum.

Çok sürmedi. Melissa, fotoğraf yüzünü yakmış gibi hemen kafasını çevirdi. Birkaç derin nefes alarak geri çekildi. Ona doğru yaklaştırdım, ama bir elini kaldırıp bana engel oldu. Başını tekrar döndürdüğünde yüzü tamamen ifadesizdi. Artık şaşkın değildi. Ne öfke, ne de neşe vardı. Hiçbir şey.

Fotoğrafı tekrar kaldırdım. Bu kez gözünü bile kırpmadı.

"Bu Ken," dedim aptalca bir cümle edip.

"Bunu görebiliyorum, Will."

"Vereceğin tüm tepki bu mu?"

"Nasıl tepki vermemi isterdin?"

"O yaşıyor. Annem bunu biliyordu. Elinde bu fotoğraf varmış."

Sessizlik oldu.

"Mel?"

"O yaşıyor," dedi. "Seni duydum."

Cevabı –daha doğrusu umursamazlığı– karşısında nutkum tutulmuştu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Melissa.

"Başkan ne yani... Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Başka ne söyleyeyim, Will?"

"Aa, doğru, unutmuşum. Seattle'a geri dönmen gerek."

"Evet."

Yanımdan uzaklaştı.

Öfkem yeniden su yüzüne çıkmıştı. "Bana bir şey de, Mel. Kaçmak çözüm oldu mu?"

"Ben kaçmadım."

"Saçmalama," dedim.

"Ralph'in işi oradaydı."

"Doğru."

"Sen ne hakla beni yargılıyorsun?"

Cape Cod yakınlarındaki otelde üçümüzün Marco Polo oynadığı bir ana gittim. Tony Bonoza'nın Mel hakkında dedikodular çıkardığını, bunları duyunca Ken'in yüzünün nasıl kızardığını, Bonoza'yla nasıl uğraştığını, ona nasıl iki yıla ve on kiloya mal olduğunu hatırladım.

"Ken yaşıyor," dedim tekrar.

Ses tonu yalvarır gibiydi. "Peki, benim bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Bunun hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyorsun."

"Önemli olup olmadığından emin değilim."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ken artık hayatlarımızın bir parçası değil."

"Kendi adına konuş."

"Pekâlâ, Will. O artık benim hayatımın bir parçası değil."

"O senin kardeşin."

"Ken seçimini yaptı."

"Şimdi de –ne yani?– senin için ölü mü?"

"Öyle olsa daha iyi olmaz mı?" Başını iki yana sallayıp göz-

lerini kapattı. Bekledim. "Kaçmış olabilirim, Will. Ama sen de kaçtın. Seçme şansımız vardı. Kardeşimiz ya ölü olacaktı ya da azılı bir katil. Her iki koşulda da benim için ölüydü."

Fotoğrafı yeniden kaldırdım. "Suçlu olmayabilir, bunu biliyorsun."

Melissa bana baktı ve bir anda yine abla oldu. "Yapma, Will. Sen de gayet iyi biliyorsun."

"O bizi korudu. Çocukken. Bize kol kanat gerdi. Bizi sevdi."

"Ben de onu sevdim. Ama aynı zamanda onu olduğu gibi de gördüm. Şiddete eğilimliydi, Will. Bunu biliyorsun. Evet, bizi koruyup kolladı. Ama bunun biraz da bundan hoşlandığı için olduğunu düşünmüyor musun? Öldüğünde kötü bir işe bulaşmış olduğunu biliyorsun."

"Bu onu katil yapmaz."

Melissa yine gözlerini kapattı. Gücünü toplamaya çalıştığını görebiliyordum. "Sesli söylemem gerekirse, Will, o gece ne yapıyordu?"

Göz göze geldik ve öyle kaldık. Hiçbir şey demedim. Kalbimde ani bir ürperti hissettim.

"Cinayeti unut, tamam mı? Ken ne yapıyordu, Julie Miller'la seks mi yapıyordu?"

Sözleri içime işledi, göğsümün içinde büyüyüp soğudu. Nefes alamadım. Sonunda konuşabildiğimde sesim alçak ve titrekti. "Biz ayrılalı bir yıldan fazla olmuştu."

"Bana onu unuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Ben... o boştaydı. Ken de. Hiçbir sebep..."

"O sana ihanet etti, Will. Bununla yüzleş artık. En azından, senin sevdiğin kadınla yattı. Nasıl bir ağabey böyle bir şey yapar?"

"Ayrılmıştık," dedim, boşuna çabalıyordum. "Onun üzerinde hiçbir hak iddia edemezdim."

"Onu sevmiştin."

"Bunun konuyla ilgisi yok."

Gözlerini gözlerimden çekmedi. "Şimdi, kaçan kim?"

Sendeledim ve beton merdivenlere çöktüm. Başımı ellerimin arasına aldım. Kendimi toplamaya çalıştım. Biraz zaman aldı. "O yine de kardeşimiz."

"Peki, ne yapmak istiyorsun? Onu bulmak mı? Onu polise teslim etmek mi? Saklanmasına yardım etmek mi? Ne?"

Verecek cevabım yoktu.

Melissa üzerimden atlayıp oturma odasına giden kapıyı açtı. "Will?"

Kafamı kaldırıp ona baktım.

"Bu artık benim hayatım değil. Üzgünüm."

O an onu genç bir kızken yatağında uzanmış, gevezelik yaparken, kabarık saçları ve havadaki çiklet kokusuyla hatırladım. Ken ve ben onun odasında yerde oturup gözlerimizi devirirdik. Onun beden dilini anımsıyordum. Eğer Mel karnının üzerine yatıyorsa, ayakları havadaysa, erkeklerden, partilerden ve o tür saçmalıklardan bahsediyor olurdu. Ama sırtüstü yatıp tavana bakıyorsa hayal kuruyor olurdu. Onun hayallerini düşündüm. Nasıl da bir tanesinin bile gerçekleşmemiş olduğunu düşündüm.

"Seni seviyorum," dedim.

Melissa düşüncelerimi okumuşçasına ağlamaya başladı.

İlk aşkımızı asla unutmayız. Benimkinin sonu öldürülmek oldu.

Julie Miller ve ben Livingston Lisesi'ndeki ilk yılımda Coddington Terrace'a taşınınca tanıştık. İki yıl sonra çıkmaya başladık. Birinci ve ikinci sınıf yıl sonu balolarına giderdik. Örnek çift seçilmiştik. Hiç ayrılmazdık.

Ayrılmamız sadece tahmin edilebilirliği yönünden şaşırtıcıydı. Ayrı üniversitelere gittik, bağlılığımızın zamana ve mesafelere direneceğinden emindik. Çoğundan uzun sürse de direnemedi. İlk yılımızda Julie beni arayıp başkalarıyla görüşmek istediğini, hatta Buck adında –şaka yapmıyorum– bir son sınıf öğrencisiyle görüşmeye başladığını söyledi.

Bunu atlatmalıydım. Gençtim ve bu alışılmadık bir ergenliğe geçiş töreniydi. Belki de bunu yaşamam gerekiyordu. Er ya da geç. Yani, eskiyordum. Zaman geçiriyordum, ama gerçeği de kabullenmeye başlamıştım. Zaman ve mesafe bu konuda işe yaradı.

Ama sonra Julie öldü ve bir yanımın mezara dek onu unutamayacağını hissettim.

Ta ki Sheila'ya kadar.

Fotoğrafı babama göstermedim.

Gece onda evime geri döndüm. Hâlâ boş, hâlâ eski, hâlâ yabancıydı. Telesekreterde hiç mesaj yoktu. Eğer Sheila'sız hayat buysa, bunu istemiyordum.

Anne babasının Idaho'daki telefon numaralarının yazılı olduğu kâğıt parçası hâlâ masanın üzerindeydi. Idaho'yla saat farkımız ne kadardı? Bir saat? Belki de iki? Hatırlamıyordum. Ama her durumda saat sekiz ya da dokuz olacaktı.

Aramak için çok geç değildi.

Sandalyeye oturup bana ne yapacağımı söyleyecekmiş gibi telefona baktım. Söylemedi. Kâğıt parçasını elime aldım. Sheila'ya ailesini aramasını söylediğimde beti benzi atmıştı. Döndü bu. Dün. Ne yapmam gerektiğini düşündüm ve ilk aklıma gelen anneme sormak oldu, o cevabı bilirdi.

İçimi taptaze bir hüzün dalgası kapladı.

Sonunda harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Bir şeyler yapmalıydım. Bu, yani Sheila'nın ailesini aramak, tek elimden gelendi.

Üçüncü çalışta bir kadın açtı. "Alo?"

Boğazımı temizledim. "Bayan Rogers?"

Durakladı. "Evet?"

"Benim adım Will Klein."

Bekledim ve bu isim ona bir şey ifade edecek mi, onu görmek istedim. Ettiyse de bana bir şey demedi.

"Kızınızın arkadaşıyım."

"Hangi kızımın?"

"Sheila," dedim.

"Anladım," dedi kadın. "New York'taydı diye biliyorum."

"Evet," dedim.

"Oradan mı arıyorsunuz?"

"Evet."

"Sizin için ne yapabilirim Bay Klein?"

Bu iyi bir soruydu. Bunu ben de bilmiyordum, onun için en bariz olanla başladım. "Onun nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

"Onu görmediniz ya da onunla konuşmadınız mı?"

Yorgun bir ses tonuyla "Sheila'yı yıllardır görmüyor, onunla yıllardır konuşmuyorum."

Ağzımı açtım, kapattım, bir yol bulmaya çalıştım. "Kayıp olduğunu biliyor musunuz?"

"Yetkililer bizimle iletişime geçti, evet."

El değiştirip ahizeyi diğer kulağıma koydum. "Onlara işe yarar bir şeyler söyleyebildiniz mi?"

"İşe yarar mı?"

"Yani, nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Nereye kaçmış olabilir? Yardımcı olabilecek bir arkadaş ya da akraba var mı?"

"Bay Klein?"

"Evet."

"Sheila uzun zamandır bizim hayatımızın bir parçası değil."

"Neden?"

Bu ağzımdan istemeden çıktı. Kocaman bir "seni ilgilendirmez" cevabını hak etmiştim. Ama yine sessizliğe büründü. Konuşmasını beklemeye çalıştım, ama o konuda benden daha iyiydi.

"Hepsi bu," kendimi kekelerken buldum, "o harika biri."

"Siz arkadaştan daha fazlasısınız, değil mi Bay Klein?"

"Evet."

"Yetkililer. Onlar bana Sheila'nın bir adamla beraber yaşadığını söyledi. Sanırım sizden bahsediyorlardı?"

"Yaklaşık bir yıldır beraberiz," dedim.

"Sesiniz onun için endişeleniyormuş gibi geliyor."

"Endişeleniyorum."

"Onu seviyorsunuz o zaman?"

"Çok."

"Ama size geçmişinden hiç bahsetmedi."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, oysaki cevap çok açıktı. "Anlamaya çalışıyorum," dedim.

"Öyle bir şey değil," dedi. "Ben bile anlamıyorum."

Komşum müziğin sesini açmıştı. Baslardan duvarlar sallanıyordu. Ben telsiz telefondaydım, evin uzak köşesine geçtim.

"Ona yardım etmek istiyorum," dedim.

"Size bir şey soracağım, Bay Klein."

Ses tonu ahizeyi daha sıkı tutmama sebep oldu.

"Gelen federal ajan," diye devam etti. "Hiçbir şey bilmediklerini söyledi."

"Ne konuda?" diye sordum.

"Carly konusunda," dedi Bayan Rogers. "Nerede olduğu konusunda."

Kafam karışmıştı. "Carly kim?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Size bir tavsiyede bulunayım mı, Bay Klein?"

"Carly kim?" diye sordum tekrar.

"Hayatınıza devam edin. Kızımı tanıdığınızı da unutun."

Ardından telefonu kapattı.

8

Buzdolabından bir tane Brooklyn Lager kapıp sürgülü cam kapıyı açtım. Emlakçımın iyimser davranıp "veranda" dediği yere çıktım. Zira neredeyse bebek beşiği kadardı. Bir kişi, bilemediniz iki, ancak hareket etmezlerse aynı anda orada durabilirdi. Elbette ki sandalye yoktu ve üçüncü katta olduğu için de pek bir manzarası olduğu söylenemezdi. Ama yine de açık havaydı, geceydi ve ben bunu seviyordum.

Gece olunca New York çok iyi aydınlatılır, gerçek dışı bir lacivert ışıltıyla donanırdı. Burası hiç uyumayan şehir olabilirdi, ancak benim sokağıma bakılırsa, ciddi bir uyku çekiyordu kendine. Park etmiş arabalar kaldırım kenarında tampon tampona diziliydi ve pozisyonlarından sahipleri onları uzun zamandır arayıp sormuyor gibi görünüyorlardı. Gece sesleri gürültü ve uğultudan ibaretti. Müzik sesi duydum. Yolun karşısındaki pizzacıdan gelen gürültüyü duydum. Batı Yakası Otoyolu'ndan vınlama sesi geliyordu, Manhattan'ın ninnisiydi bu.

Beynim hissizleşti. Ne olduğunu bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sheila'nın annesini aramak, sorulara cevap bul-

maktansa daha çok soruya sebep oldu. Melissa'nın sözleri hâlâ içimi acıtıyordu, ama ilginç bir noktaya değinmişti: Ken'in hayatta olduğunu bildiğime göre, bu konuda ne yapacaktım?

Onu bulmak istiyordum elbette.

Onu bulmayı çok istiyordum. Peki ya sonra? Bir dedektif olmadığım ya da bunu yapabilecek biri olmadığım gerçeğini unutun. Eğer Ken bulunmak isteseydi bana gelirdi. Onu aramak ancak daha çok felakete yol açardı.

Kaldı ki benim başka bir önceliğim vardı.

İlk önce ağabeyim kaçtı. Şimdi de sevgilim sırra kadem bastı. Kaşlarımı çattım. Köpeğim olmaması iyi oldu.

Şişeyi dudaklarıma götürürken birden onu fark ettim.

Köşede duruyordu, apartmandan elli metre kadar uzaktaydı. Üzerinde trençkot ve fötr şapka vardı, elleri de ceplerindeydi. Bu mesafeden yüzü siyah bir zeminin önünde parlayan beyaz bir küre gibi görünüyordu, özelliksiz ve fazla yuvarlak. Gözlerini göremedim, ama bana baktığını biliyordum. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Aşikârdı.

Adam hareket etmedi.

Sokakta fazla yaya yoktu, ama olanlar da *hareket ediyordu.* New Yorklular böyle yapardı. Hareket ederlerdi. Yürürlerdi. Bir amaçla yürürlerdi. Trafik ışığında ya da bir araba geçsin diye dursalar bile her an adım atmaya hazırlardı. New Yorklular hareket ederdi. Onların içinde durağanlık yoktu.

Ama bu adam put gibi duruyordu. Bana bakıyordu. Gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Hâlâ oradaydı. Kafamı çevirdim, sonra yine baktım. Hâlâ oradaydı, hareket etmiyordu. Bir şey daha vardı.

Onda tanıdık bir şeyler vardı.

Bunu uzatmak istemedim. Ciddi bir mesafedeydik ve geceydi, gözlerim çok iyi görmez zaten, hele de sokak lambasının ışığında. Ama ense tüylerim tehlikenin geldiğini hisseden bir hayvan misali ürpermişti.

Ben de ona bakmaya, ne tepki vereceğini görmeye karar verdim. Hareket etmedi. Bu şekilde ne kadar durduk bilmiyorum. Parmak uçlarımdan kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Vücudum üşüse de, içimde bir yerlerde güç topluyordum. Başımı çevirmedim. Özelliksiz surat da çevirmedi.

Telefon çaldı.

Diğer yöne döndüm, ama bakışlarımı çevirmedim. Saat on bire geliyordu. Telefon açmak için geç bir saatti. Gözlerimi kaçırmadan içeri doğru bir adım atıp ahizeyi kaldırdım.

Kare, "Uyuyor muydun?" dedi.

"Hayır."

"Biraz dolaşmak ister misin?"

Bu gece minibüsle çıkacaktı. "Bir şey öğrendin mi?"

"Stüdyoda buluşuruz. Yarım saat sonra."

Kapattı. Terasa geri dönüp aşağı baktım. Adam gitmişti.

Yoga okuluna Kare deniyordu. Elbette ki bununla kafa buluyordum. Kare de Cher ve Fabio gibi tek kelimelik olmuştu. Okul, stüdyo, adına her ne derseniz, Union Meydanı'ndaki University Place'te merdivenle çıkılan bir binanın altıncı katında yer alıyordu. Başlangıçlar hep mütevazıdır. Okul bu bilinmezliğinden memnundu. Sonra bir ünlü, gayet iyi tanıdığınız büyük bir pop yıldızı, Kare'yi "keşfetti". Arkadaşlarına ondan bahsetti. Birkaç ay sonra, *Cosmo* ondan bahsetti. Sonra da *Elle*. Bu süreçte bir reklam şirketi Kare'den bir video hazırlamasını istedi. Yok satacağına çok inanan

Kare, isteneni yaptı. Kareli Yoga Çalışması –isim hakkı saklıdır– ortaya çıktı. Hey, Kare videonun çekildiği gün tıraş bile oldu.

Gerisi hikâye.

Birdenbire Manhattan ya da Hamptons'taki sosyal etkinlikler herkesin en sevdiği fitness gurusu olmadan "olay" olmamaya başladı. Kare çoğu daveti geri çevirdi, ama çok geçmeden nasıl bağlantılar kuracağını öğrendi. Artık yoga öğretmeye nadiren vakit bulabiliyor. Eğer ders almak istiyorsanız, söz konusu kişi en alt seviyedeki öğrencileri bile olsa, en az iki aylık bir bekleme listesi var. Her ders için yirmi beş dolar alıyor. Dört stüdyosu var. En küçüğü elli öğrenci alıyor. En büyüğü ise yaklaşık iki yüz. Dönüşümlü çalışan yirmi dört öğretmeni var. Şimdi okula doğru yaklaşırken, saat on bir buçuk ve hâlâ üç sınıfta ders vardı.

Hesabını siz yapın.

Asansörde sitar* sesinin acı nağmelerinin akan şelale sesine karıştığını duyabiliyordum, bana göre bu sesler şok tabancasıyla vurulmuş bir kedinin inlemelerinden farksızdı. Sizi önce tütsüler, kitaplar, losyonlar, ses kayıtları, videolar, CD'ler, DVD'ler, kristaller, boncuklar, pançolar ve batik tişörtlerin satıldığı bir hediyelik eşya dükkânı karşılıyordu. Tezgâhın arkasında siyah giyinmiş, yirmi küsur yaşında anoreksik iki tip duruyordu, baştan aşağı kokuşmuş granola gibiydiler. Daima genç. Sadece bekleyin. Hangisinin hangisi olduğunu söylemek güç olsa da biri kadın, biri de erkekti. Sesleri sakin ve biraz buyurgandı, son moda yeni bir restoranın başgarsonu gibi. Vücut piercingleri –ki çok sayıda vardı– gümüş ve turkuvazla doluydu.

"Selam," dedim.

"Lütfen ayakkabılarınızı çıkarın," dedi muhtemelen erkek olan.

---

* *Bir Hint çalgısı. (ç.n.)*

"Peki."

Çıkardım.

"İsminiz?" diye sordu muhtemelen kadın olan.

"Kare'yi görmeye geldim. Adım Will Klein."

Bu isim onlara hiçbir şey ifade etmedi. Yeni olmalılardı. "Yogi Kare'yle randevunuz var mıydı?"

"Yogi Kare mi?" diye tekrar ettim.

Yüzüme baktılar.

"Söylesenize," dedim, "Yogi Kare sıradan Kare'den daha mı zeki?"

Ufaklıklar gülmedi. Büyük sürpriz. Bilgisayar ekranına bir şeyler yazdı. İkisi de kaşlarını çatarak ekrana bakıyordu. Erkek olan telefonu eline alıp bir yeri aradı. Sitar sesi bangır bangır geliyordu. Başımın ağrımaya başladığını hissettim.

"Will?"

Muhteşem bir streç kıyafet giymiş olan Wanda dimdik başı, köprücük kemikleri çıkık ve her şeyi içine çeken gözleriyle odaya girdi. Kare'nin başöğretmeni ve sevgilisiydi. Üç yıldır beraberlerdi. Bahsettiğim streç kıyafet lavanta rengiydi ve çok iyiydi. Wanda göz alıcıydı; uzun boylu, uzun bacaklı, kıvrak, inanılmaz güzel ve siyahtı. Evet, siyah. Kare'nin çalkantılı geçmişini bilen bizler için ironi kaçınılmazdı.

Bana sarıldı, sarılışı odun ateşi gibi sıcaktı. Bunun sonsuza dek sürmesini istedim.

"Nasılsın, Will?" dedi yumuşak bir tonla.

"Daha iyiyim."

Geri çekildi, gözleriyle yalanımı bulmaya çalıştı. Annemin cenazesine gelmişti. O ve Kare'nin arasında hiç sır yoktu. Kare'yle

benim aramda da yoktu. Yani, matematiksel bir hesap yaparsak, onunla benim aramda da sır yoktu.

"Dersini bitiriyor," dedi. "Pranayama nefes."

Başımı salladım.

Bir şey düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Gitmeden bir dakikan var mı?" Ses tonu sıradan olmaya çalıştı, ama yanına bile yaklaşamadı.

"Elbette," dedim.

Koridorda sessizce yürüdü, Wanda'nınki sadece yürümek demek için fazla zarifti. Peşinden gittim, gözlerim kuğu gibi boynunun hizasındaydı. O kadar büyük ve süslü bir havuzun yanından geçtik ki, içine bozuk para atasım geldi. Stüdyolardan birine kafamı uzattım. Tamamen sessizdi, nefes egzersizleri yapılıyordu. Bir film setine benziyordu. Muhteşem insanlar savaşçı pozisyonunda yan yana dizilmişti, yüzleri ifadesiz, bacakları ayrık, elleri iki yana açık ve öndeki dizleri doksan derecelik açıda duruyordu.

Wanda'nın Kare'yle paylaştığı ofis sağdaydı. Strafordan yapılmış gibi duran bir sandalyeye oturup bacaklarını lotus pozisyonunda kıvırdı. Ben de karşısına geçip daha geleneksel bir tarzda oturdum. Bir süre konuşmadı. Gözleri kapalıydı, onun rahatlamaya çalıştığını anlayabiliyordum. Bekledim.

"Sana bunu söylemedim," dedi.

"Tamam."

"Ben hamileyim."

"Hey, bu harika." Onu tebrik etmek için sarılmak üzere yerimden doğruldum.

"Kare bu işe pek sıcak bakmıyor."

Durdum. "Nasıl yani?"

"Aklı çıkıyor."

"Nasıl?"

"Bilmiyordun, değil mi?"

"Bilmiyordum."

"Sana her şeyini anlatır, Will. Bir haftadır biliyor." Ne demek istediğini anlamıştım.

"Belki de bir şey söylemek istememiştir," dedim, "annemi filan düşünüp."

Bana sert bir bakış attı ve, "Bunu yapma," dedi.

"Tamam, özür dilerim."

Gözlerini benden kaçırdı. Yüzündeki buz gibi duvarda çatlaklar belirmişti. "Sevinir sanmıştım."

"Sevinmedi mi?"

"Sanırım benden," kelimeleri tükenmiş gibi görünüyordu, "bunu sonlandırmamı istiyor."

Bu bana geri adım attırdı. "Bunu söyledi mi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Geceleri minibüsle daha çok çıkıyor. Daha çok derse giriyor."

"Senden kaçıyor."

"Evet."

Ofis kapısı çalınmadan açıldı. Kare, tıraşsız suratını kapıdan uzattı. Wanda'ya sahte bir gülümseme fırlattı. Wanda kafasını çevirdi. Bana da başparmağını kaldırdı. "Haydi, sallanıp yuvarlanalım."

Güvenli şekilde minibüse binene dek konuşmadık.

Kare, "Sana söyledi," dedi.

Bu bir soru değil, düz bir cümleydi. O nedenle doğrulamaya ya da inkâr etmeye kalkışmadım.

Kontak anahtarını soktu. "Bu konuda konuşmayacağız," dedi.

Bu da cevap gerektirmeyen diğer bir cümleydi.

Covenant House minibüsü olayların göbeğine girer. Çocuklarımızın çoğu kapımıza gelir. Diğer birçoğu da bu minibüsle kurtulmuştur. Sosyal yardım işi halkın yumuşak karnıyla ilintilidir, evden kaçan çocuklarla, çoğunlukla "köprü altı çocuğu" diye adlandırılan sokak çocuklarıyla görüşür. Sokakta yaşayan bir çocuk –lütfen buradaki benzetmenin kusuruna bakmayın– yabani ot gibidir. Sokakta ne kadar uzun yaşarsa, onu kökünden sökmek o kadar zorlaşır.

Bu çocukların çoğunu yitiriyoruz. Kurtardığımızdan çoğunu. Yabani ot benzetmesini unutun. Aptalca, çünkü iyi bir şeyi korumak için kötü bir şeyden kurtulmaya çalışıyormuşuz gibi bir anlam çıkıyor ortaya. Aslında, bunun tam tersi. Onun yerine şunu deneyeyim: Sokaklar kanser gibidir. Erken teşhis ve önleyici tedavi uzun yaşamın anahtarıdır.

Bu da diğerinden daha iyi değil, ama siz anafikri anladınız.

"Federaller abartmış," dedi Kare.

"Nasıl yani?"

"Sheila'nın sabıka kaydı."

"Devam et."

"Tutuklamalar. Hepsi çok uzun zaman önceymiş. Duymak ister misin?"

"Evet."

Karanlığın derinliklerine doğru sürmeye başladık. Şehirde fahişelerin mesken tuttuğu yerler akışkandır. Onları genelde Lincoln Tüneli ya da Javits Center yakınlarında bulursunuz, ama son zamanlarda polisler göz açtırmıyor. Temizlik devam ediyor. O ne-

denle fahişeler 18. Sokak'taki et paketleme bölgesine ve uzak batı yakasına yöneldi. Bu gece ise fahişeler var güçleriyle sokaktaydı.

Kare başıyla işaret etti. "Sheila bunlardan biri olabilirdi."

"Sokakta mı çalışmış?"

"Ortabatıdan gelmiş bir kaçak. Otobüse binip hayatın içine atmış kendini."

Bunu beni şoke edecek kadar çok görmüştüm. Ama bu, ne bir yabancı ne de çaresiz kalmış bir sokak çocuğuydu. O şimdiye tek tanıdığım en muhteşem kadındı.

"Uzun zaman önceymiş," dedi Kare düşüncelerimi okumuş gibi. "İlk tutuklanışı on altı yaşında."

"Fahişelikten mi?"

Başını salladı. "Sonraki on sekiz ayda da benzer suçtan üç kez daha. Dosyasına göre Louis Castman adında bir pezevenk için çalışıyormuş. Sonuncusunda da mal ve bıçak taşıyormuş. Onu hem uyuşturucu satıcılığından, hem de silahlı soygundan suçüstü yapmaya çalışmışlar, ama yapamamışlar."

Camdan dışarı baktım. Gece griye döndü, bulandı gitti. Bu sokaklarda çok fazla kötülük görürsünüz. Biz de bunun bir kısmını durdurmak için çalışıyoruz. Başardığımızı biliyorum. Etrafımızdaki hayatları değiştirdiğimizi biliyorum. Ama burada, gecenin bu kör karanlığında, her ne yaşanırsa onların peşini asla bırakmıyor. Hasar bırakıyor. Atlatabilirsiniz. Yolunuza devam edebilirsiniz. Ama bıraktığı hasar kalıcıdır.

"Neden korkuyorsun?" diye sordum ona.

"Konumuz bu değil."

"Onu seviyorsun. O da seni seviyor."

"Ve siyah."

Ona döndüm ve bekledim. Bunu kastetmediğini biliyordum.

Irkçı değildi. Ama size söylediğim gibi işte, hasar kalıcı oluyor. Aralarındaki gerginliği gördüm. Aşk kadar güçlü değildi, ama vardı.

"Onu seviyorsun," diye tekrarladım.

Arabayı kullanmaya devam etti.

"Belki bu da ilk hissettiğimiz çekimin bir parçasıdır," dedim. "Ama o artık senin kurtuluşun değil. Sen ona âşıksın."

"Will?"

"Evet?"

"Yeter."

Kare aniden minibüsü sağa kırdı. Farlar gecenin çocuklarının üzerini yaladı. Saldırıya uğramış fareler gibi kaçışmadılar. Aslında, sessizce ve neredeyse gözlerini bile kırpmadan izlediler. Kare gözlerini kıstı, avını belirledi ve park etti.

Minibüsten sessizce indik. Çocuklar bize donuk gözlerle bakıyordu. *Sefiller*'deki Fantine'in bir repliğini hatırladım, müzikal versiyonunda vardı, kitapta da var mı bilmiyorum: "Zaten ölmüş biriyle seviştiklerini bilmiyorlar mı?"

Kızlar, erkekler, karşı cinsmiş gibi giyinenler ve transseksüeller vardı. Burada her tür sapkınlığı görmüştüm, ama bir kadın müşteri göreceğim –burada cinsiyet ayrımcılığıyla suçlanacağımdan eminim– hiç aklıma gelmezdi. Kadınların hiç seks satın almadığını söylemiyorum. Elbette ki yapıyorlar. Ama bu şekilde sokaklarda dolaşırken görülmezler. Sokak müşterileri, seks arayanlar hep erkeklerdir. Balık etli, sıska, genç, yaşlı, heteroseksüel, akla hayale gelmeyecek seviyelere çıkmaya meyilli kadınlar, iri adamlar, küçük çocuklar, hayvanlar, aklınıza ne gelirse isterler. Hatta bazılarının yanında bir kadın da olur, eşlerini ya da kız arkadaşlarını da bu pazarlığın içine çekerler. Ama bu tip müşteriler hep erkeklerdir.

Akla hayale gelmeyecek seviyelerden bahsetmiş olmama rağmen, bu adamlar çoğunlukla belli bir şeyi almaya gelir, mümkünse. Üzerlerinde bir şeyler yapılır, bir tanesi park etmiş bir arabada kolayca bitirebilir işini. Bu iki taraf için de mantıklıdır, düşününce. İkisi için de kolaylık. Bir oda bulmak için harcama yapmana, vakit kaybetmene gerek yok. Cinsel yolla bulaşan hastalık riski hâlâ olsa da nispeten az. Hamilelik söz konusu bile değil. Tamamen soyunmana gerek yok...

Boş bir vakitte daha da detaylı anlatırım.

Sokağın kıdemlileri –kıdemli derken on sekiz yaşından büyük olanları kastediyorum– Kare'ye sıcak bir karşılama yaptılar. Onu tanıyorlardı. Seviyorlardı. Benim varlığımdan biraz rahatsız oldular. Sipere geçeli biraz zaman olmuştu. Hâlâ eskilerden beni tanıyanlar çıkıyordu ve tuhaf şekilde onları gördüğüme seviniyordum.

Kare, Candi adında bir fahişeye yaklaştı, ki ben bunun onun gerçek adı olmadığına sonucuna varmıştım. Benden kaçmaz. Kapının eşiğinde bekleyen iki titrek kızı işaret etti çenesiyle. Onlara baktım, yaşları on altıdan fazla değildi, suratları annelerinin makyaj çantasını bulmuş küçük iki kız çocuğu gibi boyanmıştı, yüreğim burkuldu. Kısacık şortlar, ince topuklu çizmeler ve sahte kürkler giymişlerdi. Bu tip kıyafetleri nerelerden bulduklarını, pezevenklerinin özel fahişe dükkânları olup olmadığını hep merak etmişimdir.

"Taze et," dedi Candi.

Kare kaşlarını çattı, başını salladı. En iyi yol göstericilerimizin çoğu kıdemlilerden çıkar. Bunun iki sebebi var. Birincisi –gülünç bir mantık– yenileri sirkülasyondan çıkarmak rekabeti ortadan kaldırır. Eğer sokaklarda yaşarsanız, çok çabuk çirkinle-

şirsiniz. Candi, dürüst olmak gerekirse, korkunçtu. Bu hayat sizi herhangi bir kara delikten daha hızlı ihtiyarlatır. Serpilene dek kapı eşiklerinde bir arada durmaya zorlanan yeni kızlar fark edilecekler.

Ama bu bakış açısı, bence, çok merhametsiz. İkinci ve daha büyük olan sebep –lütfen burada saf olduğumu düşünmeyin– yardım etmek istemeleri. Kendilerini görüyorlar. Yol ayrımını görüyorlar ve henüz yanlış yolu seçtiklerini kabul etmemiş olsalar da, kendileri için çok geç olduğunu biliyorlar. Geri dönemiyorlar. Dünyanın Candiler'iyle tartışırdım eskiden. Hiçbir şey için geç olmadığı, hâlâ vakitleri olduğu konusunda ısrar ederdim. Yanılıyordum. İşte, bir kez daha onlara neden derhal ulaşmamız gerektiğini görüyorum. Belli bir noktayı geçtiklerinde onları kurtaramazsınız. Uğradıkları yıkım geri döndürülemez. Sokak onları tüketir. Solup giderler. Gecenin bir parçası, kapkara bir varlık olup çıkarlar. Bizim için kayıptırlar. Ya burada ölürler, ya hapsi boylarlar ya da akıllarını kaçırırlar.

"Raquel nerede?" dedi Kare.

"Arabada iş üstünde," dedi Candi.

"Geri gelecek mi?"

"Evet."

Kare başını sallayıp iki yeni kıza döndü. Bir tanesi halihazırda bir Buick Regal'e doğru eğilmişti. Hayal kırıklığını tahmin bile edemezsiniz. Oraya gidip buna son vermek istiyorsunuz. Kızı oradan çekip elinizi adamın gırtlağına dayamak ve ciğerlerini sökmek istiyorsunuz. En azından onun peşinden gitmek ya da bir fotoğrafını çekmek... bir şeyler yapmak istiyorsunuz. Ama bunların hiçbirini yapmıyorsunuz. Şayet yaparsanız, güvenlerini kaybedersiniz. Güvenlerini kaybetmek de hiçbir işe yaramaz.

Bir şey yapmadan durmak zordu. Şükür ki çok cesur ya da

agresif biri değilim. Belki bu işleri daha kolay kılardı.

Yolcu kapısının açılışını izledim. Buick Regal kızı resmen yutmuştu. Yavaşça kayboldu, karanlıkta yitip gitti. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissettiğimi hatırlamıyorum. Kare'ye baktım. Gözleri arabaya kilitlenmişti. Buick oradan uzaklaştı. Kız da sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu. Eğer araba dönmemeyi seçerse, hep öyle olur.

Kare geride kalan kıza yaklaştı. Ben de birkaç adım arkasından ilerleyerek arkasından gittim. Kızın altdudağı gözyaşlarını tutmak istermiş gibi titriyordu, ama gözleri meydan okurcasına yanıyordu. Onu minibüse sokmak istedim, gerekirse zorla. Bu görevin büyük kısmı kendini tutmaktan ibaret. Bu nedenle Kare uzman işte. Bir metre ötede durdu, onun alanını işgal etmemeye özen gösterdi.

"Selam," dedi.

Kız ona dönüp yarım ağızla. "Selam," dedi.

"Bana yardım edebileceğini sanıyorum." Kare bir adım daha atarak cebinden bir fotoğraf çıkardı. "Bu kızı gördün mü acaba?"

Kız fotoğrafa bakmadı. "Ben kimseyi görmedim."

"Lütfen," dedi Kare, neredeyse ruhani denebilecek bir gülümsemeyle. "Polis değilim."

Kız sert görünmeye çalıştı. "Onu anladım," dedi. "Candi ve diğerleriyle konuşuyorsun."

Kare biraz daha yaklaştı. "Biz, yani buradaki arkadaşım ve ben" el sallayıp gülümsedim, "bu kızı kurtarmaya çalışıyoruz."

Merak ederek gözlerini kıstı. "Kurtarmak derken?"

"Peşinde bazı kötü adamlar var."

"Kim?"

"Pezevengi. Bak, biz Covenant House'ta çalışıyoruz. Hiç duymuş muydun?"

Omuzlarını silkti.

"Vakit öldürülecek bir yer," dedi Kare, önemsiz göstermeye çalışarak. "Önemli bir şey değil. Uğrarsın, sıcak bir yemek yersin, sıcak bir yatakta uyursun, telefonu kullanırsın, biraz kıyafet alırsın falan filan. Zaten, bu kızın," diş teli takan beyaz bir kızın okulda çekilmiş olan fotoğrafını kaldırdı, "adı Angie." Hep bir isim bulun. Durumu kişiselleştirir çünkü. "Bizimle kalıyor. Birkaç kursa gidiyor. Gerçekten de eğlenceli bir çocuk. Onun da bir işi var. Hayatını toparlıyor, biliyor musun?"

Kız hiçbir şey demedi.

Kare elini uzattı. "Herkes bana Kare der," dedi.

Kız içini çekti ve tokalaştı. "Ben Jeri."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet. Ama bu Angie denen kızı görmedim. Burada biraz yoğunum da."

Burada söyleneni anlamanız lazım. Eğer çok zorlarsanız, onları tamamen kaybedersiniz. Deliklerine geri dönüp bir daha asla çıkmazlar. Şimdi tek yapmanız gereken –tek yapabileceğiniz– tohumu ekmektir. Ona gidebileceği bir sığınak, yemek yiyebileceği ve kalabileceği güvenli bir yer olduğunu söylersiniz. Bir geceliğine sokaktan başka bir yol olduğunu gösterirsiniz. Oraya geldiğinde de karşılıksız sevgi gösterirsiniz. Ama şimdi değil. Bu şimdi onları korkutur. Kaçırır.

İçinizi paramparça etse de daha fazlasını yapamazsınız.

Kare'nin yaptığı işi çok az insan bu kadar uzun süre yapabilir. Sürdürebilenler de bu işte gerçekten de iyi olanlardır... Biraz da

kaçıktırlar. Öyle olmak zorundasınızdır.

Kare durakladı. Onu tanıdığımdan beri bu "kayıp kız" numarasını buzları kırmak için kullanır. Fotoğraftaki kız, gerçek Angie, on beş yıl önce sokakta donarak ölmüştü. Kare onu bir çöp konteynerinin arkasında bulmuştu. Angie'nin annesi o fotoğrafı cenazede vermişti Kare'ye. O günden beri yanından ayırdığını görmedim.

"Tamam, teşekkürler." Kare bir kart çıkarıp ona uzattı. "Eğer onu görürsen bana haber verir misin? İstediğin zaman arayabilirsin. Ne sebeple olursa olsun."

Kartı alıp parmaklarının arasında tuttu. "Tamam, belki."

Yine durakladı. Sonra Kare, "Görüşürüz," dedi.

"Evet."

Sonra dünyanın en yapmacık hareketini yaptık. Yürüyüp gittik.

Raquel'in gerçek adı Roscoe'ydi. En azından adamın ya da kadının bize söylediği buydu. Raquel'den kadın diye mi, yoksa erkek diye mi bahsetmem gerektiğini hiç bilemedim. Belki de ona sormalıyım.

Kare ve ben mühürlü bir teslimat girişinde park halindeki arabayı bulduk. Sokakta iş tutanlar için bilindik bir yerdi. Arabanın pencereleri buğulanmıştı, ama yine de mesafemizi koruduk. Orada her ne oluyorsa –ne olduğuna dair gayet iyi bir fikrimiz vardı– tanıklık etmek istediğimiz bir şey değildi.

Kapı bir süre sonra açıldı. Raquel indi. Tahmin edeceğiniz üzere, Raquel karşı cins kıyafetlerini giydiğinden cinsiyet karma-

şasına yol açıyordu. Transseksüellerle tamam, "kadın" gibi hitap ediyorsunuz. Karşı cinsmiş gibi giyinmek biraz ikircikli. Bazen "kadın" demek daha uygun oluyor. Bazen de politik doğru olmak biraz fazla geliyor.

Raquel'le de durum böyleydi.

Raquel arabanın etrafından dolaştı, çantasına uzandı ve Binaca ağız spreyini çıkardı. Üç kez sıktı, durup düşündü, sonra üç kez daha sıktı. Araba gitti. Raquel de bize doğru döndü.

Transseksüellerin çoğu güzeldir. Raquel değildi. Zenci, bir doksan sekiz ve rahat, yüz otuz kilodan fazlaydı. Sosis kılıfında güreşen dev domuzları anımsatan pazıları vardı ve sabahtan kalma sakalı bana Homer Simpson'u hatırlatıyordu. Sesi o kadar tizdi ki, Michael Jackson'ın sesi onunkinin yanında kamyon şoförü gibi kalırdı; helyum yutmuş Betty Boop da diyebiliriz.

Raquel yirmi dokuz yaşında olduğunu iddia ediyordu ve onu tanıdığım altı yıldan beri yirmi dokuz yaşındaydı. Haftanın beş gecesi, kar kış demeden çalışıyordu ve işine sadıktı. Eğer isteseydi sokaklardan kurtulabilirdi. Çalışacak bir yer bulabilir, randevular vererek işine devam edebilirdi. Ama Raquel orada olmayı seviyordu. İnsanların anlamadığı şeylerden biri de buydu. Sokaklar karanlık ve tehlikeli olabilir, ama aynı zamanda zehir gibidir. Gecenin bir enerjisi, bir çekim gücü vardır. Sokaklarda gergin hissedersiniz kendinizi. Çocuklarımızın bazıları için seçim Mickey D'nin Yeri'ndeki sıradan bir iş ile sokakların heyecanı arasındaydı, şayet bir geleceğiniz yoksa seçme şansınız da yoktu zaten.

Raquel bizi gördü ve ince topuklu ayakkabılarıyla bize doğru yürümeye başladı. Ayakları kırk altı numaraydı. Hiç kolay iş değil, sizi temin ederim. Raquel bir sokak lambasının altında durdu.

Yüzü yüzyıllar boyunca fırtınalara maruz kalmış bir kaya misali yıpranmıştı. Geçmişini bilmiyordum. Çok yalan söyler. Bir rivayete göre isim yapmış bir Amerikan futbolu oyuncusuymuş ve dizini sakatlamış. Bir keresinde de üniversite sınavında aldığı puan sebebiyle burs kazandığını duymuştum. Biri de onun Körfez Savaşı gazisi olduğundan bahsetmişti. Bunlardan birini seçin ya da kendinizinkini uydurun.

Raquel Kare'ye sarılıp onu yanağından öptü. Sonra da dikkatini bana çevirdi.

"Çok iyi görünüyorsun, Tatlı Willy," dedi Raquel.

"Çok teşekkürler, Raquel," dedim.

"Yenecek kadar lezzetli."

"Spor da yapıyorum," dedim. "Bu beni daha da lezzetli yapar."

Raquel kolunu omzuma doladı. "Senin gibi bir adama âşık olabilirim."

"Gururum okşandı, Raquel."

"Senin gibi bir adam, beni bu hayattan çekip alabilir."

"Ama bu bataklıkta ardında bırakacağın kırık kalpleri de düşün."

Raquel güldü. "Haklısın."

Raquel'e Sheila'nın elimdeki tek fotoğrafını gösterdim. Şimdi bunu düşününce tuhaf geliyor. İkimiz de fotoğraf çektirmeyi seven tipler değildik, ama sadece bir fotoğrafının olması?

"Onu tanıyor musun?" diye sordum.

Raquel fotoğrafı inceledi. "Senin kadının bu," dedi. "Bir keresinde onu sığınakta görmüştüm."

"Doğru. Onu başka bir yerde de gördün mü?"

"Hayır. Neden?"

Yalan söylemesini gerektirecek bir sebep yoktu. "Kaçtı. Onu arıyorum."

Raquel fotoğrafı biraz daha inceledi. "Bu bende kalabilir mi?"

Ofiste birkaç renkli kopyasını daha yapmıştım, o nedenle verdim.

"Etrafa sorayım," dedi Raquel.

"Teşekkürler."

Başını salladı.

"Raquel?" dedi Kare. Raquel ona döndü. "Louis Castman diye bir pezevenk hatırlıyor musun?"

Raquel'in yüzü gevşedi. Etrafa bakmaya başladı.

"Raquel?"

"İşe geri dönmem gerek, Kare. Para meselesi, biliyorsun."

Önünü kestim. Bana omuzlarından silkeleyeceği kepek taneleriymişim gibi baktı.

"O eskiden sokakta çalışıyordu."

"Seninki mi?"

"Evet."

"Castman için mi çalışıyormuş?"

"Evet."

Raquel kollarını göğsünde birleştirdi. "O kötü bir adam, Tatlı Willy. Castman en kötüsüydü."

"Nasıl yani?"

Dudaklarını yaladı. "Buradaki kızlar. Onlar sadece metadır, ne dediğimi anlıyorsundur. Mal yani. Buradaki çoğu kişi kanunsuz işler peşinde. Para kazanırlarsa kalırlar. Kazanamazlarsa, biliyorsun işte."

Biliyordum.

"Ama Castman..." Raquel onun adını insanların *kanser* der-

ken fısıltıyla söylemesi gibi fısıltıyla söyledi, "başkaydı."

"Nasıl?"

"Kendi malına zarar verirdi. Bazen sadece zevk için."

Kare, "Ondan geçmiş zamanda bahsediyorsun," dedi.

"Artık buralarda olmadığı için, üç yıldır filan."

"Hayatta mı?"

Raquel iyice sessizleşti. Bakışlarını kaçırdı. Kare ve ben birbirimize bakıp bekledik.

"Hayatta," dedi Raquel. "Sanırım."

"Bu da ne demek?"

Raquel başını iki yana salladı.

"Onunla konuşmamız gerek," dedim. "Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Bazı söylentiler duydum."

"Ne tür söylentiler?"

Raquel tekrar başını salladı. "Güney Bronx'ta Wright Sokak ile D Caddesi'nin köşesindeki eve bakın. Orada olabileceğini duymuştum."

Ardından uzaklaştı, ince topuklu ayakkabılar üstünde bu kez daha düzgün yürüyordu. Bir araba yaklaştı, durdu ve bir kez daha bir insanoğlunun gecenin içinde kayboluşunu izledim.

9

Çoğu yerde gecenin birinde birini uyandırmak konusunda tereddüt edersiniz. Burası o yerlerden biri değildi. Bütün pencerelere tahtalar çakılmıştı. Kapı kontrplaktı. Boyanın döküldüğünü söyleyebilirdim, ama yıkılıyor demek daha uygun olurdu.

Kare kontrplak kapıyı çaldı, içeriden bir kadın bağırdı, "Ne istiyorsun?"

Konuşmayı Kare yaptı. "Louis Castman'ı arıyoruz."

"Gidin buradan."

"Onunla konuşmamız gerek."

"Arama emriniz var mı?"

"Polis değiliz."

"Kimsiniz?" diye sordu kadın.

"Covenant House için çalışıyoruz."

"Burada evden kaçan kimse yok," diye bağırdı, neredeyse histerikti. "Gidin buradan."

"İki seçeneğiniz var," dedi Kare. "Ya bu gece Castman'la konuşuruz ya da bir grup meraklı polisle geri geliriz."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Ben bir şeyler uydurabilirim," dedi Kare. "Kapıyı açın."

Kadın hızlıca karar verdi. Önce bir sürgü, arkasından bir sürgü daha ve son olarak da zincir sesi duyuldu. Kapı çatırdayarak açıldı. Kapıya doğru hamle yaptım, ama Kare beni koluyla durdurdu. Kapı tamamen açılana dek bekledik.

"Çabuk olun," dedi kadın cadı gibi bir gülümsemeyle. "İçeri girin. Kimsenin görmesini istemiyorum."

Kare kapıyı itti. Ardına kadar açıldı. İçeri girdik ve kadın kapıyı kapattı. İki şey aynı anda kötü etkilemişti beni. Birincisi karanlık. Tek ışık kaynağı odanın uzak sağ köşesindeki düşük mumluk ampuldü. İkincisi de kokuydu. Açık havayı, muhteşem yeşillikleri aklınıza getirin ve bunun tam zıddını düşünün. Kokunun keskinliği yüzünden nefes almaktan korktum. Biraz hastane, biraz da tanımlayamadığım bir şey kokuyordu. En son ne zaman pencere açıldığını merak ettim ve oda adeta cevabı fısıldadı: *Hiç*.

Kare kadına döndü. Köşeye sinmişti. Karanlıkta sadece siluetini görebiliyorduk. "Bana Kare derler," dedi.

"Kim olduğunu biliyorum."

"Tanışmış mıydık?"

"Bunun önemi yok."

"O nerede?" diye sordu Kare.

"Burada bir oda daha var," dedi hafifçe elini kaldırarak. "Uyuyor olabilir."

Gözlerimiz karanlığa alışmaya başlamıştı. Ona doğru yaklaştım. Geri çekilmedi. Biraz daha yaklaştım. Başını kaldırdığında neredeyse çığlık atacaktım. Güçlükle özür diledim ve geri çekilmeye başladım.

"Hayır," dedi. "Görmeni istiyorum."

Odanın içinde yürüdü, lambanın önünde durdu ve yüzünü

bize tamamen döndü. Şükür ki ne Kare, ne de ben ürktük. Ama hiç kolay değildi. Onun yüzünü her kim dağıtmışsa, işini layıkıyla yapmıştı. Muhtemelen bir zamanlar güzeldi, ama belli ki estetik cerrahiyi de reddetmişti. Eskiden muhtemelen şekilli olan burnu, artık botlar altında ezilmiş bir böcekten farksızdı. Bir zamanlar pürüzsüz olan cildi paramparçaydı. Ağız kenarları öyle derin yırtılmıştı ki, nerede bittiği anlaşılmıyordu. Yüzünde düzinelerce morarmış çizik vardı, sanki üç yaşında bir çocuğun eline boya kalemi verilmiş de gelişigüzel boyamıştı. Sol gözü yana kaymıştı, yuvasında değildi. Diğer gözü de kırpılmadan bize bakıyordu.

Kare, "Sen de eskiden sokaktaydın," dedi.

Başını salladı.

"Adın ne?"

Ağzını kıpırdatmak için çok çaba sarf ediyordu. "Tanya."

"Bunu sana kim yaptı?"

"Sizce kim?"

Cevap verme gereği bile duymadık.

"O kapının ardında," dedi. "Ona ben bakıyorum. Onu hiç incitmedim. Anlıyor musunuz? Ona hiç el kaldırmadım."

İkimiz de başımızı salladık. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kare'nin de bildiğini sanmıyorum. Kapıya yöneldik. Hiç ses yoktu. Belki de uyuyordu. Gerçekten de umurumda değildi. Uyanacaktı. Kare elini tokmağa koydu ve dönüp bana baktı. Ona iyi olduğumu belirttim. Kapıyı açtı.

İçeride ışıklar açıktı. Apaydınlıktı aslında. Gözlerimi korumak zorunda kaldım. Bir bipleme sesi duydum ve yatağın kenarında bir tür tıbbi cihaz gördüm. Ama ilk gözüme takılan bu olmadı.

Duvarlar.

İlk fark edilen bu oluyordu. Duvarlar mantardı –çok az kahverengilik görebilmiştim– ama dahası, fotoğraflarla kaplanmıştı. Kimisi poster boyutunda, kimisi klasik dokuza on üç, çoğu da ikisinin arasında bir boyuttaydı, hepsi şeffaf raptiyelerle tutturulmuştu.

Hepsi de Tanya'nın fotoğraflarıydı.

En azından, benim tahminim buydu. Fotoğrafların hepsi yüzü dağılmadan önce çekilmişti. Haklıymışım. Tanya bir zamanlar güzelmiş. Çoğu bir modelin portföyünden alınmış gibi duran büyüleyici fotoğraflardan kaçmak imkânsızdı. Kafamı kaldırdım. Tavan da adeta fresk gibi fotoğraflarla doluydu.

"Bana yardım edin. Lütfen."

Yataktan alçak bir ses yükseldi. Kare ve ben yatağın yanına gittik. Tanya arkamızdan gelip boğazını temizledi. Döndük. Parlak ışıkta yara izleri canlı gibi, düzinelerce solucan yüzünü kuşatmış gibi görünüyordu. Burnu sadece dümdüz olmakla kalmamış, kildenmiş gibi şekil değiştirmişti. Eski fotoğraflar öncesi-sonrası havası yaratır gibi parlıyordu.

Yataktaki adam inledi.

Öylece bekledik. Tanya iyi olan gözünü önce bana, sonra da Kare'ye çevirdi. Bu göz bize bir zamanlar ne olduğunu ve o adamın ona neler yaptığını hatırlatmaya, o halini beyinlerimize kazımaya çalışıyordu.

"Ustura," dedi. "Paslı hem de. Bunu yapması bir saatten fazla sürdü. Sadece yüzümü doğramakla kalmadı. "

Tanya bir kelime daha etmeden odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapattı.

Bir süre sessizce durduk. Ardından Kare, "Sen Louis Castman mısın?" diye sordu.

"Polis misiniz?"

"Castman mısın?"

"Evet. Ben yaptım. Tanrı aşkına, itiraf etmemi istediğiniz her ne ise, evet ben yaptım. Beni buradan çıkarın. Tanrı rızası için."

"Polis değiliz," dedi Kare.

Castman sırtüstü yatıyordu. Göğsüne bağlı bir tüp vardı. Makine biplemeye devam ediyordu ve bir şey akordeon misali inip kalkıyordu. Beyaz bir adamdı, yeni tıraş olmuştu. Saçları temizdi. Yatağının rayları ve kumandası vardı. Köşede lazımlık ve lavabo vardı. Onun dışında oda boştu. Şifonyer, gardırop, TV, radyo, duvar saati, kitap, gazete, dergi yoktu. Pencere panjurları kapanmıştı.

Midem bulandı.

"Neyiniz var?" diye sordum.

Castman'ın gözleri –sadece gözleri– bana döndü. "Felçliyim," dedi. "Kollarım da bacaklarım da felçli. Boyundan aşağı" – durdu, gözlerini kapattı– "hiçbir şey yok."

Nasıl başlayacağımı bilemedim. Görünüşe göre Kare de öyleydi.

"Lütfen," dedi Castman. "Beni buradan çıkarmalısınız. Şeyden önce..."

"Neden?"

Gözlerini kapattı, tekrar açtı. "Vuruldum, üç dört yıl kadar önce. Başka da bir şey bilmiyorum. Hangi gün, ay, hatta yılda olduğumuzu bile bilmiyorum. Işık hep açık, gece mi, gündüz mü, onu bile bilmiyorum. Başkanın kim olduğunu bilmiyorum." Yutkundu, hiç çaba harcamadan. "Bu kadın delirmiş, dostum. Yardım çağırmak için bağırıyorum, ama işe yaramıyor. Her yeri mantarla kapladı. Burada bütün gün yatıp tavana bakıyorum."

Sesim çıkmadı. Kare de şaşkındı. "Buraya hayat hikâyenizi

dinlemeye gelmedik," dedi. "Kızlarından birini sormaya geldik."

"Yanlış adama geldiniz," dedi. "Uzun zamandır sokaklarda çalışmıyorum."

"Tamam. O da uzun zamandır çalışmıyor zaten."

"Kim?"

"Sheila Rogers."

"Ah." Castman bu ismi duyunca gülümsedi. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Her şeyi."

"Ya size anlatmayı reddedersem?"

Kare omzuma dokundu. "Gidiyoruz," dedi bana.

Castman'ın sesi panik haldeydi. "Ne?"

Kare ona dönüp baktı. "İşbirliği yapmak istemiyorsunuz, Bay Castman, sorun değil. Sizi daha fazla zorlamayalım."

"Durun!" diye bağırdı. "Tamam, bakın, buraya geldiğimden beri ziyaretime kaç kişi geldi, biliyor musunuz?"

"Bizi ilgilendirmiyor," dedi Kare.

"Altı. Toplamda altı. Sonuncudan sonra, bilemiyorum ama bir yıl geçmiştir. Gelenlerin altısı da eski kızlarımdı. Buraya bana gülmeye gelmişlerdi. Altıma pislerken gördüler beni. Hastalıklı bir şey duymak ister misiniz? Bunu dört gözle bekledim ben. Yani monotonluğu kıracak bir şey, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Kare sabırsızlanıyordu. "Sheila Rogers."

Tüpten ıslak bir emme sesi geliyordu. Castman ağzını açtı. Baloncuk oluştu. Ağzını kapattı ve tekrar denedi. "Onunla –Tanrım, düşünmeye çalışıyorum– on, on beş yıl önce tanıştım. O zaman Liman İdaresi'nde çalışıyordum. Iowa mı, Idaho mu ne, öyle bir bok çukurundan otobüse atlayıp gelmişti."

Liman İdaresi'nde çalışmak. Orada işlerin nasıl yürüdüğünü

gayet iyi biliyordum. Pezevenkler terminalde beklerdi. Otobüsten inen yeni çocukları –çaresiz, evden kaçmış, Büyük Elma'ya model ya da oyuncu olmak, sıkıntıdan kaçıp yeni bir hayata başlamak isteyen taze etleri– ararlardı. Pezevenkler onları yırtıcılar misali izlerdi. Sonra da üzerlerine atlayıp onları düşürürler, yemeye başlarlardı.

"İyi çalışırdım," dedi Castman. "Her şeyden önce beyazım. Ortabatılıyım. Onlar çalım atanları sevmezdi. Ama ben farklıydım. Şık bir takım elbise giyerdim. Çanta taşırdım. Biraz daha sabırlıydım. Velhasıl, o gün 127. Kapı'da bekliyordum. En sevdiklerimden biriydi. Altı geliş terminalini görebiliyordum. Sheila otobüsten indi ve dostum, alev alev yanıyordu. Muhtemelen on altı yaşındaydı ve en iyi halindeydi. Bakireydi de, ama bunu hemen o an anlamamıştım. Her şeyi daha sonra öğrendim."

Kaslarımın gerildiğini hissettim. Kare yavaşça yatakla benim arama geçti.

"Ben de onunla güzel güzel konuşmaya başladım. En iyi kozumu oynuyordum, bilirsiniz işte."

Biliyorduk.

"Onu büyük bir model yapmaktan bahsettim. Ama düzgün. Diğer pislikler gibi değil. Ben ipek gibiyimdir. Ama Sheila çoğundan daha zekiydi. Tedbirliydi. Bana inanmadığından emindim, ama sorun yoktu. Baskı yapmadım. Meşru davrandım. Günün sonunda inanmak isterler zaten, değil mi? Hepsi markette keşfedilen süper model hikâyelerini duymuştur. İlk düşündükleri de budur."

Makinenin biplemesi durdu. Hırıltı duydum. Sonra yeniden biplemeye başladı.

"Neyse, Sheila hemen tavır aldı. Hiç partilere gitmediğinden bahsetti. Ben de gitmediğimi, bunun hiç sorun olmadığını söyle-

dim. İşadamıydım. Profesyonel fotoğrafçı ve yetenek avcısıydım. Biraz fotoğraf çekecektik. Hepsi bu. Portföyü devreye sokacaktık. Dümdüz; parti, uyuşturucu, çıplaklık ve onun rahatsız edecek hiçbir şey olmayacaktı. Gayet iyi bir fotoğrafçıyımdır bu arada. İyi bir gözüm var. Duvarları görüyor musunuz? Tanya'nın bu fotoğraflarını, ben çektim."

Bir zamanlar güzel olan Tanya'nın fotoğraflarına baktım ve kalbimin derinliklerine kadar ürperdim. Yatağa dönüp baktığımda Castman beni izliyordu.

"Sen," dedi.

"Ne olmuş bana?"

"Sheila." Gülümsedi. "Senin için önemli, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Onu *seviyorsun*."

Seviyorsun sözcüğünü uzattı. Benimle dalga geçiyordu. Sakinliğimi korudum.

"Hey, seni suçlamıyorum, dostum. Kaliteli bir hatundu. Öyle bir emer..."

Onun üzerine yürüdüm. Castman kahkaha attı. Kare önümü kesti. Gözümün içine bakıp başını iki yana salladı. Geri çekildim. Haklıydı.

Castman sustu, ama gözlerini benden ayırmadı. "Senin kadınını nasıl baştan çıkardığımı bilmek ister misin, âşık çocuk?"

Hiçbir şey demedim.

"Tanya'ya yaptığım gibi. Meslektaşlarımın burunlarını bile sokamayacakları şeyleri yaptım. Çok uçlarda bir operasyondu. Böylelikle Sheila'yı kandırıp çekim için stüdyoya götürdüm. İşte böyle. Tek gereken buydu. Kıvama gelmişti."

"Nasıl?" diye sordum.

"Bunu gerçekten duymak istiyor musun?"

"Nasıl?"

Castman gözlerini kapattı. Olanları hatırlayıp hâlâ gülüyordu. "Onun bir sürü fotoğrafını çektim. Hepsi güzel ve meşruydu. İşimiz bitince de onun boğazına bıçak dayadım. Sonra da onu yatağa kelepçeledim, o oda da," güldü, gözlerini açıp devirdi, "mantar kaplıydı. Ona uyuşturucu verdim. Yarı baygın haldeyken onu filme aldım ve kendi rızası varmış gibi görünmesini sağladım. Bu arada Sheila bekâretini o zaman kaybetti. Videoda. Benimle. Büyüleyici, değil mi?"

Öfkem yine kabardı, kaynayıp beni tüketmeye başladı. Onun boynunu koparmadan daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Ama, kendi kendime hatırlattım, onun istediği de buydu.

"Nerede kalmıştım? Doğru, onu yatağa kelepçelemiştim ve sonrasında bir hafta boyunca onu çektim. İyi işti. Pahalıydı. Ama dur, bu iş masrafıydı. Her işin eğitim süreci olur, değil mi? Sonunda Sheila bağımlı oldu ve sana şunu söyleyeyim, cin bir kez lambadan çıktı mı onu geri sokamazsın. Kelepçelerini açtığımda kız bir vuruş için ayak parmaklarımın arasındaki kiri yalayacak haldeydi, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Alkış bekler gibi durdu. İçimi bir şeyler parçalıyor gibi hissediyordum.

Kare ses tonuna hâkim olmaya çalıştı. "Demek ki bundan sonra onu sokağa ittin?"

"Evet. Ona birkaç numara da öğrettim. Bir erkeği nasıl çabuk boşaltacağını. Bir anda nasıl birden fazla adamı alabileceğini. Neticede öğretmeni bendim."

Kusacak gibi hissediyordum.

"Devam et," dedi Kare.

"Hayır," dedi. "Ta ki..."

"Sonra sana veda edeceğiz."

"Tanya," dedi.

"Ona ne oldu?"

Castman dudaklarını yaladı. "Bana biraz su verir misin?"

"Hayır. Tanya'ya ne oldu?"

"Kaltak beni burada tutuyor, dostum. Bu doğru değil. Tamam, onu incittim. Ama sebeplerim vardı. Gitmek ve Garden City'deki adamla evlenmek istedi. Âşık olduklarını sanıyordu. Yani, *Özel Bir Kadın* filmi gibi, anlıyor musunuz? En iyi kızlarımdan birini alacakmış. Garden City'de yaşayıp her şeyden arınacaklarmış vesaire vesaire. Buna dayanamadım."

"Bunun üzerine," dedi Kare, "ona dersini verdin."

"Evet, kesinlikle. Böyle oldu."

"Usturayla yüzünü dağıttın."

"Sadece yüzünü değil; adam kafasına poşet geçirebilirdi, anlıyor musun? Ama evet, ne dediğimi anladın. Bu diğer kızlara da bir dersti. Ama –komik olan da bu– erkek arkadaşı, o adam, yaptığım şeyi bilmiyordu. Garden City'deki kocaman evinden çıkıp Tanya'yı kurtarmaya geldi tamam mı? Sersemin elinde yirmi iki kalibrelik silah vardı. Ona güldüm. O da beni vurdu. Garden City'den gelen şu muhasebeci herif. Beni koltuk altımdan vurdu ve bam, kurşun omuriliğime denk geldi. Böyle kaldım. Buna inanabiliyor musun? Sonra, bak burası çok güzel, beni vurduktan sonra, Bay Garden City Tanya'ya yaptığım şeyi gördü ve hayatının aşkına ne yaptı biliyor musun?"

Durdu. Bunun da hikâyenin bir parçası olduğunu bildiğimiz için sustuk.

"Delirdi ve onu terk etti. Anladın mı? Tanya'nın üzerindeki şaheserimi gördü ve kaçıp gitti. Büyük aşkı. Onunla hiçbir şey

yapmak istemedi. Birbirlerini bir daha hiç görmediler."

Castman yine gülmeye başladı. Sakin kalıp nefes almaya çalıştım.

"Sonuç olarak kendimi hastanede buldum," diye devam etti, "her şey bitmişti. Tanya'nın hiçbir şeyi yoktu. Beni o taburcu etti. Buraya getirdi. Şimdi de bana o bakıyor. Ne dediğimi anlıyor musun? Ömrümü uzatıyor. Yemek yemeyi reddediyorum, boğazıma bir tüp sokuyor. Bak, sana bilmek istediklerini anlatacağım. Ama senin de benim için bir şey yapman gerek."

"Ne?" dedi Kare.

"Beni öldür."

"Yapamam."

"O zaman polise söyle. Beni tutuklamalarını söyle. Her şeyi itiraf edeyim."

Kare, "Sheila Rogers'a ne oldu?" dedi

"Bana söz ver."

Kare bana döndü. "Burada yeterince kaldık. Gidelim."

"Tamam, tamam. Anlatacağım. Sadece... bunu bir düşünün, olur mu?"

"Gözlerini Kare'den bana çevirdi, sonra tekrar Kare'ye döndü. Kare hiçbir şey belli etmiyordu. Ben yüz ifademin nasıl olduğunu hiç bilmiyordum. "Sheila'nın şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Gerçekten de ne olduğunu anlamıyorum."

"Senin için ne kadar çalıştı?"

"İki yıl. Belki de üç."

"Nasıl kurtuldu?"

"Ha?"

"Çalışanlarının kendi yollarına gitmesini hoş karşılayacak birine benzemiyorsun," dedi Kare. "O nedenle ona ne olduğunu soruyorum."

"Sokaklarda çalıştı, doğru. Düzenli müşterileri olmaya başladı. İşinde iyiydi. Bir şekilde büyük oyunculardan biriyle takılmaya başladı. Olur bu. Sık olmasa da olur."

"Büyük oyuncu derken?"

"Uyuşturucu satıcısı. Büyük satıcılar. Taşıyıp satmaya başlamış sanırım. İşin kötüsü, temizlenmeye de başlamıştı. Onun üzerine çullanacaktım, ama büyük dostları vardı."

"Kim gibi?"

"Lenny Misler'i tanıyor musun?"

Kare arkasına yaslandı. "Avukat olan?"

"Çete avukatı," diye düzeltti Castman. "Üzerinde malla yakalandı. Onu o adam savundu."

Kare kaşlarını çattı. "Lenny Misler üzerinde uyuşturucuyla yakalan bir fahişenin davasını mı üstlendi?"

"Ne dediğimi anlıyor musun? O dışarı çıkınca ben de peşinden gidiyordum. Neler yaptığını bulacaktım. Birkaç üst düzey kiralık katil beni görmeye geldi. Bana ondan uzak durmamı söylediler. Aptal değilim. Geldikleri yerde onlar gibi daha niceleri vardı."

"Sonra ne oldu?"

"Onu bir daha hiç görmedim. Son duyduğum üniversiteye gittiğiydi. İnanabiliyor musun?"

"Hangi üniversite olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bundan bile emin değilim. Dedikodu da olabilir."

"Başka bir şey?"

"Yok."

"Başka dedikodu?"

Castman'ın gözleri hareket etmeye başladı, çaresizliğini görebiliyordum. Bizi orada tutmak istiyordu. Ama bize söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Kare'ye baktım. Başını salladı ve gitmek üzere arkasını döndü. Ben de peşinden gittim.

"Bekleyin!"

Onu duymazdan geldik.

"Lütfen, dostum, sana yalvarıyorum. Her şeyi anlattım, değil mi? İşbirliği yaptım. Beni burada böylece bırakamazsın."

O odadaki sonsuz günlerini ve gecelerini gördüm, umurumda bile olmadı.

"Lanet pislikler!" diye bağırdı. "Hey, dostum, sen. Âşık çocuk. Benden artakalanların keyfini çıkar. Şunu da unutma; sana yaptığı her şey, seni her boşaltışı... bunları ona ben öğrettim. Beni duydun mu? Ne dediğimi duydun mu?"

Yanaklarım kızardı, ama arkamı dönmedim. Kare kapıyı açtı.

"Lanet olsun." Castman'ın sesi artık daha yumuşaktı. "Bu aklından çıkmayacak, biliyorsun."

Durakladım.

"İstediği kadar güzel ve temiz görünsün. Ama geçmişini atlatamayacaksın. Ne dediğimi anladın mı?"

Dediklerini duymamaya çalıştım. Ama her bir sözcük kulağımdan girip kafatasımı deldi. Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Yine karanlıktaydım. Tanya bizi çıkışta karşıladı.

"Anlatacak mısınız?" diye sordu, konuşmaları zor anlaşılıyordu.

Ben ona bir şey yapmadım. Söylediği buydu. Ona hiç elini kaldırmamıştı. Çok doğruydu.

Tek kelime etmeden hızla çıkarak kendimizi temiz havaya zor attık. Nefessiz kalıp su yüzüne çıkan dalgıçlar misali derin derin nefes aldık, sonra da minibüse binip yola koyulduk.

10

Grand Island, Nebraska

Sheila yalnız ölmek istiyordu.

Tuhaftır, acı artık geçiyordu. Neden diye merak etti. Işık yoktu, parlak bir berraklık da. Ölüm huzur demek değildi. Etrafını çevreleyen melekler yoktu. Uzun zaman önce ölmüş akrabaları da –ona kendisini özel hissettiren ve "Hazinem" diyen büyükannesini düşündü– gelip elini tutmadı.

Bir başınaydı. Kör karanlıkta.

Gözlerini açtı. Şimdi rüya mı görüyordu? Bunu söylemek güç. Eskiden halüsinasyon gördüğü olmuştu. Bilinci bir açılıp bir kapanırdı. Carly'nin yüzünü gördüğünü ve ona gitmesi için yalvardığını hatırladı. Bu gerçek miydi? Muhtemelen değil. Belki de bir yanılsamaydı.

Acı kötüleştiğinde, cidden dayanılmaz hale geldiğinde, uyanıklık ile baygınlık arasındaki çizgi bulanmaya başladı. Artık direnmedi. Acıya dayanmanın tek yolu buydu. Acıyı bloke etmeye çalışırsınız. İşe yaramaz. Acıyı yönetilebilir, zaman aralıklarına bölmeye çalışırsınız. Bu da işe yaramaz. Sonunda, mümkün olan

tek kaçış yolunu bulursunuz; akıl sağlığınız.

Akıl sağlığınızı yitirirsiniz.

Ama eğer ne olduğunun farkındaysanız, gerçekten de buna izin verir misiniz?

Derin psikolojik sorular. Bunlar yaşayanlar içindi. Sonunda, bütün ümitler ve hayallerden sonra, bütün o yıkım ve yeniden toparlanmalardan sonra, Sheila Rogers genç yaşta, acılar içinde ve başka birinin ellerinde ölecekti.

İlahi adalet, diye düşündü.

Çünkü şimdi içinde bir şeylerin bölünüp, yırtılıp, çekildiğini hissederken kesinlikle bir belirginlik vardı önünde. Korkunç, kaçılamaz bir belirginlik. Perdeler kalkıyordu ve bir kez olsun gerçeği görebiliyordu.

Sheila Rogers yalnız ölmek istiyordu.

Ama o da odada, yanındaydı. Bundan emindi. Alnını şefkatle okşadığını biliyordu. Bu onu üşütüyordu. Yaşam gücünün kayıp gittiğini hissederken son bir şey istedi.

"Lütfen," dedi. "Git buradan."

11

Kare ve ben gördüklerimiz hakkında konuşmadık. Polisi de aramadık. Louis Castman'ı o odaya kapanmış, hareket edemez, hiçbir şey okuyamaz halde, TV ve radyosuz, o fotoğraflardan başka bakabileceği hiçbir şeyi olmayan haliyle düşündüm. Eğer daha iyi biri olsaydım önemseyebilirdim bile.

Louis Castman'ı vuran ve sonra da arkasını dönüp giden Garden City'li adamı da düşündüm; muhtemelen onun reddedişi Tanya'yı Castman'ın yapabileceğinden çok daha fazla korkutmuştu. Bay Garden City Tanya'yı hâlâ düşünüyor mu, yoksa o hiç olmamış gibi hayatına devam mı ediyor diye merak ettim. Acaba yüzü rüyalarına giriyor muydu?

Bundan şüpheliydim.

Bunları düşünüyordum çünkü hem merak ediyordum, hem de dehşete kapılmıştım. Ama bunu bir de Sheila'yı, neler yaşadığını, Castman'ın ona neler yaptığını düşünmeme engel olduğu için yapıyordum. Kendime onun kurban olduğunu, kaçırıldığını, tecavüze uğradığını, hatta daha kötülerine maruz kaldığını ve bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını hatırlatıyordum. Onu başka şe-

kilde göremezdim. Ama bu aklı başında ve bariz mantık buraya hiç oturmuyordu.

Kendimden bunun için nefret ettim. Minibüs evimin önüne yanaştığında saat neredeyse sabahın dördüydü.

"Şu ana kadar olanlardan ne anladın?" diye sordum.

Kare sakalını ovuşturdu. "Castman'ın orada son söylediği şey. Onu asla bırakmama mevzusu. Haklı, biliyorsun."

"Deneyimlerine dayanarak mı söylüyorsun bunu?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, öyle."

"Yani?"

"Yani benim tahminim, geçmişten bir şeyin gelip onu götürdüğü yönünde."

"O zaman doğru iz üzerindeyiz."

"Olabilir," dedi Kare.

Kapının kolunu tuttum. "Her ne yaptıysa –her ne yaparsanız– peşini bırakmayacak. Ama bu sizi suçlu kılmaz."

Kare pencereden dışarıyı izledi. Bekledim. Bakmaya devam etti. Arabadan indim, o da uzaklaştı.

Telesekretere gelen bir mesajla bir an durup düşündüm. LCD ekrandaki saate baktım. Mesaj akşam 11:47'de bırakılmıştı. Çok geç bir saat. Aileden biri olduğunu düşündüm. Yanılmışım.

Oynatma tuşuna bastım, genç bir kadın sesi geldi: "Selam, Will."

Sesi tanımadım.

"Ben Katy. Katy Miller."

Burnumu çektim.

"Uzun zaman oldu, değil mi? Bak, ee, şey, geç saate aradığım

için kusura bakma. Belki de uyuyorsundur, bilmiyorum. Dinle, Will, mesajımı alır almaz beni arar mısın? Saat kaç olursa olsun. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Numarasını bırakmıştı. Orada, sersemlemiş şekilde kalakaldım. Katy Miller. Julie'nin küçük kardeşi. Onu görmüştüm... altı yaşında filandı. Babasının cephane çantasının arkasına saklanıp – hey, Katy dört yaşından fazla olamazdı– uygunsuz bir zamanda oradan fırladığı anı hatırlayınca yüzümde bir gülümseme belirdi. Julie'yle pantolonlarımızı giymeye vakit bulamayıp, üzerimizi battaniyeyle örtmeye çalıştığımızı ve durumu gülerek geçiştiremediğimizi hatırladım.

Küçük Katy Miller.

Şimdi on yedi ya da on sekiz yaşında olmalıydı. Bunu düşünmek ne tuhaf. Julie'nin ölümünün kendi ailem üzerindeki etkisini biliyordum; bunun Bay ve Bayan Miller üzerindeki etkisini tahmin etmek hiç zor değildi. Ama küçük Katy üzerinde yaratacağı etkiyi hiç düşünmemiştim. Julie'yle kıkırdayarak üzerimize battaniye çektiğimiz o ana geri gittim yine ve bodrum katında olduğumuz geldi aklıma. Julie'nin ölü bulunduğu o kanepede oynaşıyorduk.

Bunca zaman sonra Katy beni neden arıyordu?

Sadece arama saatinden değil, pek çok açıdan tuhaf görünse de, sadece taziye için aramış olabilir diye düşündüm. Mesajı yeniden dinledim, gizli bir anlam aradım. Bulamadım. Ne zaman istersem arayabileceğimi söylemişti. Ama saat sabahın dördüydü ve çok bitkindim. Konu her ne ise sabaha kadar bekleyebilirdi.

Yatağa yattım ve Katy'i son gördüğüm zamanı düşündüm. Ailemin cenazeye gelmesi istenmemişti. Biz de buna razı olduk. Ama iki gün sonra, 22. Yol'daki mezarlığa kendi başıma gittim.

Julie'nin mezar taşının yanına oturdum. Hiçbir şey söylemedim. Ağlamadım. Huzur ya da bitmişlik hissetmiyordum. Miller ailesi de beyaz Oldsmobile Cierra marka arabalarıyla geldi ve ben kendimi geri çektim. Ama küçük Katy'ye göz göze gelmiştim. Yüzünde tuhaf bir tevekkül vardı, yaşından çok büyük bir kabulleniştı bu. Üzüntü, korku ve acıma bile gördüm.

Ardından mezarlıktan ayrıldım. O günden beri onu ne gördüm, ne de onunla konuştum.

12

Belmont, Nebraska

Şerif Bertha Farrow bundan daha kötülerini de görmüştü.

Cinayet mahalleri kötüdür, ama kusmuklu, kırık kemikli, dağılmış kafalı, kan revan içindeki iticiliği düşününce, eski tip bir araba kazasının ete-karşı-metal etkisini atlatmak zordu. Kafa kafaya çarpmalı kaza. Orta bariyeri aşan bir kamyon. Arabayı tampondan arka koltuğa kadar bölen bir ağaç. Hızla bariyerlere giriş.

İşte bu büyük hasara sebep olmuştu.

Ama bu manzara, neredeyse kansız olay yerindeki bu ölü kadın, bir şekilde çok daha kötüydü. Bertha Farrow kadının yüzünü –yüz hatları korkudan, anlayamamaktan, belki de çaresizlikten çarpılmıştı– ve kadının büyük acı içinde öldüğünü görebiliyordu. Ezilmiş parmaklarını, çökmüş göğüs kafesini, çürüklerini görüyor ve bunun bir insanoğlu tarafından yapıldığını, ete-karşı-et olduğunu biliyordu. Bir buz parçası, yüz otuz kilometre hızla giderken radyo istasyonu değiştiren biri, aceleci bir kamyon şoförü, alkol ya da hızın kötü etkileri değildi sebebi.

Bu kasıtlı bir olaydı.

"Onu kim buldu?" diye sordu yardımcısı George Volker'a.

"Randolph kardeşler."

"Hangileri?"

"Jerry ve Ron."

Bertha hesap yaptı. Jerry on altı yaşında olacaktı. Ron da on dört.

"Gypsy'yi yürüyüşe çıkmışlar," dedi şerif yardımcısı. Gypsy Randolphlar'ın Alman çoban köpeğiydi. "Kokuyu da o almış."

"Çocuklar nerede şimdi?"

"Dave onları evlerine götürdü. Sarsılmışlardı. İfadelerini aldım. Hiçbir şey bilmiyorlar."

Bertha başını salladı. Bir steyşın araba otoyolu yararak geldi. Adli tıp uzmanı Clyde Smart arabasını acı acı bağırtarak durdurdu. Kapı ardına kadar açıldı ve Clyde onlara doğru koştu. Bertha bir elini gözlerinin üzerine kapattı.

"Acele etme, Clyde. Bir yere gittiği yok."

George sırıttı.

Clyde Smart buna alışıktı. Ellisine geliyordu, Bertha kadardı neredeyse. İkisi de yaklaşık yirmi yıldır yapıyordu bu işi. Clyde onun esprisini duymazdan gelerek yanlarından geçip gitti. Cesede baktı ve yüzü düştü.

"Tanrım," dedi adli tıp uzmanı.

Clyde kadının arkasına doğru geçip çömeldi. Nazikçe cesedin yüzündeki saçı geri çekti. "Aman Tanrım," dedi. "Ben..." Durdu ve başını iki yana salladı.

Bertha da ona alışıktı. Clyde'ın tepkisi onu hiç şaşırtmamıştı. Çoğu adli tıp uzmanı olaylara tıbbi açıdan ve duygusuzca yaklaşırdı. Clyde öyle biri değildi. İnsanlar onun için doku ve pis kimyasallardan ibaret değildi. Pek çok kez Clyde'ın cesetlerin başında ağladığına şahit olmuştu. Olay yerine geldiğinde kişi ölmüşse,

bunu inanılmaz, hatta saçmalık denecek derecede bir saygıyla karşılardı. Otopsileri o kişiyi iyileştirecekmişçesine yapardı. Kötü haberleri ailelere iletir ve onların acılarını yürekten paylaşırdı.

"Bana yaklaşık bir ölüm zamanı verebilir misin?" diye sordu Bertha.

"Çok olmamış," dedi Clyde yumuşak bir ses tonuyla. "Ölüm sertliği henüz başlamış. Altı saatten fazla değil. Karaciğer ısısına bakacağım ve..." Farklı yönlere bükülmüş parmakları gördü. "Aman Tanrım," dedi tekrar.

Bertha dönüp yardımcısına baktı. "Kimlik var mı?"

"Yok."

"Hırsızlık olabilir mi?"

"Çok acımasızca," dedi Clyde. Başını kaldırdı. "Birileri onun acı çekmesini istemiş."

Bir süre sessizlik oldu. Bertha Clyde'ın gözlerinden süzülen yaşları görebiliyordu.

"Başka?" diye sordu.

Clyde tekrar önüne döndü. "Başıboş biri değil," dedi. "İyi giyimli ve bakımlı." Ağzını kontrol etti. "Dişçiye de makul miktarda gitmiş."

"Tecavüze dair bir iz var mı?"

"Kıyafetleri üzerinde," dedi Clyde. "Ama, Tanrım, başka neler gelmemiş ki başına? Burada çok az kan var, buranın cinayet yeri olmasına yetmez. Bana kalırsa biri onu arabayla buraya getirip atmış. Otopsi masasında bunu detaylı anlarım."

"Tamam o zaman," dedi Bertha. "Kayıp Kişiler dosyasını kontrol edelim ve onunkileri de girelim."

Şerif Bertha Farro yürümeye başlayınca Clyde da başını salladı.

13

Katy'yi geri aramak durumunda kalmadım.

Telefonun zili beni bir sopa gibi dürttü. Uykum o kadar derin, o kadar kesintisiz ve rüyasızdı ki, hafif uyku diye bir şey yoktu. Bir an karanlığın içinde boğuluyordum. Sonra da kalbim deli gibi atmaya çalışıyordu. Dijital saate baktım: 06:58.

Gerindim ve yatakta doğruldum. Arayan numara görünmüyordu. Ne gereksiz mekanizma. Konuşmak istemediğin ve saklanmak istediğin herkes bu bloklama için ücret ödüyor.

Neşeli bir "Alo?" derken sesim kendi kulaklarıma fazla ayık geldi.

"Ee, Will Klein?"

"Evet?"

"Ben Katy Miller." Sonradan aklına gelmiş gibi şunu da ekledi: "Julie'nin kardeşiyim."

"Selam, Katy," dedim.

"Dün gece sana bir mesaj bırakmıştım."

"Saat dörtte geldim eve."

"Aa, o zaman sanırım seni uyandırdım."

"Sorun değil," dedim.

Ses tonu üzgün, genç ve zorlama geliyordu. Doğduğu zamanı hatırlıyordum. Küçük bir hesap yaptım. "Şimdi son sınıfta mısın sen?"

"Sonbaharda üniversiteye başlıyorum."

"Nereye?"

"Bowdoin. Küçük bir üniversite."

"Maine'de," dedim. "Biliyorum orayı. Harika bir okuldur. Tebrikler."

"Teşekkürler."

Biraz daha doğruldum, sessizliği kırmak için klasik yollardan gittim. "Uzun zaman oldu."

"Will?"

"Evet?"

"Seni görmek istiyorum."

"Tabii ki, şahane olur."

"Bugüne ne dersin?"

"Neredesin?" diye sordum.

"Livingston'da oturuyorum," dedi. "Seni bizim evin oradan geçerken gördüm," diye de ekledi.

"Bunun için üzgünüm."

"Eğer istersen ben şehre gelebilirim."

"Gerek yok," dedim. "Bugün babamı ziyarete gideceğim. Öncesinde buluşmaya ne dersin?"

"Tamam, olur," dedi. "Ama burada olmaz. Lisenin oradaki basketbol sahalarını hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedim. "Saat onda orada buluşalım."

"Tamam."

"Katy," dedim telefonu diğer kulağıma alarak. "Beni aramanın biraz tuhaf olduğunu söylemeden edemeyeceğim."

"Biliyorum."

"Beni neden görmek istiyorsun?"

"Sence?" diye cevap verdi.

Hemen cevap vermedim ama bir önemi yoktu. Telefonu çoktan kapatmıştı.

14

Will evden çıktı. Hayalet onu izliyordu.

Peşinden gitmedi. Will'in nereye gittiğini biliyordu. Ama izlerken parmaklarını gerdi, esnetti, gerdi, esnetti. Ön kolları şişti. Vücudu titredi.

Hayalet Julie Miller'ı hatırlıyordu. O bodrum katındaki çıplak vücudunu hatırlıyordu. Teninin yarattığı hissi, başta sıcak oluşunu, kısa süre sonra da ıslak mermer misali katılaşmasını hatırlıyordu. Yüzünün mor-sarı rengini, yuvalarından fırlamış gözlerindeki kırmızı noktaları, dehşet ve şaşkınlık ifadesindeki yüz hatlarını, çatlamış kılcal damarlarını, bıçak yarası gibi yüzünden akıp kalmış salyasını hatırlıyordu. Öldüğü için şekilsiz duran boynunu, telin tenini, soluk borusunu neredeyse kafasını koparacak kadar kesmiş olduğunu hatırlıyordu.

Onca kan.

Boğmak, en sevdiği infaz yöntemiydi. Boğarak öldürmeyi sanat haline getirmiş olan, sessiz suikastların sözde kült ismi Thuggee'yi öğrenmek için Hindistan'a gitmişti. Yıllar içinde Hayalet silahlar, bıçaklar vb. aletler konusunda uzmanlaştı, ama mümkünse hep soğuk etkiyi, son sessizliği, mutlak gücü, boğmanın kişisel dokunuşunu tercih ederdi.

Derin bir nefes.

Will gözden kayboldu.

Ağabeyi.

Hayalet bir kardeşin öldürülüp, diğerinin de onun intikamını almak için yaşadığı o kung fu filmlerini geçirdi aklından. Will *Klein'ı öldürüverse ne olurdu acaba*, diye düşündü.

Hayır, konu bu değildi. Bu intikamdan da öte bir şeydi.

Hala Will'i merak ediyordu. Ne de olsa kilit nokta oydu. Yıllar onu değiştirmiş miydi? Hayalet öyle umuyordu. Çok geçmeden bunu öğrenecekti.

Evet, neredeyse Will'le buluşup geçmiş günleri yad etme zamanı gelmişti.

Hayalet yolun karşısına, Will'in evine doğru geçti.

Beş dakika sonra evdeydi.

Halk otobüsüne binip Livingston Caddesi ile Northfield'in kesiştiği yere geldim. Burası Livingston banliyölerinin yatağıydı. Eski bir ilkokul, tek tip ürünler satan ve hiç iş yapmayan mağazalarla dolu bir alışveriş merkezine dönüştürülmüştü. Şehirden dönen birkaç yerli işçiyle beraber otobüsten indim. Ters yöne iş seyahatinin tuhaf simetrisi. Livingston gibi kasabalarda yaşayanlar sabah işe gitmek üzere şehre doğru yol alır; onların evlerini temizleyen ve çocuklarına bakanlar da tam aksini yapar. Denge işte.

Livingston Caddesi'nden, Livingston Halk Kütüphanesi, Livingston Şehir Mahkemesi ve Livingston Polis Karakolu'yla birlikte küme halinde duran Livingston Lisesi'ne doğru yürüdüm. Düzeni görüyor musunuz? Dört büyük yapı da tuğladan inşa edilmişti ve aynı zamanda, aynı mimar tarafından, aynı tuğlalar kul-

lanılarak –bir tanesi hepsinden üstün olsa da– yapılmış gibi görünüyorlardı.

Ben burada büyüdüm. Çocukken o kütüphaneden C. S. Lewis ve Madeleine L'Engle'in klasiklerini alırdım. On sekiz yaşımdayken aşırı hız cezası yüzünden kendimi savunmuştum (ve kaybetmiştim) o mahkemede. Lise yıllarımı, kendi dönemimdeki altı yüz çocuktan biri olarak, o kümenin en büyük binasında geçirdim.

Göbekten döndüm ve sağa kıvrıldım. Basketbol sahalarını buldum ve paslanmış bir çemberin altında durdum. Tenis kortları solumdaydı. Lisede tenis oynuyordum. Sporu sevmememe rağmen cidden iyiydim. Mükemmel olmak için rekabetçi bir ruh gerekiyordu ve o bende yoktu. Kaybetmek istemiyor, ama kazanmak için yeterince çabalamıyordum.

"Will?"

Arkamı döndüm, onu gördüğümde resmen kanım dondu. Kıyafetleri farklıydı –düşük bel kot pantolon, yetmişlerden kalma dolgu topuklu ayakkabılar, düz ve piercing'li göbeğini açıkta bırakan çok dar ve çok kısa bir tişört– ama yüzü ve saçı... Az kalsın oracığa yığılacaktım. Hızla gözlerimi kaçırdım, futbol sahasına doğru baktım, o an karşımda Julie'yi gördüğüme yemin edebilirdim.

"Biliyorum," dedi Katy Miller. "Hayalet görmek gibi, değil mi?"

Ona doğru döndüm tekrar.

"Babam," dedi, minik ellerini kot pantolonunun cebine sokarken. "Hâlâ yüzüme bakarken ağlamaklı oluyor."

Bunun üzerine ne diyeceğimi bilemedim. Bana biraz daha yaklaştı. İkimizin yüzü de liseye dönüktü. "Burada okumuştun, değil mi?" diye sordum.

"Geçen ay mezun oldum."

"Seviyor musun?"

Omuzlarını silkti. "Kurtulduğuma seviniyorum."

Binanın üzerine güneş vurunca soğuk bir siluet olarak görünüyordu, bu haliyle hapishaneyi andırıyordu. Liseler böyledir. Lisedeyken popüler biriydim. Öğrenci konseyinin başkan yardımcısıydım. Tenis takımının eş başkanıydım. Arkadaşlarım vardı. Ama dönüp de iyi bir hatıra bulmaya çalıştığımda bir tane bile gelmiyordu aklıma. Hepsi o yıllara damgasını vuran güvensizlik hissiyle lekelenmişti. Sonradan anladım ki lise –ergenlik de diyebilirsiniz– biraz uzatmalı ölüm gibi. Hayatta kalmanız, bunu aşmanız, sağ çıkmanız gerek. Lisedeyken mutlu değildim. Öyle olmaya gerek var mı, ondan da emin değilim.

"Annene çok üzüldüm," dedi Katy.

"Teşekkür ederim."

Arka cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tane de bana ikram etti. Reddettim. Sigarasını yakışını izledim ve öğüt vermemek için kendimi zor tuttum. Katy'nin gözleri ben hariç her şeyi içine alıyordu adeta. "Ben kazaymışım, biliyor musun? Çok sonra doğmuşum. Julie lisedeyken. Annemle babama artık çocukları olamayacağını söylemişler. Sonra..." Yine omuzlarını silkti. "Yani beni hiç ummuyorlarmış."

"Geri kalanımızın da çok planlı olduğu söylenemez," dedim.

Güldü, sesi içimde yankılandı sanki. Julie'nin kahkahası gibiydi, bitişi bile.

"Babamın kusuruna bakma," dedi Katy. "Seni görünce çılgına dönmüş."

"Bunu yapmamalıydım."

Sigarasından uzun bir nefes çekip başını yana eğdi. "Neden yaptın?"

Cevabı düşündüm. "Bilmiyorum," dedim.

"Seni gördüm. Köşeyi döndüğün andan itibaren. Tuhaftı, bilirsin. Çocukken seni evinden çıkıp yürürken görürdüm. Yatak odamdan. Yani, hâlâ aynı yatak odasındayım ve o yüzden geçmişi yaşıyormuşum gibi oldum. Tuhaf geldi."

Sağıma döndüm. Okulun önü boştu, ama ben okuldayken veliler burada arabalarında oturmuş çocuklarını beklerdi. Lise anılarımın tamamı iyi olmayabilir, ama annemin gelip eski, kırmızı Volkswagen'iyle beni aldığını hatırlıyorum. Dergi okurdu, sonra zil çalardı, onun yanına giderdim ve beni gördüğünde, önce geldiğimi sezerek başını kaldırırdı, kalbinin derinliklerinden gelen, karşılıksız sevginin getirdiği o göz kamaştırıcı Sunny gülüşüyle bakardı; bir daha kimsenin bana öyle gülümsemeyeceğini biliyordum.

Bu çok fazla, diye düşündüm. *Burada olmak. Julie'nin Katy'nin yüzündeki görsel yansıması. Hatıralar. Bunlar çok fazla.*

"Aç mısın?" diye sordum ona.

"Kesinlikle."

Arabası vardı, eski bir Honda Civic. Dikiz aynasına bir sürü incik boncuk asılıydı. Arabanın içi çiklet ve meyveli şampuan kokuyordu. Hoparlörlerden gelen müziği anımsamıyordum, ama önemi de yoktu zaten.

Konuşmadan, 10. Yol'daki klasik bir New Jersey restoranına gittik. Tezgâhın arkasında yerel spikerlerin imzalı fotoğrafları vardı. Her masanın yanında mini birer müzik kutusu duruyordu. Menü ise bir Tom Clancy romanından daha uzundu.

Kocaman sakallı ve ağır bir deodorant sıkmış olan bir adam bize kaç kişi olduğumuzu sordu. Ona iki kişi olduğumuzu söyledik. Katy sigara içilebilen masa istediğimizi de ekledi. Hâlâ sigara

içilebilen bölümler olduğunu bilmiyordum, ama gördüm ki büyük restoranlar geçmişte kalmış. Oturur oturmaz kül tablasını korumak ister gibi önüne çekti.

"Sen eve geldikten sonra," dedi, "mezarlığa gittim."

Su taşıyan çocuk bardaklarımızı doldurdu. Sigara dumanını solumak zorunda kaldığı için kafasını geri çekti. "Yıllardır gitmemiştim. Ama seni gördükten sonra, bilmiyorum, gitmem gerektiğini düşündüm."

Hâlâ bana bakmıyordu. Barınaktaki çocuklarda bunu çok görüyordum. Gözlerini kaçırırlardı. Onları kendi hallerine bırakırdım. Bir anlama gelmezdi çünkü. Gözlerine bakmaya çalışırdım, ama göz kontağı kurmak fazla abartılmış bir durum.

"Artık Julie'yi güçlükle hatırlıyorum. Resimlere bakıyorum ve hatıralarım gerçek mi, yoksa ben mi uydurdum, emin olamıyorum. Büyük Macera'daki fincanlara bindiğimizi hatırlıyorum, sonra fotoğrafı görüyorum ve o anı mı, yoksa fotoğrafı mı hatırladığımı bilemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım, evet."

"Sen geldikten sonra da, evden çıkmak zorunda kaldım. Annemle babam kavga ediyordu. Annem ağlıyordu. Dışarı çıkmak zorundaydım."

"Ben kimseyi üzmek istememiştim," dedim.

Söylediklerimi umursamadı. "Sorun değil. Bu onlar için iyi aslında. Çoğunlukla hiç yaşanmamış gibi yapıyoruz. Tüyler ürpertici. Bazen... bazen keşke çığlık atabilsem ve 'O öldü' diyebilsem diyorum." Katy öne eğildi. "Çılgınca bir şey duymak ister misin?"

Ona devam etmesini işaret ettim.

"Bodrum katını değiştirmedik. O eski kanepe ve televizyon. Yırtık halı. Arkasına saklandığım o eski sandık. Hepsi duruyor.

Kimse kullanmıyor onları. Ama hâlâ duruyorlar. Çamaşır odamız da hâlâ aşağısı. Oraya gitmek için bunların arasından geçmemiz gerekiyor. Ne dediğimi anlıyor musun? Bu şekilde yaşıyoruz. Üst katta parmak uçlarımızda yürüyoruz, sanki buzun üzerindeymişiz ve zemin kırılıp da bodrum katına düşecekmişiz gibi davranıyoruz."

Durdu ve sigarasına yapıştı. Hava hortumuymuş gibi içine çekti. Arkama yaslandım. Daha önce de dediğim gibi, Katy Miller'ı, ablasının öldürülmesinin ona neler hissettirdiğini hiç düşünmemiştim. Elbette ki ebeveynlerini düşünmüştüm. Perişanlıklarını düşünmüştüm. Hep neden hâlâ o evde oturduklarını merak etmişimdir, ama bununla birlikte, annemle babamın da neden taşınmadığını hiç anlayamadım. Daha önce de huzur ve kişinin kendi kendine verdiği acı arasındaki bağdan, unutmak için acı çekme arzusunun bir tercih olabileceğinden bahsetmiştim. O evde kalmak bunun en güzel örneği olmalıydı.

Ama Katy'nin durumunu, bu yıkıntıların arasında büyümenin ne demek olduğunu, sana ikizin kadar benzeyen ablanın hayaletinin sonsuza dek yanında olmasının nasıl bir şey olduğunu hiç hesaba katmamıştım. Katy'ye, sanki ilk kez bakıyormuşum gibi tekrar baktım. Gözleri ürkmüş kuşlar gibiydi. Artık gözlerindeki yaşları görebiliyordum. Uzanıp elini tuttum, ablasına çok benziyordu. Geçmiş o kadar üzerime gelmişti ki neredeyse düşüp kalacaktım.

"Bu çok tuhaf," dedi.

Doğru söze ne denir, diye düşündüm. "Benim için de."

"Bunun sona ermesi gerek, Will. Hayatım boyunca... o gece gerçekte ne olduysa oldu, bunun sona ermesi gerek. Bazen televiz-

yonda, bir kötü adamı yakaladıklarında birinin 'Bu onu geri getirmeyecek' dediğini duyuyorum ve, *yazık*, diye düşünüyorum. Ama konu bu değil. Bitiyor. Adamı yakalıyorsun ve bu bir şekilde sona eriyor. İnsanların buna ihtiyacı var."

Bununla nereye varmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu. O da merkezdeki, benden yardım ve sevgi isteyen çocuklardan biriymiş gibi davranmaya çalıştım. Oturduğum yerden onu izledim ve orada, onu dinlemek için bulunduğumu bilmesini istedim.

"Ağabeyinden ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin, Julie'ye yaptığı şey için değil, kaçıp giderek bize yaptıkları için. Onu bulsunlar diye dua ettim. Defalarca rüyamda etrafının kuşatıldığı, polislere ateş açtığını ve polislerin onu öldürdüğünü gördüm. Bunu duymak istemediğini biliyorum. Ama anlaman gerek."

"Bitmesini istiyorsun," dedim.

"Evet," dedi. "Şey dışında..."

"Ne dışında?"

Başını yerden kaldırdı ve o an ilk kez göz göze geldik. Yine buz kestim. Elimi çekmek istedim, ama hareket ettiremiyordum. "Onu gördüm," dedi.

Yanlış duyduğumu sandım.

"Ağabeyin. Onu gördüm. En azından o olduğunu sanıyorum."

Sesim güçlükle çıktı. "Ne zaman?"

"Dün. Mezarlıkta."

O sırada garson geldi. Kulağının arkasındaki kalemi çıkarıp ne istediğimizi sordu. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Garson boğazını temizledi. Katy bir çeşit salata sipariş etti. Ben de peynirli omlet istedim. Hangi peynirden istediğimi sordu: Amerikan, İs-

viçre, çedar. Çedarın iyi olacağını söyledim. Yanında küp patates mi yoksa patates kızartması mı isterdim? Küp patates. Beyaz ekmek, çavdar ekmeği, buğday ekmeği. Çavdar. İçecek istemiyorum, teşekkür ederim.

Garson sonunda gitti.

"Söylesene," dedim.

Katy sigarasını ağzına götürdü. "Dediğim gibi işte. Mezarlığa gittim. Evden çıkıp gittim. Sen Julie'nin nerede gömülü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Doğru. Seni orada görmüştüm. Cenazeden birkaç gün sonra."

"Evet," dedim.

Öne eğildi. "Onu seviyor muydun?"

"Bilmiyorum."

"Ama senin kalbini kırdı."

"Olabilir," dedim. "Uzun zaman önceydi."

Katy başını öne eğip ellerine baktı.

"Bana ne olduğunu anlatsana," dedim.

"Çok farklı görünüyordu. Ağabeyin, yani. Onu pek hatırlamıyorum. Çok az şey var aklımda. Bir de fotoğraflarını görmüştüm." Durdu.

"Julie'nin mezarının başındaydı mı diyorsun yani?"

"Bir söğüt ağacının yanında."

"Ne?"

"Orada bir ağaç var. Otuz metre kadar ilerisinde. Ön kapıdan girmedim. Çitlerden atladım. O nedenle beni beklemiyordu. Arkadan geldim ve ağacın altında durmuş, Julie'nin mezarına doğru

bakan adamı gördüm. Beni duymadı. Dalıp gitmişti, bilirsin. Onun omzuna dokundum. Olduğu yerde sıçradı ve dönüp beni gördüğünde... yani, nasıl göründüğümü biliyorsun. Neredeyse çığlık atacaktı. Beni hayalet filan sandı."

"Onun Ken olduğundan emin misin?"

"Emin değilim, hayır. Yani nasıl olabilirim ki?" Bir sigara daha çıkardı ve ardından, "Evet, evet, o olduğunu biliyorum," dedi.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bana kendisinin yapmadığını söyledi."

Başım döndü. Ellerim iki yana düştü ve güçlükle minderi tuttum. Sonunda konuşabildiğimde sözcüklerim ağır ağır çıkıyordu. "Tam olarak ne dedi?"

"İlk önce sadece şunu: Ablanı ben öldürmedim."

"Sen ne yaptın?"

"Ona yalancı olduğunu söyledim. 'Bağıracağım' dedim."

"Bağırdın mı?"

"Hayır."

"Neden?"

Katy hâlâ sigarasını yakmamıştı. Dudaklarından çıkarıp masanın üzerine koydu. "Çünkü ona inandım," dedi. "Sesinde bir şey vardı, bilmiyorum. Ondan o kadar uzun süre nefret ettim ki. Ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsin. Ama şimdi..."

"Ne yaptın peki?"

"Geri çekildim. Hâlâ bağıracak haldeydim. Ama bana yaklaştı. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerime baktı ve 'Katili bulacağım, söz veriyorum,' dedi. Hepsi bu. Bana bir süre daha baktı. Sonra beni bıraktı ve koşarak uzaklaştı."

"Birilerine..."

Başını iki yana salladı. "Kimseye. Bazen bu gerçekten oldu mu, emin bile olamıyorum. Her şeyi ben kurmuşum gibi. Rüyamda görmüşüm ya da uydurmuşum gibi. Julie'yle olan hatıralarım misali." Bana baktı. "Sence Julie'yi o mu öldürdü?"

"Hayır," dedim.

"Seni haberlerde görmüştüm," dedi. "Hep onun öldüğünü düşünüyordun. Çünkü olay yerinde kan izi bulunmuştu."

Başımı salladım.

"Buna hâlâ inanıyor musun?"

"Hayır," dedim. "Artık inanmıyorum."

"Fikrini değiştiren ne?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "Sanırım," dedim, "ben de onu arıyorum."

"Yardım etmek istiyorum."

O istiyorum dedi, ama aslında bana ihtiyacı olduğunu söylemek istediğini biliyordum.

"Lütfen, Will. Bırak da yardım edeyim.

Ben de "Tamam," dedim.

15

Belmont, Nebraska

Şerif Bertha Farrow, Şerif Yardımcısı George Volker'ın omzunun üzerinden bakarak kaşlarını çattı. "Bunlardan nefret ediyorum," dedi.

"Etmemelisin," diye cevap verdi Volker, parmakları klavyenin üzerinde dans ederken. "Bilgisayarlar bizim dostumuzdur."

Biraz daha çattı kaşlarını. "Peki, dostumuz şimdi ne yapıyor?"

"Kimliği belirsiz kadının parmak izlerini tarıyor."

"Tarıyor mu?"

"Teknofobik birine bunu nasıl açıklayabilirim?" Volker kafasını kaldırıp çenesini ovuşturdu. "Fotokopi makinesi ve faks makinesi bir aradaymış gibi. Parmak izinin bir kopyasını alıyor ve Batı Virginia'daki CABS'e gönderiyor."

CABS Ceza Adalet Bilgi Sistemi'nin kısaltması. Artık bütün polis güçleri çevrimiçi olduğundan kimlik belirlemek için birbirlerine internet üzerinden parmak izi gönderebiliyorlardı. Eğer par-

mak izleri Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nin devasa veri tabanında yer alıyorsa, anında eşini ve kimlik bilgisini buluyorlardı.

"CABS'ın Washington'da olduğunu sanıyordum," dedi Bertha.

"Artık değil. Senatör Bryd taşıttı."

"Senatör iyi adammış."

"Aa evet."

Bertha tabanca kılıfını düzeltip koridora çıktı. Onun karakolu Clyde'ın morguyla ortak alanı paylaşıyordu, ara ara kötü kokular gelmese faydalı bile olabilirdi. Morgun berbat bir havalandırma sistemi vardı, zaman zaman yoğun bir formaldehit ve çürüme kokusu yayılıyordu.

Bertha Farrow bir anlık tereddütten sonra morgun kapısını açtı. Parlak çekmeceler, ışıldayan aletler ya da televizyonda gördüğünüz türden şeyler yoktu içeride. Clyde'ın morgu neredeyse derme çatmaydı. Sadece yarı zamanlı iş yapıyordu, doğruyu söylemek gerekirse, yapacak pek bir şey de yoktu. Buraya gelenlerin çoğunu trafik kazası kurbanları oluşturuyordu. Geçtiğimiz yıl Don Taylor sarhoş olmuş ve kazayla kendini başından vurmuştu. Ondan çok çeken karısı da ihtiyar Don'un aynaya bakıp kendini görünce sığın geyiği sandığını ve bu nedenle ateş ettiğini söyleyerek şakaya vuruyordu. Evlilik. Ama aslı buydu işte. Morg –lanet olsun, morg sözcüğü hizmetli odasından bozma bu yer için fazla cömert bir isimdi– belki de aynı anda ancak iki kişiyi alabilirdi. Clyde'ın daha fazla yere ihtiyacı olursa, Wally'nin cenaze evi olanaklarından faydalanıyordu.

Kimliği belirsiz kadının cesedi masanın üzerindeydi. Clyde da onun üzerine doğru eğilmişti. Üzerinde mavi önlük ve beyaz ameliyat eldiveni vardı. CD çalardan opera sesi geliyordu, duruma uygun trajik bir ağıttı.

"Onu henüz açmadın mı?" diye sordu sorunun cevabı gayet açık olsa da.

Clyde iki parmağıyla gözlerini sildi. "Hayır."

"İzin vermesini mi bekliyorsun?"

Gözü dönmüş şekilde Bertha'ya baktı. "Hâlâ dış kontrolü yapıyorum."

"Ölüm nedeni ne, Clyde?"

"Otopsi tamamlanana dek kesin olarak bilemeyiz."

Bertha ona doğru yaklaştı. Elini omzuna koydu, onu rahatlatmak ve anladığını göstermek ister gibi yaptı. "Bir tahminin vardır, Clyde?"

"Çok kötü dövülmüş. Şurayı görüyor musun?"

Normalde göğüs kafesi olması gereken yeri gösterdi. Anlamak güçtü. Kemikler içeri çökmüştü, adeta straforun üzerine botla basılmış gibiydi.

"Çok fazla çürük var," dedi Bertha.

"Renkleri solmuş, evet, ama burayı gördün mü?" Midesinin yan tarafında, deriyi alttan dürten bir şey gösterdi.

"Kırık kaburgalar mı?"

"Ezilmiş kaburgalar," diye düzeltti.

"Nasıl?"

Clyde omuzlarını silkti. "Muhtemelen balyoz ya da onun gibi bir şey kullanılmış. Benim tahminim –ki tek tahmin de bu– kaburgalardan birinin kırılıp hayati organlardan birini delmiş olması. Akciğerine saplanmış ya da karnını yarmış olabilir. Belki de şansı yaver gitmiştir ve doğrudan kalbine denk gelmiştir."

Bertha başını iki yana salladı. "Bana pek şanslı biriymiş gibi gelmedi."

Clyde başını çevirdi. Başını öne eğip yeniden ağlamaya baş-

ladı. Hıçkırıklarıyla vücudu yukarı aşağı oynuyordu.

"Göğüslerinde izler," dedi Bertha.

Bakmadan, "Sigara yanıkları," dedi Clyde.

O da öyle düşünmüştü. Ezilmiş parmaklar, sigara yanıkları. İşkence gördüğünü anlamak için Sherlock Holmes olmanıza gerek yoktu.

"Her şeyi yap, Clyde. Kan örnekleri, toksin taraması, her şey."

Burnunu çekti ve sonra döndü. "Evet, Bertha, tamam."

Arkalarındaki kapı açıldı. İkisi de döndü. Gelen Volker'dı. "Buldum," dedi.

"Bu kadar çabuk mu?"

George başını salladı. "Ulusal Suç Bilgi Merkezi listesinin en üstünde."

"Listenin en üstünde derken?"

Volker masadaki cesedi göstererek, "Bizim kimliği belirsiz kadın," dedi. "FBI tarafından aranıyormuş zaten."

16

Katy beni Hickory Place'de, annemlerin evinin yaklaşık üç blok ötesinde bıraktı. Kimsenin bizi beraber görmesini istemiyorduk. Bu belki bizim hüsnükuruntumuzdu, ama anlıyordum.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Katy.

Bunu ben de merak ediyordum. "Emin değilim. Ama eğer Julie'yi Ken öldürmediyse..."

"O zaman başka biri öldürdü."

"Dostum," dedim, "bu işte çok iyiyiz."

Gülümsedi. "O zaman şüphelileri mi arayacağız?"

Kulağıma çok komik geldi –kimdik biz, Özel Tim filan mı?– ama yine de başımı salladım.

"Ben kontrole başlayacağım," dedi.

"Neyi?"

Tüm vücudunu kullanarak liseli edasıyla omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Julie'nin geçmişini olabilir. Onu kimin öldürmek istediğini bulabilirim."

"Bunu polis yaptı zaten."

"Onlar sadece ağabeyine baktılar, Will."

Doğru bir noktaya değinmişti. "Tamam," dedim, yine komik gelmişti.

"Bu akşam ilerleyen saatlerde görüşelim."

Başımı salladım ve gittim. Nancy Drew* hoşça kal bile demeden gaza bastı. Ben de oracıkta tek başıma kalakaldım. Pek yerimden kıpırdayasım da yoktu zaten.

Banliyö sokakları boştu, ama asfaltı iyi döşenmiş garaj önleri doluydu. Gençliğimin panelli steyşın arabalarının yerini sözde *off-road* araçları –minivanlar, aile kamyonetleri (bu da ne demekse?), SUV'ler– almıştı. Evlerin çoğu 1962'deki konut patlaması zamanında inşa edilmiş müstakil evlerdi. Çoğuna eklentiler yapılmıştı. Diğerleri de 1974 yılında aşırı beyaz, aşırı pürüzsüz taşlarla dış cephe yenilemesi yaptırmıştı; görünüşleri neredeyse mezuniyet balosunda giydiğim uçuk mavi smokin kadar eskiydi.

Evimize geldiğimde, ne evin önünde araba, ne de içeride taziyeye gelen birileri vardı. Sürpriz olmadı. Babama seslendim. Yanıt gelmedi. Onu bodrum katında elinde bir maket bıçağıyla tek başına buldum. Odanın tam ortasındaydı, etrafı da eski kolilerle çevriliydi. Koli bandı açılmış şekilde duruyordu. Babam kolilerin ortasında hiç kıpırdamadan duruyordu. Ayak sesimi duyunca dönmedi.

"Çoğu paketlendi bile," dedi.

Koliler anneme aitti. Babam bir tanesine uzanıp içinden ince, gümüş bir saç bandı çıkardı. Bana dönüp gösterdi. "Bunu hatırlıyor musun?"

İkimiz de gülümsedik. Herkes, bana kalırsa, moda evrelerinden geçmiştir, ama annem gibi değil. O modayı belirliyor, tanımlıyor ve o oluyordu. Örneğin bir Saç Bandı Çağı olmuştu. Saçlarını uzatmış ve Hintli prensesler gibi rengârenk saç bantları takmıştı. Aylarca –Saç Bandı Çağı'nın altı ay kadar sürdüğünü söyleyebilirim– onu saç bandı olmadan hiç görmedik. Saç bantları tedavülden

---

* *Edward Stratemeyer tarafından oluşturulan kurgusal bir çocuk serisi. (ç.n.)*

kalkınca Süet Püskül Dönemi başladı. Bunu da Mor Rönesans – dev bir patlıcanla ya da bir Jimi Hendrix hayranıyla yaşamak gibi olduğundan hiç sevmemiştim– ve Binici Kırbacı Çağı –bu, bir kadının bir ata olan en yakın bağında, *Yarış Aşkı*'ndaki* Elizabeth Taylor'u görmekti– izledi.

Moda evreleri, diğer pek çok şey gibi Julie Miller'ın ölümüyle sona erdi. Annem –Sunny– kıyafetlerini kolilere doldurdu ve hepsini bodrum katının en uzak köşesine koydu.

Babam saç bandını koliye geri koydu. "Taşınacaktık, biliyorsun."

Bilmiyordum.

"Üç yıl önce. West Orange'da bir apartman dairesi ya da Scottsdale'de, Kuzen Esther ve Harold'a yakın bir kış evi tutacaktık. Ama annenin hasta olduğunu öğrenince askıya aldık." Bana baktı. "Susadın mı?"

"Pek değil."

"Diyet kolaya ne dersin? Ben bir tane içerim."

Babam aceleyle yanımdan geçerek merdivenlere yöneldi. Eski kolilere, annemin kalın uçlu keçeli kalemle yanlarında yazdığı notlara baktım. Arkadaki rafta hâlâ Ken'in eski tenis raketlerinin durduğunu görebiliyordum. Bir tanesi ilk kullandığı raketti, henüz üç yaşındayken. Annem onu saklamıştı. Başımı çevirdim ve babamın peşinden gittim. Mutfağa geldiğimizde buzdolabının kapağını açtı.

"Bana dün neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye başladı.

"Neden bahsettiğini anlamadım."

"Sen ve ablan." Babam iki litrelik diyet kola şişesini çıkardı. "Neydi o olanlar?"

---

* *Orijinal ismi* National Velvet *olan Elizabeth Taylor filmi. (ç.n.)*

"Hiçbir şey," dedim.

Dolabın kapağını açarken başını salladı. İki bardak çıkardı, buzluğu açtı ve içlerini buzla doldurdu. "Annen eskiden seni ve Melissa'yı gizlice dinlerdi," dedi.

"Biliyorum."

Gülümsedi. "Pek tedbirli değildi. Ona bunu yapmamasını söylerdim, ama o da bana susmamı, bunun anne işi olduğunu söylerdi."

"Ben ve Melissa, dedin."

"Evet."

"Neden Ken değil?"

"Belki de bilmek istemiyordu." Kolaları koydu. "Yakın zamanda ağabeyin için yeterince endişelenmişti."

"Bu çok normal bir soru."

"Kesinlikle, doğal. Cenazeden sonra bana onun hayatta olduğunu düşünüp düşünmediğimi sordun. Sonra, ertesi gün sen ve Melissa onunla ilgili tartıştınız. O nedenle sana bir kez daha soracağım: Neler oluyor?"

Fotoğraf hâlâ cebimdeydi. Nedenini sormayın. O sabah tarayıcımla renkli kopyalarını hazırlamıştım. Ama onu bırakamadım.

Kapı zili çalınca ikimiz de sıçradık, irkildik. Birbirimize baktık. Babam omuzlarını silkti. Ona kapıyı benim açacağımı söyledim. Diyet kolamdan hızla bir yudum alıp bardağı tezgâhın üzerine bıraktım. Hızla ön kapıya gittim. Kapıyı açıp, kim olduğunu gördüğümde, neredeyse yere yığılacaktım.

Bayan Miller. Julie'nin annesi.

Elinde alüminyum folyoya sarılı bir tabak vardı. Sunağa adak adıyormuş gibi başı öne eğikti. Bir an donup kaldım, ne diyeceğimi bilemedim. Başını kaldırdı. İki gün önce onların kaldırımda dururken

olduğu gibi yine göz göze geldik. Gözlerinde gördüğüm acı yakıcıydı. Aynısını benim gözlerimde de gördü mü diye merak ettim.

"Ben düşündüm de..." diye başladı. "Yani, ben..."

"Lütfen," dedim. "İçeri gelin."

Gülümsemeye çabaladı. "Teşekkür ederim."

Babam mutfaktan çıktı ve, "Kimmiş?" dedi.

Kenara çekildim. Bayan Miller elinde kendini koruma amaçlı tutuyormuş gibi tabakla göründü. Babamın gözbebekleri büyüdü ve o an aralarında patlamaya hazır bir şey hissettim.

Sesi öfkeyle dolu bir fısıltıydı: "Burada ne işin var senin?"

"Baba," dedim.

Beni duymadı. "Sana bir soru sordum, Lucille. Ne istiyorsun?"

Bayan Miller başını öne eğdi.

"Baba," dedim bu kez daha yüksek bir sesle.

Ama bir işe yaramadı. Gözleri kısılmış ve kararmıştı. "Seni burada istemiyorum," dedi.

"Baba, o buraya..."

"Defol."

"Baba!"

Bayan Miller olduğu yerde çöktü. Tabağı elime verdi. "Ben gitsem iyi olacak, Will."

"Hayır," dedim. "Gitmeyin."

"Hiç gelmemeliydim."

Babam, "Doğru, hiç gelmemeliydin," diye bağırdı.

Ona doğru bir bakış attım, ama onun gözleri kadının üzerindeydi.

Başı hâlâ yerde, Bayan Miller "Başınız sağ olsun," dedi.

Ama babam sakinleşmedi. "O öldü, Lucille. Bunun artık bir önemi yok."

Ardından Bayan Miller gitti. Elimde tabakla kalakaldım. Babama dehşetle baktım. O da bana baktı ve "O pisliği çöpe at," dedi.

Ne yapacağımı bilemedim. Onun peşinden gitmek, özür dilemek istedim, ama çoktan bloğu yarılamıştı ve hızlı yürüyordu. Babam mutfağa geri döndü. Ben de yanına gittim ve tabağı sertçe tezgâhın üzerine koydum.

"Bu ne şimdi böyle?" diye sordum.

Kolasını eline aldı. "Onu burada istemiyorum."

"Taziyeye gelmiş."

"Suçunu bastırmaya gelmiştir."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Annen öldü. Artık yapabileceği hiçbir şey yok."

"Bu çok saçma."

"Annen Lucille'i aramıştı. Bunu biliyor musun? Cinayetten kısa süre sonra. Ona başsağlığı dilemek istemişti. Lucille ona cehenneme gitmesini söylemişti. Bizi bir katil yetiştirmekle suçladı. Söylediği buydu. Hata bizimmiş. Bir katil yetiştirmişiz."

"Bu olay on bir yıl önceydi, baba."

"Annene ne yaptığıyla ilgili fikrin var mı?"

"Kızı yeni öldürülmüştü. Çok acı çekiyordu."

"Bunu telafi etmek için bu zamana kadar mı beklemiş? Hiçbir önemi kalmayınca mı?" Durmadan başını iki yana sallıyordu. "Duymak istemiyorum. Zaten annen de duyamaz."

Ardından ön kapı açıldı. Selma Teyzem ve Murray Eniştem yüzlerinde acılı gülümsemelerle içeri girdi. Selma mutfağa yöneldi. Murray de dün fark ettiği, askısı gevşemiş duvar tabağıyla meşgul oldu.

Babam ve ben de sohbeti orada kestik.

17

Özel Ajan Claudia Fisher sırtını dikleştirip kapıyı çaldı.

"Gel."

Kapının tokmağını çevirdi ve Müdür Yardımcısı Joseph Pistillo'nun ofisine girdi. New York ofisini MY yönetiyordu. Washington'daki müdürün dışında, bir MY FBI'daki en üst ve güçlü kişiydi.

Pistillo başını kaldırdı. Gördüğü şey hoşuna gitmedi. "Ne var?"

"Sheila Rogers ölü bulundu," diye bildirdi Fisher.

Pistillo küfretti. "Nasıl?"

"Nebraska'da yol kenarında bulunmuş. Kimliği yokmuş. Parmak izlerini Ulusal Suç Bilgi Merkezi'ne göndermişler ve bulmuşlar."

"Lanet olsun."

Pistillo tırnak derilerini yemeye başladı. Claudia Fisher bekledi.

"Yazılı kanıt istiyorum," dedi.

"Var."

"Nedir?"

"Şerif Farrow'a Sheila Rogers'ın fotoğraflarını gönderme cüretinde bulundum. O ve adli tıp uzmanı onun aynı kadın olduğunu

doğruladı. Boyu ve kilosu da tutuyordu."

Pistillo arkasına yaslandı. Kalemi eline aldı, göz hizasına getirdi ve inceledi. Fisher dikkatle bakıyordu. Pistillo ona oturmasını işaret etti. O da öyle yaptı. "Sheila Rogers'ın ailesi Utah'ta yaşıyor, değil mi?"

"Idaho."

"Her neyse. Onlarla bağlantıya geçmemiz gerek."

"Yerel polis hazırda bekliyor. Şef aileyi bizzat tanıyormuş."

Pistillo başını salladı. "Tamam, güzel." Kalemi ağzından çıkardı. "Nasıl öldürülmüş?"

"Muhtemelen dövülme sonrası iç kanama. Otopsi hâlâ devam ediyor."

"Tanrım."

"İşkence görmüş. Parmakları ters dönmüş ve çevrilmiş, yüksek ihtimalle penseyle. Bedeninde de sigara yanıkları varmış."

"Öleli ne kadar olmuş?"

"Dün gece ya da sabah erken saatlerde ölmüş."

Pistillo Fisher'a baktı. Sevgili Will Klein'ın dün aynı sandalyede oturduğunu düşündü. "Çok hızlı oldu," dedi.

"Anlayamadım?"

"Şayet inanmamızı istedikleri gibi kaçtıysa, çok çabuk bulundu."

"Eğer," dedi Fisher, "onlara kaçmadıysa."

"Anlamadım."

Kalemi biraz daha inceledi. "Bizim tahminimiz hep Sheila Rogers'ın Albuquerque'deki cinayetlerle bir bağlantısı olduğu için kaçtığı yönündeydi, değil mi?"

Fisher başını öne arkaya salladı. "Hem evet, hem hayır. Yani, tekrar kaçmak için neden New York'a geri gelsin?"

"Belki de onun annesinin cenazesine gitmek istemiştir, bilmiyorum," dedi. "Her iki durumda da olayın bu olduğunu sanmıyorum. Belki de onun peşinde olduğumuzdan haberi yoktu. Belki de –beni iyi dinle, Claudia– biri onu kaçırdı."

"Bu ne işe yarayacaktı ki?" diye sordu Fisher.

Pistillo kalemi bıraktı. "Will Klein'a göre, evden sabah altıda mı çıkmıştı?"

"Beş."

"Tamam, beş. O zaman mevcut senaryoyu kullanarak parçaları birleştirelim. Sheila Rogers beşte çıkıyor. Ortadan kayboluyor. Biri onu bulup ona işkence ediyor ve Nebraska'nın banliyölerine atıyor. Bu sana doğru geliyor mu?"

Fisher yavaşça başını salladı. "Dediğin gibi, hızlı olmuş."

"Çok hızlı?"

"Olabilir."

"Zaman safhalı düşününce," dedi Pistillo, "birinin onu derhal kaçırmış olması kuvvetle muhtemel. Evden çıkar çıkmaz."

"Hemen de uçakla Nebraska'ya mı götürmüş?"

"Belki de deli gibi araba kullanmıştır."

"Ya da..." diye başladı Fisher.

"Ya da?"

Patronuna baktı. "Bana kalırsa," dedi, "ikimiz de aynı sonuca varıyoruz. Zaman aralığı birbirine çok yakın. Muhtemelen önceki gece kayboldu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Şu anlama geliyor, Will Klein bize yalan söyledi."

Pistillo sırıttı. "Kesinlikle."

Fisher'ın konuşması hızlanmaya başlamıştı. "Tamam, bu daha olası bir senaryo: Will Klein ve Sheila Rogers Klein'ın annesinin cenazesine gidiyor. Ardından ailesinin evine dönüyorlar. Klein'a göre o gece arabayla Klein'ın evine geçiyorlar. Ama bunun için objektif bir kanıtımız yok. O nedenle belki de," yavaşlamaya çalıştı, ama olmadı, "eve gitmiyorlar. Belki de onu, ona işkence eden ve onu öldürüp bir yere atan bir tanıdığına bırakıyor. Will de bu sırada evine dönüyor. Sabah işine gidiyor. Wilcox ve ben onu ofisinde sıkıştırdığımızda onun evden sabah ayrıldığı hikâyesini uyduruyor."

Pistillo başını salladı. "İlginç bir teori."

Fisher dikkatle dinledi.

"Bunun için bir sebebi var mı?"

"Onu susturması gerekiyordu."

"Ne için?"

"Albuquerque'de her ne olduysa onun için."

İkisi de sessizliğe gömüldü.

"Emin değilim," dedi Pistillo.

"Ben de."

"Ama Will Klein'ın söylediğinden daha fazlasını bildiği konusunda hemfikiriz."

"Kesinlikle."

Pistillo derin bir nefes verdi. "Her iki koşulda da ona Bayan Rogers'ın vefatıyla ilgili kötü haberi vermek durumundayız."

"Evet."

"Utah'taki o yerel polis şefini ara."

"Idaho."

"Her neyse. Aileyi bilgilendirsin. Sonra da resmi kimlik tespiti için bir uçağa atla."

"Will Klein ne olacak?"

Pistillo biraz düşündü. "Ben Kare'ye ulaşacağım. Belki darbeyi hafifletmekte yardımcı olur."

18

Daire kapım aralıktı.

Selma Teyze ve Murray Enişte'nin gelişinden sonra, babam ve ben birbirimizden özenle uzak durduk. Babamı seviyorum. Bunu da açıkça ifade ettiğimden eminim. Ama içimde küçük bir parça, mantıksız bir şekilde annemin ölümünden onu sorumlu tutuyor. Neden bu şekilde hissettiğimi bilmiyorum, bunu kabullenmem de çok zor, ama ilk hasta olduğu andan itibaren babama farklı gözle baktım. Sanki yeterince çabalamamış gibi. Belki de Julie Miller'ın ölümünden sonra onu korumadığı için. Yeterince güçlü duramamıştı. Yeterince iyi bir koca olamamıştı. Gerçek aşk annemin iyileşmesine, ruhunun huzura kavuşmasına yardımcı olamaz mıydı?

Dediğim gibi, mantıksız.

Kapım çok az aralıktı, ama oracıkta duraklamama yetti. Kapıyı hep kilitlerim –hey, Manhattan'da kapıcısı olmayan bir apartmanda oturuyorum– ama son günlerde doğru düşünememiş olabilirdim. Belki de Katy Miller'la buluşma telaşımdan unutmuştum. Bu son derece doğaldı. Kilidin dili de bazen sıkışıyordu. Ka-

pıyı doğru şekilde kapatamamış da olabilirdim.

Kaşlarımı çattım. Pek mümkün değildi.

Elimi kapının kenarına koyup yavaşça ittim. Kapının gıcırdamasını bekledim. Gıcırdamadı. Bir şey duydum. Başta derinden geldi. Başımı aralıktan hafifçe uzattım ve birden buz kestim.

Gördüğüm hiçbir şey sıradan değildi. Işıklar kapalıydı, doğruyu söylemek gerekirse. Perdeler çekilmişti, o nedenle pek ışık yoktu. Hayır, hiçbir şey sıradan değildi; yani en azından görebildiğim hiçbir şey. Koridorda durdum ve biraz daha eğildim.

Ama müzik sesi duyuyordum.

Yine de bu tek başına paniklememe sebep değildi. Güvenlik kaygısıyla müziği açık bırakan New Yorklulardan olamamıştım, ama bunun boş kafalılık olduğunu itiraf ediyorum. CD çalarımı açık bırakmış olabilirdim. Bu tek başına beni ürpertmeye yetmezdi.

Beni ürperten şey, nasıl olduysa, seçilen şarkıydı.

O an anlamaya başladım. Çalan şarkı –en son ne zaman duyduğumu hatırlamaya çalıştım– "Don't Fear the Reaper"dı. İrkildim.

Ken'in en sevdiği şarkı.

Bir heavy metal grubu olan Blue Oyster Cult'e ait olmasına rağmen, bu şarkı daha hafif ve uhreviydi. Ken tenis raketini eline alır ve sololarda onunla gitar çalıyormuş gibi yapardı. O şarkının elimdeki CD'lerden hiçbirinde olmadığını biliyordum. Kesinlikle. Çok fazla anısı var.

Burada neler oluyordu böyle?

Odaya girdim. Daha önce de dediğim gibi, ışıklar kapalıydı. Karanlıktı. Durdum ve kendimi aptal gibi hissettim. Hmm. Neden

ışığı açmıyordum, salak mıydım? Bu iyi bir fikir değil miydi?

Elim lambanın anahtarına uzandığında, iç sesim "Neden arkana bakmadan kaçmıyorsun?" dedi. Filmlerdeki sahneler için de öyle demez miyiz? Aptal genç en yakın arkadaşının kafası koparılmış cesedini bulduktan sonra, çılgına dönmüş bir hayvan gibi kaçıp çığlık atacağı yerde, karanlık evde dolaşmaya başlar.

Tanrım, tek yapmam gereken konuma kadar soyunup rolümü oynamaktı.

Şarkı gitar solosuna geldi. Şarkının bitmesini bekledim. Kısa sürdü. Ardından tekrar başladı. Aynı şarkı.

Neler oluyordu?

Kaç ve çığlık at. Çıkış bileti buydu. Bunu yapacaktım. Bir şey dışında. Kafası kopmuş bir cesede denk gelmedim. O zaman neden oyunu bu şekilde oynayacaktım? Tam olarak ne yapacaktım? Polisi mi arayacaktım? Bunu gözümde canlandırabiliyordum. Problem nedir, efendim? Müzik setinde ağabeyimin en sevdiği şarkı çalıyor, o yüzden bağırarak koridorda koşmaya karar verdim. Silahlarınızı kuşanıp hemen gelebilir misiniz? Tabii ki, hemen çıkıyoruz.

Kulağa çok aptalca geliyor, değil mi?

Birinin eve girdiğini, hâlâ sinsice evimin içinde dolaştığını, o kişinin CD'sini de yanında getirmiş olduğunu farz etsem bile...

...Kim olabilirdi ki o kişi?

Gözüm karanlığa alışmaya çalışırken, kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Işıkları kapalı bırakmaya karar verdim. Eğer içeride biri varsa, ona burada olduğumu göstermeye, açık hedef olmaya gerek yoktu. Yoksa ışıkları açmak onu kaçırır mıydı?

Tanrım, bu işte hiç iyi değilim.

Işıkları kapalı bırakmaya karar verdim.

Tamam, peki, oyunu bu şekilde oynayalım. Işıklar kapalı kalacak. Şimdi ne olacak?

Müzik. Müziği takip et. Yatak odamdan geliyordu. O yöne döndüm. Kapı kapalıydı. Oraya doğru ilerlemeye başladım. Dikkatlice. Aptal gibi davranmayacaktım. Giriş kapısını ardına kadar açtım ve öyle bıraktım, çığlık atmam ya da kaçmam gerekirse diye.

Spastik gibi adım atarak ilerledim, sol ayağım önde, sağ ayağım ise kapıya daha yakındı. Bana Kare'nin yoga hareketlerinden birini anımsatmıştı bu duruşum. Bacaklarını açıyorsun, bir tarafa eğiliyorsun ama hem ağırlığın hem de "farkındalığın" aksi yöne eğiliyor. Vücut bir yana, zihin diğer yana gidiyor. Bu kimi yogilerin, şükür ki Kare onlardan değildi, "bilincini yaymak" dedikleri şeydi.

Bir metre kadar ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Sonra bir metre daha. Blue Oyster Cult'un Buck Dharma'sı şarkısında nasıl Rome ve Juliet gibi olabileceğimizi söylüyordu.

Diğer bir deyişle, ölü.

Yatak odasının kapısına geldim. Yutkundum ve kapıyı ittim. Açılmadı. Kapının tokmağını çevirmeliydim. Elim metale değdi. Omzumun üzerinden arkaya baktım. Kapı hâlâ ardına kadar açıktı. Artık "farkındalığımdan" emin olmasam bile, sağ ayağımın ucu hâlâ o yöne bakıyordu. Tokmağı mümkün olduğunca sessiz çevirdim, ama yine de sesi kulağıma silah sesi gibi gelmişti.

Hafifçe ittim, çerçevesinden ayrılacak kadar. Tokmağı bıraktım. Müzik sesi artık daha yüksek geliyordu. Tertemiz. Belki de Kare'nin bana iki sene önceki doğum günümde hediye ettiği Bose marka CD çalardan geliyordu.

Hızlıca bakmak için başımı içeri uzattım. Tam da o an biri beni saçımdan yakaladı.

Bağıracak zamanı bile güçlükle buldum. Başım o kadar hızlı öne çekildi ki, ayaklarım yerden kesildi. Oda boyunca uçtum, ellerim Süpermen gibi açıldı ve karnımın üzerine düştüm.

Ciğerlerimdeki hava ıslık çalarmışçasına boşaldı. Yüzüstü dönmeye çalıştım, ama adam –erkek olduğunu düşünüyorum– çoktan üstüme çıkmıştı. Sırtımı bacak arasına almıştı. Bir kol boynuma dolandı. Direnmeye çalıştım, ama kavrayışı inanılmaz güçlüydü. Kolunu çekti ve nefessiz kaldım.

Hareket edemedim. Tamamen onun insafına kalmıştım, başını benimkine doğru eğdi. Nefesini kulağımda hissediyordum. Diğer koluyla bir şey yaptı, daha farklı bir açıyla ya da ağırlığını değiştirerek boğazımı sıktı. Soluk borum eziliyordu.

Gözlerim yuvalarından fırladı. Boğazımı tırmalamaya başladım. Faydası yoktu. Tırnaklarımla kolunu tırmalamaya çalıştım, ama maun ağacını çizmeye çalışmak gibiydi. Başımdaki basınç gittikçe dayanılmaz hale geliyordu. Sağa sola sallandım. Saldırganım kıpırdamadı. Kafatasım patlayacak gibiydi. Sonra sesini duydum:

"Hey, Willie'cik."

O ses.

Hemen tanıdım. Bu sesi kaç –Tanrım, hatırlamaya çalıştım– on, on beş yıldır mı duymuyordum? Julie'nin ölümünden bu yana olmalı. Ama beyin zarının özel bir bölümünde, hayatta kalma rafının üzerinde saklanan belli sesler vardı ve onları duyar duymaz bütün sinirleriniz tehlikeyi fark edip gerilirdi.

Boynumu aniden bıraktı. Yere yığıldım, nefes almaya çalışı-

yor, öksürüyor ve gırtlağımdaki hayali şeyi çıkarmaya çalışıyordum. Beni sırtüstü çevirip kahkaha attı. "Beni çok etkiledin, Willie'cik."

Kendime gelip sürünerek geri çekildim. Gözlerim de kulaklarımın duyduğu şeyi teyit etti. Buna inanamadım. Değişmişti, ama hiç şüphe yoktu.

"John?" dedim. "John Asselta?"

Hiçbir his uyandırmayan gülümsemesiyle gülümsedi. Zamanda geri gitmiş gibiydim. Korku –ergenliğimden beri yaşamadığım korku– su yüzüne çıkmıştı. Hayalet –herkes ondan böyle bahsediyordu, ama kimse bunu onun yüzüne söylemeye cesaret edemiyordu– bende hep aynı etkiyi yaratmıştı. Bu konuda tek başıma olduğumu sanmıyorum. Neredeyse herkesi korkutuyordu, ama ben hep korunuyordum. Ben Ken Klein'ın kardeşiydim. Hayalet için bu yeter de artardı.

Hep muhallebi çocuğu olmuşumdur. Hayatım boyunca fiziksel karşılaşmalardan çekinmişimdir. Kimileri bunun beni tedbirli ve ağırbaşlı yaptığını söylüyor. Ama öyle değildi. Gerçek şu ki, korkağın tekiyim. Şiddetten ölesiye korkarım. Bu normal olabilir –hayatta kalma içgüdüsü ve benzer şeyler– ama yine de beni utandırıyor. Tuhaftır, ağabeyim Hayalet'in en yakın arkadaşıydı ve özentileri mükemmel olanlardan ayıran kıskanılası bir öfkesi vardı. Onun tenis oynayışı, örneğin, dünyayı kasıp kavuran, asla yenilmeyen, sınırları aşan bir rekabete sahip John McEnroe'yu* anımsatıyordu. Çocukken bile öldüresiye kavga ederdi, yere düştüğünüzde üzerinizde tepinirdi. Bunu hiçbir zaman sevmedim.

Güçlükle ayaklarımın üzerine kalktım. Asselta da mezardan kalkan bir ruh gibi doğruldu. Kollarını iki yana açtı. "Eski dostuna

---

** Dünya eski 1 numarası olan ABD'li profesyonel tenisçi. McEnroe'nun teklerde yedi, çiftlerde dokuz ve karışık çiftlerde bir Grand Slam şampiyonluğu bulunmaktadır. McEnroe, kariyeri boyunca 77 ATP kupası kazanmıştır. (ç.n.)*

sarılmayacak mısın, Willie'cik?"

Yaklaştı ve ben tepki bile veremeden bana sarıldı. Çok kısa boyluydu, tuhaf şekilde uzun olan gövdesinden çıkan kollar ise kısacıktı. Yanağını göğsüme dayadı. "Uzun zaman oldu," dedi.

Ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bilemedim. "İçeri nasıl girdin?"

"Ne?" Beni bıraktı. "Kapı açıktı. Bu şekilde içeri girdiğim için kusura bakma, ama..." Gülümsedi ve omuzlarını silkti. "Hiç değişmemişsin, Willie'cik. İyi görünüyorsun."

"Bu şekilde..."

Başını yana eğdi ve o an nasıl saldırdığını anımsadım. John Asselta Ken'in sınıf arkadaşıydı, Livingston Lisesi'nde benim iki üst sınıfımdaydı. Güreş takımına kaptanlık ediyordu ve iki yıldır Essex County hafifsıklet şampiyonu olmuştu. Muhtemelen eyalet şampiyonluğunu da alırdı, ama müsabakada kasıtlı olarak rakibinin omzunu çıkardığı için diskalifiye oldu. Bu üçüncü ihlaliydi. Rakibinin nasıl acı içinde kıvrandığını hâlâ hatırlıyorum. Seyircilerden bazılarının nasıl hunharca sallanan uzva bakıp bağırdıklarını hatırladım. Asselta'nın rakibi kenara çekilirken attığı gülümsemeyi hatırladım.

Babam Hayalet'te Napolyon kompleksi* olduğunu iddia ediyordu. Bu açıklama bana çok basit gelmişti. Bunu ne olduğunu, Hayalet'in kendini kanıtlama ihtiyacında mı olduğunu, fazladan bir Y kromozomu mu olduğunu, yoksa yaşayan en zalim orospu çocuğu mu olduğunu bilmiyordum.

Her ne ise, kesinlikle sapığın tekiydi.

Başka bir şey aramaya gerek yoktu. İnsanlara zarar vermekten

** Çok kısa boylu insanlarda zuhur eden ve iktidarı ele geçirdiklerinde yılların acısını çıkartmaya yarayan bir aşağılık kompleksi türü. (ç.n.)*

keyif alıyordu. Her adımında yıkım saçan bir aura oluşuyordu. Büyük çocuklar bile ondan uzak duruyordu. Onunla asla göz göze gelemez, yoluna çıkamazdınız, çünkü onu neyin kışkırtacağını hiç bilemezdiniz. Tereddüt bile etmeden saldırırdı. Burnunuzu kırardı. Hayalarınıza tekme atardı. Gözlerinizi oyardı. Arkanız dönükken saldırırdı.

Okuldaki ikinci yılımda Milt Saperstein'a beyin sarsıntısı geçirtmişti. Polyester baskılı cep kalemliğiyle tam bir inek olan Saperstein Hayalet'in dolabına doğru eğilme gafletinde bulundu. Hayalet gülümsedi ve onun sırtına vurarak oradan uzaklaştırdı. Aynı gün ilerleyen saatlerde, Saperstein sınıftan sınıfa geçerken arkasından koşup koluyla Milt'in kafasına vurdu. Saperstein onun geldiğini görmemişti. Yere düştü ve Hayalet kahkaha atarak onun kafasına bastı. Milt'in St. Barnabas'taki acil servise götürülmesi gerekti.

Kimse hiçbir şey görmemişti.

On dört yaşındayken –şayet efsane doğruysa– Hayalet bir komşusunun köpeğini, poposuna maytaplar sokarak öldürmüştü. Ama bundan daha kötüsü, hatta hepsinden de kötüsü, Hayalet'in on yaşındayken Daniel Skinner adında bir çocuğu mutfak bıçağıyla bıçaklamış olmasıydı. Sanırım ondan birkaç yaş daha büyük olan Skinner ona sataşmıştı ve Hayalet de bunun karşılığını tam kalbine sapladığı bir mutfak bıçağıyla vermişti. Söylenene göre bir süre ıslahevinde kalmış ve terapi görmüştü, ama ikisi de hiçbir işe yaramamıştı. Ken bu konuyu umursamamıştı. Bunu bir keresinde babama sormuştum, ama ne kabul, ne de inkâr etti.

Geçmişi geçmişte bıraktım. "Ne istiyorsun, John?"

Ağabeyimin onunla olan arkadaşlığını hiç anlamamıştım. Hayalet ebeveynleri etkilemeyi başarsa da, annemle babam da bun-

dan hoşnut değildi. Neredeyse albino olan teni –bu aynı zamanda takma adıydı– yüz hatlarını yumuşatıyordu. Uzun kirpikleri ve Dudley Doright* çenesiyle yakışıklı bile sayılırdı. Mezun olduktan sonra orduya katıldığını duymuştum. Söylentiye göre Özel Operasyonlar ya da Yeşil Bereliler gibi gizli bir birime alınmıştı, ama kimse bunu teyit edemiyordu.

Hayalet yine aynı şekilde kafasını yana eğdi. "Ken nerede?" diye sordu o ipeksi, saldırı öncesi ses tonuyla.

Cevap vermedim.

"Uzun zamandır buralarda yoktum, Willie'cik. Yurtdışındaydım."

"Ne yapıyordun orada?" diye sordum.

Bana yine dişlerini gösterdi. "Şimdi geri döndüğüme göre, eski dostumla görüşürüm diye düşündüm."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ama birden aklıma dün gece verandadaki halim geldi. Sokağın başından beni izleyen adam. O Hayalet olmalıydı.

"Ee, Willie'cik, onu nerede bulabilirim?"

"Bilmiyorum."

Elini kulağına götürdü. "Anlayamadım?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama bu nasıl olur? Sen onun kardeşisin. Seni çok severdi."

"Burada ne arıyorsun, John?"

"Söyle," dedi ve tekrar dişini gösterdi. "Lisedeki seksi Julie Miller'a ne oldu? Evlendiniz mi?"

Yüzüne baktım. Gülümsemesi aynen duruyordu. Benimle dalga geçiyordu, biliyordum. O ve Julie, tuhaftır, çok yakındı. Bunu hiçbir zaman anlamamıştım. Julie onda, bu psikopatta bir

---

* *Çenesi ortadan yarık bir çizgi film karakteri. (ç.n.)*

şeyler bulduğunu iddia ediyordu. Bir keresinde ona da dikenleri olduğunu söyleyip espri yapmıştım. Artık bu işten nasıl kurtulacağımı merak etmeye başlamıştım. Gerçekten de kaçmayı düşündüm, ama bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Ayrıca onun dengi olmadığımı da biliyordum.

Bu beni iyiden iyiye ürkütüyordu.

"Uzun zamandır buralarda yok muydun?" diye sordum.

"Yıllar oldu, Willie'cik."

"Peki, Ken'i en son ne zaman gördün?"

Derin bir düşünceye daldı.

"On iki yıl filan olmuştur herhalde. O zamandan beri yurtdışındayım. Hiç görüşmedik."

"A ha."

Gözlerini kıstı. "Benden şüpheleniyormuş gibisin, Willie'cik." Bana daha da yaklaştı. İrkilmemeye çalıştım. "Benden korkuyor musun?"

"Hayır."

"Artık seni koruyacak bir ağabeyin yok, Willie'cik."

"Lisede de değiliz, John."

Gözlerimin içine baktı. "Dünya artık daha mı farklı sence?"

Olduğum yerde kalmaya gayret ettim.

"Korkmuş gibisin, Willie'cik."

"Git buradan," dedim.

Cevabı çok hızlı geldi. Yere eğildi ve ayaklarımı çekip yerden kesti. Sertçe sırtüstü düştüm. Hareket bile edemeden beni dirseğiyle kilit altına aldı. Şimdiden eklemlerimde devasa bir basınç oluşmuştu ve ardından pazılarıma doğru bastırdı. Dirseğim ters yöne kıvrılmaya başladı. Kolumdan aşağı keskin bir acı yayıldı.

Hareket ettirmeye çalıştım. Rahatlatacaktım. Acıyı hafifletmek için ne gerekiyorsa.

Hayalet şimdiye dek duyduğum en sakin ses tonuyla konuştu. "Ona söyle, artık saklanmak yok, Willie'cik. Ona bunu söyle, yoksa başkaları zarar görecek. Senin gibi. Baban gibi. Veya kız kardeşin gibi. Ya da bugün görüştüğün küçük Miller cadısı gibi. Ona bunu söyle."

Ellerinin hızı adeta insanüstüydüi. Tek hareketle kolumu bırakıp yüzüme yumruk attı. Burnum patladı sanki. Yere düştüm, başım dönüyordu, bilincim yarı kapalı gibiydi. Belki de bayıldım. Artık bilmiyorum.

Başımı tekrar kaldırdığımda Hayalet ortadan kaybolmuştu.

19

Kare bana bir buz torbası uzattı. "Evet, ama diğer adamı da görmeliyim, değil mi?"

"Doğru," dedim buz torbasını iyice hassaslaşan burnuma koyarak. "Tiyatro idolü gibiydi."

Kare kanepeye oturup ayaklarını sehpaya uzattı. "Anlat."

Anlattım.

"Adam kulağa prens gibi geliyor," dedi Kare.

"Hayvanlara işkence ettiğinden bahsetmiş miydim?"

"Evet."

"Ya yatak odasında bir kafatası koleksiyonu olduğundan?"

"Belli ki bu kadınları etkiliyormuş."

"Anlamıyorum." Buz torbasını indirdim. Burnumun içi bozuk paralarla dolu gibiydi. "Hayalet neden ağabeyimi arasın ki?"

"Güzel soru."

"Sence polisi aramalı mıyım?"

Kare omuzlarını silkti. "Bana tam adını tekrar söylesene."

"John Asselta."

"Sanırım şu an nerede oturduğunu bilmiyorsundur."

"Hayır."

"Ama Livingston'da büyüdü?"

"Evet," dedim. "Woodland Terrace'ta. Elli yedi Woodland Terrace."

"Adresi hatırlıyor musun?"

Şimdi omuz silkme sırası bendeydi. Livingston'da böyle oluyordu. Bu tür şeyleri hatırlardınız. "Annesinin olayı neydi, hatırlamıyorum. O küçükken evi mi terk etmişti ne, öyle bir şeydi. Babası içine kapanıktı. İki ağabeyi vardı. Biri –sanırım adı Sean'dı– Vietnam gazisiydi. Uzun saçları ve sakalları vardı, tek yaptığı şehirde kendi kendine konuşarak dolaşmaktı. Herkes onun deli olduğunu düşünüyordu. Bahçeleri çöplükten farksızdı, her şey fazla uzamıştı. Livingston'da yaşayanlar bundan hiç hoşlanmazdı. Polisler bunun için onlara ceza kesiyordu."

Kare bilgileri not aldı. "Ben bir bakayım."

Başım ağrıyordu. Odaklanmaya çalıştım. "Sizin okulda öyle biri var mıydı?" diye sordum. "Sırf zevk için birilerine zarar veren bir sapık?"

"Evet," dedi Kare. "Ben."

Buna inanmakta güçlük çektim. Kare'nin ilahi vücut ölçülerine sahip olduğunu biliyordum, ama onun Hayalet gibi olduğu, koridorda yanımdan geçerken beni ürperteceği, birinin kafatasını kırıp çıkan sese güleceği fikri... hiç aklıma yatmıyordu.

Buzu burnuma geri koydum ve tenime değdiği anda içim ürperdi.

Kare başını iki yana salladı. "Bebeğim."

"Kendine tıp kariyeri seçmemen ne acı."

"Burnun kırılmış olabilir," dedi.

"Bunu anladım."

"Hastaneye gitmek ister misin?"

"Hayır, çok sert adamımdır."

Bu onu güldürdü. "O zaman hiçbir şey yapamazlar." Sonra durdu ve esneyip, "Bir şeyler oldu," dedi.

Sesinin tonunu sevmemiştim.

"En sevdiğimiz federal Joe Pistillo beni aradı."

Buzu yine indirdim. "Sheila'yı mı bulmuşlar?"

"Bilmiyorum."

"Ne istiyormuş?"

"Söylemedi. Benden seni getirmemi istedi."

"Ne zaman?"

"Hemen. Beni nezaketen aradığını söyledi."

"Ne demek nezaketen?"

"Ben nereden bileyim?"

"Adım Clyde Smart," dedi adam Edna Rogers'ın şimdiye dek duyduğu en nazik ses tonuyla. "Eyalet adli tıp uzmanıyım."

Edna Rogers kocası Neil'i adamın elini sıkarken izledi. Ona doğru hafifçe başını salladı. Kadın şerif de oradaydı. *Hepsinin*, diye düşündü Edna Rogers, *yüzleri heybetliydi*. Clyde adındaki adam birkaç avutucu söz etmeye çalıştı. Edna Rogers onun sözünü kesti.

Clyde Smart sonunda masaya doğru geldi. Kırk iki yıldır evli olan Neil ve Edna Rogers yan yana durmuş bekliyordu. Birbirlerine dokunmuyorlardı. Birbirlerinden güç almadılar. Birbirlerine

son yaslanışlarının üzerinden yıllar geçmişti.

Sonuç olarak, adli tıp uzmanı konuşmayı bıraktı ve çarşafı kaldırdı.

Neil Rogers Sheila'nın yüzünü görünce yaralı bir hayvan gibi geri sıçradı. Gözlerini yere indirmeden öyle bir çığlık attı ki, çıkan ses Edna'ya fırtına öncesi uluyan bir çakalı anımsattı. Kocasının acısından, daha bakmadan, buradan geri dönüş olmadığını, bir mucize yaşanmayacağını biliyordu. Cesaretini toplayarak kızına baktı. Elini uzattı –öldükten sora bile devam eden annelik duygusuyla onu rahatlamak istemişti– ama sonra kendini tuttu.

Edna bakışları bulanana, ta ki Sheila'nın yüzü yıllar öncesine gidip ilk bebeği olan Sheila'nın doğduğu ve her şeyi düzeltmek için ikinci bir şansla birlikte koca bir hayatın önünde olduğu ana gelinceye dek bakmaya devam etti.

Ardından Edna Rogers ağlamaya başladı.

20

"Burnuna ne oldu?" diye sordu Pistillo bana.

Yine onun ofisindeydik. Kare bekleme odasında kaldı. Pistillo'nun masasının önündeki koltuğa oturdum. Koltuğu, bu kez fark ettim ki, benimkinden biraz daha yüksekti ve muhtemelen gözdağı verme amacıylaydı. Beni Covenant House'ta ziyarete gelen ajan Claudia Fisher kollarını bağlamış şekilde arkamda duruyordu.

"Diğer adamı görmeniz lazım asıl," dedim.

"Kavga mı ettin?"

"Düştüm," dedim.

Pistillo bana inanmadı, ama önemli değildi. İki elini de masanın üzerine koydu. "Bize tekrar anlatmanı istiyoruz," dedi.

"Neyi anlatmamı?"

"Sheila Rogers'ın nasıl kaybolduğunu."

"Onu buldunuz mu?"

"Sadece bize yardımcı olun lütfen." Elini yumruk yapıp içine öksürdü. "Sheila Rogers evinizden saat kaçta ayrılmıştı?"

"Neden?"

"Lütfen, Bay Klein, bize yardımcı olur musunuz?"

"Sanırım sabah beş gibi gitti."

"Bundan emin misiniz?"

"Sanırım," dedim. "*Sanmak* fiilini kullandım."

"Neden emin değilsiniz?"

"Uyuyordum. Gidişini duyduğumu sandım."

"Beşte mi?"

"Evet."

"Saate baktınız mı?"

"Siz ciddi misiniz? Bilmiyorum."

"Vücut saatim şahanedir, bilmiyorum. Devam edebilir miyiz?"

Başını salladı ve koltuğunda yer değiştirdi. "Bayan Rogers size bir not bırakmıştı, değil mi?"

"Evet."

"Not neredeydi?"

"Evde nerede mi demek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Ne fark eder?"

En kendi beğenmiş gülümsemesini takındı. "Lütfen."

"Mutfak tezgâhının üzerinde," dedim. "Formikadan yapılmış, şayet bir işinize yarayacaksa."

"Notta tam olarak ne yazıyordu?"

"Kişisel bir şey."

"Bay Klein..."

İçimi çektim. Onunla tartışmanın bir faydası yoktu. "Beni daima seveceğini yazmıştı."

"Başka?"

"Hepsi bu."

"Sadece sizi hep seveceğini mi?"

"Evet."

"Not hâlâ sizde mi?"

"Evet."

"Görebilir miyiz?"

"Bana neden burada olduğumu söyleyebilir misiniz?"

Pistillo arkasına yaslandı. "Babanın evinden ayrıldıktan sonra siz ve Bayan Rogers doğrudan sizin evinize mi gittiniz?"

Konuyu değiştirmesinden rahatsız oldum. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Annenizin cenazesine katıldınız, değil mi?"

"Evet."

"Sonra siz ve Sheila Rogers sizin evinize döndünüz. Bize söylediğiniz bu değil miydi?"

"Size söylediğim buydu."

"Gerçek bu mu peki?"

"Evet."

"Eve dönüş yolunda durdunuz mu?"

"Hayır."

"Bunu doğrulayacak biri var mı?"

"Durmadığımı doğrulayacak biri mi?"

"İkinizin doğrudan sizin evinize gittiğinizi ve gecenin geri kalanında orada kaldığınızı doğrulayacak biri."

"Biri neden bunu doğrulayacak olsun ki?"

"Lütfen, Bay Klein."

"Bunu biri doğrulayabilir mi, bilmiyorum."

"Biriyle konuştunuz mu?"

"Hayır."

"Size gören bir komşunuz oldu mu?"

"Bilmiyorum." Omzumun üzerinden Claudia Fisher'a baktım. "Neden mahalledekilerle görüşmüyorsunuz? Siz bununla ünlü değil misiniz?"

"Sheila Rogers neden New Mexico'daydı?"

Önüme döndüm. "Orada olduğunu bilmiyorum."

"Size gideceğini söylemedi mi?"

"Bu konuda bildiğim bir şey yok."

"Peki, ya siz Bay Klein?"

"Ya ben derken?"

"New Mexico'da bir tanıdığınız var mı?"

"Santa Fe'ye giden yolu bile bilmem."

"San Jose," diye düzeltti Pistillo, bu adi şakasına gülerek. "Size gelen son aramalarının listesini çıkardık."

"Ne iyi yapmışsınız."

Omuzlarını silkti. "Modern teknoloji."

"Bu yasal mı? Telefon kayıtlarımı almanız?"

"Arama emrimiz var."

"Eminim vardır. Ne bilmek istiyorsunuz?"

Claudia Fisher ilk kez hareket etti. Bana bir kâğıt uzattı. Telefon faturasına benzeyen kâğıda baktım. Bir numaranın –bilmediğim bir numara– üzeri sarı renkli kalemle çizilmişti.

"Sizin oturduğunuz ev, annenizin cenazesinden önceki gece Paradise Hills, New Mexico'daki bir ankesörlü telefondan aranmış." Biraz daha eğildi. "Bu arama kimdendi?"

Numaraya baktım, kafam iyice karışmıştı. Telefon akşam saat altı çeyrekte gelmişti. Sekiz dakika sürmüştü. Bunun ne anlama

geldiğini bilmiyordum, ama bu konuşmanın tonundan hiç hoşlanmamıştım. Başımı kaldırdım.

"Avukat tutmalı mıyım?"

Bu Pistillo'nun hızını kesti. O ve Claudia Fisher birbirlerine baktı. "Her zaman bir avukat tutabilirsiniz," dedi gereğinden fazla dikkatle konuşarak.

"Kare'nin buraya gelmesini istiyorum."

"O avukat değil."

"Henüz. Burada neler olduğunu bilmiyorum, ama bu sorulardan hoşlanmadım. Bana söyleyeceğiniz bir şey olduğunu düşündüğüm için geldim. Onun yerine sorgulanıyorum."

"Sorgulanıyor musun?" Pistillo ellerini iki yana açtı. "Sadece sohbet ediyoruz."

Arkamda bir telefon titredi. Claudia Fisher ceptelefonunu Wyatt Earp* edasıyla kavradı. Kulağına götürdü ve "Fisher," dedi. Bir dakika kadar karşı tarafı dinledikten sonra hoşça kal demeden kapattı. Ardından da Pistillo'ya başını sallayarak bir çeşit teyit bilgisi verdi.

Ayağa kalktım. "Benden bu kadar."

"Oturun, Bay Klein."

"Saçmalıklarınızdan sıkıldım, Pistillo. O kadar sıkıldım ki..."

"Bu gelen telefon," diyerek sözümü kesti.

"Ne olmuş ona?"

"Otur, Will."

İlk adımı kullandı. Bu kulağıma hiç normal gelmemişti. Ol-

** ABD'li çiftçi, bufalo avcısı, madenci, kanun adamı. Monmouth, Illinois'de doğan Earp, ailesiyle birlikte Amerika'nın birçok yerini dolaşarak çiftçilik, avcılık, boksör hakemliği, posta arabası sürücülüğü ve bar koruyuculuğu olmak üzere değişik işlerden geçimini kazandı. Esas ününü Tombstone, Arizona'da şerif olduğunda kazandı, başarılı bir kanun koruyuculuğu görevinden sonra Los Angeles, Kaliforniya'da hayatını kaybetti. (ç.n.)*

duğum yerde durdum ve bekledim.

"Görsel bir teyit bekliyorduk," dedi.

"Ne için?"

Soruma cevap vermedi. "O nedenle Sheila'nın Idaho'daki ailesinin yanma gittik. Onlar da parmak izlerinden zaten bildiğimiz şeyi bize teyit ettiler."

Yüz hatlarım gevşedi. Dizlerimin bağı çözüldü, ama yine de ayakta durmayı başardım. Bana artık üzgün gözlerle bakıyordu. Başımı iki yana sallamaya başladım, ama bunun gerçekten kaçmama yaramayacağını biliyordum.

"Üzgünüm, Will," dedi Pistillo. "Sheila Rogers öldü."

21

İnkâr büyüleyici bir şey.

İçimin ezilip büküldüğünü hissetsem de, en derin yerlerimden buz parçalarının yayılıp beni ürperttiğini bilsem de, gözlerimden yaşlar süzülüp dursa da, bir şekilde dikkatimi dağıtmayı başardım. Pistillo'nun bana anlatmaya can attığı birkaç detaya yoğunlaşırken başımı salladım. "Nebraska'da bir yol kenarına atılmış," dedi. Başımı salladım. Pistillo'nun deyişiyle "hunharca" öldürülmüştü. Tekrar başımı salladım. Bulunduğunda üzerinde kimlik yokmuş, parmak izlerinden bulmuşlar ve ardından Sheila'nın annesiyle babası cesedi teşhis etmeleri için çağırılmış. Yine başımı salladım.

Oturmadım. Ağlamadım. Olduğum yerde kıpırdamadan durdum. İçimde bir şeylerin sertleşip büyüdüğünü hissediyordum. Göğüs kafesime baskı yapıyor ve nefes almamı neredeyse imkânsızlaştırıyordu. Onun söylediklerini çok uzaktan, bir filtreden geçerek ya da suyun altından geliyormuş gibi duyuyordum. Tek bir an geldi aklıma: Sheila kanepesinde bağdaş kurmuş, kazağının kollarını çekip uzatmış şekilde kitap okuyordu. Yüzündeki dikkat

kesilişi, bir sonraki sayfaya geçmek için hazırda bekleyen parmağını, belirli sayfalarda gözlerinin kısılışını, başını kaldırıp benim onu izlediğimi fark ettiğindeki gülümseyişi gördüm.

Sheila öldü.

Ben hâlâ Sheila'yla, evimizde, bulutların arasındaydım ve çoktan gitmiş olan bir şeye tutunmaya çalışıyordum, ama Pistillo'nun sözleri bulutları dağıtıyordu.

"Bizimle işbirliği yapmalıydın, Will."

Uykudan uyanır gibi oldum. "Ne?"

"Eğer bize gerçeği anlatmış olsaydın, belki de onu kurtarabilirdik."

Hatırladığım bir sonraki şey minibüste olduğumdu.

Kare direksiyona vurmakla intikam yeminleri atmak arasında gidip geliyordu. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Benim tepkim ise tam tersiydi. Biri fişimi çekmiş gibiydi. Pencereden dışarıya baktım. İnkâr sürecim hâlâ devam ediyordu, ama gerçeğin duvarları tekmelemeye başladığını da hissediyordum. Duvarlar saldırıya ne kadar dayanacak diye merak ediyordum.

"Onu yakalayacağız," dedi Kare tekrar.

O an için umurumda değildi.

Evin önüne park ettik. Kare aşağı indi.

"Ben iyiyim," dedim.

"Yine de seni yukarı çıkaracağım," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Uyuşmuş şekilde başımı salladım.

İçeri girdiğimizde Kare elini cebine atıp bir silah çıkardı. Silah elinde evi kontrol etti. Kimse yoktu. Silahı bana verdi.

"Kapıyı kilitle. Eğer o korkunç pislik geri gelirse beynini dağıt."

"Buna gerek yok," dedim.

"Onun beynini dağıt," diye tekrar etti.

Gözlerim silahtaydı.

"Kalmamı ister misin?" diye sordu.

"Sanırım yalnız kalsam daha iyi olacak."

"Evet, tamam, ama bana ihtiyacın olursa telefonum açık. Yedi yirmi dört."

"Tamam. Teşekkürler."

Başka bir şey demeden gitti. Silahı masanın üzerine koydum. Sonra ayağa kalktım ve eve bir göz attım. Artık Sheila'ya dair hiçbir şey yoktu. Kokusu uçup gitmişti. Evin havası artık daha hafif, daha önemsizdi. Bütün pencereleri ve kapıları kapatmak, ondan son kalanları da içeride tutmak istedim.

Birisi sevdiğim kadını öldürmüştü.

İkinci kez mi?

Hayır. Julie'nin ölümünde böyle hissetmemiştim. Yakınından bile geçmez. İnkâr, evet hâlâ vardı, ama bir ses çatlakların arasından fısıldıyordu: Bir daha asla hiçbir şey aynı olmayacak. Bunu biliyordum. Bu kez atlatamayacağımı da biliyordum. Aldıktan sonra toparlanacağınız darbeler vardır, Ken ve Julie'ye olanlar gibi. Bu öyle bir şey değildi. Bu kez pek çok duygu iç içe geçmişti. Ama en baskın olanı çaresizlikti.

Bir daha asla Sheila'yla beraber olamayacaktım. Birisi sev-

diğim kadını öldürmüştü.

Ben ikinci kısma yoğunlaştım. Öldürülmüştü. Onun geçmişini, başından neler geçtiğini düşündüm. Nasıl cesurca mücadele ettiğini, sonra birinin –muhtemelen geçmişinden birinin– sinsice gelip her şeyi nasıl da paramparça ettiğini düşündüm.

Öfkelenmeye de başladım.

Masanın yanına gittim, eğildim ve elimi en alt çekmecenin dibine soktum. Kadife kutuyu çıkardım, derin bir nefes alıpaçtım.

Yüzüğün pırlantası bir nokta üç karat, G rengi VI derecesinde ve yuvarlak kesimdi. Platinyum bandı iki dörtgen çubuktan ibaretti. Yüzüğü iki hafta önce 47. Sokak'taki kuyumcu mahallesinden almıştım. Sadece anneme göstermiş ve o da görebilsin diye ona evlenme teklif etmeyi planlamıştım. Bekledim. Onun onaylamaktan da öte hisler beslediği birini bulduğumu bilmek beni rahatlatıyordu. Annemin ölümü ve onca şey araya girince yüzüğü Sheila'ya vermek için sadece doğru zamanı bekledim.

Sheila ve ben birbirimizi sevmiştik. Bilindik, sıradan ve klişe bir şekilde ona evlenme teklif edebilirdim ve o da evet deyip, dolan gözleriyle boynuma atlayabilirdi. Evlenebilir ve hayat arkadaşı olabilirdik. Harika olurdu.

Biri gelip tüm bunları çalıp gitti.

İnkâr duvarı sallanıp çatırdamaya başladı. Acı üzerime çullanıyor ve ciğerlerimdeki havayı söküp alıyordu. Bir sandalyeye yığıldım ve dizlerimi göğsüme çekip sarıldım. Öne arkaya sallanmaya, ağlamaya, gerçekten de ağlamaya, ruhumu parçalayarak ağlamaya başladım.

Ne kadar ağladım bilmiyorum. Ama bir süre sonra kendimi

durmaya zorladım. Bu, acıyla savaşmaya karar verdiğim andı. Acı felç olur. Ama öfke asla. Öfkem de vardı, içimde dolaşıyor ve kendine bir çıkış yolu arıyordu.

Ben de ona izin verdim.

22

Katy Miller babasının sesini yükselttiğini duyunca kapının eşiğinde duruverdi.

"Oraya neden gittin?" diye bağırdı.

Annesi ve babası oturma odasındaydı. Odada, tıpkı evin geri kalanında olduğu gibi otel havası vardı. Mobilyalar işlevsel, parlak, sağlam ve tamamen sıcaklıktan uzaktı. Duvarlardaki yağlıboya tablolar yelkenliler ve natürmortlardan ibaretti. Biblolar, tatilde alınmış hediyelik eşyalar, koleksiyonlar ya da aile fotoğrafları yoktu.

"Saygımı göstermeye gittim," dedi annesi.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Doğru olanın bu olduğunu düşündüm."

"Doğru olan mı? Onun oğlu kızımızı öldürdü."

"Onun oğlu," diye tekrar etti Lucille Miller. "O değil."

"Bana bu saçmalıklarla gelme. Onu o büyüttü."

"Bu onu sorumlu yapmaz."

"Buna hiçbir zaman inanmadın zaten."

Annesi dimdik duruyordu. "Buna uzun zamandır inanıyo-

rum," dedi. "Sadece hiçbir şey söylemedim."

Warren Miller dönüp yürümeye başladı. "Ve o budala seni kovdu mu?"

"Acısı var. Ani bir tepki verdi."

"Oraya tekrar gitmeni istemiyorum," dedi işaretparmağını kaldırarak. "Beni duydun mu? Şunu da bil, o kadın katil oğlunun saklanmasına yardım etti."

"Yani?"

Katy ofladı. Bay Miller'ın başı bir anda geri çevrildi. "Ne?"

"O annesiydi. Biz olsak farklı mı davranırdık?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Eğer aksi olsaydı. Eğer Julie Ken'i öldürmüş olsaydı ve saklanması gerekseydi. Sen ne yapardın?"

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, Warren, saçmalamıyorum. Bilmek istiyorum. Eğer roller değişseydi, sen ne yapardın? Julie'yi polise teslim mi ederdik? Yoksa onu korumaya mı çalışırdık?"

Babası başını çevirirken kapının eşiğinde Katy'yi gördü. Göz göze geldiler, hayatı boyunca sayısız kez göz göze gelmişlerdi, ama babası hiç kızının gözünün içine bakamamıştı. Tek kelime daha etmeden Warren Miller bir hışımla merdivenlerden yukarı çıktı. Yeni "bilgisayar odası"na gidip kapıyı kapattı. "Bilgisayar odası" Julie'nin eski yatak odasıydı. Dokuz yıl boyunca orası Julie'nin öldüğü gün nasılsa aynı şekilde kaldı. Sonra bir gün, hiç haber vermeden babası o odaya gitti ve her şeyi paketleyip kaldırdı. Duvarları beyaza boyadı ve Ikea'dan yeni bir bilgisayar masası aldı. Orası artık bilgisayar odasıydı. Kimileri bunu bir son veriş olarak yorumladı, en azından bir adım atıyordu. Gerçek tam aksiydi. Yaptığı her şey zorlamaydı, ölmek üzere olan bir adamın

yaptığı her şeyin kendisini daha da hasta ettiğini söyleyip ayağa kalkabileceğini söylemesiydi. Katy o odaya hiç girmedi. Artık odada Julie'ye dair hiçbir işaret olmadığından, ruhu daha da saldırgandı. Artık gözlerinizden ziyade aklınıza güveniyordunuz. Ne görmek istiyorsanız onu kuruyordunuz.

Lucille Miller mutfağa yöneldi. Katy sessizce peşinden gitti. Annesi bulaşıkları yıkamaya başladı. Katy onun acısını daha da derinleştirecek bir şeyler söylememek için dua ederek –sayısız kez– onu izledi. Anne ve babası onunla hiç Julie hakkında konuşmamıştı. Asla. Yıllar içinde onların cinayetten bahsedişini belki de altı kez duymuştu. Her seferinde sonu bu olmuştu. Sessizlik ve gözyaşları.

"Anne?"

"Bir şey yok, tatlım."

Katy biraz daha yaklaştı. Annesi tabakları daha sert fırçalamaya başladı. Katy annesinin saçında artık daha çok beyaz olduğunu fark etti. Sırtı biraz daha eğilmiş, cildi de daha solgundu.

"Sen bunu yapar mıydın?" diye sordu Katy.

Annesi hiçbir şey söylemedi.

"Sen olsan Julie'nin kaçmasına yardım eder miydin?"

Lucille Miller fırçalamaya devam etti. Bulaşık makinesini doldurdu. Deterjanı koydu ve çalıştırdı. Katy bir süre daha bekledi. Ama annesi konuşmadı.

Katy parmak uçlarında üst kata çıktı. Babasının bilgisayar odasından gelen acı dolu hıçkırıklarını duydu. Kapı sesi biraz azaltıyordu, ama yetmiyordu. Katy durdu ve elini kapıya dayadı. *Belki titreşimleri hissedebilir*, diye düşündü. Babasının hıçkırıkları hep çok içten ve yoğundu. Çatallı sesiyle "Lütfen, yeter," dedi tek-

lar tekrar, sanki görünmeyen bir işkenceci beynine bir mermi dayamıştı. Katy orada durup dinledi, ama ses kesilmedi.

Bir süre sonra oradan ayrılmak zorunda kaldı. Ardından kıyafetlerini bir çantaya doldurup buna buna bir son vermek üzere hazırlandı.

Hâlâ dizlerimi göğsüme çekmiş şekilde karanlıkta oturuyordum.

Saat gece yarısına geliyordu. Gelen aramalara baktım. Normalde telefonu kapatırdım, ama inkâr süreci, Pistillo'nun hâlâ beni arayıp her şeyin büyük bir hata olduğunu söylemesini beklememi sağlayacak kadar kuvvetliydi. Zihin bunu yapıyor işte. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor. Tanrı'yla pazarlık yapıyor. Sözler veriyor. İçini rahatlatacak bir şeyler olabileceğine, bunun bir rüya, hatta en korkunç kâbus olduğuna ve bir çıkış yolu bulabileceğinize ikna etmeye çalışıyordu.

Telefonu sadece bir kez elime aldım, o da Kare içindi. Covenant House'taki çocukların yarın Sheila'ya bir anma töreni yapmak istediklerini söyledi. Uygun muydu? Bunun Sheila'nın da hoşuna gideceğini söyledim.

Pencereden dışarı baktım. Minibüs yine blokun köşesinden döndü. Evet, Kare. Beni koruyordu. Bütün gece böyle dönüp durmuştu. Uzakta kalamayacağını biliyordum. Biri olay çıkarsın da biraz deşarj olsun diye umuyordu. Kare'nin Hayalet'ten çok da farklı olmadığını söyleyişini düşündüm. Geçmişin gücünü, Kare'nin yaşadıklarını, Sheila'nın başından geçenleri ve ikisinin de bundan mucizevi şekilde kurtulma becerilerini düşündüm.

Telefon tekrar çaldı.

Birama baktım. Sorunlarından içerek kurtulan biri değilimdir.

Keşke olabilseydim. Şu an hissizleşmek istiyordum, ama tam aksi oluyordu. Derim parçalanıyordu ve her şeyi hissediyordum. Kollarım ve bacaklarım inanılmaz ağırlaşıyordu. Suya battığımı, boğulduğumu, hep yüzeyin birkaç santimetre altında kaldığımı, bacaklarımın görünmeyen eller tarafından tutulduğunu ve kaçamadığımı hissediyordum.

Telesekreterin devreye girmesini bekledim. Üçüncü çalıştan sonra klik sesini duydum ve kendi sesim karşı tarafa sinyal sesinden sonra mesaj bırakmasını söyledi. Sinyal duyulduktan sonra kısmen tanıdık bir ses duyuldu:

"Bay Klein?"

Doğruldum. Telesekretere konuşan kadın hıçkırıklarını dindirmeye çalıştı.

"Ben Edna Rogers. Sheila'nın annesi."

Elim hızla uzandı ve ahizeyi kavradım. "Buradayım," dedim.

Cevabı ağlamak oldu. Ben de ağlamaya başladım.

"Bu kadar canımı yakacağını düşünmemiştim," dedi biraz zaman geçtikten sonra.

Bir zamanlar bizim olan evde tek başıma, öne arkaya sallanmaya başladım.

"Onu uzun zaman önce hayatımdan çıkarmıştım," diye devam etti Bayan Rogers. "O artık benim kızım değildi. Gitmişti. Sonsuza dek. İstediğim bu değildi. Böyle oldu. Polis şefi evimize geldiğinde, bize onun öldüğünü söylediğinde bile tepki vermedim. Başımı salladım ve sırtımı dikleştirdim, biliyor musunuz?"

Bilmiyordum. Hiçbir şey söylemedim. Sadece dinledim.

"Sonra beni uçakla buraya getirdiler. Nebraska'ya. Ellerinde parmak izleri olduğunu, ama bir aile ferdinin onu teşhis etmesi ge-

rektiğini söylediler. Bunun üzerine Neil ve ben Boise'deki havaalanına giderek buraya uçtuk. Bizi bu küçük karakola getirdiler. Televizyonda bu işi hep camın arkasından yapıyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Dışarıda duruyorlar ve ceset öyle gösteriliyor, camın arkasından. Ama burada öyle değil. Beni ofise getirdiler ve sonra... görevli çarşafı kaldırdı. Sedyede bile değildi. Masanın üzerindeydi. Ardından o adam çarşafı çekti ve onun yüzünü gördüm. On dört yıl sonra ilk kez Sheila'nın yüzünü gördüm..."

Sonra kendini kaybetti. Ağlamaya başladı ve uzunca bir süre konuşmadı. Ahizeyi kulağımda tuttum ve bekledim.

"Bay Klein," diye başladı.

"Lütfen bana Will deyin."

"Onu seviyordunuz, değil mi?"

"Hem de çok."

"Onu mutlu da ettiniz?"

Pırlanta yüzüğü düşündüm. "Umarım."

"Geceyi Lincoln'de geçireceğim. Yarın sabah New York'a uçmak istiyorum."

"İyi olur," dedim. Ona cenazeden bahsettim.

"Sonrasında konuşmak için vaktimiz olur mu?" diye sordu.

"Elbette."

"Bilmek istediğim bazı şeyler var," dedi. "Size anlatmak zorunda olduğum şeyler –zor şeyler– de var."

"Anlayamadım."

"Yarın görüşürüz, Will. Gelince konuşuruz."

O gece bir ziyaretçim olmuştu.

Sabahın birinde kapı çaldı. Kare olduğunu sandım. Güçlükle ayağa kalktım ve sallana sallana kapıya gittim. Sonra birden Hayalet'i hatırladım. Arkama baktım. Silah hâlâ masanın üzerindeydi. Durdum.

Zil yeniden çaldı.

Başımı iki yana salladım. Hayır. O kadar ileri gidemezdim. Henüz değil. Kapıya doğru yürüyüp delikten baktım. Gelen kişi Kare ya da Hayalet değildi.

Babamdı.

Kapıyı açtım. Orada durup çok uzak mesafedeymişiz gibi birbirimize baktık. Nefes nefeseydi. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Orada durup içimdeki her şeyin yıkılışını hissettim. Başını salladı ve kollarını açıp işaret etti. Ona doğru gidip sarıldım. Yanağımı kazağının batan yününe bastırdım. Nemli ve eski kokuyordu. Ağlamaya başladım. Beni susturdu, saçımı okşadı ve iyice kendine çekti. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Ama yığılmadım. Babam beni tuttu. Uzunca bir süre beni öylece tuttu.

23

Las Vegas

Morty Meyer onluları ayırdı. Kart dağıtan kişiye ikisini de dağıtmasını söyledi. İlkinde bir dokuz, ikincisinde de bir as geldi. İlk elde on dokuz sayı. Ve yirmi bir.

Şansı açıktı. Sekiz el arka arkaya ondan yana geçmişti, son on üçün on ikisini almıştı, ki bu on bir bin demekti. Morty formundaydı. Gelmiş geçmiş en kaypak kazanan, kollarını ve bacaklarını sallıyordu. Kendini harika hissediyordu. Hiçbir şey buna benzemiyordu. Morty kumarın en baştan çıkarıcı şey olduğunu öğrenmişti. Onun peşinden gidersiniz, o sizi aşağılar, reddeder, sefalete sürükler ve ardından da onu bırakmaya karar verdiğinizde size gülümseyip sıcacık eliyle yüzünüze dokunur, nazikçe okşar ve size kendinizi o kadar iyi hissettirir ki...

Kartları dağıtan kişi meteliksiz kaldı. Evet, bir kazanan daha. Kartları dağıtan kişi, saçları yıpranmış, saman gibi görünen bir ev hanımıydı ve kartları alıp ona fişleri verdi. Morty kazanıyordu. Evet, İsimsiz Kumarbazlar'daki o ahmakların uğraşlarına rağmen, gerçekten de kumarhanede kazanabilirdiniz. Birinin kazanması

gerek, değil mi? Olasılıklara bakın, Tanrı aşkına. Kumarhane herkesi yenemez. Zarla kumarhane tarafına oynamanız mümkün. Bu durumda, elbette ki kazananlar oluyor. Kimileri evlerine parayla dönüyor. Böyle olmak zorunda. Başka türlüsü mümkün değil. Kimsenin kazanmadığını söylemek kuruluşa olan güveni sarsan İsimsiz Kumarbazlar saçmalığının bir uzantısıydı. Eğer size yalan söylemeye başlarlarsa, onların yardımlarına nasıl güvenebilirdiniz ki?

Morty Las Vegas'ta –sahte süet ve spor ayakkabılı turistlerin dolaşmadığı, neşe dolu ıslık, bağırış ya da çığlıkların, sahte Özgürlük Anıtı ya da Eyfel Kulesi'nin, Cirque du Soleil'in, hızlı trenlerin, üç boyutlu film salonlarının, gladyatör kostümlerinin, dans eden süs havuzlarının, sahte volkanların ya da çocukların ilgisini çekecek atraksiyonların olmadığı, gerçek Las Vegas, şehrin kendisinde oynamıştı. Burası Las Vegas'ın merkeziydi. Burası, her masada ağızlarında diş kalmamış, omuzlarına her vuruşta kamyonetlerindeki toz üzerlerinden çıkan pis adamların zaten az olan maaşlarını kaybettiği yerdi. Buradaki oyuncular, gözleri kızarmış, bitip tükenmiş, yüzleri çizgiler içinde, güneş altında çalışıp kavrulmuş adamlardı. Bir adam nefret ederek yaptığı ve köle gibi çalıştığı işinden, evine, bozuk televizyonlu, ağlayan bebekli, bir zamanlar o kamyonetin arka koltuğunda oynaştığı, ama artık kendini salmış ve ona nefretle bakan karısına dönmek istemediği için buraya gelirdi. Buraya, umuda en yakın şey olarak bildiği, hayatını değiştirmeye bir oyun uzaklıkta olduğuna olan bir tutam inancıyla gelirdi. Ama umut hiç yok olmazdı. Morty ise umudun orada var olduğundan hiç emin değildi. Oyuncular, içten içe bunun hiç olmadığını biliyordu aslında. Hep kıl payı kaçırıyorlardı. Hayat boyu hayal kırıklıklarına mahkûm, yüzleri daima cama yaslanmış şekilde kalacak kişilerdi onlar.

Masa kart dağıtanları değiştirdi. Morty arkasına yaslandı. Kazandıklarına baktı ve eski bir gölge geldi yine aklına: Leah'ı özlemişti. Bazı günler hâlâ uyanır ve ona döner, hatırladığı anda da içini keder kaplardı. Yataktan çıkamazdı. Dönüp kumarhanedeki pis adamlara baktı. Gençken Morty onlara ezikler derdi. Ama hepsinin orada olmak için bir bahanesi vardı. Ezik kelimesinin E'si sırtlarına işlenmiş şekilde bile doğmuş olabilirlerdi. Morty'nin Polonya'nın bir Yahudi kasabasından göçmüş anne babası onun için fedakârlıklarda bulunmuştu. Sırf oğulları daha iyi bir hayat sürsün diye bu ülkeye gizlice gelmiş, bildikleri her şeyden bir okyanus uzakta büyük bir sefalet çekmiş, diş ve tırnaklarıyla mücadele etmiş bir çiftti. Erken yaşta mezara girecek şekilde çalışmışlar, Morty'nin tıp fakültesinden mezun oluşunu, çektikleri dertlerin mükâfatını görebilmişler ve genetik trajedilerinin yönünü iyiye çevirmeyi başarmışlar huzur içinde ölmüşlerdi.

Morty'ye altı üst, yedi alt gelmişti. Kart çekti ve eline onlu geldi. Kaybetti. Bir sonraki eli de kaybetti. Lanet olsun. Bu paraya ihtiyacı vardı. Meşhur, kemik kıran Locani parasını istiyordu. Sürekli kaybeden Morty, düşününce, ona bilgi vererek zaman kazanmıştı. Locani'ye maskeli adamdan ve yaralı adamdan bahsetmişti. Başta Locani umursamadı, ama sonra duymayan kalmadı ve birdenbire biri gelip detayları istedi.

Morty onlara *hemen hemen* her şeyi anlattı.

Onlara arka koltukta oturan yolcudan bahsetmedi, bahsedemezdi. Neler olduğunda dair bir şey bilmiyordu, ama onun bile bilemeyeceği şeyler vardı. Ne kadar dibe de batsa, Morty bunu onlara söylemeyecekti.

Eline iki as geldi. İkisini ayırdı. Yanına bir adam oturdu. Morty onu görmekten ziyade hissetti. Sanki gelmekte olan bir fır-

tınaymış gibi onu ihtiyar kemiklerinde hissetmişti. Başını çevirmedi, kulağa ne kadar mantıksız gelse de bakmaktan bile korktu.

Dağıtıcı iki kart birden açtı. Papaz ve vale. Morty iki tane yirmi bir yapmıştı.

Adam ona doğru eğildi ve fısıltıyla "Kazanıyorken çekil, Morty," dedi.

Morty yavaşça döndü ve gözlerinin feri sönmüş, beyazdan da öte benizli, neredeyse tüm damarları seçilebilecek kadar şeffaf deriye sahip adamı gördü. Adam gülümsedi.

"Zamanı geldi" diye devam etti o berrak fısıltı, "fişlerini nakde çevir."

Morty titrememek için kendini zorladı. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız gerek," dedi adam.

"Ne hakkında?"

"Saygıdeğer muayenehanene son gelen hasta hakkında."

Morty yutkundu. Locani'ye neden anlatmıştı ki? Başka bir şeyle zaman kazanmalıydı. "Onlara bildiğim her şeyi anlattım zaten."

Soluk benizli adam başını kaldırdı. "Anlattın mı, Morty?"

"Evet."

Feri kaçmış gözlerini onun üzerine dikti. İkisi de ne konuştu ne de hareket etti. Morty yüzünün kızardığını hissediyordu. Dik durmaya gayret etti, ama onun bakışları karşısında adeta eriyordu.

"Bana kalırsa anlatmadın, Morty. Bence kendine sakladığın şeyler var."

Morty hiçbir şey söylemedi.

"O gece arabada başka kim vardı?"

Fişlerine baktı ve ürpermemeye çalıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Orada biri daha vardı, değil mi, Morty?"

"Hey, beni rahat bırakacak mısın sen? Burada oyun oynuyorum."

Yerinden doğrulan Hayalet başını iki yana salladı. "Hayır, Morty," dedi hafifçe koluna dokunarak. "Şansını zorlama bence."

24

Cenaze töreni Covenant House'un oditoryumunda gerçekleştirildi.

Kare ve Wanda sağımda, babam da solumda oturuyordu. Babamın kolu sırtımda, arada beni okşuyordu. Bana iyi hissettiriyordu. Oda tıklım tıklımdı, özellikle de çocuklarla. Bana sarıldılar, ağladılar ve Sheila'yı ne kadar özleyeceklerini söylediler. Tören yaklaşık iki saat sürdü. Bir zamanlar kendini on dolara satan on dört yaşındaki Terrel trompetle onun anısına beslediği şarkıyı çaldı. Bu şimdiye dek duyduğum en hüzünlü, en tatlı sesti. On yedi yaşındaki ve bipolar bozukluk teşhisi konmuş Lisa, hamile olduğunu öğrendiğinde konuşabildiği tek kişinin Sheila olduğunu anlattı. Sammy Sheila'nın kendisine o "berbat beyaz kız" müziğinde dans etmeyi öğretirken yaşadıkları komik bir olayı anlattı. On altı yaşındaki Jim, törene katılanlara kendinden vazgeçtiğini, intihar etmeye hazır olduğunu ve Sheila ona güldüğünde bu dünyada iyi bir şeyler olduğunu fark ettiğini söyledi. Sheila onu bir gün daha kalmaya ikna etmişti. Sonra bir gün daha.

Acımı bir kenara bırakıp ve dikkatle dinledim, çünkü onlar

bunu hak ediyordu. Orası benim için çok şey ifade ediyordu. Bizim için. Başarımıza, ne kadar yardım edebildiğimize dair şüphelerimiz olduğunda her şeyin çocukları için olduğunu hatırlıyorduk. Alıp da içinize sokacağınız çocuklar değildi onlar. Çoğu çirkin ve sevmesi güçtü. Çoğu berbat hayatlar sürüp sonunda sokaklara ya da hapse düşebilir, hatta ölebilirdi. Ama bu pes edeceğiniz anlamına gelmiyordu. Aslında tam tersi demekti. Onları daha fazla sevmemiz gerekiyordu. Koşulsuz. Kaçınmadan. Sheila bunu biliyordu. Bu onun için önemliydi.

Sheila'nın annesi –en azından onun Bayan Rogers olduğunu sandım– törenin yirminci dakikasında geldi. Uzun boylu bir kadındı. Yüzünde, uzun süre güneşe maruz kalmış gibi kuru, kırılgan bir ifade vardı. Göz göze geldik. Bana soran gözlerle baktı, ben de evet der gibi başımı salladım. Tören devam ederken ara ara dönüp ona baktım. Kıpırdamadan oturuyor ve kızı hakkında söylenenleri merakla dinliyordu.

Bir ara, topluca ayağa kalktığımızda beni şaşırtan bir şey gördüm. Tanıdık yüzler arasında dolaşırken yüzünün çoğunu kapatan bir eşarpla duran birini gördüm.

Tanya.

O aşağılık Louis Castman'a "bakan" yaralı kadın. Onun Tanya olduğunu düşündüm. Tam olarak emin değildim. Aynı saç, aynı boy ve vücut yapısına sahipti, yüzünün büyük kısmı kapalı olsa bile gözlerinde tanıdık bir şey görmüştüm. Bunu daha önce gerçekten de hiç düşünmemiştim, ama elbette ki o ve Sheila'nın sokaktaki günlerinden birbirlerini tanıyor olma ihtimali vardı.

Oturup arkamıza yaslandık.

Son olarak Kare konuşma yaptı. Dokunaklı, komik bir ko-

nuşmaydı ve Sheila'yı hiç bilmediğim yönleriyle anlattı. Çocuklara Sheila'nın "onlardan biri" olduğunu, kendi şeytanlarıyla savaşan bir kaçak olduğunu söyledi. Buradaki ilk gününü hatırlıyordu. Sheila'nın yeniden doğuşunu izlediğini hatırlıyordu. Özellikle de bana âşık oluşunu hatırlıyordu.

İçim bomboştu. İçim oyulmuştu sanki ve o an bir kez daha bu acının kalıcı olacağı, öylece savrulup gideceğim, boş boş dolaşacağım, en dipteki gerçeği bulmak için uğraşacağım, ama sonunda bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceği gerçeğiyle yüzleştim. Acım daima benimle olacaktı, Sheila'dan bana kalan yadigârdı.

Tören bittiğinde kimse tam olarak ne yapacağını bilemedi. Hepimiz bir süre olduğumuz yerde kaldık, kimse kıpırdamadı, ta ki Terrel tekrar trompet çalıncaya dek. İnsanlar ayağa kalktı. Ağladılar ve tekrar gelip bana sarıldılar. Orada ne kadar kaldım, ne kadarını hissettim, bilmiyorum. İnsanların içlerini dökebildiğine şükrediyordum, ama bu Sheila'yı daha da çok özlememe sebep olmuştu. Uyuşukluğum tekrar geri geldi, çünkü tüm bunlar çok fazlaydı. Uyuşukluk olmadan bunu başaramazdım.

Gözlerim Tanya'yı aradı, ama o gitmişti.

Birisi kafeteryada yiyecek olduğunu anons etti. Törene gelenler yavaşça o yöne ilerlemey · başladı. Sheila'nın annesinin köşede durduğunu gördüm, iki eliyle küçük bir çanta tutuyordu. Sanki tüm canı hâlâ açık olan bir yaradan sızıp gitmiş gibi, tükenmiş görünüyordu. Ona yöneldim.

"Sen Will'sin, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Ben Edna Rogers."

Sarılmadık, birbirimizi yanaklarımızdan öpmedik, hatta tokalaşmadık bile.

"Nerede konuşabiliriz?" diye sordu.

Onu koridora, oradan da merdivenlere yönlendirdim. Yeni tıbbi bölümü, psikiyatri ofislerini, uyuşturucu tedavi bölümünü geçtik. Evden kaçanların çoğu ya yeni anne olmuş ya da bebek bekleyen annelerdi. Onları tedavi etmeye çalışıyorduk. Diğerlerinin çoğunun ruhsal sorunları vardı. Onlara da yardım etmeye çalışıyoruz. Elbette çoğunun bununla beraber bir de uyuşturucu problemi var. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

Yatakhanede boş bir oda bulup içeri girdik. Kapıyı kapattım. Bayan Rogers bana sırtını döndü. "Güzel bir tören oldu," dedi.

Başımı salladım.

"Sheila'nın ne hale geldiğini..." Durdu, başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yoktu. Keşke bunu görebilseydim. Keşke beni arayıp bana anlatabilseydi."

Bunun üzerine ne diyeceğimi bilemedim.

"Sheila hayattayken bana gurur dolu bir an bile yaşatmadı." Edna Rogers çantasından, sanki içeride biri varmış da onunla mücadele ediyormuşçasına bir mendil çıkardı. Hemen burnunu sildi ve mendili geri koydu. "Bunun size uygunsuz geldiğini biliyorum. O çok güzel bir bebekti. İlkokuldayken de iyiydi. Ama sonra bir yerlerde," bakışlarını çevirdi, omuzlarını silkti, "değişti. Aksi biri oldu. Sürekli şikâyet ediyordu. Sürekli mutsuzdu. Cüzdanımdan para çalıyordu. Defalarca evden kaçtı. Hiç arkadaşı yoktu. Erkeklerden sıkılıyordu. Okuldan nefret ediyordu. Mason'da yaşamaktan nefret ediyordu. Sonra bir gün okulu kırdı ve kaçıp gitti. Ancak bu kez hiç geri dönmedi."

Bana cevap beklermişçesine baktı.

"Onu bir daha hiç görmediniz mi?" diye sordum.

"Hiç."

"Anlamıyorum," dedim. "Ne oldu?"

"Onun kaçmasının sebebini mi soruyorsun?"

"Evet."

"Büyük bir şey olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Sesi artık daha yüksekti, meydan okuyordu. "Babası onu taciz etmiş olmalı. Belki de onu dövmüşümdür. Bu her şeyi açıklıyor. Hep böyle olur. İyi, hoş. Etki ve tepki. Ama böyle bir şey yoktu. Babası ve ben, biz mükemmel insanlar değiliz. Bundan çok uzağız aslında. Ama bu bizim suçumuz değildi."

"Ben onu demek..."

"Ne demek istediğini biliyorum."

Gözlerini bana dikmişti. Dudaklarını büzmüş, bana bakıyordu. Konuyu değiştirmek istedim.

"Sheila sizi hiç arar mıydı?" dedim.

"Evet."

"Ne sıklıkla?"

"En son üç sene önce."

Durdu ve devam etmemi bekledi.

"Aradığında neredeydi?" diye sordum.

"Söylemedi."

"Ne söyledi peki?"

Bu kez cevap vermesi zaman aldı. Odada dolaşmaya, yataklara ve dolaplara bakmaya başladı. Bir yastığı kabarttı, bir çarşafı yatağın kenarına sıkıştırdı. "Sheila yaklaşık altı ayda bir arardı. Ya sarhoş, ya içkili ya da kafası uçmuş olurdu. Çok duygusal davranırdı. O ağlardı, ben ağlardım ve bana korkunç şeyler söylerdi."

"Ne gibi?"

Başını iki yana salladı. "Alt katta. Alnında dövmesi olan o adamın söyledikleri. Burada tanıştığınız ve birbirinize âşık olduğunuz. Doğru mu?"

"Evet."

Doğruldu ve bana baktı. Dudakları gülümser gibi kıvrıldı. "Yani," dedi, sesinde ürkütücü bir şey hissettim, "Sheila patronuyla yatıyordu."

Edna Rogers gülümsemesini biraz daha artırdı, artık bambaşka biriydi adeta.

"O gönüllülerden biriydi," dedim.

"Aha. Senin için gönüllü olarak neler yapıyordu, Will?"

Sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayıldığını hissettim.

"Hâlâ beni yargılamak istiyor musun?" diye sordu.

"Sanırım gitseniz iyi olacak."

"Gerçeği kaldıramıyorsun, değil mi? Sana göre canavar filanımdır. Sebepsiz yere çocuğumdan vazgeçtim."

"Bunu söylemek benim haddime değil."

"Sheila zavallı bir çocuktu. Yalan söylerdi. Çalardı..."

"Galiba anlamaya başlıyorum," dedim.

"Neyi?"

"Neden evden kaçtığını."

Göz kırptı ve bana bakakaldı. "Onu tanımıyordun. Hâlâ da tanımıyorsun."

"Aşağıda söyleneni duydunuz mu?"

"Duydum." Sesi biraz yumuşamıştı. "Ama ben o Sheila'yı hiç tanımadım. Buna hiç izin vermedi. Benim bildiğim Sheila..."

"Saygısızlık etmek istemiyorum, ama gerçekten de onunla

ilgili kötü sözlerinizi daha fazla dinleyecek durumda değilim."

Edna Rogers durdu. Gözlerini kapattı ve yatağın kenarına oturdu. Oda sessizdi. "Buraya bunun için gelmedim."

"Neden geldiniz?"

"İyi bir şeyler duymak istedim."

"Duydunuz zaten," dedim.

Başını salladı. "Duydum."

"Başka ne istiyorsunuz?"

Edna Rogers ayağa kalktı. Bana doğru yaklaştı, kaçmamak için kendimi zor tuttum. Doğrudan gözümün içine bakıyordu. "Ben buraya Carly için geldim."

Durdum. O detay vermeyince, "Bu isimden telefonda da bahsettiniz," dedim.

"Evet."

"O zaman Carly diye birini tanımıyordum, şimdi de tanımıyorum."

Bana yine o zalim gülümsemesini gösterdi. "Bana yalan söylemezsin, değil mi, Will?"

Ürperdim. "Hayır."

"Sheila, Carly diye birinden hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır."

"Bundan emin misin?"

"Evet. O kim?"

" Sheila'nın kızı."

Yumruk yemiş gibi oldum. Edna Rogers tepkimi gördü. Bundan keyif almış gibiydi.

"Sevgili gönüllü çalışanın bir kızı olduğundan hiç bahsetmedi, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Carly şimdi on iki yaşında. Babasının kim olduğunu bilmiyorum. Sheila'nın bildiğini de sanmıyorum."

"Anlamıyorum," dedim.

Elini çantasına uzatıp bir fotoğraf çıkardı. Bana verdi. Hastanede çekilmiş yenidoğan fotoğraflarından biriydi. Battaniyeye sarılmış, kısık gözlü ve etrafı göremeyen bir bebek. Fotoğrafın arkasını çevirdim. El yazısıyla "Carly" yazılmıştı. Altında da doğum tarihi yazıyordu.

Başım dönmeye başladı.

"Sheila beni son aradığında, Carly'nin dokuzuncu yaş günüydü," dedi. "Onunla konuştum. Carly'yle yani."

"Peki, şimdi nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Edna Rogers. "Bunun için buradayım, Will. Torunumu bulmak istiyorum."

25

Eve döndüğümde, Katy Miller çantası bacaklarının arasında kapımın önünde bekliyordu.

Doğruldu. "Aradım ama..."

Başımı salladım.

"Annemle babam," dedi Katy bana. "O evde bir gün daha kalamam. Senin kanepende yatabilirim diye düşündüm."

"Bu iyi bir zaman değil," dedim.

"Öyle mi?"

Anahtarı deliğe soktum.

"Parçaları birleştirmeye çalışıyorum. Konuştuğumuz gibi. Julie'yi kim öldürmüş olabilir diye. Merak etmeye başladım. Julie'nin siz ayrıldıktan sonraki hayatına dair ne biliyorsun?"

Birlikte eve girdik. "Bunun iyi bir zaman olduğunu hiç sanmıyorum."

Sonunda yüzümü gördü. "Neden? Ne oldu?"

"Bir yakınımı kaybettim."

"Annenden mi bahsediyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Başka bir yakınım. Öldürüldü."

Katy'nin ağzı açık kaldı, çantası elinden düştü. "Ne kadar yakının?"

"Çok."

"Kız arkadaş mı?"

"Evet."

"Seviyor muydun?"

"Hem de çok."

Bana baktı.

"Ne var?" dedim.

"Bilmiyorum, Will. Sanki biri sevdiğin bütün kadınları öldürüyor gibi."

Bir ara benim de aklıma gelen bu düşünceyi başımdan savdım. Dillendirince daha da saçma geldi. "Julie ve ben cinayetten bir yıldan da uzun süre önce ayrılmıştık."

"Yani onu unutmuştun?"

Bu yoldan tekrar geçmek istemiyordum. "Biz ayrıldıktan sonra Julie'nin hayatında neler olmuş?"

Katy ergenlerin yaptığı gibi kanepeye attı kendini, sanki hiç kemiği yokmuş gibiydi. Sağ bacağı kolunun yanından sarkıyordu ve başını geri atmıştı. Yine yırtık kot pantolon giymişti ve üzerinde sutyenini dışına giymiş gibi gösteren daracık bir bluz vardı. Saçını atkuyruğu yapmıştı. Birkaç tel tokadan sıyrılıp yüzüne düşüyordu.

"Düşünmeye başladım," dedi, "eğer onu Ken öldürmediyse, başka biri öldürmüş olmalı, değil mi?"

"Doğru."

"Bu sebeple o zamanki hayatına bakmaya başladım. Bilirsin işte, eski arkadaşlarını aramak, ona neler olduğunu hatırlamaya çalışmak gibi şeyler."

"Ne buldun peki?"

"Burası biraz karışık."

Dediği şeye odaklanamaya çalıştım. "Nasıl karışık?"

İki ayağını da yere indirdi ve oturdu. "Sen ne hatırlıyorsun?"

"Haverton'da son sınıf öğrencisiydi."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Julie okulu bırakmıştı."

Buna şaşırmıştım. "Emin misin?"

"Son sınıftayken," dedi. Sonra, "Onu en son ne zaman gördün, Will?" diye sordu.

Düşündüm. Uzun zaman olmuştu. Ona da böyle dedim.

"Ne zaman ayrıldınız peki?"

Başımı iki yana salladım. "Telefonda ayrılmıştı benden."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ne soğuk," dedi Katy. "Sen de bunu kabul mü ettin?"

Katy insanlık tarihindeki en saçma bahaneyi sunmuşum gibi baktı yüzüme. Geri dönüp düşündüğümde, belki de haklıydı. Neden Haverton'a gitmemiştim ki? Neden yüz yüze konuşmayı istememiştim?

"Bence," dedi Katy, "Julie kötü bir şeye bulaştı."

"Ne demek bu?"

"Bilmiyorum. Belki de çok ileri gitmişimdir. Çok hatırlamıyorum, ama ölmeden önce mutlu göründüğünü hatırlıyorum. Uzun süredir onu o kadar mutlu görmemişimdir. Belki de iyileşiyordu, bilmiyordum."

Kapı çaldı. Omuzlarım sesle irkildi. Daha başka birini çeke-

bilecek halde değildim. Katy bana bakarak yerinden fırladı ve "Ben bakarım," dedi.

Elinde meyve sepeti olan bir kuryeydi gelen. Katy sepeti alıp odaya getirdi. Masanın üzerine bıraktı. "Üzerinde bir kart var," dedi.

"Açsana."

Kartı aldı ve minik zarfından çıkardı. "Covenant House'taki çocuklardan taziye sepeti." Zarftan bir şey daha çıkardı. "Bir kart daha var."

Katy başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

Tekrar okudu. Sonra başını kaldırıp bana baktı. "Sheila Rogers mı?"

"Evet."

"Kız arkadaşının adı Sheila Rogers mıydı?"

"Evet, neden sordun?"

Katy başını iki yana salladı ve kartı elinden bıraktı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi.

"Bana bunu yapma. Onu tanıyor muydun?"

"Hayır."

"O zaman ne?"

"Bir şey yok." Katy'nin ses tonu bu kez daha sertti. "Unut gitsin, olur mu?"

Telefon çaldı. Telesekreterin açılmasını bekledim. Ahizeden Kare'nin sesini duydum. "Telefonu aç."

Açtım.

Kare hal hatır bile sormadan "Annesine inanıyor musun?

Sheila'nın bir kızı olduğu konusunda?" dedi.

"Evet."

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Bunu ilk duyduğumdan beri aynı şeyi düşünüyordum. "Benim bir fikrim var," dedim.

"Dinlemedeyim."

"Belki Sheila'nın kaçışının kızıyla bir ilgisi vardı."

"Nasıl?"

"Carly'yi bulmaya ya da onu geri getirmeye çalışıyordu belki de. Belki de Carly'nin başının dertte olduğunu öğrenmişti. Bilmiyorum. Ama bunun gibi şeyler."

"Kısmen mantıklı geldi."

"Şayet Sheila'nın ayak izlerini takip edebilirsek," dedim, "belki Carly'yi de bulabiliriz."

"Belki bizim de sonumuz Sheila gibi olur."

"Bu bir risk," diyerek ona hak verdim.

Durakladı. Dönüp Katy'ye baktım. Başka yöne bakarak alt-dudağını ısırıyordu.

"Devam etmek istiyor musun?" dedi Kare.

"Evet, ama seni tehlikeye atmak istemiyorum."

"Burası bana ne zaman istersem bu işten sıyrılabileceğimi söyleyeceğin yer mi?"

"Evet, burası da senin bana sonuna dek gideceğini söyleyeceğin yer."

"Haydi başlayalım," dedi Kare. "Madem hepsini geçtik, Roscoe, Raquel aracılığıyla beni aradı. Sheila'nın nasıl kaçtığına dair sağlam bir fikri varmış. Bir gece gezintisine ne dersin?"

"Gelip al beni," dedim.

26

Philip McGuane güvenlik kamerasında eski rakibini gördü. Resepsiyonisti onu aradı.

"Bay McGuane?"

"İçeri gönder," dedi.

"Tamam, Bay McGuane. Yanında..."

"Onu da."

McGuane ayağa kalktı. Manhattan adasının güneybatı ucuna yakın, Hudson Nehri'ne bakan bir köşe ofisi vardı. Daha sıcak aylarda, neon dekorları ve devasa lobileri olan, ofis yüksekliğine kadar çıkan *mega-cruise* gemileri oradan geçerdi. Bugün hiç geçmemişti. McGuane güvenlik kamerası görüntüsüne, federal rakibi Pistillo'ya ve yanındaki kadına bakmaya devam ediyordu.

McGuane güvenlik konusuna çok fazla para harcamıştı. Buna değerdi. Sisteminde seksen üç kamera vardı. Onun özel asansörüne binen herkes birkaç açıdan kayıt altına alınıyordu, ama sistemi ayrıcalıklı kılan asıl şey kamera açılarının içeri giren herkesin sanki çıkıyormuş gibi de göründüğü şekilde yerleştirilmiş olmasıydı. Hem koridor hem de asansör nane yeşiline boyanmıştı. Göze pek hoş görünmüyordu –korkutucu bir etki yaratıyordu– ama özel

efektleri ve dijital manüpilasyonu anlayanlara göre anahtar nokta buydu. Yeşil zeminde duran herhangi bir görüntü oradan alınıp başka bir zeminin üzerine yerleştirilebiliyordu.

Düşmanları buraya rahatlıkla geliyordu. Burası her şeyden önce onun ofisiydi. Kimse kimseyi kendi çöplüğünde öldürmeye cesaret edecek kadar kör olamazdı. İşte burada yanılıyorlardı. Yüzsüz olmak –kurbanın oraya bırakacağı delilin de zararsız olacağını düşününce– orayı saldırı için ideal yer haline getiriyordu.

McGuane üst çekmecesinden eski bir fotoğraf çıkardı. Bir insanı ya da durumu asla küçümsememesi gerektiğini çok erken öğrenmişti. Kendisini küçümseyen rakipler elde ederek, onları kandırabildiğini de fark etmişti. On yedi yaşındaki üç delikanlının – Ken Klein, "Hayalet" John Asselta ve McGuane– fotoğrafına baktı. McGuane, Ken ve Hayalet'e göre şehrin diğer tarafında oturmuş olsa da, hepsi Livingston, New Jersey'nin banliyölerinde büyümüştü. Lisede beraber takılırlar, birbirlerini kollarlar –ki bu onlar için çok şey ifade ediyordu– ve konuşmadan, gözleriyle anlaşırlardı.

Ken Klein ateşli bir tenisçi, John Asselta sapık güreşçi, McGuane de herkesin hayran olduğu, öğrenci konseyi başkanıydı. Fotoğraftaki yüzlere baktı. Asla görmezdiniz. Tek gördüğünüz üç tane popüler liseliydi. O yüzlerin ardına dair hiçbir şey yoktu. O çocuklar birkaç yıl öncesinde Columbine'da aniden gelişip büyüyünce, McGuane medyanın ilgisini hayranlıkla izledi. Dünya kendilerini rahatlatacak bahaneler peşindeydi. Çocuklar dışarıdan gelmişti. Kendileriyle dalga geçilmiş ve zulme uğramışlardı. Ebeveynleri yoktu ve video oyunları oynuyorlardı. Ama McGuane bunların hiçbirinin önemi olmadığını biliyordu. Nispeten farklı bir çağ olabilirdi, ama bu onlardı –Ken, John ve McGuane– ve asıl

gerçek, hâkim düşüncenin üzerinde kalmak için finansal anlamda rahat olmanız, ebeveynleriniz tarafından sevilmeniz, kendinize hâkim olmanız veya çarpışmanız gerekmediğiydi.

Kimilerinde vardı bu öfke.

Ofis kapısı açıldı. Joseph Pistillo ve genç çırağı içeri girdi. McGuane gülümseyip fotoğrafı kaldırdı.

"Ah, Javert," dedi Pistillo'ya. "Tek yaptığım ekmek çalmak olsa bile benim peşime düşecek misin?"

"Evet," dedi Pistillo. "Evet, bu sensin, McGuane. Masum adamın peşindeyiz."

McGuane dikkatini kadın ajana yöneltti. "Söyle bana, Joe, neden hep yanında böyle güzel bir iş arkadaşın var?"

"Bu Özel Ajan Claudia Fisher."

"Etkilendim," dedi McGuane. "Oturun lütfen."

"Ayakta kalsak daha iyi."

McGuane yakasını düzeltip koltuğuna oturdu. "O zaman, bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Zor zamanlardan geçiyorsun, McGuane."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Sen de bana yardıma mı geldin? Ne hoş."

Pistillo homurdandı. "Uzun zaman peşinde dolaştıktan sonra."

"Evet, biliyorum, ama hercaiyimdir ben. Önerim şu, bir dahaki sefere bir buket gül gönder. Bana kapıyı tut. Mum ışığı kullan. Bir erkek romantizm ister."

Pistillo iki yumruğuna da masanın üzerine koydu. "Bir parçam arkama yaslanmak ve seni canlı canlı yediklerini görmek istiyor." Yutkundu, kendini tutmaya çalıştı. "Ama daha büyük bir parçam yap-

tıkların yüzünden cezaevinde çürüdüğünü görmek istiyor."

McGuane Claudia Fisher'a döndü. "Sert konuştuğunda çok seksi oluyor, değil mi?"

"Bil bakalım kim bulundu, McGuane?"

"Hoffa? Zamanı da gelmişti."

"Fred Tenner."

"Kim?"

Pistillo sırıttı. "Benimle oyun oynama, koca gangster. Senin için çalışıyordu."

"Sanırım benim güvenlik departmanımda olmalı."

"Onu bulduk."

"Komik."

"Onun tatilde olduğunu sanıyordum, Ajan Pistillo."

"Artık hep tatilde. Onu Passaic Nehri'nde bulduk."

McGuane kaşlarını çattı. "Ne kadar sağlıksız."

"Özellikle de kafada iki kurşunla. Ayrıca Peter Apper adında bir adamı daha bulduk. Orduda görev yapmış eski bir keskin nişancıymış."

"Siz öyle diyorsanız."

Bir tanesi boğulmuş, diye düşündü McGuane. Hayalet diğerini vurmak zorunda kaldığı için çok üzülmüş olmalıydı.

"Evet, göreceğiz," diye devam etti Pistillo. "Bu adamlar öldü. Bir de New Mexico'da iki adam var. Etti dört."

"Sen de parmaklarını kullanmadın. Sana yeteri kadar maaş vermiyorlar, Pistillo."

"Bana bunlardan bahsetmek ister misin?"

"Hem de çok," dedi McGuane. "Kabul ediyorum. Hepsini ben öldürdüm. Mutlu musun?"

Pistillo masanın üzerine eğildi, artık yüzleri arasında sadece birkaç santimetre vardı. "Batmak üzeresin, McGuane."

"Demek öğle yemeğinde soğan çorbası vardı."

"Farkında mısın," dedi Pistillo geri çekilmeden, "Sheila Rogers da öldü?"

"Kim?"

Pistillo geri çekildi. "Doğru. Onu da tanımıyorsun. O senin için çalışmıyor."

"Benim için çalışan çok kişi var. Ben işadamıyım."

Pistillo dönüp Fisher'a baktı. "Gidelim," dedi.

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz?"

"Bunu çok uzun süre bekledim," dedi Pistillo. "Ne diyorlar? İntikam soğuk yenen bir yemektir."

"Soğuk sebze çorbası gibi."

Pistillo tekrar sırıttı. "İyi günler, McGuane."

Gittiler. McGuane olduğu yere oturdu ve on dakika kadar hiç kıpırdamadı. Bu ziyaretin amacı neydi? Basit. Onu titretmek. Biraz daha küçümsemek. Üçüncü hattan, her gün dinleme cihazlarına karşı kontrol edilen güvenli telefonu aradı. Tereddütlüydü. Bu numarayı aramak, onun paniğini mi gösterirdi?

Avantajlarını ve dezavantajlarını tartıp bu riski almaya karar verdi.

Hayalet hattın diğer ucundan ilk çalışta yorgun bir "Alo?" ile cevap verdi.

"Neredesin?"

"Vegas uçağından şimdi indim."

"Bir şey öğrendin mi?"

"Evet."

"Dinliyorum."

"Onlarla beraber arabada üçüncü biri daha varmış," dedi Hayalet.

McGuane oturduğu yerde kıpırdandı. "Kim?"

"Küçük bir kız," dedi hayalet. "On bir, on iki yaşlarında."

27

Kare evin önüne yanaştığında Katy ve ben sokaktaydık. Katy bana eğilip yanağımdan öptü. Kare bana doğru bakıp bir kaşını kaldırdı. Ben de ona kaşlarımı çattım.

"Benim kanepemde kalırsın sanmıştım," dedim ona.

Katy meyve sepeti geldiğinden bu yana endişeli bir haldeydi. "Yarın yine gelirim."

"Bana neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

Ellerini ceplerine sokup omuzlarını silkti. "Biraz araştırma yapmam gerek."

"Neyle ilgili?"

Başını iki yana salladı. Ben de üstüne gitmedim. Gitmeden önce bana hafifçe gülümsedi. Ardından minibüse bindim.

Kare, "Kim bu kız?" dedi.

Şehir merkezine doğru ilerlerken ona anlattım. Çantada düzinelerce sandviç ve battaniye vardı. Kare bunları çocuklara verdi. Sandviçler ve battaniyeler, tıpkı onun uydurma Angie hikâyesi gibi, buzları eritme konusunda şahane iş görüyordu ve işe yaramasa bile, en azından çocukların eline yiyecek, üzerlerine örtecek bir şey geçiyordu. Kare'nin bu malzemelerle harikalar yarattığına

tanıklık etmiştim. İlk gece, çocuklar gelecek her türlü yardımı reddetmeye meyilli olur. Küfredebilir, hatta hoyratça davranabilirler. Kare bunu hiç üzerine alınmaz. Aynı şeyi yapmaya devam eder. Kare, tutarlılığın asıl kilit nokta olduğunu söylerdi hep. Çocuklara hep orada olduğunu göster. Onlara gitmediğini göster. Bunun karşılıksız olduğunu göster.

Birkaç gece sonra o çocuk sandviçi alacaktır. Bir sonraki gece battaniyeyi isteyecektir. Bir süre sonra gözü seni ve karavanı aramaya başlayacaktır.

Arkaya uzanıp sandviçlerden birini aldım. "Bu gece yine çalışıyor musun?"

Başını öne eğdi ve güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Hayır," dedi, "gerçekten de çok açım."

Biraz daha sürdü arabayı.

"Ondan daha ne kadar kaçacaksın, Kare?"

Kare radyoyla oynamaya başladı. Carly Simon'dan "You're So Vain" çalıyordu. Kare şarkıya eşlik etti. Ardından "Bu şarkıyı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Şu Warren Betty dedikodusu. Doğru muydu?"

"Bilmiyorum," dedim.

Yola biraz daha devam ettik.

"Sana bir şey soracağım, Will."

Gözleri yoldaydı. Bekledim.

"Sheila'nın bir çocuğu olduğunu öğrenince çok şaşırdın mı?"

"Çok."

"Peki," diye devam etti, "benim de bir çocuğum olduğunu öğrensen çok şaşırır mıydın?"

Dönüp ona baktım.

"Durumu anlamıyorsun, Will."

"Anlamak isterim."

"Aynı anda tek bir şeye yoğunlaşalım."

Trafik bu akşam mucizevi şekilde açıktı. Carly Simon'un sesi azalarak bitti ve ardından Chairman of the Board kadınına kendisine biraz daha zaman vermesi ve böylelikle aşklarının büyümesi için yalvarmaya başladı. O basit sözde ne büyük bir çaresizlik var. Bu şarkıyı seviyorum.

Şehri boydan boya geçtik ve Harlem Nehri Yolu'ndan kuzeye yöneldik. Üst geçidin altında toplanmış bir grup çocuğun yanından geçince Kare arabayı kenara çekip parka girdi.

"Hızlı iş durağı," dedi.

"Yardım ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Uzun sürmez."

"Sandviçleri mi kullanacaksın?"

Kare potansiyel yardım malzemelerine bakarak düşündü. "Yok. Daha iyi bir fikrim var."

"Ne?"

"Telefon kartları." Bana da bir tane verdi. "Tele-Reach'e bin tane bağışlattım. Çocuklar buna delirecek."

Öyle de oldu. Onları görür görmez çocuklar başına üşüştü. Kare'yi düşünün bir de. Yüzlerini izledim, onları sürülmüş kalabalıktan ayırıp istekleri, hayalleri ve umutları olan bireyler olarak düşündüm. İnanılmaz fiziksel tehlikeleri unutun. Genelde bunları atlatırlar. Burada erozyona uğrayan şey ruh, benlik hissi. Erozyon belirli bir seviyeye ulaştığında oyun bitmiş oluyor.

Sheila o seviyeye gelmeden kurtulmuştu.

Sonra biri çıkıp onu öldürdü.

Bu düşünceyi başımdan savdım. Şimdi buna zaman yoktu. Elimdeki işe odaklanmalıydım. Yola devam etmeliydim. Eylem acıyı bir kenara itiyordu. Bunun seni ateşlemesine izin ver, yavaşlatmasına değil.

Bunu –her ne kadar klişe gelse de– onun için yap.

Kare birkaç dakika sonra geri döndü. "Haydi, sallanıp yuvarlanalım bakalım."

"Bana nereye gittiğimizi söylemedin."

"128. Sokak ile 2. Cadde'nin köşesine. Raquel bizi orada bekleyecek."

"Orada ne var ki?"

Sırıttı. "Olası bir ipucu."

Otobandan çıkıp konut projelerinin yanından geçtik. İki blok ötede Raquel'i fark ettim. Zor olmadı. Raquel küçük bir belediye kadardı ve giyimi Liberace Müzesi'ndeki patlamadan arta kalmış gibiydi. Kare ona yaklaşınca minibüsü yavaşlatıp kaşlarını çattı.

"Ne?" dedi Raquel.

"Yeşil elbise ve pembe topuklu ayakkabı mı?"

"Mercan rengi ve turkuvaz," dedi Raquel. "Bir de bunları birleştiren mor çanta."

Kare omuzlarını silkti ve üzerinde GOLDBERG ECZANESİ yazan soluk renkli tabelaya sahip bir dükkânın önüne park etti. Arabadan indiğimde Raquel bana ıslak sünger gibi sarıldı. Aqua Velva kokuyordu, o an kendimi Aqua Velva erkeklerinde bir şey olduğunu düşünmekten alamadım.

"Başın sağ olsun," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim."

Beni bıraktı ve böylelikle tekrar nefes alabildim. Ağlıyordu. Rimelinde biriken gözyaşları oradan aşağı süzüldü. Renkleri birbirine karışıp sakallarına doğru indi. Yüzü, Spencer's Hediyelikleri'nin arkasındaki mumlara benzemeye başlamıştı.

"Abe ve Sadie içeride," dedi Raquel. "Sizi bekliyorlar."

Kare başını sallayıp eczaneye girdi. Ben de peşinden gittim. Biz içeri girerken bir ding-dong sesi duyuldu. İçerinin kokusu bana dikiz aynasından sarkan vişne ağacı şekilli kokuyu anımsattı. Raflar yüksekti ve sımsıkı doluydu. Bandajlar, deodoranlar, şampuanlar, öksürük şurupları gördüm, hepsi muazzam bir düzen içerisindeydi.

Ucunda zincir takılı okuma gözlükleriyle bir adam belirdi. Beyaz gömlek üzerine süveter giymişti. Saçları kabarık, kalın telli, beyaz ve Bailey's'ten alınmış bir peruk gibi duruyordu. Kaşları çalı gibiydi ve bu haliyle baykuş gibi görünüyordu.

"Şuraya bak! Bay Kare gelmiş!"

İkisi birbirlerine sarıldı, yaşlı adam Kare'nin sırtına birkaç kez vurdu. "İyi görünüyorsun," dedi yaşlı adam.

"Sen de, Abe."

"Sadie," diye seslendi. "Sadie, Bay Kare burada."

"Kim?"

"Yogacı. Dövmeli olan."

"Alnında dövme olan mı?"

"Evet, o."

Başımı iki yana salladım ve Kare'ye doğru eğildim. "Tanımadığın biri var mı?"

Omuzlarını silkti. "Büyüleyici bir hayat yaşadım."

Raquel'in en yüksek topuklularını giyse bile bir buçuk metre

olamayacak yaşlı bir kadın ilaç tezgâhının arkasında belirdi. Kare'ye bakarak kaşlarını çattı ve, "Sıska görünüyorsun," dedi.

"Onu rahat bırak," dedi Abe.

"Sen sus. Yeterince yemek yiyor musun sen?"

"Elbette," dedi Kare.

"Bir deri bir kemiksin. Hatta sırf kemik."

"Sadie, adamı rahat bırakır mısın?"

"Sen sus." Bir planı varmış gibi gülümsedi. "Fırında makarnam var. İster misin?"

"Belki daha sonra. Teşekkürler."

"Tupperware'e koyayım biraz."

"İyi olur, teşekkür ederim." Kare bana döndü. "Bu arkadaşım, Will Klein."

İki yaşlı bana üzgün gözlerle baktı. "Erkek arkadaşı mı?"

"Evet."

Beni incelediler. Sonra da birbirlerine baktılar.

"Bilmiyorum," dedi Abe.

"Ona güvenebilirsiniz," dedi Kare.

"Olabilir de, olmayabilir de. Ama biz rahip gibiyiz. Konuşmayız. Bunu biliyorsun. O da çok sertti. Ne olursa olsun bir şey söylemezdik."

"Biliyorum."

"Konuşalım, hatırımız yok mu hiç?"

"Anlıyorum."

"Konuşursak öldürülebiliriz."

Yaşlı çift bir süre daha birbirine baktı. "Raquel," dedi Abe. "O iyi bir çocuk. Ya da kız. Bilmiyorum, zaman zaman çok kafam karışıyor."

Kare onlara yaklaştı. "Yardımınıza ihtiyacımız var."

Sadie kocasının elini öyle bir içtenlikle tuttu ki, neredeyse kafamı çevirecektim. "O çok güzel bir kızdı, Abe."

"Çok da iyi," diye ekledi Abe. İçini çekip bana baktı. Kapı açıldı ve ding-dong sesi yeniden duyuldu. Perişan bir zenci adam içeri girdi ve "Beni Tyrone gönderdi," dedi.

Sadie ona yöneldi. "Seninle ben ilgileneceğim," dedi.

Abe bana bakmaya devam etti. Kare'ye baktım. Hiçbir şey anlamamıştım.

Kare güneş gözlüklerini çıkardı. "Lütfen, Abe," dedi. "Bu çok önemli."

Abe elini kaldırdı. "Tamam, tamam, suratını asma lütfen." Bizi eliyle kendine doğru çağırdı. "Bu tarafa gelin."

Eczanenin arka tarafına doğru yürüdük. Tezgâhın kapağını kaldırdı, altından geçtik. Hapları, şişeleri, reçete dolu çantaları, havanları ve tokmakları geçtik. Abe kapıyı açtı. Bodrum kata indik. Abe ışığı açtı.

"Burası," dedi, "her şeyin yaşandığı yer."

Çok az görebiliyordum. Bir bilgisayar, bir yazıcı ve bir dijital fotoğraf makinesi vardı. Hepsi buydu. Önce Abe'ye, sonra da Kare'ye baktım.

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?"

"İşimiz çok basit," dedi Abe. "Kayıt tutmuyoruz. Eğer polis bu bilgisayarı almak isterse, sorun yok, alabilir. Hiçbir şey öğrenemezler. Bütün kayıtlar burada tutuluyor." Parmağıyla kendi alnını işaret etti. "Hey, her gün bir sürü kayıt kayboluyor, değil mi Kare?"

Kare ona gülümsedi.

Abe şaşkınlığımı fark etti. "Hâlâ anlamadın mı?"

"Hâlâ anlamadım."

"Sahte kimlikler," dedi Abe.

"Öyle mi?"

"Yaşı tutmayan çocukların içki içmek için kullandıklarından bahsetmiyorum."

"Tamam, peki."

Ses tonunu alçalttı. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Pek değil."

"Ben insanların ortadan kaybolmak için kullandıklarından bahsediyorum. Kaçmak için. Yeni bir hayata başlamak için. Başın belada mı? Puf, ben hemen seni kaybedeyim. Sihirbaz gibi, değil mi? Gitmek gerekiyorsa, gerçekten de gitmen gerekiyorsa, seyahat acentesine gitme. Bana gel."

"Anladım," dedim. "Bu," kullanacağım sözcükten emin olamadım, "hizmete büyük ihtiyaç var, değil mi?"

"Şaşırmış olmalısın. Her zaman o kadar da ışıltılı olmuyor. Çoğu zaman şartlı tahliyeyle ya da kefaletle çıkanlar oluyor. Polisin tutuklamak için aradığı isimler de olabiliyor. Çok sayıda yasadışı göçmene hizmet veriyoruz. Ülkede kalmak istiyorlar, biz de onları vatandaş yapıyoruz." Bana gülümsedi. "Arada bir de olsa iyi birine denk geliyoruz."

"Sheila gibi," dedim.

"Kesinlikle. Nasıl işlediğini bilmek ister misin?"

Cevap bile veremeden Abe yeniden konuşmaya başladı. "Televizyondaki gibi olmuyor," dedi. "Televizyonda hep çok karmaşık gösterirler, değil mi? Ölmüş bir çocuk ararlar ve ardından onun doğum belgesini gönderirler, falan filan. Karmaşık sahteciliklere girişirler."

"Böyle olmuyor mu?"

"Böyle olmuyor." Bilgisayarın önüne oturup yazmaya başladı. "Birincisi, böyle olsa çok uzun sürerdi. İkincisi, internet ve benzeri saçmalıklarla ölüler hızla ölü oluyor. Artık hayatta kalmıyorlar. Sen ölüyorsun, sosyal güvenlik numaran da ölüyor. Aksi takdirde, ölen kişilerin sosyal güvenlik numaralarını kullanırdım, değil mi? Veya orta yaşta ölen kişilerin? Anladın mı?"

"Sanırım," dedim. "Bu durumda sahte kimliği nasıl hazırlıyorsunuz?"

"Hazırlamıyorum," dedi Abe kocaman bir gülümsemeyle. "Gerçeklerini kullanıyorum."

"Anlayamadım."

Abe Kare'ye bakıp kaşlarını çattı. "Bana onun sokaklarda çalıştığını söylemiştin."

"Uzun zaman önceydi," dedi Kare.

"Evet, tamam, bir bakalım." Abe Goldberg bana döndü. "Üst kattaki adamı gördün. Sizden sonra gelen adam."

"Evet."

"İşsiz gibi görünüyor, değil mi? Muhtemelen de evsiz."

"Bilemem."

"Bana politik cevaplar verme. Serseri gibi görünüyordu, değil mi?"

"Sanırım."

"Ama o bir insan, görüyorsun. Bir adı var. Bir annesi var. Bu ülkede doğdu. Ve," gülüp teatral şekilde elini savurdu, "bir sosyal güvenlik numarası var. Ehliyeti bile olabilir, belki de süresi geçmiştir. Sorun değil. Sosyal güvenlik numarası olduğu sürece var olur. Bir kimliği var. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Diyelim ki, biraz paraya ihtiyacı var. Ne için olduğunu bilmek bile istemiyorum. Ama paraya ihtiyacı var. İhtiyacı olmayan şey ise kimliği. Sokaklarda ne işini yarayacak ki? Kredi notu ya da bir mülkü yok. Velhasıl biz onun adını bu bilgisayara giriyoruz." Monitörün üzerine vurdu. "hakkında bir arama emri, sabıka var mı diye kontrol ediyoruz. Şayet yoksa çoğunlukla da olmuyor bu kimliği satın alıyoruz. Diyelim ki adı John Smith. Farz edelim ki senin, Will, otellere kendi ismin dışında bir isimle girmen gerek."

Nereye varmaya çalıştığını anladım. "Onun sosyal güvenlik numarasını bana satıyorsunuz ve ben John Smith oluyorum."

Abe parmaklarını şaklattı. "Bingo."

"Ama birbirimize benzemediğimizi düşünelim."

"Sosyal güvenlik numaralarına ilişkin bir fiziksel tanımlama yok. Herhangi bir büroyu arayabilir, istediğin her türlü evrakı alabilirsin. Eğer acelen varsa, sana burada bir Ohio ehliyeti verecek ekipmanım var. Ama sıkı bir denetimde açık verir. Zaten olay, kimlik."

"Bizim John Smith'in başının belaya girdiğini ve kimliğe ihtiyacı olduğunu düşünün."

"O da kullanabilir. Hey, aynı anda beş kişi birden kullanabilir. Kim bilecek ki? Öyle değil mi?"

"Öyle," dedim. "Demek, Sheila sana geldi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"İki üç gün önce. Az önce de dediğim gibi, o alışıldık müşterilerden değildi. Çok hoş bir kızdı. Çok da güzeldi."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

Abe gülümsedi ve koluma dokundu. "Bu, sana aklına gelen her türlü soruyu sorabileceğin bir yer gibi mi geldi? Onlar söylemek istemez, ben de bilmek istemem. Hiç konuşmayız. Tek kelime bile. Sadie ve benim bir itibarımız var, üst katta da dediğim gibi, çenen düşük olursa ölürsün. Anladın mı?"

"Evet."

Aslında, Raquel neler yaptığımızı ilk öğrenmek istediğinde tek kelime etmedik. Sessizlik. Bu iş bunu gerektirir. Raquel'i severiz. Ama yine de bir şey anlatmadık. Fermuarı çek, tek kelime etme."

"Peki, fikrinizi değiştirmemenize sebep olan ne oldu?"

Abe incinmiş görünüyordu. Kare'ye döndü, sonra da bana. "Ne düşünüyorsun, hayvan filan mıyız sence? Sence hiç duygularımız yok mu bizim?"

"Ben öyle demek..."

"Cinayet," diyerek sözünü kesti. "O zavallı, tatlı kıza olanları duyduk. Bu hiç adil değildi." Ellerini iki yana açtı. "Ama ne yapabiliriz ki? Polise gidemem, değil mi? Raquel'e ve Bay Kare'ye güveniyorum. Onlar iyi insanlar. Karanlıkta yaşıyorlar, ama ışık saçıyorlar. Ben ve Sadie'm gibi, anlıyor musun?"

Yukarıdaki kapı açıldı ve Sadie aşağı geldi. "Kapattım," dedi.

"Güzel."

"Nerede kalmıştın?" diye sordu ona.

"Ona konuşabileceğimizi söylüyordum."

"Tamam."

Sadie Goldberg yavaşça merdivenlerden indi. Abe baykuş gözlerini tekrar bana çevirdi, "Bay Kare bize bu olayda bir de küçük kızın olduğundan bahsetti," dedi.

"Kızı," dedim. "On iki yaşlarında olmalı."

Sadie cık cıkladı. "Onun nerede olduğunu bilmiyorsunuz."

"Doğru."

Abe başını iki yana salladı. Sadie ona doğru geldi, vücutları birbirine değdi, birbirlerini tamamlıyorlardı. Ne kadar zamandır evliler, çocukları var mı, nereliler, buralara nasıl geldiler, bu işe nasıl bulaştılar diye merak ettim.

"Bir şey bilmek ister misin?" dedi Sadie bana.

Başımı salladım.

"Şu senin Sheila. Onda," iki yumruğunu havaya kaldırdı, "özel bir şey vardı. Bir havası vardı. Güzeldi, tabii, ama başka bir şeyler vardı. Onun ölmesi... kendimizi çok kötü hissettik. Buraya geldi, çok korkmuştu. Belki de ona verdiğimiz kimlik işe yaramadı. Belki de bu yüzden öldü."

"O nedenle," dedi Abe, "yardım etmek istiyoruz." Bir kâğıt parçasına bir şey yazıp bana verdi. "Ona verdiğimiz isim Donna White'tı. Bu işinize yarar mı bilmiyorum."

"Ya gerçek Donna White?"

"Evsiz bir bağımlı."

Kâğıttaki karalamaya baktım.

Sadie bana doğru yaklaştı ve bir elini yanağıma koydu. "Sen iyi bir adama benziyorsun."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"O küçük kızı bul," dedi.

Önce bir kez, sonra bir kez daha başımı salladım. Sonra da bulacağıma dair söz verdim.

28

Katy Miller evine döndüğünde hâlâ titriyordu.

Bu olamaz, diye düşündü. *Bu bir hata. İsmi yanlış anlamış olmalıyım.*

"Katy?" diye seslendi annesi.

"Evet."

"Mutfaktayım."

"Birazdan geliyorum, anne."

Katy bodrum katın kapısına yöneldi. Eli kapının tokmağına dokundu, durdu.

Bodrum kat. Oraya inmekten nefret ediyordu.

Onca yıldan sonra, yırtık pırtık kanepeye, su lekeli halıya ve kablolu yayını bile olmayacak kadar eski televizyona karşı hiçbir şey hissetmiyor olmasını beklerdi insan. Öyle değildi. Ablasının cesedinin hâlâ orada olduğunu, şiştiğini ve çürüdüğünü, ölümün kokusunun yutkunmayı imkânsız kılacak kadar yoğun olduğunu her zerresiyle hissediyordu.

Ailesi anlıyordu. Katy hiçbir zaman çamaşır yıkamak zorunda olmadı. Babası ondan alet çantasını ya da depodan yeni ampul getirmesini hiç istemedi. Eğer oraya gitmeyi gerektiren bir durum söz ko-

nusu olursa annesi ya da babası bunu onun yerine yapardı.

Ama bu kez değil. Bu kez tek başınaydı.

Merdivenlerin başındaki ışık düğmesine dokundu. Çıplak bir ampul –avize cinayet sırasında kırılmıştı– canlandı. Merdivenlerden aşağı usulca indi. Gözünü kanepeden, halıdan ve televizyondan ayırmadı.

Neden hâlâ bu evde oturuyorlardı ki?

Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. JonBénet* öldürüldüğünde Ramseyler ülkeden taşınmıştı. Ama yine de kızı onların öldürdüğünü düşünmüşlerdi. Ramseyler belki de çocuklarının hatırasından olduğu kadar, komşularının bakışlarından da kaçmıştı. Elbette ki buradaki durum bu değildi.

Ama yine de, bu şehirde bir şey vardı. Ailesi burada kalmıştı. Aynı şekilde Kleinlar da. İkisi de teslim olmamıştı.

Bu ne anlama geliyordu?

Köşede Julie'nin sandığını buldu. Babası sel ihtimaline karşı sandığın altına birkaç tane ahşap kasa koymuştu. Katy bir anda geçmişe döndü ve ablasının üniversiteye giderken eşyalarını toplayışını hatırladı. Julie eşyalarını toplarken o sandığın arkasına saklanışını, başta onun arkasında korunaklı kaldığını, sonradan ise bir şekilde Julie'nin onu da valizlerine koyacağını, böylelikle üniversiteye beraber gidebileceklerini düşünmüştü.

Üst üste konmuş koliler vardı. Katy onları köşeye koydu. Sandığın kilidini kontrol etti. Anahtar yoktu, ama tek ihtiyacı olan yassı bir şeydi. Kenara kaldırılmış gümüş takımların içinde eski bir tereyağı bıçağı buldu. Bıçağı açıklığa sokup çevirdi. Kilit açıldı. İki tokayı tıpkı Van Helsing'in Drakula'nın tabutunu açışı gibi yavaşça açtı, kapağı kaldırdı.

** Çocuk güzellik kraliçesi. 1996'da başına sert bir cisimle vurularak ve boğularak öldürülmüştür. (ç.n.)*

"Ne yapıyorsun?"

Annesinin sesi onu korkuttu. Geri sıçradı.

Lucille Miller yakına geldi. "O Julie'nin sandığı değil mi?"

"Tanrım, anne, ödümü kopardın."

Annesi iyice yaklaştı. "Julie'nin sandığıyla ne yapıyorsun?"

"Ben... sadece bakıyordum."

"Neye?"

Katy doğruldu. "O benim ablamdı."

"Bunu biliyorum, tatlım."

"Benim de onu özlemeye hakkım yok mu?"

Annesi gözlerini ayırmadan ona baktı. "Bunun için mi buraya indin?"

Katy başını salladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annesi.

"Evet."

"Pek hatıralardan bahseden biri değildin, Katy."

"Bana hiç izin vermediniz ki," dedi.

Annesi bu cümleyi düşündü. "Sanırım doğru."

"Anne?"

"Efendim?"

"Neden burada kaldınız?"

Annesi bir an Katy'ye bunu konuşmak ister gibi oldu. Ama bu –Will'in mahalleye sürpriz ziyareti ve annesinin Klein ailesine taziye ziyaretine gitme cesareti– gittikçe tuhaf bir haftaya dönüşüyordu. Annesi kolilerden birinin üzerine oturdu.

"Başına bir felaket geldiğinde," diye başladı annesi. "Yani, ilk yaşandığı anda, dünyanın sonu gelmiş gibi oluyor. Fırtına esnasında okyanusa atılmak gibi. Su üzerine çarpıyor, seni bir o yana bir bu yana sürüklüyor ve sana su üzerinde kalmaya çalışmaktan başka ya-

pacak bir şey kalmıyor. Bir parçan –hatta belki de büyük bir parçan– kafanı suyun üzerinde tutmanı istemiyor. Mücadele etmeyi bırakmak, batıp gitmek istiyorsun. Hayatta kalma içgüdüsü bunu yapmana izin vermiyor. Ya da benim durumumda bunun sebebi büyütecek bir çocuğum daha olmasıydı. Bilmiyorum. Ama her iki durumda da, hoşuna gitsin ya da gitmesin, suyun üzerinde kalıyorsun."

Annesi bir parmağıyla gözünün kenarını sildi. Hafifçe doğruldu ve zorla gülümsedi. "Benzetmelerim pek iyi değildir."

Katy annesinin elini tuttu. "Benim kulağıma gayet iyi geldi."

"Olabilir," dedi Bayan Miller, "ama görüyorsun, bir süre sonra fırtına diniyor. İşte o zaman işler daha da kötüye gidiyor. Kıyıya vuracağını düşünebilirsin. Ama tüm o savruluşlar ve üzerine çarpanlar seni tamiri mümkün olmaz bir hale getiriyor. Büyük bir acı çekiyorsun. Bunun da bir sonu yok. Çünkü artık berbat bir hayatla baş başa kalmış oluyorsun."

Katy bekledi, annesinin elini bırakmadı.

"Acıyı dindirmeyi deneyebilirsin. Unutmaya ve hayatına devam etmeye çalışabilirsin. Ama baban ve benim için," Lucille Miller gözlerini kapatıp sertçe başını iki yana salladı "unutmak ağza bile alınamayacak bir şeydi. Kız kardeşine bu şekilde ihanet edemezdik. Acı çok büyük olabilir, ama Julie'yi terk edersek nasıl yaşayacaktık? O yaşamıştı. Gerçekti. Bunun mantıklı gelmediğini biliyorum."

Ama, diye düşündü Katy, *belki de mantıklıydı.*

Sessizce oturdular. Sonunda Lucille Miller Katy'nin elini bıraktı. Bacaklarına vurup ayağa kalktı. "Artık seni yalnız bırakayım."

Katy onun ayak seslerini dinledi. Ardından sandığın başına geri döndü. İçindekileri karıştırdı. Neredeyse yarım saat sürdü, ama buldu.

Bu, her şeyi değiştirmişti.

29

Minibüse geri döndüğümüzde Kare'ye bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini sordum.

"Birini tanıyorum," dedi, sanki benim tanıdığım biri olacakmış gibi, tam bir küçümsemeydi. "Donna White ismini havayolu bilgisayar sistemlerine gireceğiz, nereye uçtuğu ya da nerede kaldığını bulacağız."

Sessizliğe gömüldük.

"Birinin bunu söylemesi gerek," dedi Kare.

Ellerime bakıyordum. "Devam et, o zaman."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Will?"

"Carly'yi bulmaya çalışıyorum," dedim hemen.

"Sonra ne olacak? Onu sahiplenecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Bunu acını hafifletmek için kullanıyorsun, bunu biliyorsun."

"Sen de öyle."

Minibüsün penceresinden dışarı baktım. Mahalle moloz içindeydi. Daha çok sefilliği barındıran konut projelerinin yanından geçtik. İyi bir şeyler aradı gözlerim. Hiçbir şey göremedim.

"Evlenme teklif edecektim," dedim.

Kare arabayı sürmeye devam etti, ama duruşunda bir şeylerin değiştiğini gördüm.

"Yüzük aldım. Anneme gösterdim. Doğru zamanı bekliyordum. Biliyorsun işte, annemin cenazesi, vs."

Kırmızı ışıkta durduk. Kare dönüp bana bakmadı.

"Aramaya devam etmek zorundayım," dedim, "çünkü eğer aramazsam, başka ne yapacağımı bilmiyorum. İntihar edecek ya da başka bir şey yapacak değilim, ama eğer koşmayı bırakırsam," durdum, bunu nasıl dile getireceğimi, nasıl basite indirgeyeceğimi düşündüm, "beni yakalayacak."

"Seni er ya da geç yakalayacak, ne yaparsan yap," dedi Kare.

"Biliyorum. Ama o zamana dek belki iyi bir şeyler yaparım. Belki kızını kurtarmış olurum. Belki, o ölmüş olsa bile, ona yardım etmiş olurum."

"Ya da," diye devam etti Kare, "onun olduğuna inandığın kadın olmadığını öğrenirsin. Seni kandırdığını, hatta daha da kötüsünü öğrenirsin."

"Ne olacaksa olsun," dedim. "Benimle misin?"

"Sonuna kadar, Kemosabi."

"Güzel, çünkü sanırım bir fikrim var."

Sert yüzünde o çatlak gülümseme belirdi. "Sallanıp yuvarlanalım, dostum. Bana güven."

"Bir şeyi unutuyoruz."

"Neyi?"

"New Mexico. Sheila'nın parmak izleri New Mexico'daki bir cinayet mahallinde bulundu."

Başını salladı. "Cinayetin Carly'yle bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir."

Başını salladı. "Ama New Mexico'da öldürülenlerin kim olduğunu bile bilmiyoruz. Lanet olsun, cinayet mahalli tam olarak neresi, onu bile bilmiyoruz."

"İşte, benim planım da burada devreye giriyor," dedim. "Beni eve bırak. Sanırım internette biraz sörf yapmam gerekiyor."

Evet, bir planım vardı.

Bu plan aklıma cesetleri bulanın FBI olmadığı fikrinden geldi. Muhtemelen yerel bir polisti. Belki de bir komşu. Bir akraba da olabilir. Cinayete, böylesine bir şiddete duyarsız olunabilecek bir şehir olmadığından, olay yerel gazetelere yansımış olmalıydı. refdesk.com sitesine girdim ve ulusal haberlere tıkladım. New Mexico için otuz üç sonuç çıktı. Albuquerque bölgesindekileri denedim. Arkama yaslandım ve sayfanın yüklenmesini bekledim. Bir tane buldum. Tamam, güzel. Arşivlere tıkladım ve aramaya başladım. Arama kısmına "cinayet" yazdım. Çok fazla sonuç çıktı. "Çifte cinayet" yazıp denedim. Bu da işe yaramadı. Bir gazeteye daha baktım. Sonra başka bir tanesine.

Neredeyse bir saat sürdü, ama sonunda buldum:

İKİ ADAM ÖLDÜRÜLMÜŞ OLARAK BULUNDU

Kent halkı şokta

Yvonne Sterno'nun haberi

Dün gece geç saatlerde, Albuquerque'nin etrafı çevrili Stonepointe banliyösü iki erkeğin, güpegündüz başlarından vurularak öldürüldüğü ve mahalledeki evlerden birinde bu-

lunduğu haberiyle şaşkına döndü. Komşulardan biri olan Fred Davison "Hiçbir şey duymadım," dedi. "Mahallemizde böyle bir şey yaşandığına inanamıyorum." İki erkeğin kimlikleri belirlenemedi. Polis, soruşturma başlatıldığı dışında bir bilgi vermedi. "Bu devam eden bir soruşturma. Birkaç izi takip ediyoruz." Ev sahibinin adı Owen Enfield olarak belirtildi. Otopsilerin bu sabah yapılması bekleniyor.

İşte bu. Bir sonraki güne baktım. Hiçbir şey çıkmadı. Bir sonraki güne baktım. Yine bir şey çıkmadı. Yvonne Sterno'nun bütün haberlerini aradım. Yerel düğünler ve vakıf faaliyetleriyle ilgiliydi. Cinayetlere dair tek bir kelime yoktu.

Arkama yaslandım.

Neden daha fazla haber yoktu?

Öğrenmenin tek yolu vardı. Telefonu elime aldım ve *New Mexico Star-Beacon*'un numarasını çevirdim. Belki şansım yaver giderdi ve Yvonne Sterno'ya ulaşabilirdim. Belki o kadın bana bir şeyler söylerdi.

Santral, aradığınız kişinin soyadını soran makinelerdendi. Makine cevap verince S-T-E-R harflerini tuşladım, ardından Yvonne Sterno ile görüşmek istiyorsam kare tuşuna basmam söylendi. Söyleneni yaptım. İki kez çaldıktan sonra telesekreter çıktı.

"Ben *Star-Beacon*'dan Yvonne Sterno. Ya telefonla görüşüyorumdur ya da masamda değilimdir."

Kapattım. Hâlâ çevrimiçiydim, onun için switchboard.com'a girdim. Sterno'nun adını girip Albuquerque bölgesinde arattım. Bingo. "Y ve M Sterno" Albuquerque Canterbury Yolu 25 numarada oturuyor olarak çıktı. Numarayı aradım. Bir kadın çıktı.

"Alo?" Sonra birden bağırdı. "Sessiz olun, anne telefonda."

Çocukların çığlıkları konuşmaya izin vermiyordu.

"Yvanne Sterno?"

"Bir şey mi satacaksınız?"

"Hayır."

"O zaman evet, benim."

"Adım Will Klein..."

"Kesinlikle bir şey satıyormuşsunuz gibi geldi kulağıma."

"Hayır," dedim. "*Star-Beacon*'da yazan Yvonne Sterno musunuz?"

"Adınız ne demiştiniz?" Cevap veremeden bağırmaya başladı. "Hey, ikinize kesin şunu dedim. Tommy, Game Boy'u ona ver. Hayır, hemen!" Bana geri döndü. "Alo?"

"Adım Will Klein. Sizinle yakın dönemde haberini yaptığınız çifte cinayetle ilgili konuşmak istiyorum."

"A ha. Bu olayla alakanız nedir?"

"Sadece birkaç soru soracağım."

"Ben danışma değilim, Bay Klein."

"Lütfen bana Will deyin ve bir dakikanızı ayırın. O bölgede Stonepointe'deki gibi cinayetler ne sıklıkla yaşanıyor?"

"Nadiren."

"Peki, kurbanların bu şekilde bulunduğu çifte cinayetler?"

"Bu benim bildiğim ilkti."

"O zaman," dedim, "neden daha büyük bir haber yapmadınız?"

Çocuklar yine bağırdı. Yvonne Sterno da. "Yeter artık! Tommy, odana çık. Hemen, hemen! O Game Boy'u bana ver. Yoksa atacağım." Telefonu tekrar eline aldığını duydum. "Size tekrar soracağım; Bu olayla alakanız nedir?"

Bunun muhabirlerin alışkanlığı olduğunu biliyordum. "Olaya dair yerinde bilgi alabilirim diye düşündüm."

"Yerinde," diye tekrarladı. "Bu iyi bir kelime, Will."

"Bence söyleyeceklerimi ilginç bulacaksın."

"Nereden arıyordun?"

"New York," dedim.

Durakladı. "Cinayet mahallinden epey uzak."

"Evet."

"Dinliyorum. Hem yerinde, hem de ilginç olan neymiş anlat bakalım?"

"Öncelikle birkaç temel şeyi bilmek istiyorum."

"Ben böyle çalışmam, Will."

"Diğer haberlerinize de baktım, Bayan Sterno."

"Çok acınası haberler. Madem ki iki dost gibi konuşacağız, o zaman bana Yvonne de."

"Pekâlâ," dedim. "Çoğunlukla belirli bir tarzda haberler yapıyorsun, Yvonne. Düğünleri yazıyorsun. Vakıf yemeklerini yazıyorsun."

"Şahane yemek veriyorlar, Will, ayrıca siyah elbiseyle muhteşem görünüyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Bu tür bir hikâye her gün eline geçmiyordur."

"Tamam, gittikçe sıkılmaya başladım. Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bir düşün. Sadece birkaç soruya cevap ver. Ne zararı olur ki? Kim bilir, belki de yasal bir iş yapıyorumdur."

Cevap vermeyince biraz daha bastırdım.

"Böylesine büyük bir cinayet olayını yazıyorsun. Ama haberde kurbanların, şüphelilerin bilgisi ve detaylar geçmiyor."

"Hiçbirini bilmiyordum ki," dedi. "Haber gece geç saatlerde gönderilmişti. Sabah baskısını ancak yetiştirebildik."

"Peki neden peşinden gitmedin? Büyük bir olay olmalıydı bu. Neden sadece o tek haber?"

Sessizlik oldu.

"Alo?"

"Bana bir saniye ver. Çocuklar yine kavga ediyor."

Bu kez hiç gürültü duymuyordum.

"Konuyu kapattırdılar," dedi.

"Yani?"

"Yani, o kadarını bile gazeteye koyabildiğimiz olduğumuz için şanslıyız. Ertesi sabah her yerde federaller vardı. Yerel SÖA..."

"SÖA mı?"

"Sorumlu Özel Ajan. Bölgedeki federallerin başı. Patronuma olayı kapattırdı. Kendi başıma biraz çabaladım, ama tek ulaşabildiğim yorumsuz kalmak isteyen birkaç kişi oldu."

"Bu tuhaf değil mi?"

"Bilmiyorum, Will. Daha önce hiç cinayet haberi yapmamıştım. Ama evet, kulağa tuhaf geldiğini biliyorum."

"Sen bunu ne şekilde yorumladın?"

"Patronumun davranış şeklini mi?" Yvonne derin bir nefes aldı. "Büyük bir şey. Çok büyük. Çifte cinayetten öte bir şey. Sıra sende, Will."

Ne kadar ileri gitmeliyim, diye düşündüm. "Olay mahallinde bulunan parmak izleriyle ilgili bir bilgin var mı?"

"Hayır."

"Bir kadına ait parmak izleri varmış."

"Devam et."

"O kadın dün ölü bulundu."

"Kadına bak! Öldürülmüş mü?"

"Evet."

"Nerede?"

"Nebraska'da küçük bir kasabada."

"Adı ne?"

Kendimi tuttum. "Bana ev sahibi Owen Enfield'dan bahsetsene."

"Anladım. Bir ileri, bir geri. Bir ben anlatıyorum, bir sen."

"Orada üç ay oturdu."

"Tek başına mı?"

"Komşulara göre tek başına taşınmış. Son birkaç hafta ise bir kadınla bir çocuk görmüşler sıklıkla."

Çocuk.

Kalbimde bir çarpıntı başladı. Doğruldum. "Çocuk kaç yaşlarındaymış?"

"Bilmiyorum. Okul çağında."

"On iki gibi."

"Olabilir."

"Erkek ya da kız?"

"Kız."

Donup kaldım.

"Hey, Will, orada mısın?"

"Kızın adını biliyor musun?"

"Hayır. Kimse onlarla ilgili bir şey bilmiyordu."

"Şimdi neredelermiş?"

"Bilmiyorum."

"Bu nasıl olabilir?"

"Sanırım hayatın en büyük gizemlerinden biri. İzlerini süre-

medim. Ama dediğim gibi olaydan çekildim. O kadar sıkı takip de edemedim."

"Nerede olduklarını bulabilir misin?"

"Deneyebilirim."

"Başka bir şey var mı? Şüphelinin ya da kurbanlardan birinin adını duydun mu?"

"Dediğim gibi, hiç konuşulmadı. Gazetede yarı zamanlı çalışıyorum. Tahmin edeceğin üzere tam zamanlı bir anneyim. Haberi yazdım, çünkü o sırada gazetede olan bir tek bendim. Ama birkaç iyi kaynağım var."

"Enfield'i bulmamız gerek," dedim. "Ya da en azından kadını ve kızı."

"Başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor," diyerek onayladı. "Bana bu olayla ilginin ne olduğunu söyleyecek misin?"

Düşündüm. "Birilerinin işine çomak sokmaya var mısın, Yvonne?"

"Evet, Will. Varım."

"Bu işte iyi misindir?"

"Bir demo göstermemi ister misin?"

"Tabii."

"New York'tan arıyor olabilirsin, ama aslında New Jersey'densin. İşin aslı –kesinlikle orada birden fazla Will Klein vardır– iddia ediyorum ki ünlü bir katilin de kardeşisin."

"Sözüm ona ünlü bir katilin," diyerek düzelttim. "Nereden bildin?"

"Ev bilgisayarımda Lexis-Nexis var. İsmini oraya girdim ve bu sonuç çıktı. Haberlerden birinde Manhattan'da yaşadığından bahsediliyor."

"Ağabeyimin bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Elbette, komşunuzu öldürmekten de suçlu değil, değil mi?"

"Bunu demek istemedim. Bu çifte cinayetle bir ilgisi yok."

"O zaman olayla bağlantın ne?"

Derin bir nefes verdim. "Bana çok yakın başka biri."

"Kim?"

"Kız arkadaşım. Olay mahallinde bulunan parmak izleri ona ait."

Çocukların yine kavga ettiğini duydum. Siren sesi çıkararak odadan odaya koşuyorlar gibiydi. Yvonne Sterno bu kez onlara bağırmadı. "O zaman Nebraska'da ölü bulunan kadın senin kız arkadaşındı?"

"Evet."

"Bu olayla ilginde bu?"

"Bir kısmı bu."

"Diğer kısmı ne?"

Ona Carly'den bahsetmeye hazır değildim. "Enfield'i bul," dedim.

"Adı neydi, Will? Kız arkadaşının."

"Sen sadece onu bul."

"Hey, beraber çalışmak istiyor musun? Her şeyi bana bırakma. Zaten beş saniyede bulurum o ismi. Onun için sen söyle."

"Rogers," dedim. "Sheila Rogers."

Bilgisayara bir şeyler yazdığını duydum. "Elimden geleni yapacağım, Will," dedi. "Sıkı dur, seni çok geçmeden ararım."

30

Tuhaf, rüya gibi bir şey gördüm.

"Rüya gibi" diyorum çünkü tamamen uykuya dalmamıştım. Sersemlik ve uyanıklık arasında, düşüyormuş gibi olup da yatağın kenarına tutunma ihtiyacı hissedilen zamanlardaki gibi bir haldeydim. Karanlık odada, ellerim başımın iki yanında, gözlerim kapalı yatıyordum.

Sheila'nın dans etmeyi ne kadar sevdiğini daha önce söylemiştim. Beni bile West Orange, New Jersey'de Yahudi Halk Merkezi'nde bir dans kulübüne sokmuştu. YHM hem annemin hastanesine hem de Livingston'daki eve yakındı. Her çarşamba annemi ziyarete gider, oradan da saat altı buçukta dansçı arkadaşlarımızla buluşmaya geçerdik.

Yaş ortalaması yetmiş beş –bu kabaca bir hesap tabii– olan kulüpteki en genç çift bizdik, ama yaşı büyük olanlar nasıl hareket edeceğini biliyordu. Ben ayak uydurmaya çalışıyordum, ama pek mümkün olmuyordu. Onların yanında utanıyordum. Sheila utanmıyordu. Bazen, dansın tam ortasında, benim ellerimi bırakıp benden uzaklaşırdı. Gözleri kapanırdı. Mutluluktan kaybolmuş gibi bir ifade belirirdi yüzünde.

Kırklardaki USO* toplantılarından bu yana beraber dans eden yaşlıca bir çift vardı. Güzel görünüyorlardı ve havalılardı. Bay Segal hep beyaz bir fular takardı. Bayan Segal ise mavi bir şey giymiş ve inci bir gerdanlık takmıştı. Pist üzerinde, büyüleyiciydiler. Âşıklar gibi dans ediyorlardı. Bir bütün olmuşlardı adeta. Aralarda hepimize karşı içten ve samimiydiler. Ama müzik çaldığında sadece birbirlerini görüyorlardı.

Geçen şubatta, karlı bir gecede –kulübün iptal edileceğini sanmıştık, ama edilmedi– Bay Segal tek başına geldi. Yine beyaz fuları vardı. Takım elbisesi kusursuzdu. Yüzündeki gerginliğe bakar bakmaz anladık. Sheila elimi tuttu. Gözünden bir damla yaşın süzüldüğünü görebiliyordum. Müzik başladığında Bay Segal ayağa kalktı, tereddüt bile etmeden piste çıktı ve karısı yanındaymış gibi dans etti. Ona pistte yön verdi, hayaletine öyle nazikçe sarıldı ki, hiçbirimiz onu rahatsız etmeye kıyamadık.

Ertesi hafta Bay Segal de gelmedi. Diğerlerinden, Bayan Segal'in uzun zamandır sürdürdüğü kanser mücadelesini kaybettiğini öğrendik. Ama son güne kadar dans etmişti. Sonra müzik başladı. Hepimiz eşlerimizi alıp piste çıktık. O an Sheila'ya sımsıkı sarılırken, Segaller'in hikâyesinin ne kadar acıklı ve ne kadar güzel olduğunu düşünmüştüm.

İşte, o rüya gibi şeyi o zaman gördüm, ki başında böyle olduğunun farkındaydım. YHM Dans Kulübü'ndeydim. Bay Segal de oradaydı. Daha önce görmediğim bir grup insan, eşsiz olarak bulunuyordu. Müzik başladığında hepimiz kendi başımıza dans ettik. Etrafıma baktım. Babam oradaydı, tek başına beceriksizce

---

** United Service Organizations Inc.: Amerikan Ordusu üyeleri ile ailelerine eğlence ve bakım hizmetleri sunan bir kuruluştur. 1941'de kurulmuş olan ve kâr amacı gütmeyen örgüt ABD Savunma Bakanlığı ile yakından ilişkili bir konuma sahip olmakla birlikte, etkinliğini bireysel bağışçıların desteğiyle sürdürmektedir. (ç.n.)*

dans figürleri yapıyordu. Bana başını salladı.

Diğerlerinin danslarını izledim. Her biri yanlarında olmayan kıymetlilerinin varlığını hissediyor gibiydi. Eşlerinin hayalet gözlerine bakıyorlardı. Ben de aynısını yapmaya çalıştım. Hiçbir şey görmedim. Tek başıma dans ediyordum. Sheila yanıma gelmiyordu.

Uzaklardan telefonun sesini duydum. Telesekreterden gelen derin bir ses rüyama girdi. "Ben Livingston Polis Teşkilatı'ndan Teğmen Daniels. Will Klein'a ulaşmaya çalışıyorum."

Teğmen Daniels'in konuşmasının arkasında, geriden gelen bir kadın kahkahası duydum. Gözlerim açıldı ve YHM Dans Kulübü kayboldu. Telefona uzanırken genç kadın bir kahkaha daha attı.

Katy Miller'ın sesine benziyordu.

"Belki de ebeveynlerini aramalıyım," dedi Tepmen Daniles gülen kişiye.

"Hayır." Katy'ydi bu. "Ben on sekiz yaşındayım. Beni buna..."

Telefonu açtım. "Ben Will Klein."

Teğmen Daniels, "Selam, Will. Ben Tim Daniels. Aynı okula gitmiştik, hatırladın mı?" dedi.

Tim Daniels. Hess Karakolu'nda çalışıyordu. Okulda yağ lekeli üniforma giyerdi, cebine de adı işliydi. Hâlâ üniformaları sevdiğini düşündüm.

"Doğru," dedim, çok şaşırmıştım. "Nasıl gidiyor?"

"İyi, teşekkürler."

"Polis mi oldun?" Laf olsun diye sormuştum.

"Evet. Hâlâ kasabadayım. Betty Jo Stetson'la evlendim. İki kızımız var."

Betty Jo'yu hatırlamaya çalıştım, ama hatırlayamadım. "Vay canına, tebrikler."

"Teşekkürler, Will." Sesi soğuktu. "Ben, şey, *Tribune*'de anneni okudum. Başın sağ olsun."

"Çok naziksin, teşekkürler," dedim.

Katy Miller yine gülmeye başladı.

"Bak, seni arama sebebim şu; Katy Miller'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Bir süre sessizlik oldu. Muhtemelen onun ablasıyla çıktığımı ve kaderin ona oynadığı oyunu biliyordu. "Benden seni aramamı istedi."

"Sorun nedir?"

"Katy'yi Mount Pleasant'ın oyun parkında yarım şişe Absolut'la buldum. Çok sarhoş. Ailesini arayacaktım..."

"Bunu unut!" diye bağırdı Katy. "Ben on sekiz yaşındayım!"

"Tamam, her neyse. Benden seni aramamı istedi. Hey, çocukluğumuzu hatırladım. İkimiz de mükemmel değildik, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim.

O an Katy bağırarak bir şey dedi ve vücudum kaskatı kaldı. Yanlış duymuş olmayı ümit ettim. Ama sözcükleri ve onu bağırarak söyleyiş şekli, boynuma bastıran soğuk bir elden farksızdı.

"Idaho!" diye bağırdı. "Yanılıyor muyum, Will? Idaho!"

Ahizeyi sıkıca kavradım, yanlış duyduğumdan emindim. "Ne diyor o?"

"Bilmiyorum. Idaho'ya dair bir şeyler söylüyor bağırarak, ama hâlâ çok sarhoş."

"Lanet Idaho! Patates! Idaho! Haklıyım, değil mi?"

Nefesim kesildi.

"Bak, Will, geç olduğunu biliyorum, ama gelip onu alabilir misin?"

Güçlükle konuşabildim. "Hemen geliyorum."

31

Kare, asansör sesi Wanda'yı uyandırmasın diye merdivenlerden çıktı.

Binanın sahibiydi. O ve Wanda yoga stüdyosunun iki üst katında oturuyordu. Sabahın üçüydü. Kare sürgülü kapıyı açtı. Işıklar kapalıydı. Odaya girdi. Sokak lambalarının ışıkları içeri süzülüyordu.

Wanda karanlıkta kanepede oturuyordu. Kolları bağlı şekilde bağdaş kurmuştu.

"Selam," dedi yumuşakça, evde başka kimsenin olmadığını bildiği halde birini uyandıracakmış gibi alçak sesle konuşmuştu.

"Ondan kurtulmamı istiyor musun?" dedi.

Kare keşke güneş gözlüklerini çıkarmamış olsaydı, diye düşündü. "Çok yorgunum, Wanda. Bırak da birkaç saat uyuyayım."

"Hayır."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Hâlâ ilk trimesterdeyim. Tek yapmam gereken bir hap yutmaktı. O nedenle bilmek istiyorum. Ondan kurtulmak istiyor musun?"

"Ne yani, birdenbire iş bana mı kaldı?"

"Bekliyorum."

"Muhteşem bir feminist olduğunu düşünüyordum, Wanda. Kadının seçme hakkına ne oldu?"

"Bana bu saçmalıklarla gelme."

Kare ellerini ceplerine soktu. "Ne yapmak istiyorsun?"

Wanda başını yana çevirdi. Onun profilini, uzun boynunu, gururlu duruşunu görebiliyordu. Onu seviyordu. Daha önce kimseyi sevmemişti, kimse de onu sevmemişti. Küçükken annesi onu saç maşasıyla yakmaktan zevk alıyordu. İki yaşındayken buna son verdi, çünkü babası annesini öldüresiye dövmüş ve ardından kendini dolabın içine asmıştı.

"Geçmişini alnında taşıyorsun," dedi Wanda. "Hepimiz aynı lükse sahip değiliz."

"Ne demek istediğini anlamadım."

İkisi de ışığı açmadı. Gözleri karanlığa alışıyordu, ama her şey loştu ve bu belki de işleri daha da kolaylaştırıyordu.

Wanda, "Lisede şeref öğrencisiydim," dedi.

"Biliyorum."

Gözlerini kapattı. "Bir şey diyeceğim, tamam mı?"

Kare ona devam etmesini söyler gibi başını salladı.

"Ben varlıklı bir muhitte büyüdüm. Çok az siyah aile vardı. Üç yüz kişilik dönemimdeki tek siyah öğrenci bendim. Birincilikle mezun oldum. Üniversitemi seçtim. Princeton'a gittim."

Bunları zaten biliyordu, ama bir şey demedi.

"Oraya gittiğimde yeterli olmadığımı hissetmeye başladım. Kendi değerimin farkında olmama konularına girmeyeceğim. Yemeyi kestim. Kilo kaybettim. Anoreksik oldum. Hiçbir şey yiye-

miyordum. Bütün gün mekik çekiyordum. Kırk kilonun altına düşmüştüm ve aynaya baktığımda bana bakan şişmanın kim olduğunu düşünüyordum."

Kare ona biraz daha yaklaştı. Onun elini tutmak istedi. Ama aptalın tekiydi ve yapmadı.

"Hastanelik olacak kadar aç bıraktım kendimi. Organlarıma zarar vermişim. Doktorlarım karaciğerimin ve kalbimin ne kadar iyi olduğundan hâlâ emin değil. Kalbim durmadı, ama bir ara buna epey yakındım. Sonunda iyileştim –bundan da bahsetmeyeceğim– ama doktorlar muhtemelen hiç hamile kalamayacağımı söyledi. Kalırsam da yüksek ihtimalle doğuramayacakmışım."

Kare ayağa kalkıp onun başında durdu. "Peki, şimdi doktorun ne diyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey için söz veremiyor." Wanda başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

Kare içinin paramparça olduğunu hissetti. Yanına oturup ona sarılmak istedi. Ama yine bir şey kendini tutmasına sebep oldu ve bunun için kendinden nefret etti. "Eğer bunu devam ettirmek sağlığını riske atacaksa..." diye söze başladı.

"Bu benim riskim," dedi.

Kare gülümseye çalıştı. "Muhteşem feminist geri döndü."

"Korktuğumu söylerken, sadece sağlığımdan bahsetmedim."

Bunu biliyordu.

"Kare?"

"Evet?"

Sesi yakarış gibiydi. "Bana engel olma, olur mu?"

Ne diyeceğini bilmiyordu, onun için bekleneni söyledi. "Bu büyük bir adım."

"Biliyorum."

"Ben," dedi yavaşça, "bunu kaldıracak durumda olduğumu sanmıyorum."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Sen şimdiye dek tanıdığım en güçlü adamsın."

Kare başını iki yana salladı. Sokakta sarhoşun teki aşkının Rosemary'si nereye giderse onunla gideceğini, bunu ondan başka kimsenin bilmediğini haykırıyordu. Wanda kollarını açıp bekledi.

"Belki de," dedi Kare, "bu işe hiç kalkışmamalıyız. Başka bir şey için olmasa bile, sağlığın için."

Wanda onun geri çekilişini ve gidişini izledi. Cevap bile veremeden gitmişti.

37. Sokak'ta yer alan yirmi dört saat açık olan bir yerden araba kiraladım ve Livingston'an doğru sürmeye başladım. Birinci sınıftaki Burnet Hill İlkokulu gezisinden bu yana o kutsal koridorlarda hiç bulunmamıştım. O güneşli sabah, şimdi Katy'yi gördüğüm nezaret hücrelerini görmemize izin vermemişlerdi, çünkü, bu gece olduğu gibi, içeride biri vardı. Bunun sebebi –içerideki kişinin azılı bir suçlu olabileceği ve birkaç metre ötemizde olması– bir birinci sınıf öğrencisinin buna takılıp kalacağıydı.

Dedektif Tim Daniels elimi sertçe sıkarak karşıladı beni. Kemerini çok yukarı çekmiş olduğunu fark ettim. Yürürken –anahtarları, kelepçeleri ya da her neyi varsa– şıngırdıyordu. Gençliğindeki halinden daha kaslıydı, ama yüzü pürüzsüz ve lekesiz kalmıştı.

Evrakları doldurdum, Katy benim gözetimimde serbest bırakıldı. Oraya gelirken geçen bir saat içinde ayılmıştı. Artık kahkaha atmıyordu. Başı öne eğikti. Tipik asık suratlı bir genç gibi görünüyordu.

Tim'e tekrar teşekkür ettim. Katy gülümsemeye ya da el sallamaya dahi gerek duymadı. Arabaya doğru yürümeye başladık, dışarı çıktığımda kolumu tuttu.

"Biraz yürüyelim," dedi.

"Saat sabahın dördü. Yorgunum."

"Eğer arabaya binersem kusacağım."

Durdum. "Telefonda neden Idaho diye bağırıyordun?"

Ama Katy çoktan Livingston Caddesi'nde karşıya geçmeye başlamıştı. Peşinden gittim. Meydana gelince hızlandı. Ona yetiştim.

"Annenle baban merak edecek," dedim.

"Onlara arkadaşımda kalacağımı söyledim. Sorun yok."

"Neden tek başına içtiğini bana anlatmak ister misin?"

Katy yürümeye devam etti. Derin derin nefes alıyordu. "Susamıştım."

"Hı hı. Peki, neden Idaho diye bağırdın?"

Yüzünü bana çevirdi, ama durmadı. "Bence biliyorsun."

Onun kolunu tuttum. "Ne tür bir oyun oynuyorsun sen?"

"Oyun oynayan ben değilim, Will."

"Bu da ne demek?"

"Idaho, Will. Sheila Rogers Idaholu'ydu, değil mi?"

Sözleri tüm vücudumu sarsmaya başladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Okudum."

"Gazetede mi?"

Güldü. "Gerçekten bilmiyor musun?"

Onu omuzlarından tuttum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Senin Sheila hangi üniversiteye gitmiş?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"İkinizin birbirinize deli gibi âşık olduğunu sanıyordum."

"Bu karmaşık bir durum."

"Eminim öyledir."

"Hâlâ anlamadım, Katy."

"Sheila Rogers Haverton'da okudu, Will. Julie'yle beraber. Aynı yurttalardı."

Doğruldum, şaşkına dönmüştüm. "Bu mümkün değil."

"Bilmediğine inanamıyorum. Sheila sana hiç bahsetmedi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Emin misin?"

"Idaho, Masonlu Sheila Rogers. İletişim okudu. Hepsi yurt kitapçığında var. Bodrum katındaki eski sandıkta buldum."

"Aklım almıyor. Bunca yıl sonra onun adını mı hatırladın?"

"Evet."

"Nasıl olur? Yani, Julie'nin yurdundaki herkesin adını hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"O zaman Sheila Rogers'ı nasıl hatırladın?"

"Çünkü," dedi Katy, "Sheila ve Julie oda arkadaşıydı."

32

Kare 15. Sokak ile 1. Cadde'nin köşesindeki, zekice isimlendirilmiş La Bagel'den aldığı bagel* ve ezmelerle bana geldi. Sabah saat ondu ve Katy kanepede uyuyordu. Kare bir sigara yaktı. Dün geceden beri üzerinde aynı kıyafetler olduğunu fark ettim. Bunu fark etmek kolay değildi –Kare modanın öncülerinden olduğundan değil– ama bu sabah daha bir dağınık görünüyordu. Mutfak tezgâhının yanındaki taburelere oturduk.

"Hey," dedim, "sokak insanlarının arasına karışmak istediğini biliyorum, ama..."

Dolaptan bir tabak çıkardı. "Bana komik laflar edip duracak mısın, yoksa neler olduğunu anlatacak mısın?"

"İkisini de yapmamam için bir sebep mi var?"

Başını öne eğip bana yine güneş gözlüklerinin üzerinden baktı. "O kadar mı kötü?"

"Daha da kötü," dedim.

Katy koltukta kıpırdandı. "Of," dediğini duydum. Ekstra güçlü Tylenol'u hazırda tutuyordum. Ona bir bardak suyla beraber iki tane verdim. Onları yuttu ve ardından sendeleyerek duşa gitti. Ben de tabureme geri döndüm.

---

* *Simit benzeri bir tür çörek. (ç.n.)*

"Burnun nasıl?" diye sordu Kare.

"Kalbim oraya yerleşmiş de oradan dışarı çıkacakmış gibi."

Başını salladı ve balık ezmesi sürdüğü çöreğinden bir ısırık aldı. Yavaşça çiğnedi. Omuzları düştü. Gece evde kalmadığını biliyordum. O ve Wanda arasında kötü bir şeyler geçtiğini biliyordum. Dahası, ona bunu sormamı istemediğini de biliyordum.

"Daha da kötü derken?" dedi birden.

"Sheila bana yalan söylemiş," dedim.

"Bunu zaten biliyorduk."

"Öyle bir şey değil."

Çiğnemeye devam etti.

"Julie Miller'ı tanıyormuş. Üniversitedeyken aynı yurttalarmış. Hatta oda arkadaşıymışlar."

Çiğnemeyi bıraktı. "Ne dedin?"

Ona öğrendiklerimi anlattım. Banyodan hâlâ su sesi geliyordu. Katy'nin bir süre daha alkol sonrası etkilerden mustarip olacağını düşündüm. Sonra da gençlerin bizden daha çabuk toparlandığını hatırladım. Ona olanı biteni anlatmayı bitirdiğimde Kare arkasına yaslandı, kollarını birleştirerek gülümsedi. "Tasarlanmış," dedi.

"Evet. Evet, benim aklıma gelen sözcük de bu oldu."

"Anlamıyorum, dostum." Bir çöreğe daha ezme sürmeye başladı. "On bir yıl önce öldürülen eski kız arkadaşın yine öldürülmüş olan son kız arkadaşınla oda arkadaşıymış."

"Evet."

"İlk cinayetten suçlanan kişi de ağabeyin."

"Yine evet."

"Tamam, peki." Kare tereddüt etmeden başını salladı. "Hâlâ

anlamıyorum."

"Bir tür kurmaca olmalı," dedim.

"Kurmaca olan ne?"

"Sheila ve ben." Omuz silkmeye çalıştım. "Hepsi bir kurmaca olmalı. Bir yalan."

Başıyla hem evet hem de hayır der gibi bir işaret yaptı. Uzun saçı yüzüne döküldü. Geri çekti. "Ne amaçla?"

"Bilmiyorum."

"Bir düşünsene."

"Düşündüm," dedim. "Bütün gece."

"Tamam, diyelim ki haklısın. Farz edelim ki Sheila sana yalan söyledi ya da bilmiyorum, sana bir kumpas kurdu. Tamam mı?"

"Tamam."

İki elini de havaya kaldırdı. "Ne amaçla?"

"Bilmiyorum işte."

"O zaman ihtimaller üzerinden gidelim," dedi Kare. Parmağını kaldırdı. "Bir, bu çok büyük bir tesadüf olabilir."

Onun suratına baktım.

"Dur bir dakika, Julie Miller'la kaç yıl önce çıktın, on iki mi?"

"Evet."

"Sheila belki de hatırlamıyordur. Yani, sen bütün arkadaşlarının eski sevgililerinin isimlerini hatırlıyor musun? Belki Julie senden hiç bahsetmemiştir. Belki de Sheila senin adını unutmuştur. Yıllar sonra da ikiniz tanışıp..."

Ona bakmaya devam ettim.

"Peki, tamam, bu çok zorlama oluyor," diyerek kabul etti.

"Bunu unutalım. İkinci ihtimal," Kare iki parmağını havaya kaldırdı, durdu ve boşluğa baktı, "işte burada tıkanıyorum."

"Haklısın."

Çöreklerimizi yedik. O bir süre daha kafa yordu. "Tamam, diyelim ki Sheila baştan beri senin kim olduğunu biliyordu."

"Diyelim."

"Yine de aklım almıyor, dostum. Elimizde başka ne kaldı?"

"Tasarlanmış olması," diye yanıt verdim.

Duş sesi kesildi. Elime haşhaşlı bir çörek aldım. Haşhaşları elime yapıştı.

"Bütün gece bunu düşünüp durdum," dedim.

"Ve?"

"Hep New Mexico'ya takıldım."

"Nasıl yani?"

"FBI, Albuequerque'deki bir çifte cinayetle ilgili Sheila'yı sorgulamak istedi."

"Ee?"

"Yıllar önce Julie Miller da öldürülmüştü."

"O da çözülmeden kaldı," dedi Kare, "ağabeyini suçlamış olsalar da."

"Evet."

"Bu ikisi arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun," dedi Kare.

"Olmak zorunda."

Kare başını salladı. "Tamam, A noktasını görüyorum, bir de B noktasını. Ama birinden diğerine nasıl gittiğini göremiyorum."

"Ben de," dedim.

Sessizleşti. Katy kapıdan kafasını uzattı. Yüzünde akşamdan

kalma solgunluğu vardı. Esnedi ve "Az önce yine kustum," dedi.

"Bilgi verdiğin için teşekkürler," dedim.

"Kıyafetlerim nerede?"

"Yatak odasındaki dolapta," dedim.

Bana acı içinde teşekkür ederek yatak odasının yolunu tuttu. Kanepenin sağ tarafına, Sheila'nın kitap okumayı sevdiği yere baktım. Bu nasıl olmuş olabilirdi? Eski bir laf olan, "Sevip de kaybetmek, hiç sevmemekten iyidir," geldi aklıma. Bu lafı düşündüm. Ama daha çok, bundan –hayatının aşkını kaybetmek ya da seni belki de hiç sevmediğini fark etmek– daha kötüsü ne olabilir diye merak ettim.

Bu da bir seçimdi.

Telefon çaldı. Bu kez telesekreteri beklemedim. Ahizeyi aldım ve alo dedim.

"Will?"

"Evet?"

"Ben Yvonne Sterno," dedi. "Jimmy Olsen'in* Albuequerque'deki karşılığı."

"Ne buldun?"

"Bütün gece uyumayıp buna çalıştım."

"Ve?"

"Gittikçe daha tuhaf hale geliyor."

"Seni dinliyorum."

"Tamam, tapu ve vergi kayıtlarına bakmamı sağlayan bir kaynağım var. Kaynağımın bir devlet memuru olduğunu ve mesai saatleri dışında bu bilgilere baktığını anlamışsındır. Senin mucizeler yaratma şansın benden daha fazla olabilir ya da bir devlet memuruyla görüşmektense amcamı kullanarak..."

---

* *Clark Kent'in Daily Planet'teki fotoğrafçı iş arkadaşı. (ç.n.)*

"Yvonne?" diyerek sözünü kestim.

"Evet?"

"Kaynaklarının varlığına saygı duyuyorum. Bana ne bulduğunu söyle."

"Peki, tamam, haklısın," dedi. Kâğıt sesleri duydum. "Cinayet evi Cripco diye bir şirket tarafından kiralanmış."

"Ve onlar?"

"İzleri sürülemiyor. Kapalı kutu gibiler. Hiçbir faaliyetleri yok sanki."

Düşündüm.

"Owen Enfield'in aynı zamanda bir arabası varmış. Gri bir Honda Accord. O da Cripco tarafından kiralanmış."

"Belki de onlar için çalışıyordur."

"Olabilir. Şimdi onu kontrol etmeye çalışıyorum."

"Araba nerede şimdi?"

"Bu da diğer bir ilginç şey," dedi Yvonne. "Polis onu Lacida'da bir alışveriş merkezinde terk edilmiş halde bulmuş. Buradan üç yüz yirmi kilometre uzakta."

"Peki, Owen Enfield nerede?"

"Benim tahminim ne, biliyor musun? Öldü. Bildiklerimize bakılırsa o da kurbanlardan biri."

"Ya kadın ve kız? Onlar nerede?"

"Hiç ipucu yok. Kim olduklarını bile bilmiyorum."

"Komşularla konuştun mu?"

"Evet. Daha önce de dediğim gibi, kimse onlarla ilgili bir şey bilmiyor."

"Ya eşkalleri?"

"Aa."

"Ne aa?"

"Ben de bununla ilgili konuşmak istiyordum."

Kare yemeye devam etti, ama dinlediğini biliyordum. Katy hâlâ benim odamdaydı, ya giyiniyor ya da porselen tanrılarına yeni adaklar sunuyordu.

"Eşkaller hayal meyal," diye devam etti Yvonne. "Kadın otuzlu yaşların ortalarında, güzel ve esmermiş. Komşuların bana tek söyleyebildiği bu. Kimse küçük kızın adını bilmiyor. On bir, on iki yaşlarında, açık kahverengi saçlı bir kızmış. Komşulardan biri kızın tam bir cimcime olduğunu söyledi, o yaşlarda hangisi öyle değil ki? Bay Enfield bir seksen boyunda, asker tıraşlı, beyaz saçlı ve keçi sakallı olan biriymiş. Kırk yaş civarındaymış."

"O zaman kurbanlardan biri o değil," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"Olay yerinin fotoğrafını gördüm."

"Ne zaman?"

"FBI beni kız arkadaşımın nerede olduğu konusunda sorgularken."

"Kurbanları gördün mü?"

"Tam olarak değil, ama saçlarının asker tıraşı olmadığını gördüm."

"Hmm. O zaman bütün aile ortadan kayboldu."

"Evet."

"Bir şey daha var, Will."

"Nedir?"

"Stonepointe yeni bir kuruluş. Her şey kendi içlerinde."

"Yani?"

"QuickGo'yu bilir misin, market zinciri?"

"Tabii ki," dedim. "Burada da bir QuickGo var."

Kare güneş gözlüklerini çıkarıp merakla yüzüme baktı. Omuz silktim, ardından yanıma geldi.

"Kompleksin diğer ucunda büyük bir QuickGo var," dedi Yvonne. "Neredeyse orada yaşayan herkes kullanıyor burayı."

"Yani?"

"Komşulardan biri Owen Enfield'i cinayet günü saat üçte orada gördüğüne yemin ediyor."

"Seni anlamıyorum, Yvonne."

"Pekâlâ," dedi, "demek istediğim, bütün QuickGo'larda güvenlik kamerası var." Durakladı. "Şimdi anlıyor musun?"

"Evet, sanırım."

"Ben zaten kontrol ettim," diye devam etti. "Bir ay boyunca o kayıtları tutup sonra üzerlerine yenilerini kaydediyorlar."

"Yani eğer o kaydı bulabilirsek," diye başladım, "Bay Enfield'i iyice görebiliriz."

"Şansımız varsa tabii. Mağaza müdürü sert biriydi. Hiçbir koşulda birini ele vermez."

"Bir yolu olmalı," dedim.

"Fikirlere açığım, Will."

Kare elini omzuma koydu. "Ne oldu?"

Ahizenin ağız kısmını kapatarak ona özetledim. "Quick Go'yla bağlantısı olan birini tanıyor musun?" dedim.

"İnanması güç gelecek belki ama cevabım hayır."

Lanet olsun. Konu üzerinde biraz fikir yürüttük. Yvonne QuickGo'nun o kulak yoluna girip, kulak zarına kadar ilerleyen, kafatasında çıkacak delik arayıp asla bulamayan reklam müziğini mırıldandı. Eski müziğe elektrogitar, sintisayzır ve bass ekleyip

önüne de Sonay diye bilinen ünlü bir pop yıldızının vokalini koyarak yaptıkları yeni reklam kampanyalarını hatırladım.

Telefonda bekledim. Sonay.

Kare dönüp bana baktı. "Ne var?"

"Sanırım yardımın dokunabilir," dedim.

33

Sheila ve Julie, Chi Gamma yurdunda kalıyordu. Livingston'a gece geç saate yaptığım yolculuktan kalma kiralık arabam hâlâ duruyordu, böylece Katy ve ben iki saat uzaklıktaki Connecticut'a, Haverton College'e gitmeye ve neler öğrenebileceğimize bakmaya karar verdik.

O gün erken saatlerde birkaç bilgiyi teyit etmek için Haverton kayıt bürosunu aradım. O dönemdeki yurt müdiresinin Rose Baker olduğunu öğrendim. Bayan Baker üç yıl önce emekli olmuş ve yolun karşısındaki bir kampüs evine taşınmış. Bizim sözde soruşturmamızın ana hedefi o olacaktı.

Chi Gamma'nın önüne park ettik. Orayı Amherst College'deki günlerimde sıklıkla yaptığım ziyaretlerden hatırlıyordum. Oranın yurt olduğu bakar bakmaz anlaşılıyordu. O savaş öncesi, uyduruk Grekoromen sütunları olan, bembeyaz ve köşelerindeki fırfır gibi süslemeleriyle kadınsı bir havası olan bir binaydı. Bana düğün pastasını anımsatıyordu.

Rose Baker'ın evi, doğruyu söylemek gerekirse, daha mütevazıydı. Ev eskiden kendi halinde, müstakil bir evmiş, ama sonraları demir yığınına dönmüş. Bir zamanlar kırmızı olan rengi

şimdi kirece boyanmış. Mutfak dantellerini kedi parçalamış. Çatıdaki tahtalar, ev sürekli şişiyormuş gibi yaprak yaprak kalkmış.

Normal şartlar altında, gelmeden önce randevu filan alırdım. Televizyonda bunu hiç yapmazlar. Dedektif kapıda belirir ve söz konusu kişi hep evdedir. Bunu hem gerçekdışı, hem de kaba bulurum, ama belki de şimdi bunu daha iyi anlıyorum. Birincisi, kayıt bürosundaki geveze kadın bana Bayan Baker'ın evden nadiren çıktığını ve çıktığı zaman da pek uzağa gitmediğini söylemişti. İkincisi –ve bence daha önemlisi– şayet Rose Baker'ı arasaydım ve ona onu görmek istediğimi söyleseydim, bana sebebini sorduğunda ne cevap verecektim? Selam, biraz cinayet konuşalım mı? Hayır, yanımda Katy'yle beraber kapısını çalmak ve olayları akışına bırakmak en iyisiydi. Eğer evde değilse, kütüphane arşivlerini inceleyebilir ya da yurdu ziyaret edebilirdik. Bunların ne işe yarayacağına dair en ufak bir fikrim yoktu, ama zaten samanlıkta iğne arıyorduk.

Rose Baker'ın kapısına yaklaşırken yanımdan geçen sırt çantalı öğrencileri görünce kıskanmadan edemedim. Üniversiteyi seviyordum. Ona dair her şeyi seviyordum. Arkadaşlarla boş boş takılmayı severdim. Kendi başıma olmayı, nadiren çamaşır yıkamayı, gece yarısı sucuklu pizza yemeyi severdim. Kolayca ulaşılabilir, hippiye benzeyen profesörlerle sohbet etmeyi severdim. Kampüsümüzün yeşiline asla bulaşmayan, ulvi konular ve acı gerçekler hakkında tartışmalara girmeyi severdim.

Fazlasıyla neşeli hoş geldin paspasının önüne gelince, ahşap evden yükselen tanıdık bir şarkı duydum. Dikkat kesilip biraz daha yakından dinledim. Ses net değildi, ama Elton John gibi geliyordu; dahası, çalan şarkı *Goodbye Yellow Brick Road* duble albümünden

"Candle in the Wind" idi. Kapıyı çaldım.

İçeriden, "Bir dakika," diyen bir kadın sesi yankılandı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Rose Baker yetmişlerindeydi, cenaze için giyinmiş olduğunu görünce şaşırdım. Kıyafeti, geniş kenarlı ve ona uyumlu tülüyle beraber şapkası, zarif ayakkabıları hep siyahtı. Ruju spreyle rastgele sıkılmış gibi duruyordu. Yüzü bir şaşkınlık anında donup kalmış gibiydi, ağzı kusursuz bir "O" şeklindeydi, gözleri ise kırmızı birer çay tabağıydı adeta.

"Bayan Baker?" dedim.

Tülü kaldırdı. "Evet?"

"Adım Will Klein. Bu da Katy Miller."

Çay tabağı gözler Katy'ye doğru döndü ve kilitlenip kaldı.

"Kötü bir zamanda mı geldik?" diye sordum.

Bu soruya şaşırmış gibiydi. "Pek değil."

"Eğer sorun olmazsa, sizinle konuşmak istiyorum," dedim.

"Katy Miller," diye tekrar etti, gözleri hâlâ onun üzerindeydi.

"Evet, efendim," dedim.

"Julie'nin kız kardeşi."

Bu bir soru değildi, ama Katy yine de başını sallayarak karşılık verdi. Rose Baker tel kapıyı iterek açtı. "İçeri gelin lütfen."

Onun peşinden oturma odasına geçtik. Katy ve ben çok ilerlemeden durduk, gördüğümüz şey bizi durdurmuştu çünkü.

Prenses Di.

Her yerdeydi. Bütün oda Prenses Di'ye dair şeylerle kaplanmıştı. Elbette ki fotoğraflar vardı, ama aynı zamanda çay takımları, duvar tabakları, işlemeli yastıklar, lambalar, biblolar, kitaplar, yüksükler, shot bardakları (ne kadar da saygıdeğer), bir diş fırçası (vay canına!), bir gece lambası, güneş gözlükleri, tuzluk ve biberlikler,

aklınıza ne gelirse. Duyduğum şarkının orijinal Elton John-Bernie Taupin klasiği değil, "İngiltere'nin gülü"ne veda amaçlı sözleri yeniden yazılan versiyonu olduğunu anladım. Bir yerde Di-versiyonu olanının dünya tarihinin en çok satan single'ı olduğunu okumuştum. Bunun bir anlamı vardı, ama bilmek istediğimden emin değildim.

Rose Baker, "Prenses Diana'nın ne zaman öldüğünü hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Katy'ye baktım. O da bana baktı. İkimiz de evet dercesine başımızı salladık.

"Dünyanın nasıl yas tuttuğunu hatırlıyor musunuz?"

Bir süre daha yüzümüze baktı. Biz de yine başımızı sallayarak cevap verdik.

"Çoğu insan için acı ve yas geçicidir. Birkaç gün, belki de bir ya da iki hafta sürer. Sonra," sihirbaz gibi parmaklarını şaklattı ve çay tabağı gözleri daha da büyüdü, "bitiverir. Sanki o kişi hiç var olmamış gibi."

Bize bakarak ona hak vermemizi bekledi. Yüz ifademi değiştirmemek için uğraştım.

"Ama bir kısmımız için, Diana, Galler prensesi, gerçek bir melekti. Bu dünya için fazla iyiydi belki de. Onu asla unutmayacağız. Ateşini hâlâ yakıyoruz."

Gözlerini sildi. Dalga geçer gibi bir yanıt dilimin ucuna kadar geldi, ama bir şey demedim.

"Lütfen," dedi. "Oturun. Çay içer misiniz?"

Katy ve ben nazikçe reddettik.

"O zaman birer bisküvi?"

Bir bisküvi tabağı uzattı, tabii ki tabak Prenses Diana'nın profili

şeklindeydi. Parıltılar taç kısmını oluşturuyordu. İkimiz de af dileyerek geri çevirdik, çünkü rahmetli Di'nin tabağından bir şeyler yiyecek havada değildik. Doğrudan konuya girmeye karar verdim.

"Bayan Baker," dedim, "Katy'nin ablası Julie'yi hatırlıyor musunuz?"

"Evet, tabii ki." Kurabiye tabağını elinden bıraktı. "Bütün kızları hatırlıyorum. Kocam Frank –burada İngilizce derslerine giriyordu– 1969 yılında vefat etti. Çocuğumuz olmadı. Bütün ailem öldü. O yurt, o kızlar, yirmi altı yıl boyunca benim ailem oldu."

"Anlıyorum," dedim.

"Ve Julie... gece geç saatlerde, karanlıkta yatağıma uzandığımda, yüzü hiç olmadığı kadar gözümün önüne geliyor. Sadece özel bir çocuk olduğu için değil –ki öyleydi– ama aynı zamanda başına gelenler yüzünden."

"Cinayetten mi bahsediyorsunuz?" Bunu söylemem çok aptalcaydı, ama bu işte acemiydim. Onun konuşmaya devam etmesini istiyordum.

"Evet." Rose Baker uzanıp Katy'nin elini tuttu. "Ne büyük bir trajedi. Kaybınız için çok üzülüyorum."

Katy, "Teşekkür ederim," dedi.

Kulağa pek hoş gelmese de, şunu düşünmeden edemiyordum: "Trajedi, evet, ama Julie'nin ya da Rose Baker'ın kocasının, ailesinin, her ne ise, bu kraliyet kederiyle ne ilgisi vardı?

"Bayan Baker, yurtta kalan Sheila Rogers adında başka bir kız hatırlıyor musunuz?" diye sordum.

Yüzü sertleşti ve kısa cevaplar verdi. "Evet." Yerinde doğruldu. "Evet, hatırlıyorum."

Verdiği tepkiden, cinayetten haberi olmadığı anlaşılıyordu.

Ona hemen anlatmamaya karar verdim. Belli ki Sheila'yla bir sorunu vardı ve ben bunun ne olduğunu merak ediyordum. Burada istediğimiz şey dürüstlüktü. Eğer Sheila'nın öldüğünü söylersem, muhtemelen vereceği cevapları yumuşatacaktı. Ben kafamı toparlayamadan Bayan Baker elini kaldırdı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden bana bunları şimdi soruyorsunuz?" Katy'ye baktı. "Her şey çok uzun zaman önce yaşandı."

Bu soruya Katy cevap verdi. "Gerçeği bulmaya çalışıyorum."

"Ne konudaki gerçeği?"

"Ablam buradayken çok değişmişti."

Rose Baker gözlerini kapattı. "Bunu duymak istemezsin, evlat."

"Evet," dedi Katy, sesindeki çaresizlik bir pencereyi patlatabilecek kadar güçlüydü. "Lütfen. Bilmemiz gerek."

Rose Baker bir ya da iki dakika kadar gözlerini kapalı tuttu. Sonra başını sallayıp gözlerini açtı. Ellerini birleştirip dizlerinin üzerine koydu. "Kaç yaşındasın sen?"

"On sekiz."

"Julie'nin buraya ilk geldiği yaştasın." Rose Baker gülümsedi. "Ona benziyorsun."

"Öyle söylüyorlar."

"Bu bir iltifat. Julie girdiği odayı adeta aydınlatırdı. Pek çok yönden bana Diana'yı hatırlatıyor. İkisi de güzeldi. İkisi de özeldi, neredeyse ilahi." Gülümseyerek bir parmağını havaya kaldırdı. "Aa, ikisinin de vahşi bir damarı vardı. İkisi de inatçıydı. Julie iyi biriydi. Nazik, zehir gibi. Mükemmel bir öğrenciydi."

"Evet," dedim, "okulu bırakmış."

"Evet."

"Neden?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Prenses Di sert olmaya çalıştı. Ama kimse kaderin rüzgârına yön veremez. O dilediği gibi eser."

Katy, "Sizi anlayamadım," dedi.

Bir Prenses Di saati saat başı olunca vurdu, Big Ben taklidi bir ses çıkarıyordu. Rose Baker sesin kesilmesini bekledi. Ardından, "Üniversite insanları değiştiriyor. Evden ilk uzak kalışınız, kendi başınıza geçireceğiniz ilk zaman..." Gözleri uzaklara daldı, bir an devam etmeyecek sandım. "Bunu öylesine söylemiyorum. Julie başta iyiydi, ama sonra kendini çekmeye başladı. Hepimizden. Dersleri kırdı. Geldiği yerdeki erkek arkadaşından ayrıldı. Bu çok da alışılmadık bir şey değil. Çoğu kız ilk yılında yapar bunu. Ama onun durumunda, bu çok geç oldu. Üçüncü senesindeydi, sanırım. Onu gerçekten de sevdiğini düşünmüştüm."

Yutkundum ve bir şey demedim.

"Az önce," dedi Rose Baker, "bana Sheila Rogers'ı sordunuz."

Katy, "Evet," dedi.

"İnsanları kötü etkileyen biriydi."

"Nasıl yani?"

"Aynı yıl Sheila bizim yurda gelince," Rose bir parmağını çenesine koyup aklına yeni bir fikir gelmiş gibi yaptı. "Belki de kaderin rüzgârının ta kendisiydi. Diana'nın limuzinin hızlanmasına sebep olan paparazzi. Ya da o sersem şoför Henri Paul. Kanındaki alkol oranın yasal sınırın üç katı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Sheila ve Julie arkadaş mı oldu?" diyerek tekrar denedim.

"Evet."

"Oda arkadaşı, değil mi?"

"Bir süreliğine, evet." Gözleri doldu. "Melodram olsun istemem, ama Sheila Rogers Chi Gamma'ya kötü bir şeyler getirdi. Onu kovmalıydım. Ama kötü bir şey yaptığına dair hiçbir kanıtım yoktu."

"Ne yaptı ki?"

Başını yine iki yana salladı.

Bir süre düşündüm. Üçüncü yılında Julie, Amherst'e beni görmeye gelmişti. Öte yandan benim Haverton'a gelmeme karşı çıkıyordu ve bu bana tuhaf geliyordu. Julie ile beraber olduğumuz son güne gittim. Kampüste kalmak yerine, Mystic'te kalacak sessiz, sakin bir yer tutmuştu. O zamanlar bunun romantik olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi biliyorum.

Üç hafta sonra Julie beni arayıp benden ayrıldı. Ama şimdi düşününce, o ziyaret sırasında onun halsiz ve tuhaf olduğunu hatırlıyorum. Mystic'te bir gece kalmıştık, sevişmiş olmamıza rağmen ellerimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Derslerini, çok fazla çalışmasını bahane etti. Buna inandım, çünkü içten içe buna inanmak istiyordum.

Şimdi parçaları birleştirdiğimde, çözüm çok açıkmış. Sheila Louis Castman'ın istismarının ve sokaklardaki uyuşturucu dolu günlerinin hemen ardından buraya gelmişti. Geride bırakması çok güç bir hayat. Benim tahminim, o kokuşmuşluğa beraberinde birini daha çektiğiydi. Zehri bulaştırmak çok uzun sürmez. Sheila Julie'nin üçüncü senesinin başına geliyor, Julie de tuhaf davranmaya başlıyor.

Mantıklıydı.

Bir taktik daha uyguladım. "Sheila Rogers mezun oldu mu?"

"Hayır, o da okulu bıraktı."

"Julie'yle aynı zamanda mı?"

"Resmi olarak kayıtlarını aldırdılar mı emin değilim. Julie sene sonunda derslere girmeyi bıraktı. Sürekli odasındaydı. Öğleden sonraya kadar uyuyordu. Onunla yüzleşince de", sesi buruldu, "çekip gitti."

"Nereye gitti?"

"Kampüs dışında bir eve taşındı. Sheila da orada kalıyordu."

"Peki, Sheila Rogers tam olarak ne zaman okulu bıraktı?"

Rose Baker düşünür gibi yaptı. Öyle yaptı diyorum, çünkü daha sorduğum anda cevabı bildiğini biliyordum. "Sanırım Sheila Julie öldükten sonra ayrıldı."

"Ne kadar sonra?"

Bakışlarını yere indirdi. "Onu cinayetten sonra gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

Katy'ye baktım. Onun da bakışları yerdeydi. Rose Baker titreyen elini ağzına götürdü.

"Sheila'nın nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır. Gitti. Önemli olan da bu."

Artık bize bakmıyordu. Bunu sıkıntı verici buldum.

"Bayan Baker?"

Hâlâ yüzüme bakmıyordu.

"Bayan Baker, başka ne oldu?"

"Neden buradasınız?" diye sordu.

"Size söyledik. Bilmek istediğimiz..."

"Evet, ama neden şimdi?"

Katy ve ben birbirimize baktık. Katy başını salladı. Rose Baker'a döndüm ve, "Dün Sheila Rogers ölü bulundu. Öldürülmüştü," dedim.

Beni duymamış olabileceğini düşündüm. Rose Baker gözlerini korkunç bir reprodüksiyon olan siyah kadife elbiseli Diana'dan ayırmadı. Diana'nın dişleri mavi, teni ise berbat bir güneş yanığı gibiydi. Rose resme baktı ve kocasının, ailesinin ya da yurttaki kızların hiç resmi olmadığı gerçeğini düşünmeye başladı, sadece okyanus ötesindeki bu rahmetli yabancı vardı. Ben de tüm bu ölümlerle nasıl baş ettiğimi, acıyı dindirmek için nasıl gölgelerin peşinden koştuğumu ve hayatta böyle şeyler de olduğunu geçirdim aklımdan.

"Bayan Baker?"

"Diğerleri gibi o da mı boğularak öldürülmüş?"

"Hayır," dedim. "sonra durdum. Katy'ye döndüm. O da duymuştu. "Diğerleri mi dediniz siz?"

"Evet."

"Diğerleri kim?"

"Julie boğularak öldürüldü," dedi.

"Doğru."

Omuzları düşmüştü. Yüzündeki kırışıklıklar artık daha derindi ve göz çukurları iyice çökmüştü. Ziyaretimiz, onun kapalı kutularda, hatta belki de Di istilası, sakladığı şeytanları salıvermişti. "Laura Emerson'u tanımıyorsunuz, değil mi?"

Katy ve ben tekrar birbirimize baktık. "Hayır," dedim.

Rose Baker'ın gözleri yine duvarlarda dolaşmaya başladı. "Çay istemediğinize emin misiniz?"

"Lütfen, Bayan Baker. Laura Emerson kim?"

Ayağa kalkıp şöminenin üzerindeki rafa yaklaştı. Parmaklarını uzatıp hafifçe Di'nin seramik bir büstüne dokundu. "O da yurttaki başka bir kız," dedi. "Laura Julie'den bir yıl alttaydı."

"Ona ne oldu?" diye sordum.

Seramik büstün üzerinde bir parça toz buldu. Onu kaldırmak için tırnağını kullandı. "Laura, Julie'den sekiz ay önce, Kuzey Dakota'daki evinin yakınlarında ölü bulundu. O da boğularak öldürüldü."

Sanki buz gibi iki el bacaklarımı tutmuş, aşağı doğru çekiyordu. Katy'nin yüzü bembeyaz oldu. Omuzlarını silkince onun da bunu yeni öğrendiğini anladım.

"Katili bulundu mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Rose Baker. "Hiç."

Bunu sindirmeye, öğrendiğim yeni bilgiyi hazmetmeye, ne anlama geldiğini bulmaya çalıştım. "Bayan Baker, Julie'nin öldürülmesinden sonra polis gelip sizi sorguladı mı?"

"Polis gelmedi," dedi.

"Ama biri geldi?"

Başını salladı. "FBI'dan iki adam."

"İsimlerini hatırlıyor musunuz?"

"Hayır."

"Size Laura Emerson'u sordular mı?"

"Hayır. Ama ben zaten söyledim."

"Ne dediniz?"

"Onlara bir kızın daha boğularak öldürüldüğünü hatırlattım."

"Buna nasıl tepki verdiler?"

"Bu bilgiyi kendime saklamamı söylediler. Bunu birilerine anlatmam soruşturmanın seyrini değiştirebilirmiş."

Çok hızlı, diye düşündüm. Hepsi bana çok hızlı geliyordu. Kafamda oturtamıyordum. Üç genç kadın ölmüştü. Üçü de aynı yurtta kalmıştı. Ortak bir noktaları olmalıydı. Bu ortak nokta

Julie'nin öldürülmesinin FBI'ın –bir de dünyanın– inanmamızı istediği gibi rastgele işlenmiş, tek bir suç olmadığı anlamına geliyordu.

Hepsinden kötüsü, FBI bunu biliyordu. Bunca yıl bize yalan söylemişlerdi.

Şimdi soru ise şu: Neden?

34

Resmen beynimden dumanlar çıkıyordu. Doğruca Pistillo'nun ofisine gitmek istiyordum. İçeri dalıp yakasına yapışmak, ondan cevapları duymak istiyordum. Ama gerçek hayatta işler böyle yürümüyor. 95 numaralı yolda inşaat sebebiyle gecikmeler yaşanıyordu. Bronx Ekspres Yolu'nda korkunç bir trafiğe girdik. Harlem Nehri Yolu yaralı bir asker gibi sürünüyordu. Kornaya asıldım, şerit değiştirip durdum, ama New York'ta bu sizi hiçbir yere götürmezdi.

Katy, bilgisayarlarla arasının iyi olduğunu söylediği arkadaşı Ronnie'yi aramak için ceptelefonunu kullandı. Ronnie internetten Laura Emerson'u araştırıp zaten bildiğimiz şeyleri doğruladı. Julie'den sekiz ay önce boğularak öldürülmüştü. Cesedi Fesseden, Kuzey Dakota'daki Motor Barınağı Bahçesi'nde bulunmuştu. Cinayet, ana sayfadan düşüp yıldız tozuna dönüşene dek medyada büyük yer kaplamıştı.

Direksiyonu çıkışa doğru sertçe kırdım, kırmızı ışıkta geçtim, Federal Plaza'nın yakınındaki Kinney park alanını bulup oraya park ettim. Binaya doğru hızla ilerledik. Başım dik, bacaklarım koşar haldeydi, ama tabii ki bir kontrol noktası vardı. Metal de-

dektöründen geçmek zorundaydık. Anahtarlarım sorun çıkardı. Ceplerimi boşalttım. Şimdi de kemerim sorun oldu. Güvenlik görevlisi vibratöre benzeyen aleti üzerimde gezdirdi. Tamam, temizdik.

Pistillo'nun ofisine geldiğimizde en sert ses tonumla onu görmek istediğimi söyledim. Sekreteri gözü pek bir tipti. Bir politikacının karısı gibi içtenlikle gülümseyerek nazikçe bizden oturmamızı istedi. Katy bana baktı, ben de omuz silktim. Oturmadım. Kafese konmuş bir aslan gibi yürüyüp durdum, ama öfkemin dindiğini hissediyordum.

On beş dakika sonra, sekreter Yetkili Müdür Yardımcısı Joseph Pistillo'nun –bu şekilde tüm unvanını söyledi– bizimle şimdi görüşeceğini söyledi. Kapıyı açtı. Bir hışımla içeri girdim.

Pistillo çoktan ayağa kalkmış, hazır şekilde bekliyordu. Katy'yi işaret edip "Bu kim?" diye sordu.

"Katy Miller," dedim.

Şaşırmış görünüyordu. Ona, "Onun yanında ne işin var?" diye sordu.

Ama benim kenara çekilmeye niyetim yoktu. "Neden hiç Laura Emerson'dan bahsetmedin?"

Bana döndü. "Kimden?"

"Benimle oyun oynama, Pistillo."

Pistillo biraz bekledi. Ardından "Neden oturmuyoruz?" dedi.

"Soruma cevap ver."

Kendi koltuğuna otururken gözlerini benden hiç ayırmadı. Masası parlak ve dağınıktı. Havada ağır bir limon kokusu vardı.

"Talepte bulunabilecek bir pozisyonda değilsin," dedi.

"Laura Emerson Julie'den sekiz ay önce boğularak öldürülmüş."

"Ee?"

"İkisi de aynı yurttan."

Pistillo masaya parmaklarını vurmaya başladı. Bekleme oyununu oynuyordu ve kazandı.

"Bana bunu bilmediğini mi söyleyeceksin?" dedim.

"Biliyordum."

"Arada bir bağ kurmuyor musun sen?"

"Bu doğru."

Gözleri tepkisizdi, ama bu konuda eğitimliydi.

Ardından gözleri duvarlarda dolaşmaya başladı. Bakacak pek bir şey de yoktu oysa. Başkan Bush'un bir fotoğrafı, bir Amerikan bayrağı ve birkaç diploma. Bunlardan ibaretti işte. "O zaman elbette ki bunu da inceledik. Sanırım yerel medya da bununla ilgilendi. Hatta izini sürmüş bile olabilirler, şimdi hatırlamıyorum. Ama sonunda kimse ikisi arasında bir bağlantı bulamadı."

"Şaka yapıyor olmalısınız."

"Laura Emerson başka bir eyalette bambaşka bir zamanda boğularak öldürüldü. Tecavüz ya da cinsel taciz bulgusu yok. Bir motelde bulundu. Julie," Katy'ye döndü, "ablan evinde ölü bulundu."

"Peki, ikisinin de aynı yurtta kaldığı gerçeği?"

"Tesadüf."

"Yalan söylüyorsun," dedim.

Bundan hoşlanmadı ve yüzü kızarmaya başladı. "Bana bak," dedi etli parmağını kaldırıp. "Burada bir hükmün yok."

"Bize cinayetler arasında bir bağlantı görmediğini mi söylüyorsun?"

"Doğru."

"Peki ya şimdi, Pistillo?"

"Şimdi derken?"

Öfkem yeniden kabarmaya başlamıştı. "Sheila Rogers da aynı yurtta kalmıştı. Bu da başka bir tesadüf mü?"

Bunun üzerine savunmaya geçti. Arkasına yaslandı, mesafeyi korumaya çalıştı. Bu, bilmediğinden miydi, yoksa benim öğrenemeyeceğimi düşünmesinden miydi? "Halihazırda devam eden bir soruşturmayla ilgili seninle konuşamam."

"Biliyordun," dedim yavaşça. "Ağabeyimin masum olduğunu da biliyordun."

Başını iki yana salladı, ama bir anlam ifade ederek değil. "O konuda hiçbir şey bilmiyordum, düzeltiyorum; bilmiyorum."

Ama ona inanmadım. Baştan beri yalan söylüyordu. Artık bundan emindim. Bir sonraki patlamamı bekliyormuş gibi güçlü duruyordu. Ama ses tonum birden yumuşamıştı, buna ben bile şaşırdım.

"Ne yaptığının farkında mısın?" dedim, sesim neredeyse fısıltıydı. "Aileme verdiğin hasar. Babam, annem..."

"Bunun seninle bir ilgisi yok, Will."

"Eminim yoktur."

"Lütfen," dedi. "İkiniz. Bu işten uzak durun."

Ona baktım. "Hayır."

"Kendi iyiliğiniz için. Buna inanmayacaksınız, ama ben sizi korumaya çalışıyorum."

"Kimden?"

Cevap vermedi.

Ellerini koltuğunun kolçaklarına vurup ayağa kalktı. "Bu konuşma bitmiştir."

"Ağabeyimden aslında istediğin şey nedir, Pistillo?"

"Devam eden bir soruşturmayla ilgili daha fazla yorum yapmayacağım." Kapıya yöneldi. Önünü kesmeye çalıştım. Bana en sert bakışını atıp yanımdan geçti. "Ya soruşturmamdan uzak durursun ya da buna engel olmaktan seni tutuklarım."

"Onu neden yakalamak istiyorsun?"

Pistillo durdu ve arkasını döndü. Tavrında bir şeyin değiştiğini fark ettim. Omurgasının dikleşmesi olabilir. Gözlerinde ani bir alev. "Gerçekleri mi istiyorsun, Will?"

Ses tonundaki bu değişiklik hiç hoşuma gitmemişti. Birden cevaptan emin olamadım. "Evet."

"O zaman," dedi yavaşça, "seninle başlayalım."

"Ne olmuş bana?"

"Ağabeyinin masum olduğundan hep çok emin oldun," diye devam etti, artık duruşu daha saldırgandı. "Nasıl oldu bu?"

"Çünkü onu tanıyorum."

"Gerçekten mi? Peki, son zamanlarında Ken ve sen ne kadar yakındınız?"

"Biz hep çok yakındık."

"Onu sık görüyordun, değil mi?"

Ayak değiştirdim. "Biriyle yakın olmak için onu sık görmen gerekmez."

"Gerçekten mi? O zaman söyle bize, Will: Sence Julie Miller'ı kim öldürdü?"

"Bilmiyorum."

"Peki, o zaman neler olduğu konusunda senin düşündüklerini irdeleyelim, olur mu?" Pistillo bana doğru geldi. O yaklaşırken üstünlüğü yitirmiştim. Artık içinde bir yangın vardı ve ben nedenini

bilmiyordum. Kişisel alanımı işgal edecek kadar yaklaştı. "Senin sevgili ağabeyin, o çok yakın olduğun adam, cinayet gecesi eski kız arkadaşınla cinsel ilişkiye girdi. Senin teorin bu değil mi, Will?"

Eğilip büküldüm. "Evet."

"Eski kız arkadaşın ve ağabeyin edepsiz şeyler yapıyor." Cık cıkladı. "Bu seni sinirlendirmiş olmalı."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Gerçeği, Will. Gerçekleri istiyoruz, değil mi? Onun için, haydi, bütün kartlarımızı masaya koyalım." Gözleri üzerimdeydi, sabit ve sakin. "Ağabeyin iki yıl sonra ilk kez eve geliyor. Sonra ne yapıyor? Mahallede dolaşıyor ve sevdiğin kızla cinsel ilişkiye giriyor."

"Biz ayrılmıştık," dedim, ama sesimdeki acizliği ben bile duymuştum.

Bana hafifçe sırıttı. "Tabii, hep böyle olur, değil mi? Ondan sonra her şeye açıktır, özellikle de sevgili ağabeyine." Pistillo gözlerini üzerimden ayırmadı. "O gece birini gördüğünü iddia ediyorsun. Millerlar'ın evinin etrafında dolaşan gizemli birini."

"Doğru."

"Onu ne kadar net gördün?"

"Ne demek bu?" diye sordum. Ama biliyordum.

"Millerlar'ın evinin orada birini gördüğünü söyledin, doğru mu?"

"Evet."

Pistillo gülümsedi ve ellerini iki yana açtı. "Ama görüyorsun ya, o gece orada *senin* ne işin olduğunu bize hiç söylemiyorsun, Will." Bunu sıradan, neredeyse şarkı söyler gibi bir ses tonuyla

söyledi. "Sen, Will. Millerlar'ın evinin orada. Tek başına. Gece geç saatte. Ağabeyin ve eski kız arkadaşın içerideyken..."

Katy dönüp bana baktı.

"Yürüyüşe çıkmıştım," dedim hemen.

Pistillo hızlandı, avantaj kazanmışken bastırdı. "Hı hı, tabii, peki, bakalım doğru anlamış mıyız? Ağabeyin hâlâ sevdiğin kızla seks yapıyor. Sen de o gece onun evinin etrafında yürüyüşe çıkıyorsun. Sonra kız ölüyor. Olay yerinde ağabeyinin kanını buluyoruz ve sen, Will, bunu ağabeyinin yapmadığını *biliyorsun*."

Durdu ve tekrar sırıttı. "Bu durumda eğer soruşturmayı yürüten memur sen olsaydın, kimden şüphelenirdin?"

Kocaman bir taş göğsümü eziyordu. Konuşamadım.

"Eğer demek istediğin..."

"Sana eve gitmeni öneriyorum," dedi Pistillo. "Hepsi bu. İkiniz de evinize gidin ve bu işten uzak durun."

35

Pistillo Katy'ye onu eve götürecek birini bulmayı teklif etti. Katy reddetti ve benimle kalacağını söyledi. Pistillo bundan hoşlanmadı, ama ne yapabilirdi ki?

Sessizce eve geri döndük. İçeri girince ona dışarıdan yemek söyleyebileceğimiz restoranların mönülerinden oluşan etkileyici koleksiyonumu gösterdim. Çin yemeği istedi. Alt kata inip aldım. Beyaz kutuları masanın üzerine yaydık. Her zamanki yerime oturdum. Katy de Sheila'nınkine oturdu. Sheila'yla Çin yemeği yediğimiz anlara gittim birden; saçı arkadan bağlı, duştan yeni çıkmış ve tatlı kokular içinde, bornozunun içinde, göğsünde çiller...

Hep hatırlayacak olmak çok tuhaftı.

Acı yüksek, hırçın dalgalar halinde geri geliyordu. Ne zaman hareket etmeyi bıraksam bana sert ve derinden vuruyordu. Acı insanı tüketiyor. Eğer ona karşı gardınızı almazsanız sizi acınacak hale gelinceye dek tüketir.

Tabağıma biraz pilav aldım, ardından da biraz ıstakoz sosu. "Bu gece kalmak istediğinden hâlâ emin misin?"

Katy başını salladı.

"Sana yatak odasını vereyim," dedim.

"Kanepede uyumayı tercih ederim."

"Emin misin?"

"Tabii ki."

Yiyor gibi yaptık.

"Julie'yi ben öldürmedim," dedim.

"Biliyorum."

Yine yiyor gibi yaptık.

Sonunda, "Neden o gece oradaydın?" diye sordu.

Gülümsemeye çalıştım. "Yürüyüşe çıktığıma inanmıyor musun?"

"Hayır."

Tahta çubukları kırılacaklarmış gibi nazikçe bıraktım. Bunu kendi evimde, bir zamanlar sevdiğim kadının kız kardeşine, o evlenmek istediğim kadının sandalyesinde otururken nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. İkisi de öldürülmüştü. İkisinin de benimle bağlantısı vardı. Başımı kaldırdım ve "Belki de Julie'yi gerçekten aşamamıştım," dedim.

"Onu görmek mi istedin?"

"Evet."

"Ve?"

"Zili çaldım," dedim. "Ama kimse açmadı."

Katy düşündü. Tabağına bakarak rahat görünmeye çalıştı. "Zamanlaman tuhafmış."

Çubukları elime aldım.

"Will?"

Başımı yerden kaldırmadım.

"Ağabeyinin orada olduğunu biliyor muydun?"

Yemeği tabağın içinde döndürdüm. Başını kaldırıp beni izledi. Komşumun kapısını açıp kapattığını duydum. Bir korna sesi geldi. Rus olduğunu düşündüğüm biri sokakta bağırıp duruyordu.

"Biliyordun," dedi Katy. "Ken'in bizim evde olduğunu biliyordun. Julie'yle beraber."

"Ablanı ben öldürmedim."

"Ne oldu, Will?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Arkama yaslandım, kafamı geri attım. O geceye geri dönmek istemiyordum, peki seçeneğim var mıydı? Katy bilmek istiyordu. Bilmeyi hak ediyordu.

"Çok tuhaf bir hafta sonuydu," diye başladım. "Julie ve ben bir yıldan fazla süredir ayrıydık. O süre içinde onu hiç görmemiştim. Okullar tatil olduğunda ona rast gelirim diye umuyordum, ama onu hiç civarda görmedim."

"Uzun süre eve gelmemişti," dedi Katy.

Başımı salladım. "Ken de aynı şekilde. İşleri tuhaflaştıran da buydu. Birdenbire, üçümüz birden aynı anda Livingston'a geliyoruz. Bu en son ne zaman oldu, hatırlamıyorum bile. Ken de tuhaf davranıyordu. Sürekli pencereden dışarı bakıyordu. Evden çıkmıyordu. Bir şeyi vardı. Ne olduğunu bilmiyordum. Bana hâlâ Julie'yle takılıp takılmadığımı sormuştu. Ben de ona hayır dedim. O işin geçmişte kaldığını söyledim."

"Ona yalan söyledin."

"Bu aslında..." Bunu nasıl açıklayacağımı bulmaya çalıştım. "Ağabeyim benim gözümde Tanrı gibiydi. Güçlü, cesur ve..." Başımı iki yana salladım. Doğru sözcükleri bulamadım. Yeniden başladım. "Ben on altı yaşındayken ailecek İspanya'ya tatile gittik. Costa del Sol'a. Orası kocaman bir parti mekânı gibiydi. Bahar tatilinde Avrupalıların Florida'sı gibiydi adeta. Ken ve ben otelimi-

zin yanındaki diskoda takılıyorduk. Oradaki dördüncü gecemizde, bir çocuk dans pistinde bana çarptı. Kafamı çevirip ona baktım. Bana güldü. Dans etmeye devam ettim. Sonra başka bir çocuk çarptı. Onu da görmezden gelmeye çalıştım. Sonra ilk çocuk yanıma geldi ve beni itip düşürdü." Durdum ve o hatıra gözüme kaçan bir kum tanesiymiş gibi gözlerimi kırpıştırarak kurtulmaya çalıştım. Katy'ye baktım. "Ne yaptım, biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Ken'i çağırdım. Yerimden kalkmadım. Çocuğu itmedim. Ağabeyimi çağırdım ve kaçtım."

"Korkmuştun."

"Her zamanki gibi," dedim.

"Bu çok doğal."

Ben öyle düşünmüyordum.

"Peki geldi mi?" diye sordu.

"Elbette."

"Ve?"

"Kavga çıktı. Onlar bir İskandinav ülkesinden gelen kalabalık bir gruptu. Ken onların ağzının payını verdi."

"Ya sen?"

"Ben yumruk bile atamam. Geri çekildim ve onlarla mantık çerçevesinde anlaşmaya, onları durmaya ikna etmeye çalıştım." Yanaklarım yine utançtan kızardı. Kavgadan nasibini alan ağabeyim haklıydı. Dayak yemek bir süre acıtır. Korkaklığın utancı asla bitmez. "Kavga sırasında Ken'in kolu kırıldı. Sağ kolu. İnanılmaz bir tenisçiydi. Ulusal dereceleri vardı. Stanford onu izliyordu. Servisleri o günden beri bir daha asla aynı olmadı. Sonunda üniversiteye gidemedi."

"Bu senin hatan değil."

Ne kadar da yanılıyordu. "Olay şu, Ken beni hep korudu. Kardeşler nasıl birbirleri için savaşırsa, bizimki de öyleydi. Benimle acımasızca dalga geçerdi. Ama beni korumak için hızla geçen trenin önüne atlardı. Ben ise o cesareti kendimde hiç bulamadım."

Katy elini çenesine koydu.

"Ne oldu?" dedim.

"Tuhaf, hepsi bu."

"Tuhaf olan ne?"

"Ağabeyinin Julie'yle yatacak kadar duygusuz olması."

"Bu onun hatası değildi. Bana onu aşıp aşmadığımı sordu. Ben de ona aştığımı söyledim."

"Ona yeşil ışık yaktın," dedi.

"Evet."

"Ama sonra onun peşinden gittin."

"Anlamıyorsun," dedim.

"Hayır, anlıyorum," dedi Katy. "Hepimiz böyle şeyler yaparız."

36

O kadar derin uyumuşum ki, yanıma geldiğini bile duymadım.

Katy için temiz nevresim ve battaniye bulmuştum, onu kanepede rahat ettirmeye çalıştım. Duş alıp bir şeyler okumaya çalıştım. Sözcükler bulanıklık içinde yüzüyordu. Aynı paragrafı dönüp tekrar tekrar okudum, sonra yine unuttum. İnternete girdim ve biraz sörf yaptım. Birkaç şınav ve mekik çektim, Kare'nin bana öğrettiği yoga esneme hareketlerini yaptım. Yatmak istemiyordum. Durmak, acının beni yine bir yerlerimden yakalamasını istemiyordum.

Hatırı sayılı bir düşmandım, ama sonunda uyku beni köşeye kıstırıp yenmeyi başardı. Kendimden geçmiştim ve elimde bir dürtme hissedip de bir klik sesi duyduğum sırada rüyasız bir çukura düşüyordum. Hâlâ uyuklar halde, elimi yanıma çekmeye çalıştım, ama hareket etmiyordu.

Bileğime metal bir şey girdi.

Üzerime oturduğu anda gözkapaklarım aniden açıldı. Öyle sert bastırdı ki ciğerlerimdeki havayı söküp aldı. Üzerimdeki kişinin kim olduğunu düşünürken yutkundum. Dizleri omuzlarımın üzerindeydi. Ben daha karşı koyamadan, saldırgan boştaki elimi

alıp başımın yanına getirdi. Bu kez klik sesini duymadım, ama soğuk metalin tenime yakın durduğunu hissedebiliyordum.

İki elimi de yatağa kelepçeledi.

Damarlarımdaki kan donmuştu. Bir süre, fiziksel karşılaşmalar sırasında hep yaptığım gibi kendimi kapatmaya çalıştım. Ağzımı açtım, çığlık atacaktım ya da en azından bir şeyler diyecektim. Saldırgan başımın arkasından tutup beni öne çekti. Tereddüt dahi etmeden koli bandından bir parça koparıp ağzıma yapıştırdı. Sonra tedbiri elden bırakmamak için kafamın arkasından döndürerek belki on, belki de on beş kez bandı dolamaya başladı.

Artık ne konuşabiliyor ne de bağırabiliyordum. Nefes almak bile güçleşmişti, kırık burnumdan hava çekmeye çalışıyordum. Çok acıyordu. Omuzlarım kelepçe ve onun vücut ağırlığı yüzünden ağrıyordu. Karşı koydum, ama faydasızdı. Onu üzerimden atmaya çalıştım. Yine bir yararı olmadı. Ona ne istediğini, ne yapmaya çalıştığını sormak istedim, ama çaresizdim.

O sırada Katy'nin diğer odada tek başına olduğu geldi aklıma.

Yatak odası karanlıktı. Saldırgan artık benim için gölgeden ibaret değildi. Yüzünde koyu renkli bir tür maske vardı, ama ne olduğunu tam olarak göremiyordum. Nefes almak neredeyse imkânsızlaşmıştı. Acıyla inledim.

O kişi her kimse ağzımı bantlamayı bitirdi. Üzerimden inmeden önce biraz tereddüt etti. Ben çaresiz bir korku içinde onu izlerken o yatak odasının kapısına yöneldi, kapıyı açtı, Katy'nin uyuduğu odaya girip kapıyı arkasından kapattı.

Gözlerim yuvalarından fırladı. Bağırmaya çalıştım, ama bant her türlü sesi kesiyordu. Yabani bir at gibi tepindim. Tekmeler savurdum. Bir ilerleme kaydedemedim.

Sonra durdum ve dinledim. Bir süre hiç ses gelmedi. Tamamen sessizdi ev.

Sonra Katy çığlık attı.

Tanrım. Biraz daha debelendim. Sesi, sanki biri şalteri indirmiş gibi kısa sürüp bir anda kesildi. Panik her yerimi kaplamıştı artık. Kırmızı alarma geçmiştim. İki kelepçeyi de çekiştirdim. Başımı öne arkaya savurdum. Hiçbir şey olmadı.

Katy tekrar çığlık attı.

Bu kez sesi daha derinden geldi, yaralı bir hayvanın çığlığı gibiydi. Kimse duyamazdı, zaten duysalar bile tepki vermezlerdi. New York'ta vermezler. Hele de gecenin bu saatinde. Verseler bile –biri polisi arasa ya da onun yardımına koşsa bile– çok geç olabilirdi.

O zaman delirdim işte.

Aklımı kaçırmak üzereydim. Çıldırdım. Nöbet geçiriyor gibi çırpınıyordum. Burnum inanılmaz acıyordu. Bandın bir kısmını yuttum. Biraz daha çırpındım.

Ama hiç ilerleme kaydedemedim.

Tanrım. Tamam, sakin ol. Panikleme. Bir saniye düşün.

Başımı sağ kelepçeme doğru çevirdim. O kadar da sıkı değildi. Denemeye değerdi. Eğer yavaşça denersem, belki elimi içinden çıkarabilirdim. Yapmam gereken buydu. Sakinleşmek. Elini büzüştür ve içinden çekip çıkar.

Denedim. Elimi küçültmeye çalıştım. Başparmağımı avucumun içinde serçeparmağıma doğru yerleştirdim. Sonra elimi başta yavaş, sonra da kuvvetli şekilde aşağı çektim. Çıkmadı. Metal halkaya değen yerlerim soyulmaya başladı. Umursamadım. Çekmeye devam ettim.

İşe yaramıyordu.

Diğer oda sessizliğe bürünmüştü.

Bir şey duyabilmek için kulak kesildim. Hiç ses yoktu. Hiç. Vücudumu yuvarlayıp hızla doğrulmaya çalıştım, belki yatak da yerinden kalkardı. Birkaç santim kalkıp yere inecekti. Biraz daha denedim. Yatak sadece birkaç santim yana kaydı. Ama pek bir işe yaramıyordu.

Hâlâ kapana kısılmış haldeydim.

Katy'nin yine çığlık attığını duydum. Sonra korkmuş, panik dolu bir sesle, "John..." diye bağırdı.

Ardından yine sesi kesildi.

John, diye düşündüm. John demişti.

Asselta mı?

Hayalet...

Hayır, lütfen, Tanrım, hayır. Bir mırıldanma duydum. Sesler. İnleme belki. Üzerine yastıkla bastırılmış gibi. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Korku her açıdan üzerime geliyordu. Başımı bir o yana bir bu yana savurdum, bir şeyler aradım, herhangi bir şey.

Telefon.

Yapabilir miydim? Bacaklarım hâlâ boştaydı. Belki onları sallayıp telefonu alabilir ve ahizeyi elime düşürebilirdim. Belki de oradan 911'i ya da 0'ı, bilmiyorum, tuşlayabilirdim. Ayaklarım harekete geçmişti bile. Karnımdaki kasları sıktım, bacaklarımı kaldırıp sağa savurdum. Ama hâlâ histerik haldeydim. Ağırlığım yana kayıyordu. Bacaklarımın kontrolünü kaybettim. Geri çektim, tekrar dengemi sağlamaya çalıştım ve sağlayınca da ayağım telefona denk geldi.

Ahize yere düştü.

Lanet olsun.

Şimdi ne olacaktı? Aklım karışmıştı, yani kendimi kaybetmiştim aslında. Kapana kısılan, kaçmaya çalışan o hayvanları düşündüm. Gücüm tükenmek üzereydi ve tam pes etmek üzereyken Kare'nin bana öğrettiği bir şeyi hatırladım.

Saban duruşu.

Böyle deniyordu. Hindu dilinde: Halāsana. Bu genelde omuzların üstüne kalktıktan sonra yapılıyor. Sırtüstü yatıyorsun, bacaklarını kafanın üzerine getiriyorsun ve kalçanı kaldırabildiğin kadar kaldırıyorsun. Ayak parmakların başının üzerinden yere değiyor. O kadarını yapabilecek miydim, emin değildim, ama önemli değildi. Karnımı sıktım ve bacaklarımı kaldırabildiğim kadar kaldırıp geri attım. Ayaklarımın altı duvara doğru gelmişti. Göğsüm de çeneme doğru yaklaştığı için nefes almam daha da zorlaştı.

Bacaklarımı duvara değdirip ittim. Vücuduma adrenalin yayılmıştı. Yatak duvardan uzaklaştı. Biraz daha ittim ve yeterince yer açıldı. Tamam, güzel. Şimdi sıra zor olan kısımdaydı. Eğer kelepçeler çok sıkıysa, bileklerimi içinde döndüremezsem ya başaramayacaktım ya da iki omzumu birden çıkaracaktım. Sorun değildi.

Diğer oda sessizdi, sağır gibi.

Bacaklarımı yere indirdim. Yatağın üzerinden ters takla atacaktım. Bacaklarımın ağırlığı bana hız kazandırdı –tabii biraz da şans– ve bileklerim kelepçenin içinde döndü. Ayaklarım sertçe yere indi. Biraz daha itince baldırlarım, karnım alçak yatak başının üzerine çıktı.

Bitirdiğimde yatağın arkasında ayakta durur haldeydim.

Ellerim hâlâ kelepçeliydi. Ağzım hâlâ bantlıydı. Ama ayaktaydım. Bir adrenalin dalgası daha hissettim.

Tamam, peki ya şimdi?

Zaman yoktu. Diz çöktüm. Omzumu yatak başının hizasına getirdim ve yatağı sanki ben bir hat işçisiymişim ve yatak da halat kızağıymış gibi ittim. Bacaklarım piston gibiydi. Hiç duraklamadım. Pes etmedim.

Yatak kapıya çarptı.

Çarpışma çok şiddetliydi. Acı omuzlarıma, kollarıma ve omurgama kadar ulaştı. Bir ses geldi ve eklemlerinden yayılan bir yanma hissettim. Umursamayarak yatağı geri çekip tekrar ittim. Sonra tekrar. Bant yüzünden attığım çığlığı ancak kendim duyabiliyordum. Üçüncü seferinde kelepçeleri tüm gücümle çektim ve yatak duvara çarptı.

Yatağın başlığı ayrıldı.

Serbest kalmıştım.

Yatağı kapının kenarından çektim. Ağzımdaki bandı çıkarmaya çalıştım, ama zaman alıyordu. Kapının tokmağını tutup çevirdim. Kapıya tutunarak karanlığın içine atladım.

Katy yerdeydi.

Gözleri kapalıydı. Vücudu hareketsizdi. Adam göğsünün üzerinde oturuyordu. Elleri boğazındaydı.

Onu boğuyordu.

Tereddüt bile etmeden, roket gibi onun üzerine atladım. Ona varmam uzun sürdü. Benim geldiğimi gördü –hazırlanacak zamanı vardı– ama bu yine de onun boğazını bırakacağı anlamına geliyordu. Döndü ve benimle yüz yüze geldi. Onun simsiyah silueti dışında hiçbir şey görmüyordum. Beni omuzlarımdan tuttu, ayağını karnıma koydu ve benim geliş hızımdan yararlanarak arkaya yuvarlandı.

Odanın diğer tarafına uçtum. Kollarım havada savruldu. Ama yine de şanslıydım. En azından öyle sanıyordum. Yumuşak okuma

koltuğunun üzerine düşmüştüm. Biraz sallandı, sonra benim ağırlığımdan düştü. Kafam yere çarpmadan önce sertçe masaya vurdu.

Baş dönmesinden kurtulup ayağa kalkmaya çalıştım. İkinci kez saldırıya geçecekken, beni daha önce hiç olmadığı kadar korkutan bir şey gördüm.

Siyah maskeli adam ayaktaydı. Elinde bıçak vardı. Katy'ye doğru yaklaşıyordu.

Her şey yavaşlamıştı. Bir, bilemediniz iki saniye sürmüştü. Ama benim gözümden, başka bir zamanda yaşanmış gibiydi her şey. Zaman bunu yapıyordu. Kesinlikle göreceliydi. Uçup geçiyordu. Bazen de duruyordu.

Ona ulaşmak için fazla uzaktım. Bunu biliyordum. Masaya çarpıp dönen başımla bile...

Masa.

Kare'nin silahını koyduğum yer.

Onu alacak, kuracak ve ateşleyecek zaman var mıydı? Gözüm hâlâ Katy ve saldırganın üzerindeydi. Hayır. Yeterince zaman yoktu. Bunu anlamıştım.

Adam onun üzerine eğilip saçından tuttu.

Silaha doğru giderken bir yandan da ağzımdaki bandı açmaya uğraştım. Bant bağırabileceğim kadar açılmıştı ve, "Olduğun yerde kal yoksa ateş ederim!" diye bağırdım.

Karanlıkta başını çevirdiğini gördüm. Çoktan kendimi yere atmıştım. Karnımın üzerine yatıp komando gibi sürünmeye başladım. Silahsız olduğumu görünce yarım bıraktığı işi tamamlamak için döndü. Elim silaha uzandı. Nişan alacak vakit yoktu. Tetiği çektim.

Adam sesten irkilip geri sıçradı.

Bu bana zaman kazandırmıştı. Elimde silahla yerde yuvar-

landım ve yuvarlanırken tetiği tekrar çektim. Adam jimnastikçi gibi geriye doğru yuvarlandı. Onu hâlâ zor görüyordum, gölge gibiydi. Silahı o karaltıya yöneltip ateş etmeye devam ettim. Bu şeyde kaç mermi vardı? Kaç tanesini harcamıştım?

Geri çekildi, ama hâlâ hareket ediyordu. Onu vurmuş muydum?

Adam ayağa kalktı. Ona durmasını söyledim. Durmadı. Arkasından ateş edecektim, ama bir şey beni durdurdu, insanlık belki de. Kapıdan çıkmıştı. Endişelerim katlanmaya başladı.

Katy'ye baktım. Hareket etmiyordu.

37

Bir memur daha –benim saydığım beşinci– hikâyemi dinlemeye geldi.

"O nasıl, önce onu öğrenmek istiyorum," dedim.

Doktor benimle ilgilenmeyi bıraktı. Filmlerde doktorlar hep hastalarını savunur. Polise hastasını şimdi sorguya çekemeyeceğini, dinlenmesi gerektiğini söyler. Acil servis pratisyen hekimi olan, Pakistanlı olduğunu düşündüğüm doktorum böyle bir muhabbete girmedi. Onlar sorgularken doktorum da omzumla ilgileniyordu. Bileklerimdeki yaralara iyot döktü. Burnumla oynadı. Bir demir testeresi alıp –hastanede demir testeresinin ne işi vardı bilmiyorum– kelepçelerimi kesti. Üzerimde hâlâ boxer şort ve pijama üstü vardı. Hastane çıplak ayaklarım için kâğıt terlik vermişti.

"Sadece soruma cevap ver," dedi polis.

Bu iki saattir devam ediyordu. Adrenalin artık gitmişti ve ağrı kemiklerimi kemiriyordu sanki. Bu kadar yeterdi.

"Evet, tamam, beni yakaladınız," dedim. "Önce kendi ellerime kelepçe taktım. Sonra birkaç mobilyayı kırdım, duvara birkaç el ateş ettim, kendi evimde onu neredeyse öldüresiye boğdum ve polisi de kendim aradım. Beni yakaladınız."

"Böyle de olmuş olabilir," dedi memur. Kocaman bıyıklı, iri bir adamdı. Bana adını söylemişti, ama bunu önemsemekten üç polis önce vazgeçmiştim.

"Anlayamadım?"

"Belki kurmacadır."

"Omzumu çıkardım, ellerimi kestim ve olayı saptırmak için yatağımı mı kırdım?"

Tipik bir polis gibi omuzlarını silkti. "Hey, bir keresinde kız arkadaşını onun öldürdüğünü düşünmeyelim diye penisini kesmiş bir adam görmüştüm. Bir grup zencinin onlara saldırdığını söylemişti. Olay, sadece biraz kesmek istemesi, ama sonunda boydan boya kesmiş olmasıydı."

"Harika bir hikâyeymiş," dedim.

"Burada da aynı şey olabilir."

"Penisim iyi durumda, sorduğunuz için teşekkürler."

"Birinin eve girdiğini söylüyorsunuz. Komşular silah sesi duymuş."

"Evet."

Bana şüpheyle baktı. "Peki, nasıl oldu da komşularınızın hiçbiri onu kaçarken görmemiş?"

"Çünkü –her şey karanlıkta yaşanmıştı– saat sabahın ikisiydi."

Hâlâ muayene sedyesindeydim. Ayaklarım aşağı sarkık haldeydi. Bu konudan sıkılmaya başlamış gibilerdi. Aşağı indim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu polis.

"Katy'yi görmek istiyorum."

"Hiç sanmıyorum." Polis bıyığını burdu. "Annesiyle babası yanında."

Tepkimi görmek için yüzüme baktı. Hiçbir şey belli etmemeye çalıştım.

Bıyık buruldu. "Babası seninle ilgili çok güzel şeyler düşünüyor," dedi.

"Eminim öyledir."

"Bunu senin yaptığını düşünüyor."

"Ne amaçla?"

"Ne gerekçeyle demek istedin herhalde?"

"Hayır, amaç, niyet demek istiyorum. Onu öldürmeye çalıştığımı filan mı düşünüyorsun?"

Kollarını bağlayıp omuz silkti. "Bana mantıklı geliyor."

"Peki, o zaman hâlâ hayattayken neden sizi aramış olayım?" diye sordum. "Madem bu büyük oyunu oynadım, değil mi? Neden onun işini bitirmeyeyim ki?"

"Birini boğmak o kadar kolay değildir," dedi. "Belki de onun öldüğünü sandın."

"Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındasınızdır herhalde."

Arkasındaki kapı açıldı ve içeri Pistillo girdi. Bana yıllar kadar ağır bir bakış attı. Gözlerimi kapadım, işaretparmağım ve başparmağımla burun kemiğime masaj yaptım. Pistillo beni daha önce sorgulayan polislerden biriyle beraberdi. Bıyıklı meslektaşına işaret etti. Bıyıklı polis işinin yarıda kesilmesinden hoşlanmadı, ama diğeriyle beraber dışarı çıktı. Artık Pistillo'yla baş başaydık.

Başta hiçbir şey söylemedi. Odada dönüp durdu, içinde pamuk toplarının olduğu kavanozu, riskli atık kutusunu inceledi. Hastane odaları normalde antiseptik kokar, ama bu erkek kabin memuru kolonyası kokuyordu. Bunun bir doktordan mı, yoksa bir

polisten mi geldiğini bilmiyordum, ama Pistilllo'nun iğrenerek burun kıvırdığını gördüm. Ben çoktan alışmıştım.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi.

"New York Polis Teşkilatı'ndaki arkadaşların sana anlatmadı mı?"

"Onlara senin ağzından dinlemek istediğimi söyledim," dedi Pistillo. "Seni hapse tıkmadan önce."

"Katy'nin nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

İsteğimi birkaç saniye düşündü. "Boynu ve ses telleri hasar görmüş, ama iyileşecek."

Gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalıştım.

"Başla anlatmaya," dedi Pistillo.

Ona neler olduğunu anlattım. "John" diye bağırdığı kısmını anlatıncaya dek sessizce dinledi.

"John'un kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Olabilir."

"Dinliyorum."

"Büyürken tanıdığım bir adam. Adı John Asselta."

Pistillo'nun yüzü düştü.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum.

Sorumu duymazdan geldi. "Sana onun Asselta olduğunu düşündüren nedir?"

"Burnumu kıran oydu."

Ona Hayalet'in evime girip bana yaptıklarını anlattım. Pistillo sevinmiş gibi görünmüyordu.

Yüzü kızardı. "Bana bunu neden daha önce anlatmadın?"

"Evet, çok tuhaf," dedim. "Oysaki sen hep gelip her şeyi anlatabileceğim, güvenebileceğim bir dost olmuştun bana."

Sinirlendi. "John Asselta'yla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Aynı kasabada büyüdük. Ona Hayalet derdik."

"O buradaki en tehlikeli delilerden biri," dedi Pistillo. Durdu, başını iki yana salladı. "O olamaz. "

"Neden böyle dedin?"

"Çünkü ikiniz de hayattasınız."

Sessizlik oldu.

"O taş kalpli bir katildir."

"O zaman neden hapiste değil?" diye sordum.

"Bu kadar saf olma. Yaptığı işte çok iyi."

"İnsanları öldürmekte mi?"

"Evet. Yurtdışında yaşıyor, kimse tam olarak nerede olduğunu bilmiyor. Orta Amerika'da hükümetin ölüm timinde çalışmış. Afrika'daki despotlara yardım etmiş." Pistillo başını iki yana salladı. "Hayır, şayet Asselta onu öldürmek istemiş olsaydı, şimdi onun ayak parmağına isim kartını asıyor olurduk."

"Belki başka bir John'u kastetmiştir," dedim. "Belki de ben yanlış duymuşumdur."

"Olabilir." Bunu düşündü. "Anlamadığım bir şey daha var. Eğer Hayalet ya da başka biri Katy Miller'ı öldürmek istediyse, bunu neden hemen yapmadı? Neden seni kelepçelemekle uğraştı?"

Bu beni de düşündürmüştü, ama aklıma tek bir ihtimal geldi. "Belki de bir tuzaktı bu."

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Katil beni yatağa kelepçeliyor. Katy'yi boğarak öldürüyor. Sonra," beyninim karıncalandığını hissediyordum, "ben yapmışım gibi göstermeye çalışmış olabilir." Başımı kaldırıp ona baktım.

Pistillo kaşlarını çattı. "'Ağabeyim gibi' demeyeceksin, değil mi?"

"Evet," dedim. "Sanırım diyeceğim."

"Bu saçmalık."

"Bunu bir düşün, Pistillo. Hiçbirinizin açıklayamadığı bir şey var: Neden olay yerinde ağabeyimin kanı vardı?"

"Julie Miller ona karşı koymuştu."

"Sen gayet iyi bilirsin. Böyle bir şey olamayacak kadar çok kan vardı." Ona biraz daha yaklaştım. "Ken on bir yıl önce tuzağa düşürüldü ve bu akşam birileri belki de tarihin tekerrür etmesini istedi."

Homurdandı. "Duygusal davranma. Sana bir şey söyleyeyim, polisler sihirbaz gibi o kelepçelerden kurtulmuş olmanı yemedi. Onu öldürmeye çalıştığını düşünüyorlar."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum ona.

"Katy'nin babası burada. Öfkeden deliye dönmüş durumda."

"Hiç şaşırtıcı değil."

"Sen de merak ediyorsundur."

"Benim yapmadığımı biliyorsun, Pistillo. Dünkü gösterine rağmen, Julie'yi de benim öldürmediğimi biliyorsun."

"Seni uzak durman için uyardım."

"Ben de senin uyarına kulak asmamayı seçtim."

Pistillo derin bir nefes verip başını salladı. "Kesinlikle, sert adam, o zaman oyunu şöyle oynayacağız." Bir adım yaklaşarak bana gözdağı vermeye çalıştı. Gözümü kırpmadım. "Hapse gireceksin."

İçimi çektim. "Sanırım bugünkü tehdit kapasitemi doldurdum."

"Tehdit etmiyorum, Will. Bu gece cezaevine nakledileceksin."

"Güzel. Avukat istiyorum."

Saatine baktı. "Bunun için çok geç. Geceyi nezarette geçireceksin. Yarın gönderilirsin. Suçların cinayete teşebbüs ve darp. Bölge savcısı seni yüksek riskli bulacak –ağabeyinden ötürü– ve

yargıçtan kefaletin reddini isteyecek. Bana kalırsa yargıç bunu kabul eder."

Konuşmaya başladım ama elini kaldırdı. "Nefesini boşuna harcama, çünkü –bundan hiç hoşlanmayacaksın– çünkü yapmış ya da yapmamış olman umurumda değil. Seni içeri tıkmak için gereken delili bulacağım. Bulamazsam da yaratacağım. Yürü, avukatına bu konuşmayı da anlat. İnkâr ederim. Katil ağabeyine on bir yıl önce yardım etmiş bir cinayet şüphelisisin. Ben de ülkenin polis teşkilatının en saygıdeğer isimlerinden biriyim. Kime inanırlar sanıyorsun?"

Ona baktım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Sana bu işten uzak durmanı söylemiştim."

"Sen benim yerimde olsaydın ne yapardın? Eğer o senin ağabeyin olsaydı?"

"Konu bu değil. Beni dinlemedin. Şimdi kız arkadaşın öldü ve Katy Miller da canını zor kurtardı."

"İkisine de zarar vermedim ben."

"Evet, verdin. Buna sebep oldun. Eğer beni dinleseydin sence şimdi nerede olurlardı?"

Sözleri canımı yaktı, ama bastırdım. "Ya sen, Pistillo? Senin Laura Emerson'un olayla bağlantısı örtbas etmiş..."

"Hey, seninle ağız dalaşına girecek değilim. Bu gece hapse gireceksin. Bir hata yaparsan seni içeri tıkacağım."

Kapıya yöneldi.

Pistillo arkasını dönünce, "Gerçekten, neyin peşindesin sen?" diye sordum.

Durdu ve kulağımın dibine kadar eğildi. "Ağabeyine sor," dedi ve gitti.

38

Geceyi şehir merkezinin güneyinde, Batı 35. Sokak'taki polis merkezinde, nezarette geçirdim. Hücre idrar, kusmuk ve sarhoşun teki terledikçe ekşi ekşi votka kokuyordu. Yine kabin memuru kolonyasından bir basamak üstte bir kokuydu. İki tane hücre arkadaşım vardı. Biri sürekli ağlayan ve metal tuvaleti kullanırken ayakta mı dursa, yoksa otursa mı karar veremeyen kadın kıyafetleri giyip dolaşan erkek bir fahişeydi. Diğer hücre arkadaşım ise sürekli uyuyan zenci bir adamdı. Dövülmek, soyulmak ya da tecavüze uğramak gibi hücre hikâyelerim yok. O gece tamamen olaysızdı.

Gece nöbetini tutan her kimse Bruce Springsteen'in "Born to Run" CD'sini çalıyordu. Gelenekseldi bu. Her Jersey çocuğu gibi sözlerini ezbere biliyordum. Tuhaf gelebilir, ama Patron'un* şarkılarını ne zaman dinlesem Ken'i düşünürdüm. Mavi yakalı işçiler ya da zor zamanlar geçirmiş kişiler değildik, hiçbirimiz hızlı arabalara atlayıp deniz kıyılarında da (Jersey'de bu hep "deniz kıyısı"dır, "sahil" değil) takılmadık –sonra yine, son E Street Band**

** Bruce Springsteen'in lakabı. (ç.n.)*

*** 1972'den beri Bruce Springsteen'in ana müzik grubu. (ç.n.)*

konserlerinde gördüğüm, muhtemelen çoğu dinleyici için de geçerli olan şeydi– ama o mücadele hikâyeleri, özgürlüğü için savaşan ve daha fazlasını isteyen, kaçacak cesarete sahip, zincirlere bağlı adamın ruhu sadece bende yansıma bulmakla kalmıyor, aynı zamanda cinayetten önce bile bana ağabeyimi düşündürüyordu.

Ama bu gece onun çok güzel olduğunu ve yıldızlarda kaybolduğunu söylediğinde Sheila geldi aklıma. Yine her yerim acımaya başlamıştı.

Tek telefon hakkımda Kare'yi aradım. Onu uyandırdım. Ona olanları anlattığımda, "Vay canına," dedi. İyi bir avukat bulacağına ve Katy'nin durumunu öğreneceğine dair söz verdi.

"Şu güvenlik kamerası kayıtları, QuickGo'daki," dedi Kare.

"Ne olmuş onlara?"

"Fikrin işe yaradı. Yarın görebileceğiz kayıtları."

"Tabii beni buradan çıkarırlarsa."

"Evet, öyle," dedi Kare. Sonra, "Eğer kefalete izin vermezlerse, dostum, yandık," diye ekledi.

Sabah polisler beni Centre Sokak 100 numaradaki merkeze götürdü. Oradan da ıslah ekibi aldı. Bodrum kattaki bir hücrede tutuldum. Eğer artık Amerika'nın bir eritme potası olduğunu düşünüyorsanız, bu küçük Birleşmiş Milletler'de yaşayan insan çeşitliliğiyle biraz zaman geçirin. En az on farklı dil duydum. Crayola'da çalışanlara ilham verecek kadar farklı tonda ten rengi gördüm. Beyzbol şapkaları, türbanlar, erkek perukları, hatta fes bile gördüm. Herkes aynı anda konuşuyordu. Onları anlayabildiğimde de –anlayamasam bile– hepsi masum olduğunu iddia ediyordu.

Kare, ben yargıcın önüne çıkmadan geldi. Aynı şekilde yeni avukatım olan Hester Crimstein isimli kadın da. Onu birkaç ünlü

davadan hatırlıyordum, ama hangisi olduğunu söyleyemem. Bana kendini tanıttı ve bir daha benim olduğum yöne hiç bakmadı. Dönüp bölge savcısı yaralı bir domuz, kendi de devasa bir kafes içinde tutulan bir pantermiş gibi baktı.

"Bay Klein'in kefaletle serbest bırakılma seçeneği olmadan tutuklu kalmasını istiyoruz," dedi genç bölge savcısı. "Çok riskli biri olduğuna inanıyoruz."

"Neden?" diye sordu, her gözeneğinden bıkkınlık fışkıran yargıç.

"Bir cinayet şüphelisi olan ağabeyi on bir yıldır kaçıyor. Sadece bu da değil, sayın yargıç, ağabeyinin kurbanı bu kurbanın kız kardeşiydi."

Bu yargıcın ilgisini çekti. "Bir daha alabilir miyim?"

"Sanık, Bay Klein, Katherine Miller'ı öldürmeye teşebbüsle suçlanıyor. Bay Klein'ın ağabeyi, Kenneth, on bir yıldır kurbanın ablası Julie Miller'ı öldürmek suçundan aranıyor."

Yüzünü ovuşturan yargıç birden durdu. "Aa, dur, o davayı hatırlıyorum."

Genç bölge savcısı altın yıldızını alırken gülümsedi.

Yargıç Hester Crimstein'e döndü. "Bayan Crimstein?"

"Sayın yargıç, Bay Klein'ın üzerindeki tüm suçlamaların düşürülmesini talep ediyoruz."

Yargıç yine yüzünü ovalamaya başladı. "Bu beni çok şaşırttı, Bayan Crimstein."

"Sözün özü, Bay Kein'ın kefaletle serbest bırakılması gerektiğine inanıyoruz. Bay Klein'ın hiçbir sabıka kaydı yok. Bu şehirde fakirlere hizmet eden bir iş yapıyor. Cemaatten. Kardeşiyle yapılan saçma kıyaslama, ilişkilendirip suç bulmaktan başka bir şey değil."

"İnsanların geçerli bir kanısı olduğunu düşünmüyor musunuz, Bayan Crimstein?"

"Hayır, düşünmüyorum, sayın yargıç. Bay Klein'ın kız kardeşinin saçlarını perma yaptırdığını düşünelim. Bu onun da aynı şeyi yapacağı anlamına mı gelir?"

Kahkaha koptu.

Genç bölge savcısı yerinde duramıyordu. "Sayın yargıç, meslektaşımın bu aptalca benzetmesine saygı duyuyorum..."

"Nesi aptalca?" diyerek sözünü kesti Crimstein.

"Konumuz Bay Klein'ın kaçacak kaynaklara sahip olması."

"Bu çok komik. Bu konuda herhangi birinden daha farklı bir durumda değil. Bu iddiayı ortaya atma sebepleri, ağabeyinin kaçtığına inanmaları, ayrıca bunu kimse kesin olarak bilmiyor. Ölmüş de olabilir. Ama her koşulda, sayın yargıç, yardımcı bölge savcısı çok önemli bir unsuru atlıyor."

Hester Crimstein genç bölge savcısına dönüp gülümsedi.

"Bay Thomson?" dedi yargıç.

Bölge savcısı Thomson başını yerden kaldırmadı.

Hester Crimstein biraz daha bekledi ve doğrudan konuya daldı. "Bu iğrenç suçun kurbanı, Katherine Miller, bu sabah Bay Klein'ın masum olduğunu söyledi."

Yargıç bundan hiç hoşlanmadı. "Bay Thomson?"

"Bu tam olarak doğru değil, sayın yargıç."

"Tam olarak değil mi?"

"Bayan Miller kendisine saldıran kişiyi görmediği söyledi. Karanlıkmış. Maske takıyormuş."

Hester Crimstein "Ve," diyerek onun için cümleyi bitirdi, "onun müvekkilim olmadığını söyledi."

"Onun Bay Klein olduğuna *inanmadığını* söyledi," diyerek karşı çıktı Thomson. "Ama, sayın yargıç, yaralıydı ve kafası karışıktı. Kendisine saldıranı görmedi, o nedenle buna kesin gözüyle bakılamaz..."

"Burada davaya bakmaya çalışmıyoruz, avukat," diyerek sözünü kesti yargıç. "Ama tutukluluk talebiniz reddedildi. Kefalet otuz bin dolar olarak belirlendi."

Yargıç tokmağı vurdu. Artık özgürdüm.

39

Doğruca hastaneye gidip Katy'yi görmek istiyordum. Kare başını iki yana sallayıp bana bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi. Babası oradaymış. Yanından ayrılmak istemiyormuş. Kapının önüne de silahlı bir koruma dikmiş. Anlıyordum. Bay Miller bir kızını korumayı başaramamıştı, bunun tekrar yaşanmasına izin veremezdi.

Kare'nin ceptelefonundan hastaneyi aradım, ama santral operatörü odasına telefon bağlanmasına izin olmadığını söyledi. Yerel bir çiçekçiyi aradım ve ona bir geçmiş olsun buketi gönderdim. Oldukça basit ve aptalca görünüyordu; Katy neredeyse benim evimde ölüyordu, ben ise üzerinde bir ayıcık ve balon olan bir buket çiçek gönderiyordum, ama bu aklıma gelen ve onu düşündüğümü bilmesini sağlayacak tek şeydi.

Kare kendi arabasını kullanıyordu; 1968 model, Venedik mavisi bir Coupe de Ville'di ve bu araba Lincoln Tüneli'nde kadın kıyafetleri giyen arkadaşımız Raquel/Roscoe'nun Amerikan Devrimi'nin Kızları buluşmasında ne kadar az dikkat çekerse, o kadar az dikkat çekiyordu. Her zamanki gibi tünelden geçmek zordu. İnsanlar trafiğin gittikçe kötüleştiğini iddia ediyordu. Çocukken aile

arabamız –o zamanlar panelli bir steyşın vagon arabaydı– her pazar o tünelden geçerdi. O yolun ne kadar sıkıcı olduğunu, karanlıkta, sanki gerçekten yavaş gitmek için uyarıya ihtiyacımız varmış gibi, tünelin tavanından yarasa misali sarkan o aptal sarı uyarı ışıklarını, içinde işçilerin olduğu cam kulübeyi, idrar lekeli fildişi renkli tünel fayanslarını, hepimizin tedirginlikle gün ışığına çıkmayı bekleyişimizi ve sonra, o metal görünümlü kauçuk bölücülerin kalkışını, sanki bir taşıyıcıyla getirildiğimiz başka bir gerçeklik olan tepelere çıkmamıza izin verişini hatırlıyorum. Ringling Bros'a ve Barnum & Bailey sirkine giderdik, ipte o küçük ışıkları çeviririrdik, on dakika süren gösteriler için Radio City Music Hall'a, ondan sıkılıp TKTS gişesinde yarı fiyatına inmiş bilet kuyruğuna girerdik, kocaman Barnes & Noble'dan (o zamanlar bir tane var sanıyordum) kitap alırdık, Doğal Tarih Müzesi'ni ya da bir sokak fuarını –annemin en sevdiği, 5. Cadde'deki New York Bir Kitap Ülkesi fuarıydı– en ziyaret ederdik.

Babam trafiğe, park yerlerine ve "pisliğe" söylenirdi, ama annem New York'u severdi. Tiyatroyu, sanatı, şehrin karmaşasını özlüyordu. Sunny kendini ortak kullanımdaki arabaların ve tenis ayakkabılarının sıkça görüldüğü banliyö hayatına adapte etmişti, ama hayalleri, uzun zaman önce bastırılmış özlemleri, tam burada suyun üstünde duruyordu. Bizi seviyordu, bunu biliyordum, ama bazen, o steyşın vagon arabanın arka koltuğunda oturup onu pencereden dışarıyı izlerken gördüğümde, *biz olmadan acaba daha mı mutlu olurdu*, diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Çok zekice," dedi Kare.

"Ne?"

"Sonay'ın Kareli Yoga derslerinin sadık bir üyesi olduğunu hatırlamak."

"Peki, nasıl oldu?"

"Sonay'ı aradım ve sorunumuzu söyledim. Bana QuickGo'nun Ian ve Noah Muller isimli iki kardeş tarafından yönetildiğini söyledi. Onları aradı, ne istediğini söyledi ve..." dedi Kare.

Başımı iki yana salladım. "Muhteşemsin."

"Evet. Evet, öyleyim."

QuickGo'nun ofisleri, Kuzey New Jersey'in bataklıklarının göbeğinde, 3 Numaralı Yol'dan gidilen depolardaydı. New Jersey, sözde Garden State'in en çirkin yerlerinden geçen ve çok kullanılan yollar sebebiyle berbat oluyordu. Doğduğum eyaleti korumak isteyenlerdenim. New Jersey'nin çoğu şaşırtıcı derecede göz alıcı, ama eleştirmenlerimiz iki açıdan bakıp puan veriyor. Birincisi, şehirlerimiz çürümekten de öteye geçmiş. Trenton, Newark, Atlantic City, siz seçin. Çok az saygı görüyor ve hak ediyorlar. Mesela Newark'ı ele alalım. Quincy, Massachusetts'te büyümüş arkadaşlarım var. Hep Bostonlu olduklarını söylerler. Bryn Mawr'da büyümüş arkadaşlarım var. Onlar da hep Philadelphialı olduklarını söyler. Ben ise Newark'tan yirmi kilometre uzakta büyüdüm. Ne kendim Newarklı olduğumu söyledim ne de söyleyen birini duydum.

İkincisi –diğerlerinin ne dediği hiç umurumda değil– Kuzey Jersey'nin bataklıklarında bir koku var. Genellikle belli belirsiz, ama fark edilmeyecek gibi de değil. Hoş değil. Doğa gibi kokmuyor. Duman, kimyasal ve mikroplu atık gibi kokuyor. QuickGo'nun deposunun önüne park edip arabadan indiğimizde bizi karşılayan koku da bu oldu.

Kare, "Osurdun mu?" diye sordu.

Yüzüne ters ters baktım.

"Hey, sadece gerginliği azaltmaya çalışıyorum."

Depoya yöneldik. Muller kardeşlerin her biri yaklaşık yüz

milyon dolar değerindeydi, ama hangar benzeri bir odada aynı ofisi paylaşıyorlardı. Bir ilkokuldan alınmış gibi duran çalışma masaları yüz yüze bakacak şekilde birbirine yaslanmıştı. Koltukları, hiç de rahat olmayan, cilalı ahşaptan yapılmıştı. Bilgisayar, faks ya da fotokopi makinesi yoktu; sadece masalar, yüksek, metal dosya dolapları ve iki telefon vardı. Dört duvar da camdı. Kardeşler kargo kolilerine ve forkliftlere bakmayı seviyordu. İçeriye kimin baktığı pek umurlarında değildi.

Kardeşler birbirine çok benziyordu ve aynı giyinmişlerdi. V yakalı tişörtlerin üzerine beyaz gömlek ve babamın "kömürcü pantolonu" dediği pantolonlardan giymişlerdi. Gömlekler, gri göğüs kılları görünecek kadar az iliklenmişti. Kardeşler ayağa kalktı ve Kare'yi kocaman gülümsemelerle karşıladılar.

"Sen Sonay'ın gurusu olmalısın," dedi bir tanesi. "Yogi Kare."

Kare içten, bir bilge adam edasıyla başını salladı.

İkisi de hemen yanına gelip onun elini sıktı. Neredeyse diz çökecekler sandım.

Kardeşlerden uzun olanı, "On beş günlük kayıtları aldık," dedi onay beklercesine. Kare bir kez daha başını salladı. Bizi beton zemine yönlendirdiler. Arkadan makinelerin bip bip sesleri duyuluyordu. Garaj kapısı gibi kapılar açıktı ve kamyonlara yükleme yapılıyordu. Kardeşler her çalışana selam verdi, çalışanlar da aynı şekilde.

Tezgâhının üzerinde kahve makinesi duran, penceresiz bir odaya girdik. İlkokuldan beri görmediğim bir el arabasının üzerinde bir televizyon ve video oynatıcısı vardı.

Uzun boylu kardeş televizyonu açtı. Karıncalıydı. Video oynatıcıya bir kaset koydu. "Bu kaset on iki saatlik," dedi. "Bana adamın saat üç civarı mağazada olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Bize öyle söylendi," dedi Kare.

"Saat iki kırk beşe ayarladım. Üç saniyede bir, bir görüntü kaydettiği için biraz hızlı geçecek. Ne yazık ki hızla ileri alma seçeneği yok. Uzaktan kumandamız da yok, onun için hazır olunca şuradaki oynatma tuşuna basın. Yalnız kalmak istediğinizi düşündük. Onun için çıkıyoruz. Siz rahatınıza bakın."

"Kaseti almamız gerekebilir," dedi Kare.

"Sorun değil. Kopyasını çıkarabiliriz."

"Teşekkür ederim."

Kardeşlerden biri tekrar Kare'nin elini sıktı. Diğeri –bunu uydurmuyorum– eğildi. Sonra da yalnız kaldık. Video oynatıcının yanına gittim ve oynatma tuşuna bastım. Karıncalanma kayboldu. TV'deki ses düğmesini çevirdim, tabii ki ses yoktu.

Görüntüler siyah beyazdı. Ekranın altında bir saat vardı. Kamera yukarıdan kasayı çekiyordu. Kasada uzun sarı saçlı, genç bir kadın çalışıyordu. Üç saniyede bir çekilen, kesik kesik görüntüleri başımı döndürmüştü.

"Owen Enfield'i nasıl tanıyacağız?" diye sordu Kare.

"Kırk yaşlarında, saçı asker tıraşı bir adam arıyoruz."

İzlerken bu işin düşündüğümden daha kolay olacağını fark ettim. Müşterilerin çoğu yaşlı ve golf kulübü kıyafeti giyen tiplerdi. Stonepointe'nin daha çok emeklileri mi beslediğini merak ettim. Bunu Yvonne Sterno'ya soracaktım.

3:08:15'te onu gördük. Arkasından. Üzerinde şort ve yakalı bir tişört vardı. Yüzünü göremiyorduk, ama saçları asker tıraşıydı. Kasanın yanından geçti ve son koridora girdi. Bekledik. 3:09:24'te potansiyel Owen Enfield'ımızın köşeyi döndüğünü ve kasadaki uzun saçlı sarışına yöneldiği gördük. Elinde süte benzeyen yarım galonluk bir bidon ve bir ekmek vardı. Daha yakından bakabilmek

için elimi durdurma tuşuna götürdüm.

Ama gerek kalmadı.

Vandyke sakalı vardı. Bir de kısacık kesilmiş beyaz saçları. Şayet bu kaseti rastgele görseydim ya da ona yolda denk gelseydim fark etmeyebilirdim. Ama konsantre olmuştum. Biliyordum. Durdurma tuşuna tekrar bastım: 3:09:51.

Bütün şüpheler silindi. Orada öylece durdum. Sevinmeli miyim, yoksa ağlamalı mıyım, bilmiyordum. Kare'ye döndüm. Gözleri ekran yerine bendeydi. Ona doğru başımı salladım ve zaten şüphelendiği şeyi doğruladım.

Owen Enfield, ağabeyim Ken'di.

40

Enterkom çaldı.

"Bay McGuane?" diye sordu, onun güvenlik gücünün bir parçası olan resepsiyonist.

"Evet."

"Joshua Ford ve Raymond Cromwell geldi."

Joshua Ford, üç yüzden fazla avukat çalıştıran, Stanford, Cummings ve Ford'un üst düzey ortağıydı. Bu durumda Raymond Cromwell de notları alacak, fazla mesaisini fatura edecek yardımcı olmalıydı. Philip ikisini de monitörden izledi. Ford, bir doksan boyunda ve yüz kiloluk iri bir adamdı. Sert, agresif, pis biri olarak bilinirdi ve bu özellikleriyle örtüşecek şekilde, ağzındaki purosunu bir insanın ayağını çiğnermişçesine çiğniyordu. Cromwell ise, onun aksine, genç, nazik, manikürlü ve pırıl pırıldı.

McGuane Hayalet'e baktı. Hayalet gülümsedi ve McGuane içinin ürperdiğini hissetti yine. Asselta'yı bu işe bulaştırma konusundaki fikrini bir kez daha düşündü. Sonunda bunun sorun olmayacağına karar verdi. Hayalet'in de bu işte riske atacağı şeyler vardı.

Ayrıca, Hayalet bu işte iyiydi.

McGuane hâlâ tenini kemiren o gülüşe bakarak, "Lütfen Bay Ford'u içeri yalnız gönder. Bay Cornwell'i de bekleme odasında rahat ettir," dedi.

"Tabii, Bay McGuane."

McGuane bu oyunu nasıl oynayacağına karar verememişti. Şiddet için şiddetten hoşlanmıyordu, ama ondan uzak da kalamıyordu. Bu bir tür araçtı onun için. Hayalet, siperdeki ateist konusunda haklıydı. Gerçek şu ki, bizler terliksi hayvandan biraz daha karmaşık hayvanlar, organizmalarız. Ölünce bitiyor. İnsanların ölümden de öte, diğer canlılardan farklı, öte âleme geçme özelliği olduğu tam bir megalomanlık. Hayatta elbette ki özeliz, üstünüz, çünkü en güçlü ve en acımasız olanlarız. Kuralları biz koyarız. Ama ölümde, Tanrı'mn gözünde özel oluğumuza inanmak, ona yalakalık yapıp bundan kurtulabileceğimizi sanmak, kulağa çok komünistçe gelecek ama, en baştan beri zenginlerin fakirleri oldukları yerde tutuyor diye düşünmekle aynı şey.

Hayalet kapıya doğru ilerledi.

Nereye isterseniz çekebilirsiniz. McGuane sıklıkla diğerlerinin tabu dediği alanlarda dolanırdı. Örneğin bir federali, bir bölge savcısını veya bir polisi öldürmemeniz gerekirdi. McGuane üçünü de öldürmüştü. Bir örnek daha vermek gerekirse, başa bela açacak ve dikkat çekecek, nüfuzlu insanlara asla saldırmamak gerekirdi.

McGuane bu kurala da uymadı.

Joshua Ford kapıyı açtığında, Hayalet elinde demir sopayla hazırda bekliyordu. Yaklaşık beyzbol sopası uzunluğundaydı, üzerinde bir de sert bir tel vardı. Eğer birinin kafasına böyle bir şeyle vurursanız, kafatası yumurta kabuğu gibi kırılırdı.

Joshua Ford içeri zengin bebek kibriyle girdi. McGuane'e gülümsedi. "Bay McGuane."

McGuane de ona gülümseyerek karşılık verdi. "Bay Ford."

Sağında birinin olduğunu hisseden Ford, Hayalet'e doğru elini uzatarak döndü. Hayalet'in gözü başka yerdeydi. Hayalet metal çubuğu kaldırıp kaval kemiğine vurdu. Ford can havliyle bağırdı ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Hayalet ona tekrar vurdu; bu kez sağ omzuna. Ford kolu kopmuş gibi hissetti. Hayalet sopayı bu kez de göğüs kafesine vurdu. Bir kırılma sesi geldi. Ford dertop olmaya çalıştı.

Odanın diğer ucundan McGuane, "Nerede o?" diye sordu.

Joshua Ford yutkundu ve güçlükle, "Kim?" diye sordu.

Büyük hata. Hayalet sopayı adamın ayak bileğine indirdi. Ford inledi. McGuane arkasını dönüp güvenlik monitörüne baktı. Cromwell rahatça bekleme odasında oturuyordu. Hiçbir şey duyamazdı. Kimse duyamazdı.

Hayalet avukata tekrar vurdu, bilekteki aynı noktaya hem de. Kamyonun bira şişesinin üzerinden geçmesi gibi bir çıtırdama sesi duyuldu. Ford bir elini havaya kaldırıp merhamet diledi.

Yıllar içinde, McGuane sorguya başlamadan önce saldırmanın en iyisi olduğunu öğrenmişti. Çoğu insan, acıyla tehdit edildiğinde, kolayca konuşur. Bu oran, ağızlarını kullanmaya alışkın olanlarda ise iki katıdır. Farklı açıları, yarı gerçekleri ve inanılır yalanları bulmaya çalışırlar. Mantıklıdırlar, varsayımlar sürer ve bu sebeple rakipleri de aynı olmalıdır. Sözcükler etkisiz hale getirmek için kullanılabilir.

Onları bu yanılsamaya inandırmanız gerekir.

Ani fiziksel saldırıyla gelen acı ve korku insanın ruhuna kadar işler. Kavramsal mantığın –entelektüelliğin– solup gider. Sadece acıdan kaçmayı bilen, ilkel gerçek senle ve Neanderthal'le baş başa kalırsın.

Hayalet dönüp McGuane'e baktı. McGuane başını salladı. Hayalet geri çekilip McGuane'in yaklaşmasına izin verdi.

"Vegas'ta durdu," diye açıkladı McGuane. "Bu büyük bir hataydı. Oradaki doktora gitti. Ödemeli telefonlarda, onun ziyaretinden bir saat önce ve sonrasındaki eyalet dışı aramaları kontrol ettik. İlgimizi çeken tek bir arama olmuş. Sen, Bay Ford. Seni aramış. Bilmeni isterim, ofisini izleyen bir adamım var zaten. Dün federaller ofisine geldi. Görüyorsun ya, parçalar bir araya geliyor. Ken'e bir avukat lazımdı. Sert, bağımsız ve benimle bağlantısı olmayan birini istiyordu. Bu da sendin."

Joshua Ford, "Ama..." dedi.

McGuane onu susturmak için elini kaldırdı. Ford da öyle yaptı ve ağzını kapadı. McGuane geri çekildi, Hayalet'e baktı ve "John," dedi.

Hayalet ilerledi ve hiç beklemeden sopayı kaldırıp dirseğinin üzerine indirdi. Dirsek tersine döndü. Ford'un beti benzi attı.

"Eğer inkâr eder ya da neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yaparsan," dedi McGuane, "arkadaşım bu sevgi dolu okşayışlarını bırakıp canını yakmaya başlayacak. Anlıyor musun?" dedi.

Ford birkaç saniye bekledi. Sonunda başını kaldırdığında, McGuane adamın bakışlarındaki ifadesizliğe şaşırdı. Ford Hayalet'e baktı, sonra da McGuane'e. "Cehenneme kadar yolun var," diye bağırdı.

Hayalet McGuane'e baktı. Tek kaşını kaldırdı, gülümsedi ve "Cesursun," dedi.

"John..."

Ama Hayalet onu umursamadı. Demir çubukla Ford'un yüzüne vurdu. Başı yana düşerken ıslak bir parçalanma sesi geldi. Odaya kanlar sıçradı. Ford hareketsiz şekilde geriye doğru düştü.

Hayalet son hamleyi de onun dizine vurdu.

McGuane, "Hâlâ bilinci yerinde mi?" diye sordu.

Hayalet bunun üzerine durdu. Eğildi. "Yerinde," dedi Hayalet, "ama nefesi kesik kesik." Doğruldu. "Bir kez daha vurursam mışıl mışıl uyur."

McGuane düşündü. "Bay Ford?"

Ford başını kaldırdı.

"O nerede?" diye sordu McGuane tekrar.

Bu kez Ford başını iki yana salladı.

McGuane monitöre doğru yürüdü. Joshua Ford'un görebileceği şekilde ekranı çevirdi. Cromwell bacak bacak üstüne atmış, kahvesini yudumluyordu.

Hayalet monitörü gösterdi. "Ayakkabıları güzelmiş. Allen-Edmonds mu?"

Ford doğrulmaya çalıştı. Ellerini koyup kalkmaya çalıştı ve tekrar yığıldı.

"Kaç yaşında?" diye sordu McGuane.

Ford cevap vermedi.

Hayalet sopayı havaya kaldırdı. "Sana soru..."

"Yirmi dokuz."

"Evli mi?"

Ford başını salladı.

"Çocuk?"

"İki oğlu var."

McGuane monitöre biraz daha baktı. "Haklısın, John. Ayakkabılar güzelmiş." Ford'a döndü. "Bana Ken'in nerede olduğunu söyle yoksa o ölür."

Hayalet metal çubuğu dikkatle aşağı indirdi. Elini cebine attı ve Thuggee boğma çubuğunu çıkardı. Maun ağacından yapılmış

bir cep boyuydu. Yirmi santimetre uzunluğunda beş santimetre çapındaydı. Yüzeyi sekizgendi. Üzerine rahat tutulsun diye derin çentikler açılmıştı. Bir ucunda da boncuklu bir kordon vardı. Kordon at kılındandı.

"Onun bu işle hiçbir ilgisi yok," dedi Ford.

"Beni iyi dinle," dedi McGuane. "Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim."

Ford bekledi.

"Asla blöf yapmayız," dedi McGuane.

Hayalet gülümsedi. McGuane bir süre bekledi, gözleri Ford'un üzerindeydi. Sonra enterkomun tuşuna bastı. Güvenlik resepsiyonisti cevap verdi.

"Efendim, McGuane."

"Bay Cromwell'i buraya getirin."

"Peki, efendim."

İkisi de monitörden iriyarı güvenlik görevlisinin kapıya gelip Cormwell'e işaret edişini izledi. Cromwell bacaklarını indirdi, kahvesini bıraktı, ayağa kalktı, ceketini düzeltti. Güvenlik görevlisinin peşinden odadan çıktı. Ford McGuane'e döndü. Göz göze geldiler ve bakışları kenetlendi.

"Aptalın tekisin sen," dedi McGuane.

Hayalet ahşap aleti yeniden kavradı ve beklemeye başladı.

Güvenlik görevlisi kapıyı açtı. Raymond Cromwell yüzünde gülümsemeyle girdi içeri. Kanı ve patronunun yerde kıvrandığı görünce, kasları kısa devre yapmış gibi yüzü düştü. "Bu da ne?.."

Hayalet Cromwell'in arkasına geçti ve iki bacağına birden tekme attı. Cromwell bir çığlık atıp dizlerinin üzerine düştü. Hayalet'in hareketleri deneyimli ve son derece kibardı, sanki garip bir bale sergiliyordu.

Kordon genç adamın başından geçti. Boynunun etrafından dolanınca Hayalet dizini onun omuriliğine koyarken kuvvetle kordonu geri çekti. Kordon Cromwell'in yumuşacık boynunu sıkmaya başladı. Hayalet aleti çevirdi ve beyne giden kan akışını kesti.

Cromwell'in gözleri yuvalarından fırladı. Elleriyle kordonu tırmalıyordu. Hayalet tutmaya devam etti.

"Dur!" diye bağırdı Ford. "Konuşacağım!"

Ama cevap gelmedi.

Hayalet'in gözleri kurbanının üzerindeydi. Cromwell'in yüzü mosmor olmuştu.

"Sana diyorum..." Ford hızla McGuane'e döndü. McGuane kolları bağlı şekilde duruyordu. Göz göze geldiler. Cromwell'den hırıltılar geliyor ve sessizlik içinde yankılanıyordu.

Ford, "Lütfen," diye fısıldadı.

Ama McGuane başını iki yana salladı ve önceki cümlesini tekrar etti. "Asla blöf yapmayız."

Hayalet aleti bir kez daha çevirdi ve öyle bekledi.

41

Babama güvenlik kamerası kaydından bahsetmek zorundaydım.

Kare beni Meadowlands yakınlarında bir otobüs durağına bıraktı. Az önce gördüğüm şeyle ilgili ne yapacağımı hiç bilmiyordum. New Jersey ücretli yolunda, çürümekte olan sanayi tesislerini izlerken beynim otopilota geçmişti. Bu devam etmemin tek yoluydu.

Ken kesinlikle hayattaydı.

Kanıtını görmüştüm. New Mexico'da yaşıyor ve Owen Enfield adını kullanıyordu. Bir yanım çok heyecanlıydı. Telafi etme, ağabeyimle yeniden beraber olma –düşünmeye bile cesaret edemezken– ve her şeyi yoluna sokma şansım vardı.

Ama sonra Sheila'yı düşündüm.

Parmak izleri iki cesetle beraber ağabeyimin evinde bulunmuştu. Sheila'nın bunlarla ne ilgisi vardı? Hiçbir fikrim yoktu, belki de aşikâr olanla yüzleşmeye cesaret edemiyordum. Bana ihanet etmişti –zihnim işlevini sürdürürken, ihanetin bir türünden başka bir türüne geçerek senaryolar üretiyordum– ve buna çok

uzun süre inansam da, kendimi basit hatıralara gömmeye çalışsam da –kanepede konuşurken bağdaş kuruşu, bir şelalenin altındaymış gibi saçlarını arkadan toplayışı, duştan çıktığı zaman bornozunun içindeki kokusu, sonbahar geceleri benim büyük beden sweatshirt'lerimi giyişi, dans ederken kulağıma mırıldanışı, odanın diğer ucundan bir bakışıyla nefesimi kesişi– bunların hepsi yalandı aslında...

Otopilot.

Bunun üzerine aklımda tek bir düşünceyle devam ettim yola; kapanış. Ağabeyim ve sevgilim hiçbir uyarı vermeden, veda bile etmeden terk etmişti beni. Gerçeği öğrenene kadar bunların hiçbirini ardımda bırakamayacağımı biliyordum. Kare daha başında beni bu konuda uyarınıştı, bulacağımız şeylerin hoşuma gitmeyebileceğini söylemişti, ama belki de gerekli olan buydu. Belki şimdi, sonunda, cesur olma sırası bendeydi. Belki de artık ben Ken'i kurtarabilecektim.

Bunun üzerine, resmi yasımızın son gününde, babam evde değildi. Selma Teyze mutfaktaydı. Bana babamın yürüyüşe çıktığını söyledi. Selma Teyze'nin üzerinde önlük vardı. Onu nereden bulduğunu merak ettim. Bizde yoktu, bundan emindim. Gelirken yanında mı getirmişti? Hep üzerinde önlük var gibiydi, yokken bile. Ne demek istediğimi anladınız mı? Lavaboyu temizlediğini gördüm. Sunny'nin sessiz sakin kız kardeşi Selma konuşmadan çalışırdı. Buna hep saygı duymuşumdur. Sanırım çoğu kişi aynı şekilde düşünüyordu. Selma... oradaydı işte. Hayatını alçaktan uçarak yaşayan, dikkat çekmekten korkan biriydi. Murray Enişte ile onun çocukları yoktu. Sebebini bilmiyordum, ama bir keresinde annemle babamı bir çocuklarının ölü doğduğunu konuşurken duy-

muştum. Durdum ve ona baktım, ilk kez bakıyormuş gibi, her gün doğru olanı yapma kaygısında olan bir insana baktım.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

Selma başını salladı.

Ona onu sevdiğimi, ona saygı duyduğumu ve artık annem olmadığı için daha yakın olmamız gerektiğini, annemin de bunu isteyeceğini söylemek istedim. Ama yapamadım. Bunun yerine gidip ona sarıldım. Selma başta kasıldı, anlayamadı, ama sonra rahatladı.

"Her şey yoluna girecek," dedi.

Babamın en sevdiği yürüyüş rotasını biliyordum. Millerların evinden uzak durarak Coddington Terrace'ı geçtim. Babamın da aynı şeyi yaptığını biliyordum. Rotasını yıllar önce değiştirmişti. Jaratların ve Arnayların bahçelerini geçtim, Meadowbrook patikasını kullanarak Küçükler Ligi sahalarına geldim. Sahalar boştu, sezon bitmişti ve babam tek başına metal tribünlerin en üst sırasında oturuyordu. Babamın koçluğu, uzun yeşil kolları olan beyaz tişörtünü, önde yazan *Senators* sözcüğünü, önünde S harfi olan yeşil şapkasını ne kadar sevdiğini hatırladım. Yedek kulübesini, koltukaltları terlemiş şekilde kollarını tozlu kirişlerden sarkıtmayı ne kadar severdi. Sağ ayağını ilk basamağa koyar, sol ayağı betonda kalırdı ve estetik bir hareketle şapkasını çıkarır, koluyla alnını siler, şapkasını geri takardı. Yüzü, o bahar akşamlarında, hele de Ken oynuyorsa, ışıl ışıl olurdu. En yakın iki arkadaşı, bira arkadaşları Bay Bertillo ve Bay Horowitz'le beraber koçluk yapardı. İkisi de altmışlarından önce kalp krizinden ölmüştü ve şimdi onun yanına oturduğumda, hâlâ o alkışları, tezahüratları ve o tatlı Küçükler Ligi'nin tozunun kokusunu duyduğunu biliyordum.

Bana baktı ve gülümsedi. "Annenin hakemlik yaptığı yılı hatırlıyor musun?"

"Sanırım, biraz. Kaç yaşındaydım, dört mü?"

"Evet, öyle bir şey." Başını iki yana salladı, hâlâ gülümsüyordu, hatıralarda kaybolmuştu. "Annenin özgürlük alanıydı burası. KADININ YERİ TEMSİLCİLER MECLİSİNDE VE SENATODADIR yazan tişörtlerden giyerdi. Bu, kızların Küçükler Ligi'nde oynamasına izin verilmeden birkaç yıl önceydi, biliyor musun? Annen bu süreçte hiç kadın hakem olmadığını öğrenmişti. Kanunnameyi okudu ve bunu yasaklayan bir şey olmadığını gördü."

"Ve başladı?"

"Evet."

"Sonra?"

"Devlet büyükleri karşı çıktı, ama kural kuraldı. O nedenle hakemliğine izin verdiler. Ama birkaç sorun vardı."

"Ne gibi?"

"Dünya üzerindeki en kötü hakem olması gibi." Babam tekrar gülümsedi, artık pek görmediğim, geçmişten gelen ve içimi acıtan bir gülümsemeydi. "Kuralları neredeyse bilmiyordu. Görüşü pek iyi değildi, biliyorsun. İlk maçında başparmağını kaldırıp 'sayı' dediğini hatırlıyorum. Bir karar verdiğinde, tüm bu dönüşleri yapardı. Sanki Bob Fosse koreografisi yapıyormuş gibi."

İkimiz de güldük; onun hâlâ yarı utanç, yarı heyecanla annemi izlediğini görebiliyordum.

"Koçlar delirmiyor muydu?"

"Elbette ki deliriyorlardı, ama ligin ne yaptığını biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Onu Harvey Newhouse'la ekip yaptı. Onu hatırlıyor musun?"

"Oğlu sınıf arkadaşımdı. Profesyonel futbol oynuyordu, değil mi?"

"Rams'te, evet. Saldırganca mücadele. Harvey yüz kırk kiloydu. O nedenle Harvey kenarda durdu, annen de sahada. Ne zaman bir koç elini kaldırsa Harvey ona bir bakış atar ve koç yerine otururdu."

Tekrar güldük ve yavaşça sessizliğe gömüldük; ikimiz de böylesine bir ruhun, hastalığı bile başlamadan nasıl solup gittiğini merak ediyorduk. Sonunda dönüp bana baktı. Çürükleri fark edince gözleri kocaman açıldı.

"Ne oldu sana böyle?"

"Önemli bir şey değil," dedim.

"Kavga mı ettin?"

"İyiyim, gerçekten. Seninle bir şey konuşmam gerek."

Sessizdi. Konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum, ama babam sözü aldı.

"Anlat," dedi.

Ona baktım.

"Sabah ablam aradı. Bana fotoğraftan bahsetti."

Fotoğraf hâlâ yanımdaydı. Çıkardım. Zarar vermekten korkuyormuş gibi özenle tuttu. Fotoğrafa baktı ve "Tanrım," dedi. Gözleri dolmaya başladı.

"Bilmiyor muydun?" dedim.

"Hayır." Fotoğrafa tekrar baktı. "Annen şeye kadar hiç bahsetmedi, biliyorsun." Yüzünde bir burukluk sezdim. Karısı, hayat arkadaşı bunu ondan saklamıştı ve bu canını yakıyordu.

"Bir şey daha var," dedim.

Bana döndü.

"Ken New Mexico'da yaşıyor." Öğrendiklerimi anlattım. Babam sessizce ve sabırla dinledi, sanki denize alışmaya çalışıyor gibiydi.

Bitirdiğimde, "Ne kadar zamandır orada yaşıyormuş?" dedi.

"Birkaç aydır. Neden?"

"Annen onun geri döneceğini söylemişti. Masumiyetini kanıtlayınca geri dönecekmiş."

Sessizce oturduk. Zihnim düşünmeye devam ediyordu. Diyelim ki şöyle oldu: On bir yıl önce Ken tuzağa düşürülür. Kaçar ve yurtdışında yaşar, saklanarak ya da haberlerde anlatılanlar gibi. Yıllar geçer. Eve döner.

Neden?

Annemin dediği gibi, masumiyetini kanıtlamak için mi? Mantıklı geliyor, peki neden şimdi? Bilmiyordum, ama sebebi her ne ise, Ken dönmüştü ve bu elinde patladı. Biri öğrendi.

Kim?

Cevap çok açıktı: Julie'yi öldüren kişi. O kişinin, kadınsa da erkekse de, Ken'i susturması gerekiyordu. Ya sonra? Hiçbir fikrim yok. Hâlâ kayıp parçalar var.

"Baba?"

"Evet."

"Hiç Ken'in hayatta olduğundan şüphelendiğin oldu mu?"

Düşündü. "Öldüğünü düşünmek daha kolaydı."

"Bu bir cevap değil."

Bakışları yine daldı. "Ken seni çok severdi, Will."

Bu cümle havada asılı kaldı sanki.

"Ama her şeyiyle iyi biri değildi."

"Bunu biliyorum," dedim.

Bunu sindirmeye çalıştı. "Julie öldürüldüğünde," dedi babam, "Ken'in başı zaten dertteydi."

"Ne demek bu?"

"Eve saklanmak için gelmişti."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Düşündüm. Sonra iki yıldır eve uğramadığını ve sürekli tedirgin olduğunu, özellikle de bana Julie'yi sorarken, hatırladım. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Babam, "Phil McGuane'i hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. Ken'in liseden eski arkadaşı, "bağlantıları olması" ile ünlenen "sınıf başkanı"ydı. "Bonannoların eski evine taşındığını duymuştum."

"Evet."

Çocukluğum boyunca, köklü mafya ailesi olarak bilinen Bonannolar Livingston'un en büyük evinde oturuyordu. Evin büyük bir demir kapısı, taştan iki aslan tarafından korunan bir girişi vardı. Söylentiye göre –banliyönün dedikodunun yatağı olduğunu düşünebilirsiniz– evin altında mezarlar, çitlerinde elektrik vardı ve bir çocuk bahçeye tırmanıp girecek olursa kafasından vurulacaktı. Bunların doğruluğundan şüphe ederdim, ama polis sonunda ihtiyar Bonanno'yu doksan bir yaşındayken tutukladı.

"Ne olmuş ona?" diye sordum.

"Ken, McGuane'e bulaşmıştı."

"Nasıl?"

"Tek bildiğim bu."

Hayalet'i düşündüm. "John Asselta da işin içinde miydi?"

Babam kaskatı kesildi. Gözlerindeki korkuyu gördüm. "Bunu neden soruyorsun?"

"Üçü lisedeyken iyi arkadaştı," diye başladım ve devamını getirmeye karar verdim. "Onu daha yeni gördüm."

"Asselta'yı mı?"

"Evet."

Sesi yumuşaktı. "Geri mi dönmüş?"

Başımı salladım.

Babam gözlerini kapattı.

"Ne oldu?"

"O çok tehlikeli biri," dedi babam

"Bunu biliyorum."

Yüzüme baktı. "Bunu o mu yaptı?"

Güzel soru, diye düşündüm. "Bir kısmını, en azından."

"Bir kısmını mı?"

"Uzun hikâye, baba."

Gözlerini tekrar kapattı. Açınca da ellerini bacaklarına koyup ayağa kalktı. "Haydi, eve gidelim," dedi.

Ona daha fazla şey sormak istiyordum, ama zamanı olmadığını biliyordum. Onu izledim. Babam basamaklardan inmekte zorlanıyordu. Elimi uzattım. İstemedi. Çakıllara inince patikaya yöneldik. Hayalet, elleri ceplerinde ve sabırla gülümseyerek bekliyordu.

Bir an hayal görüyorum sandım, onu düşündüğümüz için gözümün önünde belirmiş gibi geldi. Ama babamın nefesinin aniden kesildiğini duydum. Sonra da o ses geldi kulağıma.

"Acıklı, değil mi?" dedi Hayalet.

Babam bana kalkan olmak istermiş gibi önüme geçti. "Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Ama Hayalet kahkaha attı. "Tanrım, evlat, büyük oyunda sıkışırsam," dedi, "kendimi iyi hissetmem için canını kurtaracak herkesin önüme dizilmesi gerekir."

Olduğumuz yerde kaldık. Hayalet kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı, gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. "Ah, Küçükler Ligi." Bakışlarını indirip babama baktı. "Babamın maça geldiği zamanı hatırlıyor musunuz, Bay Klein?"

Babamın ağzını bıçak açmadı.

"Harika bir andı, Will. Gerçekten. Bir klasik. Sevgili, ihtiyar babam o kadar tükenmişti ki, abur cubur barına yaslanmıştı. Düşünebiliyor musun? Bayan Tansmore'un felç geçireceğini sanmıştım." Kocaman bir kahkaha attı, yankılanan ses içimi tırmalıyordu. Durunca, "Güzel zamanlardı, ha?" diye sordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu babam tekrar.

Ama Hayalet yoluna çıkmıştı bir kere. Geri çevrilemezdi. "Söylesenize, Bay Klein, eyalet finallerinde en iyiler takımına koçluk yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

Babam, "Hatırlıyorum," dedi.

"Ken ve ben de vardık, dördüncü sınıftaydık, değil mi?"

Babam bu kez bir şey demedi.

Hayalet parmağını şaklattı, "Aa, bir dakika." Gülümsemesi kayboldu. "Neredeyse unutuyordum. O yıl ben yoktum, değil mi? Bir sonraki yıl da. Hapis zamanları, bilmiyor musunuz?"

"Sen hiç hapse girmedin," dedi babam.

"Doğru, doğru, kesinlikle haklısınız, Bay Klein. Ben," Hayalet sıska parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, "hastaneye yatırılmıştım. Bu ne demek, biliyor musun, Willie'cik? Bir çocuğu iyileşsin diye bu berbat gezegeni lanetleyen en pis işlerden uzak tutmak için odaya kapatırlar. İlk oda arkadaşım, adı Timmy'ydi, piromandı.* Timmy henüz on üç yaşındayken yangın çıkarıp anne ve babasını öldürmüştü. Bir gece sarhoş hademeden bir kutu kibrit çalıp yatağımı ateşe verdi. Üç hafta boyunca revirde kaldım. Geri dönmeyeyim diye neredeyse kendimi yakacaktım."

Meadowbrook Yolu'ndan aşağı bir araba indi. Arka koltukta

** Birçok kez istekli ve kasıtlı olarak yangın çıkaran kişi. (ç.n.)*

küçük bir çocuğun oto koltuğunda olduğunu görebilmiştim. Rüzgâr yoktu. Ağaçlar kıpırdamıyordu.

"Bu uzun zaman önceydi," dedi babam yumuşak bir sesle.

Hayalet'in gözleri, babamın sözlerini özel bir ilgiyle dinliyormuş gibi kısıldı. Sonunda başını salladı ve "Evet, evet, öyleydi," dedi. "Bu konuda da haklısınız, Bay Klein. Hayata başlamak için harika bir evim olması gibi değil bu. Yani, zaten benim kazancım ne olabilirdi ki? Siz bana olanlara neredeyse bir kutsamaymış gibi baktınız: Beni döven bir babayla yaşamaktansa terapi alabilirdim."

O zaman mutfak bıçağıyla öldürülen hoyrat çocuk Daniel Skinner'ı öldürüşünden bahsettiğini anladım. Ama beni şaşırtan, öylece durduran şey, hikâyesinin ne kadar Covenant House'daki çocuklarınkine benzediğiydi, istismarcı ev hayatı, erken yaşta suçla tanışma, bir tür psikoz. Hayalet'e bu şekilde bakmaya çalıştım, sanki benim çocuklarımdan biriymiş gibi. Ama resme oturmuyordu. Artık çocuk değildi. Sınırları ne zaman aşıyorlar, hangi yaşta yardım isteyen bir çocuktan dejenere olmuş ve hapse atılması gereken bir yetişkine dönüşüyorlardı ve bu adil miydi, bilmiyordum.

"Hey, Willie'cik?"

Hayalet benimle göz göze gelmeye çalıştı, ama babam onun bakışlarının hizasına doğru eğildi. Bununla baş edebileceğimi söyler gibi elimi onun omzuna koydum.

"Ne var?" dedim.

"Benim tekrar," dedi parmaklarıyla yine tırnak işareti yaparak, "hastaneye kapatıldığımı biliyor musun?"

"Evet," dedim.

"Ben üçüncü sınıftaydım. Sen de iki."

"Hatırlıyorum."

"Orada olduğum süre boyunca sadece bir ziyaretçim oldu. Kimdi, biliyor musun?"

Başımı salladım. Cevap Julie'ydi.

"İronik, sence de öyle değil mi?"

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Burada suçlayacak tek kişi var."

Babam geri çekildi. "Bu kadar yeter," dedi.

Kenara çekildim. "Ne demek bu?"

"Sen, Willie'cik. Seni kastediyorum."

Şaşkındım. "Ne?"

"Bu kadar yeter," dedi babam tekrar.

"Onun için savaşmalıydın," diye devam etti Hayalet. "Onu koruman gerekiyordu."

Bu delinin ağzından dökülüyor olsa bile, sözleri birer buz parçası gibi göğsüme saplanıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu babam.

"Gerçeği mi istiyorsunuz, Bay Klein? Ben bundan pek emin değilim."

"Ailemi rahat bırak. Birini istiyorsan, beni al."

"Hayır, efendim. Sizi istemiyorum." Babamı düşündüm içimin ürperdiğini hissetmeye başladım. "Sanırım seni tercih ederim."

Hayalet elini sallayıp ormanlık alana doğru döndü. Çalılıkların arasında tıpkı takma adı gibi kayboluşunu izledik. Orada birkaç dakika daha durduk. Babamın bir mağaranın derinliklerinden geliyormuş gibi duyulan nefes alışını dinledim.

"Baba?"

Ama o çoktan yola koyulmuştu. "Haydi, eve gidelim, Will."

42

Babam hiç konuşmadı.

Eve vardığımızda, yaklaşık kırk yıldır annemle paylaştığı yatak odasına çıkıp kapıyı kapattı. Üstüme gelen çok fazla şey vardı. Bunları sindirmeye çalıştım, ama o kadar çoklardı ki. Beynim iflas edecek gibiydi. Hâlâ yeterince şey bilmiyordum. Henüz değil. Daha çok şey öğrenmeliydim.

Sheila.

Hayatımın aşkı olan sır küpüne biraz ışık tutabilecek bir kişi daha vardı. Onun için özür diledim, veda ettim ve şehrin yolunu tuttum. Metroya atlayıp Bronx'a gittim. Hava kararmaya başlamıştı ve sokaklar kötüydü, ama hayatımda bir kez olsun korkmaktan çok uzaktım.

Kapıyı bile çalmadan kapı aralandı, zincir takılıydı. Tanya "Uyuyor," dedi.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedim.

"Benim söyleyecek bir şeyim yok."

"Seni cenazede gördüm."

"Git buradan."

"Lütfen," dedim. "Bu çok önemli."

Tanya içini çekip zinciri çıkardı. İçeri girdim. Loş lamba köşeden en solgun ışığını yayıyordu. Bu iç karartıcı evde gözlerimi gezdirirken, Tanya'nın da bu yerde en az Louis Castman kadar hapis hayatı yaşadığını düşündüm. Ona döndüm. Ben ona bakabildim, ama o kendini geri çekti.

"Onu burada daha ne kadar tutmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Plan yapmam ben," diye cevap verdi.

Tanya oturmamı söylemedi. İkimiz de ayakta, birbirimize baktık. Kollarını bağlayıp bekledi.

"Cenaze törenine neden geldin?" diye sordum.

"Saygımı göstermek için."

"Sheila'yı tanıyor muydun?"

"Evet."

"Arkadaş mıydınız?"

Tanya gülmüş olabilirdi. Yüzü o kadar dağılmıştı ki yara izlerinin oluştuğu çizgiler yüzünden bundan emin olamıyordum. "Yakın değildik."

"Peki neden geldin?"

Başını yana çevirdi. "Tuhaf bir şey duymak ister misin?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden sadece başımı salladım.

"On altı aydır bu evden ilk çıkışımdı o."

Buna da ne diyeceğimi bilemedim, o nedenle, "Gelmene sevindim," diyebildim ancak.

Tanya bana şüpheyle baktı. Oda, onun nefes alıp verişi dışında sessizdi. Fiziksel olarak ne rahatsızlığı vardı, bu da o zalim doğramanın sonucu mu olmuştu, bilmiyordum, ama nefes alış ve-

rişi, incecik bir pipetten gelen ses gibiydi.

"Lütfen bana neden geldiğini söyle," dedim.

"Söylediğim gibi. Saygımı göstermek istedim." Durakladı. "Yardımım dokunur diye düşündüm."

"Yardım mı?"

Louis Castman'ın yatak odasının kapısına baktı. Bakışlarını izledim. "Bana senin buraya neden geldiğini söyledi. Ben de boş kalan parçaları doldurabilirim diye düşündüm."

"Ne anlattı sana?"

"Sheila'ya âşık olduğunu." Tanya lambaya yaklaştı. İnsanın bakışlarını kaçırmaması çok zordu. Sonunda oturdu ve benden de aynısını istedi. "Bu doğru mu?"

"Evet."

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu Tanya.

Bu soru beni şaşırtmıştı. "Hayır."

İkna olmuşa benzemiyordu.

"Anlamıyorum," dedi. "Yardıma mı gelmiştin?"

"Evet."

"O zaman neden kaçıp gittin?"

"Anlamadın mı?"

Başımı iki yana salladım.

Sandalyede oturuyordu, yığılmıştı desem daha doğru. Elleri kucağındaydı ve vücudu öne arkaya sallanmaya başladı.

"Tanya?"

"Senin adını duydum," dedi.

"Anlayamadım?"

"Neden kaçtığımı sordun." Sallanmayı kesti. "Senin adını duyduğum için."

"Anlamıyorum."

Yine kapıya baktı. "Louis senin kim olduğunu bilmiyordu. Ben de bilmiyordum, ta ki törende Kare konuşmasını yaparken senin adını duyana kadar. Sen Will Klein'sın."

"Evet."

"Ve," sesi o kadar alçaktı ki, duyabilmek için öne eğildim, "sen Ken'in kardeşisin."

Sessizlik oldu.

"Ağabeyimi tanıyor musun?"

"Tanışmıştık. Uzun zaman önce."

"Nasıl?"

"Sheila aracılığıyla." Sırtını doğrultup bana baktı. Tuhaftı. Gözlerin ruhun penceresi olduğunu söylerler. Saçmalık bu. Tanya'nın gözleri normaldi. Orada hiç yara izi, bozukluk, geçmişin ya da işkencelerin gölgesini görmüyordum. "Louis sana Sheila'yla takılan büyük gangsteri anlatmış."

"Evet."

"O senin ağabeyindi."

Başımı iki yana salladım. İtiraz edecektim, ancak söyleyeceği şeyler olduğunu fark edince durdum.

"Sheila bu yaşam tarzına hiç uyamadı. Çok hevesliydi. O ve Ken birbirlerini bulmuşlardı. Ken onun Connecticut'ta iyi bir üniversiteye girmesine yardım etti, ama bu uyuşturucu satmaktan ya da diğer işlerden daha büyük bir şeydi. Burada, tek bir yer için diğerinin bağırsaklarını deşen adamlar görürsün. Ama iyi bir zenginler okulunda, eğer içeri girip yönetebilirsen, her şey güzeldi."

"Yani, tüm bunları ağabeyimin ayarladığını mı söylüyorsun?"

Yine öne arkaya sallanmaya başladı. "Bana gerçekten de bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Ben sanmıştım ki..." Durdu.

"Ne?"

Başını iki yana salladı. "Ne düşündüm, bilmiyorum."

"Lütfen," dedim.

"Bu çok tuhaf. Sheila önce ağabeyinle beraber oluyor. Sonra sana atlıyor. Sense hiçbir şeyden haberin yokmuş gibisin."

Yine ne cevap vereceğimi bilemedim. "Peki, Sheila'ya ne oldu?"

"Sen benden daha iyi bilirsin."

"Hayır, o zamanları kastediyorum. Üniversiteye gittiği zaman."

"Bu hayatı bıraktığından beri onu hiç görmedim. Beni birkaç kez aradı, hepsi bu. Ama onlar da bitti. Ama Ken belaydı. Sen ve Kare iyi adamlara benziyorsunuz. Sheila sanki iyi birilerini bulmuş gibiydi. Ama sonra senin adını duydum..." Omuzlarını silkip bu düşünceyi savdı.

"Carly ismi sana bir şey çağrıştırıyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Çağrıştırmalı mı?"

"Sheila'nın bir kızı olduğunu biliyor muydun?"

Bunun üzerine Tanya yeniden sallanmaya başladı. Sesi acı doluydu. "Aman Tanrım."

"Biliyor muydun?"

Başını sertçe iki yana salladı. "Hayır."

Hemen devam ettim. "Philip McGuane'i tanıyor musun?"

Hâlâ başını sallıyordu. "Hayır."

"Ya John Asselta? Julie Miller?"

"Hayır," dedi hemen. "Bu insanların hiçbirini tanımıyorum." Ayağa kalkıp benden uzaklaştı. "Kaçmış olacağını umuyordum," dedi.

"Kaçtı," dedim. "Bir süreliğine."

Omuzlarının düştüğünü gördüm. Nefes alış verişi daha da güçleşti. "Onun için her şeyin sonu daha iyi olmalıydı."

Sonra kapıya yöneldi. Peşinden gitmedim. Louis Castman'ın odasına baktım. Bu evde iki mahkûm birden olduğunu düşündüm tekrar. Tanya durdu. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ona döndüm.

"Yapılabilecek ameliyatlar var," dedim ona. "Kare'nin tanıdıkları var. Yardımcı olabiliriz."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Sonsuza dek intikamla yaşayamazsın."

Gülümsemeye çalıştı. "Bu ne sence?" Parçalanmış yüzünü gösterdi. "Sence bu yüzü o sebeple mi taşıyorum?"

Yine kafam karışmıştı.

Tanya başını iki yana salladı. "Sheila'yı nasıl çalıştırmaya başladığını anlattı mı sana?"

Başımı salladım.

"Bu işe her şeyini verir. Süslü kıyafetlerden bahseder, güzel sözler söyler. Ama kızların çoğu, otobüsten yeni inenler bile, tek başlarına bir erkekle gitmeye korkar. O nedenle, asıl fark yaratan şey Louis'in bir iş ortağı olmasıydı. Bir kadın. Satışı sonlandırmak için. Kızları güvende hissetsinler diye kandırmak için."

Bekledi. Gözleri kurudu. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve dışarı vurdu. Tanya kapıya yöneldi. Benim için kapıyı açtı. Çıktım ve bir daha asla geri dönmedim.

43

Telesekreterimde iki mesaj vardı. İlki Sheila'nın annesi Edna Rogers'tandı. Sesi donuk ve kişiliksizdi. Cenaze töreninden iki gün sonra, Mason, Idaho'daki bir şapelde olacağını söylemiş. Bayan Rogers bana saati, adresi vermiş ve Boise'ten geliş yolunu tarif etmiş. Mesajı kaydettim.

İkincisi Yvonne Sterno'dandı. Konunun acil olduğunu söylemiş ve derhal onu aramamı istemiş. Ses tonundaki heyecanı gizleyememişti. Bu beni tedirgin etti. Owen Enfield'ın gerçek kimliğini mi öğrendi diye merak ettim, eğer öğrendiyse, bu olumlu bir şey miydi, olumsuz mu?

Yvonne ilk çalışta cevap verdi.

"Naber?" diye sordum.

"Büyük bir şey buldum, Will."

"Dinliyorum."

"Bunu daha önce anlamalıydık."

"Nedir o?"

"Parçaları birleştir. Takma adlı bir adam. FBI'ın en çok ilgisini çeken şey. Tüm bu gizlilik. Sakin bir bölgede küçük bir cemaat. Anladın mı?"

"Pek değil, hayır."

"Cripco kilit nokta," diye devam etti. "Dediğim gibi, bu sahte bir kuruluş. O nedenle birkaç kaynaktan kontrol ettim. Gerçek şu ki, onları o kadar da sıkı şekilde gizlemeye çalışmamışlar. Hiç derin bir örtbas çabasına girilmemiş. Anladığım kadarıyla, birinin adamı tanıyıp tanımamasına takılmamışlar. Geçmişini detaylı araştırmamışlar."

"Yvonne?" dedim.

"Ne oldu?"

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Cripco, evi ve arabayı kiralayan şirketin izleri polis teşkilatına kadar uzanıyor."

Bir kez daha başım dönmeye başladı. Bir kez daha o bulanıklıktan kurtulup ışığı görmeyi diledim. "Bir saniye bekle," dedim. "Owen Enfield'ın gizli ajan olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Yani, Stonepointe'de neyi soruşturacak ki, kaçak cin getirenleri mi?"

"Ne o zaman?"

"Birleşik Devletler polisi –FBI değil– tanık koruma programı yürütüyor."

Kafam daha çok karıştı. "O zaman Owen Enfield'in?.."

"Onu orada hükümet saklıyormuş, evet. Ona yeni bir kimlik vermişler. Kilit nokta, daha önce de dediğim gibi, geçmişine o kadar derinden bakmamaları. Çoğu kişi bunu bilmiyor. Bazen anlamıyorlar bile. Gazetedeki kaynağım Chicago'nun banliyölerinde köşeye kıstırdıkları Baltimorelu zenci uyuşturucu satıcısını anlatıyordu. Tam bir hata. Buradaki durum o değil, ama şayet Gotti Boğa Sammy'yi arıyorsa onu ya tanır ya da tanımaz. Bundan emin olmak için geçmişini araştırmıyorlar. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Yani, benim anladığım, bu Owen Enfield belanın teki. Tanık

koruma programındakilerin çoğu öyle. Velhasıl o program dahilinde ve bir sebepten bu iki adamı öldürüp kaçıyor. FBI bunun peşini bırakmıyor. Bunun ne kadar utanç verici olduğunu bir düşünsene; hükümet bir adamla anlaşma yapıyor ve o adam gidip cinayet işliyor. Ne taraftan bakarsan bak kötü, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Will?"

"Evet."

Durakladı. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Ne yapacağımı düşündüm.

"Yapma," dedi. "Bir ileri, bir geri, hatırladın mı? Ben verirsem, sen de vereceksin."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ona ağabeyim ile Owen Enfield'in aynı kişi olduğunu mu, yoksa bunu ortaya çıkarmanın gizlemekten daha iyi olacağını mı söylemeliydim? Ama fikir benden çıkmıştı. Bir klik ses duydum ve telefon kapandı.

Kapı sertçe çalındı.

"Federaller. Kapıyı aç."

Sesi tanıdım. Claudia Fisher'ın sesiydi. Kapının tokmağına uzandım, çevirdim. Fisher silahını uzatıp içeri daldı. Bana ellerimi havaya kaldırmamı söyledi. Ortağı Darryl Wilcox da yanındaydı. İkisi de solgun, bitkin ve hatta korkmuştu.

"Bu da ne böyle?" dedim.

"Eller yukarı!"

İstediği şeyi yaptım. Kelepçelerini çıkardı ve sonra, bir kez daha düşünmüş gibi, durdu. Ses tonu birden yumuşadı. "Güçlük çıkarmadan gelir misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"O zaman haydi, gidelim."

44

Karşı çıkmadım. Blöflerini görmedim, birini arama talebinde bulunmadım ya da benzer bir şey istemedim. Nereye gittiğimizi bile sormadım. Bu kadar hassas dengelere sahip bir dünyada bu üşengeçliğin sonucu, biliyordum ki ya gereksiz olacaktı ya da zarar verecekti.

Pistillo beni uzak durmam konusunda uyarmıştı. Beni işlemediğim bir suçtan tutuklatacak kadar ileri gitmişti. Gerekirse beni cezaevine attıracağını bile söylemişti. Yine de geri adım atmamıştım. Bu yeni bulduğum cesaretin kaynağını merak etmiştim ve sonra bunun insanın kaybedecek bir şeyi olmamasıyla alakası olduğunu anladım. Belki de cesaret hep buydu, gözü kara olmak. Sheila ve annem ölmüştü. Ağabeyim de benim için yoktu. Bir adamı köşeye sıkıştırıyorsun, hele de bu kadar güçsüz birini, sonra bir bakıyorsun ki içinden bir hayvan çıkıyor.

Fair Lawn, New Jersey'de bir dizi evin önüne arabayı park ettik. Baktığım her yerde aynı şeyi görüyordum; derli toplu çimler, özenilmiş çiçek yatakları, bir zamanlar beyaz olan ve paslanmış mobilyalar, tembel bir sis gibi yayılan fıskiyelere bağlı, çimenlerin

üzerinde yılan gibi kıvrılan hortumlar. Fisher kapının kolunu çevirdi. Açıktı. İçinde pembe bir kanepe ve televizyon olan bir odaya girdik. Konsolun üzerinde iki erkek çocuğunun fotoğrafları vardı. Fotoğraflar, bebeklikten başlayıp yaşa göre sıralanmıştı. Son fotoğrafta çocuklar artık gençti, resmi giyinmişlerdi ve ikisi de anneleri olduğunu sandığım bir kadınla yanak yanağaydı.

Mutfağın sallanan bir kapısı vardı. Pistillo elinde buzlu çayla formika masada oturuyordu. Fotoğraftaki, anne olduğunu düşündüğüm kadın lavabonun yanında ayaktaydı. Fisher ve Wilcox ortadan kayboldu. Ayakta kalakaldım.

"Telefonumu dinlediniz," dedim.

Pistillo başını iki yana salladı. "Dinleyince sadece aramanın nereden geldiğini öğreniyorsun. Bizim yaptığımız, aletleri dinlemek. Mahkeme emri olduğunu da bilmeni isterim."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"On bir yıl önce istediğim şeyin aynısını," dedi. "Ağabeyini."

Lavabonun yanındaki kadın arkasını döndü. Bir bardak duruladı. Buzdolabına mıknatıslarla tutturulmuş, kadının Pistillo'yla ve çocuklarla çekilmiş, ama daha çok iki çocuğun bulunduğu daha çok fotoğraf vardı. Bunlar daha yakın zamanda çekilmiş ve günlük fotoğraflardı; sahilde, bahçede, o tip şeyler.

Pistillo "Maria?" dedi.

Kadın musluğu kapatıp ona döndü.

"Maria, bu Will Klein. Will, Maria."

Kadın –Pistillo'nun karısı olduğunu düşündüm– ellerini mutfak havlusuna kuruladı. Elimi sıkıca kavradı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi fazlaca resmi şekilde.

Yarım ağız cevap verdim ve başımı salladım, Pistillo işaret

edince de vinil minderli metal bir sandalyeye oturdum.

"Bir şey içmek ister misiniz, Bay Klein?" diye sordu bana.

"Hayır, teşekkür ederim."

Pistillo buzlu çay bardağını havaya kaldırdı. "Dinamit gibi. Bir bardak içmelisin."

Maria teklif etmeye devam etti. Ben de konuşmaya geçebilelim diye buzlu çayı kabul ettim. Bardağa buzlu çay doldurup benim önüme koydu. Ona teşekkür edip gülümsemeye çalıştım. O da gülümseye çalıştı, ama benimkinden bile sönüktü.

"Ben diğer odada bekleyeceğim, Joe," dedi.

"Teşekkürler, Maria."

Sallanan kapıdan çıkıp gitti.

"O benim kız kardeşim," dedi az önce çıktığı kapıya bakarak. Buzdolabındaki fotoğrafları gösterdi. "Bunlar onun iki oğlu. Vic Junior şimdi on sekiz yaşında. Jack de on altı."

"Hı hı." Ellerimi birbirine kenetleyip masanın üzerine koydum. "Telefonlarımı dinliyorsunuz."

"Evet."

"O zaman ağabeyimin nerede olduğuna dair bir ipucuna ulaştığımı da biliyorsunuz."

Buzlu çayından bir yudum aldı. "Biliyorum." Hâlâ buzdolabına bakıyordu; bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Bu fotoğraflarda bir eksik görüyor musun?"

"Hiç oyun oynayacak havada değilim, Pistillo."

"Hayır, ben de değilim. Ama iyice bak. Olmayan şey ne?"

Bakmaya gerek dahi duymadım, çünkü zaten biliyordum. "Baba."

Parmaklarını şaklattı ve yarışma programındaymışım gibi

bana döndü. "İlk denemende bildin," dedi. "Etkileyici."

"Bu da ne böyle?"

"Kız kardeşim kocasını on iki yıl önce kaybetti. Çocukların o zamanki yaşını da kendin hesaplarsın artık. Maria onları tek başına büyüttü. Onlara mümkün olduğunca arka çıktım, ama dayı, baba demek değil, ne dediğimi anlıyor musun?"

Bir şey demedim.

"Adı Victor Dober'di. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Vic öldürüldü. İnfaz amaçlı, kafasından iki kurşunla vuruldu." Buzlu çayını bitirip şunu ekledi: "Ağabeyin de oradaydı."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Pistillo ayağa kalktı, tepki beklemiyordu. "İdrar torbam bundan hoşlanmayacak, Will, ama bir bardak daha alacağım. Hazır ayağa kalkmışken istediğin bir şey var mı?"

Şoku atlatmaya çalıştım. "Ağabeyin de oradaymış derken ne demek istedin?"

Ama Pistillo acele etmiyordu. Buzdolabını açtı, buzluğu çıkardı ve içindekileri lavaboya döktü. Buz küpleri seramiğe çarptı. Eliyle birkaç tanesini alıp bardağına attı. "Başlamadan önce, bana bir söz vermeni istiyorum."

"Nedir?"

"Katy Miller'la ilgili."

"Ne olmuş ona?"

"O sadece bir çocuk."

"Bunu biliyorum."

"Bu tehlikeli bir durum. Bunu anlamak için dâhi olmana gerek yok. Onun tekrar incinmesini istemiyorum."

"Ben de."

"O zaman anlaştık," dedi. "Bana söz ver, Will. Onu artık bu işe bulaştırmayacaksın."

Ona baktım ve bunun pazarlık yapılacak bir durum olmadığını anladım. "Tamam," dedim. "O bu işin dışında."

Yüzümü kontrol etti, yalan söylüyor muyum diye, ama bu konuda haklıydı. Katy daha şimdiden büyük bir bedel ödemişti. Daha fazlasını ödemek zorunda kalırsa, buna hazır mıydım, bilmiyordum.

"Ağabeyimden bahset," dedim.

Buzlu çayı koyup sandalyesine yerleşti. Masaya baktı, sonra da bakışlarını kaldırdı. "Gazetede büyük baskınları okumuşsundur," diye söze başladı Pistillo. "Fulton Balık Pazarı'nın nasıl temizlendiğini de okumuşsundur. Yaşlı başlı adamların protesto yürüyüşlerini görüp o günlerin bittiğini düşünüyor olabilirsin. Çete gitti. Polisler kazandı."

Boğazım birden gıcıklandı, tıkanacak gibi oldum. Bardağımdan koca bir yudum aldım. Çay çok şekerliydi.

"Darwin hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

Bunu laf olsun diye sorduğunu sandım, ama cevap bekliyordu. "Güçlü olan hayatta kalır, hepsi bu," dedim.

"Güçlü olan değil," dedi. "Bu modern yorumu ve yanlış. Darwin'in dediği en güçlü olanın değil, en çok uyum sağlayanın hayatta kalabileceği. Farkı anladın mı?"

Başımı salladım.

"O nedenle daha zeki olan kötü adamlar uyum sağlamaya başladı. İşlerini Manhattan'ın dışına taşıdılar. Örneğin, daha az rekabetin olduğu banliyölerde uyuşturucu sattılar. En basitinden, Jersey şehirlerinden beslenmeye başladılar. Camden, mesela. Son beş belediye başkanının üçü suçlu bulundu. Atlantic City'yi düşün;

orada rüşvet vermeden karşıdan karşıya geçemezsin. Newark ve şu kentsel dönüşüm saçmalığı. Kentsel dönüşüm para demek. Para da komisyon ve rüşvet demek."

Sandalyemde yer değiştirdim. "Varmak istediğin bir nokta mı var, Pistillo?"

"Evet, pislik, kocaman bir nokta hem de." Yüzü kızardı. Özellikle çaba sarf etmese de yüz hatları sabit kaldı. "Kayınbiraderim –o çocukların babası– sokakları bu şerefsizlerden temizlemeye çalıştı. Gizlice çalışıyordu. Biri öğrendi. O ve ortağının sonu ölüm oldu."

"Ağabeyimin bu işte parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Evet, düşünüyorum."

"Kanıtın var mı?"

"Daha fazlası var." Pistillo gülümsedi. "Ağabeyin itiraf etti."

Üzerime bir şey savurmuş gibi geri çekildim. Başımı iki yana salladım. Sakin ol. Her şeyi söyleyebilir, her şeyi yapabilir, diye hatırlattım kendime. Daha dün gece beni içeri tıkmaya çalışmamış mıydı?

"Ama her şeye tepeden bakıyoruz, Will. Senin de yanlış bir fikre kapılmanı istemem. Ağabeyinin birini öldürdüğünü düşünmüyoruz."

Yine sarsıldım. "Ama daha şimdi..."

Elini kaldırdı. "Beni duyuyorsun, değil mi?"

Pistillo yine ayağa kalktı. Zamana ihtiyacı vardı. Bunu görebiliyordum. Yüzü şaşırtıcı derecede sakindi, ama bunun asıl sebebi içindeki dolapta gizlenen öfkeyi bastırmaya çalışıyor olmasıydı. O dolabın kapağı dayanacak mı diye merak ettim. Kız kardeşine her bakışında, o kapağın açılıp öfkesini salıvereceğini düşünüyordum.

"Ağabeyin Philip McGuane için çalışıyordu. Sanırım onun kim olduğunu biliyorsundur."

Ona hiçbir şey belli etmeyecektim. "Devam et."

"McGuane arkadaşın Asselta'dan daha tehlikeli biri, çünkü ondan daha zeki. OSSB onun Doğu Sahili'nin en büyüklerinden biri olarak görüyor."

"OSSB?"

"Organize Suçlar Soruşturma Birimi," dedi. "McGuane olacakları genç yaşta sezdi. Uyum sağlamak denince, bu adam tam bir cevher. Organize suçların mevcut durumu hakkında detaylara girmeyeceğim: yeni Ruslar, Üçlü Grup, Çinliler, eski kafalı İtalyanlar. McGuane hep rekabetin iki adım ötesindeydi. Henüz yirmi üç yaşında patrondu. Bütün klasik işleri –uyuşturucu, fuhuş, tefecilik– yapar ama komisyon, rüşvet ve uyuşturucu ticaretini şehrin dışındaki, rekabetin daha az olduğu yerlerde yürütmek konusunda uzmandır."

Tanya'nın Sheila'nın Haverton College'de satış yapmasıyla ilgili söylediklerini düşündüm.

"McGuane kayınbiraderimi ve ortağını, adı Curtis Angler'di, öldürdü. Ağabeyin de işin içindeydi. Onu tutukladık, ama daha hafif suçlardan."

"Ne zaman?"

"Julie Miller öldürülmeden altı ay önce."

"Nasıl oldu da bundan benim hiç haberim olmadı?"

"Çünkü Ken size söylemedi. Biz de söylemesini istemedik. Bizim istediğimiz McGuane'di. O nedenle onu kullandık."

"Kullandınız mı?"

"Ken'e işbirliği yapması karşılığında serbestlik verdik."

"Ondan McGuane'e karşı tanıklık etmesini mi istediniz?"

"Bundan daha fazlası. McGuane dikkatliydi. Onu cinayet su-

çundan yakalamak için elimizde yeterli delil yoktu. Bize bilgi taşıyacak biri lazımdı. Bu nedenle üzerine dinleme cihazı yerleştirdik ve geri yolladık."

"Ken'in sizin için gizli görev yaptığını mı söylüyorsun?"

Pistillo'nun gözleri alev aldı sanki. "Allayıp pullamaya çalışma bu işi," diye tersledi. "Aşağılık ağabeyin polis memuru filan değildi. Kendi kıçını kurtarmaya çalışan serserinin tekiydi."

Başımı sallayıp kendi kendimi bunun yalan olabileceği konusunda telkin etmeye çalıştım. "Devam et," dedim tekrar.

Arkaya uzanıp tezgâhın üzerinden bir kurabiye aldı. Yavaşça çiğnedi ve buzlu çayıyla beraber yuttu. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz. Sana sadece kendi teorimizi söyleyebilirim."

"Tamam."

"McGuane öğrendi. Bunu anlamak zorundasın. McGuane acımasız bir orospu çocuğudur. Öldürmek onun için seçim yapmak gibidir, Lincoln Tüneli'nden mi, yoksa Holland Tüneli'nden mi gitsem demek gibi. Uygunluk meselesi, başka bir şey değil. Hiçbir şey hissetmez."

Bunu söyleyerek nereye varmaya çalıştığını anlamıştım. "Yani eğer McGuane Ken'in muhbir olduğunu öğrendiyse..."

"Öldü demektir," diye bitirdi cümleyi. "Ağabeyin riskin farkındaydı. Dinlemeye devam ediyorduk, ama bir akşam kaçıp gitti."

"McGuane öğrendiği için mi?"

"Bizim düşündüğümüz bu, evet. Soluğu senin evinde aldı. Nedenini bilmiyoruz. Oranın saklanmak için güvenli bir yer olduğunu düşündüğünü tahmin ediyoruz, özellikle de McGuane onun ailesini tehlikeye atmaya cesaret edemeyeceğini düşüneceğinden."

"Ya sonra?"

"Bu arada artık Asselta'nın da McGuane için çalıştığını anlamışsındır."

"Öyle diyorsan," dedim.

Bunu duymazdan geldi. "Asselta'nın da kaybedecek çok şeyi vardı. Yurttaki, öldürülen diğer kız Laura Emerson'dan bahsetmiştin. Ağabeyin bize onu John Asselta'nın öldürdüğünü söylemişti. Asselta'nın en sevdiği infaz yöntemiyle, yani boğularak öldürülmüştü. Ken'e göre, Laura Emerson, Haverton'daki uyuşturucu ticaretini öğrenmişti ve bunu bildirmeye hazırlanıyordu."

Yüzümü buruşturdum. "Onu bunun için mi öldürdüler?"

"Evet, bunun için öldürdüler. Ne yapacaklarını sandın, ona dondurma mı ısmarlayacaklardı? Bu adamlar canavar, Will. Bunu o kalın kafana sok."

Phil McGuane'in bize gelip Risk oynadığı zamanları anımsadım. Hep kazanırdı. Sessiz ve gözlemciydi, o tür bir çocuk sakin sularda mucizeler yaratıyordu. Sınıf başkanıydı, sanırım. Ondan etkilenmiştim. Hayalet alenen sapıktı. Onun her şeyi yapabildiğini görmüştüm. Ama McGuane?

"Bir şekilde ağabeyinin nerede saklandığını öğrenmişler. Belki de Hayalet Julie'yi üniversiteden eve gelişinde takip etmiştir, bilmiyoruz. Her iki koşulda da, ağabeyini Millerların evinde yakalıyor. Bizim düşüncemiz ikisini de öldürmeye çalıştığı. O gece birini gördüğünü söylemiştin sen de. Sana inanıyoruz. Gördüğün adamın da muhtemelen Asselta olduğunu düşünüyoruz. Olay yerinde parmak izleri bulundu. Ken saldırı sırasında yaralandı –bu da kan izlerini açıklıyor– ama bir şekilde kaçtı. Hayalet geride Julie Miller'ın cesediyle kaldı. Bu durumda yapacağı en doğal şey ne olurdu? Bunu Ken yapmış gibi göstermek. Onu yermek ve korkutup kaçırmak için bundan daha kolay ne olabilirdi?"

Durdu ve bir kurabiye daha alıp yemeye başladı. Bana bakmıyordu. Yalan söylüyor olabileceğini biliyordum, ama söylediklerinde gerçek payı da vardı. Kendimi sakinleştirmeye, söylediklerini sindirmeye çalıştım. Gözlerim onun üzerindeydi. Şimdi öfkesini bastırması gereken taraf bendim.

"Yani bunca zaman," durdum, yutkundum, tekrar denedim, "yani bunca zaman, Ken'in Julie'yi öldürmediğini biliyordun."

"Hayır, pek değil."

"Ama az önce dedin ki..."

"Bu bir teori, Will. Sadece bir teori. Onu öldürmüş olması da bir ihtimal."

"Buna inanmıyorsun."

"Bana neye inanıp inanmadığımı söyleme."

"Ken'in Julie'yi öldürme gerekçesi ne olabilir ki?"

"Ağabeyin kötü bir adamdı. Bunu aklından çıkarma."

"Bu bir gerekçe değil." Başımı iki yana salladım. "Neden? Ken'in onu öldürmemiş olabileceğini düşünüyorsan, neden hep o öldürdü diye ısrar ettin?"

Cevap vermemeyi tercih etti. Ama belki de vermek zorunda değildi. Cevap çok açıktı. Buzdolabındaki fotoğraflara baktım. Çok şey anlatıyorlardı.

"Çünkü Ken'i ne olursa olsun bulmak istiyordun," dedim, kendi soruma kendim cevap vererek. "Ken sana McGuane'i verebilecek tek kişiydi. Eğer Ken tanık olarak saklansa, dünyanın umurunda olmazdı. Basın buna yer vermezdi. Büyük bir insan avı başlatılmazdı. Ama eğer Ken kendi ailesinin bodrum katında genç bir kadını öldürürse –banliyö hikâyesi kötü bitti– medyanın ilgisi büyük olacaktı. O gazete başlıkları da onun saklanmasını zorlaştıracaktı."

Ellerine bakıyordu.

"Haklıyım, değil mi?"

Pistillo yavaşça başını kaldırdı. "Ağabeyin bizimle bir anlaşma yaptı," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Kaçınca da anlaşma bozuldu."

"Bu da yalan söyleme hakkı mı verdi sana?"

"Ne olursa olsun onun izini sürme hakkı verdi."

Gerçekten de titriyordum. "Ya lanetlenen ailesi?"

"Beni buna çekme."

"Bize neler yaşattığınızın fakrında mısınız siz?"

"Biliyor musun, Will? Umurumda bile değil. Sen acı çektiğini mi düşünüyorsun? Kız kardeşimin gözlerine bir bak. Oğullarına bak."

"Bu sana..."

Elini masaya vurdu. "Bana neyin doğru, neyin yanlış olduğunu söyleme. Kız kardeşim masum bir kurbandı."

"Benim annem de."

"Hayır!" Masaya bu kez yumruğunu vurdu ve ardından bana doğru parmağını kaldırdı. "Arasında büyük bir fark var, bunu anla. Vic cinayete kurban gitmiş bir polisti. Seçim şansı yoktu. Ailesinin acısını dindiremezdi. Öte yandan, ağabeyin, kaçmayı seçti. Bu onun kararıydı. Eğer ailenin canını yakan biri varsa, suçlu ağabeyindir."

"Ama onu kaçmaya siz zorladınız," dedim. "Biri onu öldürmeye çalışıyordu, siz de o kişiyi cinayetten tutuklamak için onu kullandınız. Onu mecbur ettiniz. Daha da dibe soktunuz."

"Bu onun tercihiydi, benim değil."

"Sen kendi ailene yardım etmek istedin ve bunu yaparken de benimkini kurban ettin."

Pistillo bu kez de bardağı alıp masaya vurdu. Buzlu çay üze-

rime sıçradı. Bardak yere düşüp kırıldı. Tepeme dikilip bana baktı. "Sakın kendi ailenin yaşadıklarını benim kız kardeşiminkiyle kıyaslamaya kalkma. Sakın."

Onunla göz göze geldim. Onunla tartışmak faydasızdı; hâlâ doğru mu söylüyor, yoksa olayları kendi yararına mı kullanmaya çalışıyor, bilmiyordum. Her iki koşulda da daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Ona karşı çıkmak bana bir yarar sağlamayacaktı. Bu hikâyenin gerisi vardı. Henüz bitirmemişti. Hâlâ cevapsız çok fazla soru vardı.

Kapı açıldı. Claudia Fisher bizi kontrol etmeye gelmişti. Pistillo iyi olduğunu söylemek için elini kaldırdı. Arkasına yaslandı. Fisher biraz daha bekledi, sonra bizi yalnız bıraktı.

Pistillo hâlâ derin derin nefes alıyordu.

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordum ona.

Başını kaldırdı. "Tahmin edemedin mi?"

"Hayır."

"Tam bir şanstı aslında. Ajanlarımızdan biri Stockholm'de tatildeydi. Tesadüf işte."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ajanımız," dedi. "Ağabeyini sokakta görmüş."

Gözlerimi kırptım. "Bir saniye. Ne zaman olmuş bu?"

Pistillo kafasından hızlı bir hesap yaptı. "Dört ay önce."

Hâlâ kafam karışıktı. "Ken ne yapmış, kaçmış mı?"

"Hayır. İşini şansa bırakmamış. Ağabeyini hemen oracıkta yakalayıvermiş."

Pistillo ellerini kavuşturup bana doğru eğildi. "Onu yakaladık," dedi, ses tonu fısıltı gibiydi. "Ağabeyini yakaladık ve geri getirdik."

45

Philip McGuane bir brendi doldurdu.

Genç avukat Cromwell'in cesedi ortadan kalkmıştı. Joshua Ford ise yerde ayı postu gibi yatıyordu. Yaşıyordu, hatta bilinci de açıktı, ama kıpırdamıyordu.

McGuane Hayalet'e de bir içki verdi. İki adam karşılıklı oturdu. McGuane büyük bir yudum aldı. Hayalet bardağını avuçladı ve gülümsedi.

"Ne oldu?" diye sordu McGuane.

"Güzel brendi."

"Evet."

Hayalet içkisine baktı. "Ricker Tepesi'nin ardında takılıp bulabildiğimiz en ucuz birayı içerkenki günlerimizi hatırladım. Hatırlıyor musun, Philip?"

"Schlitz ve Old Milwaukee," dedi McGuane.

"Evet."

"Ken'in Ekonomik Şarap ve Likörcü'de arkadaşı vardı. Ona hiç kimlik sormazdı."

"Güzel günlerdi," dedi Hayalet.

"Bu," McGuane bardağını kaldırdı, "daha güzel."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Hayalet bir yudum aldı. Gözlerini kapattı ve yuttu. "Yaptığın her seçimin dünyayı iki alternatif evrene ayırdığı teorisini biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Sonumuzun başka olduğu evrenler var mı diye merak ediyorum; ya da burada olmasaydık nerede olurduk mesela?"

McGuane sırıttı. "Bana yumuşamaya başladığını söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," dedi Hayalet. "Ama dürüst olmam gerekirse, bu şekilde olmak zorunda mıydı diye düşünmeden edemiyorum."

"Sen insanlara zarar vermekten keyif alıyorsun, John."

"Alıyorum."

"Bundan hep keyif aldın."

Hayalet bunu düşündü. "Hayır, hep değil. Ama elbette ki asıl önemli soru şu: Neden?"

"Neden insanlara zarar vermek hoşuna gidiyor?"

"Sadece zarar vermek değil. Onları acı çektirerek öldürmeyi de seviyorum. Boğmayı seviyorum, çünkü bu ölmek için korkunç bir yol. Mermi yok. Bıçak yarası yok. Kelimenin tam anlamıyla son nefesini veriyorsun. Sana hayat veren oksijenin gelmediğini hissediyorsun. Onlara bunu yapıyorum, asla gelmeyecek nefesi almaya çalışırken çırpınışlarını izliyorum."

"Tanrım, Tanrım." McGuane kadehini koydu. "Partilerin gözdesisindir, John."

"Aa, tabii," diyerek ona katıldı. Sonra yine ciddileşerek "Peki neden, Philip, neden bunu yapmak için can atıyorum? Bana ne oldu, ahlak pusulam neden şaştı, neden birinin can vermesiyle ben can buluyorum?" dedi.

"Babanı suçlamayacaksın, değil mi, John?"

"Hayır, bu çok zavallıca olur." İçkisini koydu ve McGuane'in

yüzüne baktı. "Beni öldürecek miydin, Philip? Eğer mezarlıktaki o iki adamı aşağı indirmeseydim, beni öldürecek miydin?"

McGuane gerçeği tercih etti. "Bilmiyorum," dedi. "Muhtemelen."

"Sen benim en yakın arkadaşımsın," dedi Hayalet.

"Galiba sen de benim."

Hayalet gülümsedi. "Bizim bir anlamımız vardı, değil mi, Philip?"

McGuane cevap vermedi.

"Ken'le dört yaşındayken tanıştım," diye devam etti Hayalet. "Mahalledeki tüm çocuklar bizim evden uzak durmaları için uyarılıyordu. Asseltaların adı kötüye çıkmıştı, öyle söylüyorlardı. Bilirsin işte."

"Biliyorum," dedi McGuane.

"Ama Ken için bu boş laftı. Bizim evi keşfetmeyi severdi. Babamın silahını bulduğumuzu hatırlıyorum. Sanırım altı yaşındaydık. Elimize aldığımızı hatırlıyorum. Güç hissi. Büyülenmiştik. Silahı Richard Werner'i korkutmak için kullandığımızı hatırlıyorum; sanırım sen onu tanımıyorsundur, üçüncü sınıftayken taşınmışlardı. Bir keresinde onu kaçırıp bağlamıştık. Ağlamış ve altına işemişti."

"Bu hoşuna gitmişti."

Hayalet yavaşça başını salladı. "Belki de."

"Sana bir şey soracağım," dedi McGuane.

"Dinliyorum."

"Madem babanın silahı vardı, o zaman neden Daniel Skinner'ı öldürmek için mutfak bıçağı kullandın?"

Hayalet başını iki yana salladı. "Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Hiç bahsetmedin."

"Doğru."

"Neden?"

Bu soruya hemen cevap vermedi. "Babam silahla oynadığımızı öğrendi," dedi. "Bana sağlam bir dayak attı."

"Bunu hep yapıyordu."

"Evet."

"Hiç ondan intikam almak istemedin mi?" diye sordu McGuane.

"Babamdan mı? Hayır. O nefret bile edemeyeceğim kadar aciz biriydi. Annemin bizi terk edişini hiç atlatamadı. Hep geri geleceğini düşündü. Buna hazırlanıyordu. İçtiğinde, tek başına kanepede oturup onunla konuşur, sonra ağlamaya başlardı. Annem onun kalbini kırmıştı. Ben insanlara zarar verdim, Philip. İnsanların ölmek için yalvardıklarını gördüm. Ama şimdiye dek babamın annem için ağlayışı kadar zavallı bir şey görmedim."

Yerden Joshua Ford'un inlemesi geldi. İkisi de önemsemedi.

"Baban şimdi nerede?" diye sordu McGuane.

"Cheyenne, Wyoming. Kuruyup kaldı. İyi de bir kadın buldu kendine. Kendini de dine verdi. Alkol yerine Tanrı'yı seçti, bir bağımlılıktan diğerine."

"Onunla hiç görüşmüyor musun?"

Hayalet'in sesi yumuşaktı. "Hayır."

Sessizce içtiler.

"Ya sen, Philip? Fakir değildin. Seni istismar eden bir ailen yoktu."

"Sadece anne ve babaydı onlar," dedi McGuane.

"Amcanın çeteye karıştığını biliyorum. Seni de işin içine çekti. Ama kaçıp gidebilirdin. Neden yapmadın?"

McGuane güldü.

"Ne oldu?"

"Düşündüğümden de farklıyız biz."

"Nasıl yani?"

"Sen pişmanlık duyuyorsun," dedi McGuane. "Bunu yapıyorsun, heyecan duyuyorsun, bu işte de iyisin. Ama kendini kötü biri olarak görüyorsun." Aniden ayağa kalktı. "Tanrım."

"Ne var?"

"Sen düşündüğümden de tehlikelisin, John."

"Nasıl yani?"

"Sen Ken için dönmedin," dedi McGuane. Sonra sesi düştü: "Sen o küçük kız için döndün, değil mi?"

Hayalet içkisinden büyük bir yudum aldı. Cevap vermemeyi tercih etti.

"O seçimler ve bahsettiğin alternatif evrenler," diye devam etti McGuane. "O gece Ken ölseydi, her şeyin daha farklı olacağını düşünüyorsun."

"Tam da bir alternatif evren olurdu," dedi Hayalet.

"Ama iyi bir evren olmazdı," diye karşı çıktı McGuane. Ardından "Peki, ya şimdi?" diye ekledi.

"Will'in işbirliğine ihtiyacımız var. Ken'i ortaya çıkarabilecek tek kişi o."

"Yardım etmez o."

Hayalet kaşlarını çattı. "Sen herkesten daha iyi bilirsin."

"Babası?" diye sordu McGuane.

"Hayır."

"Ablası?"

"Çok uzakta," dedi Hayalet.

"Bir fikrin var mı peki?"

"Düşün bakalım," dedi Hayalet.

McGuane de düşündü. Bulunca da yüzü güldü. "Katy Miller."

46

Pistillo gözlerini üzerimden ayırmadan ortaya attığı bombaya vereceğim tepkiyi bekledi. Ama ben çabuk toparlandım. Belki de olanlar anlam kazanmaya başlamıştı.

"Ağabeyimi yakaladınız mı?"

"Evet."

"Onu buraya geri getirdiniz?"

"Evet."

"Peki, bu nasıl oldu da basına yansımadı?" diye sordum.

"Gizli tuttuk," dedi Pistillo.

"Çünkü McGuane'in öğrenmesinden korktunuz."

"Büyük ölçüde."

"Başka?"

Başını iki yana salladı.

"Hala McGuane'i istiyorsun," dedim.

"Evet."

"Ağabeyim de bilgi getirecekti."

"Yardımı dokunabilirdi."

"Bunun üzerine onunla bir anlaşma daha yaptın."

"Aslında eski görevini verdik."

Bulutların dağıldığını hissetmeye başladım. "Onu tanık koruma programına mı aldınız?"

Pistillo başını salladı. "Asında onu kendi himayemizde bir otelde tuttuk. Ama ağabeyinin sahip olduğu her şey eskiydi. Hâlâ önemli bir tanık olabilirdi –hatta belki de sahip olduklarımızın en önemlisi– ama daha çok zamana ihtiyacımız vardı. Onu sonsuza dek otelde tutamazdık, o da kalmak istemedi zaten. Başarılı bir avukat tuttuk ve bir anlaşma yaptık. Ona New Mexico'da bir yer bulduk. Günlük olarak ajanlarımızdan birine rapor verecekti. Bu anlaşmadan caymak için yapacağı herhangi bir hamle, onun, aralarında Julie Miller cinayeti de olmak üzere, bütün suçlardan yeniden mahkûm olmasına neden olacaktı."

"Peki, kötü giden ne oldu?"

"McGuane öğrendi."

"Nasıl?"

"Bilmiyoruz. Biri sızdırmıştır belki. Her neyse, McGuane onu öldürmeleri için iki adamını gönderdi."

"Evdeki iki ceset," dedim.

"Evet."

"Onları kim öldürdü?"

"Ağabeyin diye düşünüyoruz. Onu hafife aldılar. O da ikisini birden öldürüp tekrar kaçtı."

"Şimdi de Ken'i geri istiyorsun."

Gözleri buzdolabının kapağındaki fotoğraflarda gezindi. "Evet."

"Ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bunu biliyorum artık. Bak, belki de elimize yüzüme bulaştırdık. Bilmiyorum. Ama Ken'in geri dönmesi gerek. Onu koru-

yacağız, sürekli gözetim altında olacak, güvenli bir evi olacak, her ne isterse. O bizim havucumuz. Cezaevine gönderilip gönderilmemesi işbirliği yapmasına bağlı."

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Er ya da geç sana ulaşacaktır."

"Bundan bu kadar emin olmanın sebebi ne?"

İçini çekti ve bardağa baktı.

"Bundan bu kadar emin olmanın sebebi ne?" diye tekrar sordum.

"Çünkü," dedi Pistillo. "Ken seni zaten aradı."

Göğsümün üzerinde bir ağırlık oluştu sanki.

"Evin Albuquerque yakınlarındaki bir ankesörlü telefondan iki kez aranmış," diye devam etti. "Bir tanesi o iki adam öldürülmeden bir hafta önce. Diğeri de olaydan hemen sonra."

Şoka girmiş olmam gerekiyordu, ama girmedim. Belki de artık sonunda parçalar yerine oturuyordu, ama ben bundan hoşlanmıyordum.

"Bu aramalardan haberin yoktu, Will, değil mi?"

Yutkundum ve şayet ben yoksam, *o telefonlara kim cevap vermiş olabilir*, diye düşündüm.

Sheila.

"Hayır," dedim. "Bilmiyordum."

Başını salladı. "Sana ilk yaklaştığımızda bilmiyorduk. Telefona cevap veren kişinin sen olduğunu düşünmemiz çok doğal."

Ona baktım. "Sheila Rogers'ın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Cinayet mahallinde parmak izleri bulundu."

"Bunu biliyorum."

"Bir şey soracağım, Will. Ağabeyinin seni aradığını biliyorduk. Kız arkadaşının Ken'in New Mexico'daki evine gittiğini de biliyor-

duk. Bizim yerimizde sen olsaydın hangi sonuca varırdın?"

"Benim de bir şekilde olayla ilgim olduğu sonucuna."

"Doğru. Sheila'nın ikinizin arasında iletişimi sağladığı ve senin de bir şekilde ağabeyine yardım ettiğini düşündük. Ken kaçınca da ikinizin onun nerede olduğunu bildiğinizi sandık."

"Ama artık biliyorsunuz."

"Doğru."

"Peki, şimdi neden şüpheleniyorsunuz?"

"Seninle aynı şeyden, Will." Ses tonu yumuşaktı ve –lanet olsun ki– o ses tonunda acıma duydum. "Sheila'nın seni kullandığından. McGuane için çalıştığından. Ona ağabeyinle ilgili bilgi verdiğinden. İşler yolunda gitmeyince de McGuane'in onu öldürdüğünden."

Sheila. İhanet içimi delip geçiyor, kemiklerime saplanıyordu. Artık onu savunmak, onun için bir enayiden başka bir şey olmadığımı düşünmek, olup bitene gözlerini kapatmak olurdu. Gerçeği görmemek için Polyanna'dan öte bir saf olmak gerekiyordu.

"Sana bunları anlatıyorum, Will, çünkü aptalca bir şey yapmandan korktum."

"Basına konuşmak gibi," dedim.

"Evet, bir de anlamanı istediğim için. Ağabeyinin iki seçeneği vardı; ya McGuane ve Hayalet onu bulup öldürecekti ya da biz bulup koruyacaktık."

"Doğru," dedim. "Şimdiye kadar da muhteşem bir iş çıkardınız."

"Biz hâlâ onun en iyi seçeneğiyiz," diye karşı çıktı. "McGuane'in ağabeyinin peşini bıraktığını sanma sakın. Katy Miller'a yapılan saldırının tesadüf olduğunu mu sanıyorsun? Senin iyiliğin için de bizimle işbirliği yapman gerek."

Hiçbir şey söylemedim. Ona güvenemezdim. Bunu biliyor-

dum. Kimseye güvenemezdim. Burada öğrendiğim şey buydu. Ama özellikle Pistillo, tehlikeliydi. Kız kardeşinin kederli yüzüne bakarak on bir yıl geçirmişti. Böyle bir şey insanı eğip büker. Böyle şeyleri ve bozulmanın eşiğine gelmenin ne demek olduğunu bilirim. Pistillo açıkça McGuane'i bulmaktan vazgeçmeyeceğini açıkça belirtmişti. Ağabeyimi kurban edecekti. Beni nezarete atmıştı. Hepsinden öte, ailemi mahvetmişti. Ablamın kaçıp Seattle'a yerleşmesini hatırladım. Annemi, Sunny gülüşünü düşündüm ve önümde oturan, ağabeyimin selametini istediğini iddia eden adama baktım. Annemi öldürmüştü, kimse kansere yakalanmasının başından geçenlerle bir ilgisi olmadığına, bağışıklık sisteminin o korkunç gecenin kurbanlarından biri olmadığına ikna edemezdi beni ve şimdi de karşıma geçmiş benden yardım istiyordu.

Bunun ne kadarının yalan olduğunu bilmiyordum. Ama ben de karşılığında yalan söylemeye karar verdim. "Yardım edeceğim," dedim.

"Güzel," dedi. "Sana açılan suçlamaları hemen düşüreceğim."

Teşekkür etmedim.

"İstersen seni arabayla geri götürebiliriz."

Reddetmek istedim, ama uyarı bayrağı çekmek de istemedim. Beni kandırmak istiyordu, ben de aynı şeyi deneyecektim. O nedenle bunun iyi olacağını söyledim. Ayağa kalktığımda, "Sheila'nın cenazesi yaklaşıyor," dedim.

"Evet."

"Artık üzerinde bir suçlama olmadığına göre, seyahat etmekte serbestsin."

Hiçbir şey demedim.

"Katılacak mısın?" diye sordu.

Bu kez gerçeği söyledim. "Bilmiyorum."

47

Evde ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bekleyerek duramadım, o nedenle sabah erkenden işe gittim. Komikti. Hiçbir işe faydam olmaz diye düşünüyordum, ama öyle olmadı. Covenant House'a girişimi, bir sporcunun arenaya adım attığı andaki "yarış suratı"na benzetebilirim. Bu çocuklar, diye hatırlattım kendime, benim elimden gelenin en iyisini hak ediyor. Klişe, evet, ama kendi kendimi ikna ettim ve işime döndüm.

İnsanlar gelip baş sağlığı diledi elbette. Ve evet, Sheila'nın ruhu her yerdeydi. Bu mekânda onun hatırasını taşımayan sadece birkaç nokta vardı. Ama bununla baş edebildim. Bu, olanları unuttuğum, artık ağabeyimin nerede olduğunu, Sheila'yı kimin öldürdüğünü ya da kızı Carly'nin akıbetinin ne olduğunu öğrenmeye çalışmayacağım anlamına gelmiyordu. Bunların hepsi duruyordu. Ama bugün yapmam gereken çok şey vardı. Katy'nin hastane odasını aradım, ama hâlâ görüşmeye izin verilmiyordu. Kare'nin dedektiflik ajansı, Sheila'nın Donna White olan takma adının havayolları kayıtlarını incelemiş, ama bir yere varamamıştı. O nedenle beklemedeydim.

O gece yardım minibüsünde ben gönüllü oldum, Kare de bana eşlik etti –olanları ona zaten anlatmıştım– ve beraberce karanlıkta gözden kaybolduk. Sokak çocukları gecenin maviliğinde ışıldıyordu. Yüzleri pürüzsüzdü, kırışıklıkları yoktu ve parlaktı. Yetişkin bir serseriyi, sokakta yaşayan bir kadını, alışveriş arabalı bir adamı, kutunun içinde yatan ya da kâğıt kahve bardağıyla bozuk para dilenen birini görürsünüz ve onların evsiz olduğunu bilirsiniz. Ama ergenlerin, yani on beş ya da on altı yaşında istismar sebebiyle evden kaçmış, bağımlılık, fuhuş ya da akıllarını kaçırmak gibi sorunları olan durumu, ortama daha iyi karışmış olmalarıdır. Söz konusu ergenlerse, onların evsiz olduklarını mı, yoksa sadece oralarda dolaştıklarını mı söylemek güçtür.

Duyduklarınıza rağmen, yetişkinler için evsizliğin acı yüzünü görmezden gelmek kolay değildir. Adeta yüzünüze çarpar. Gözlerinizi kaçırabilir, yürümeye devam edebilir ve şayet pes ederseniz, onlara bir dolar ya da bir çeyreklik atarsanız, o parayla gidip ya içki ya uyuşturucu ya da aklınıza ne gelirse onu alırlar. Ama yaptığınız şey, ihtiyacı olan bir insandan kaçmanız sizi hep rahatsız eder. Bizim çocuklar nasıl oluyorsa görünmezdir. Dikişleri görünmeyecek şekilde gecenin içine dikilmişlerdir. Onları umursamazsınız ve bir artçı etkisi de olmaz.

Latin ezgisi ağırlıklı bir müzik bangır bangır çalıyordu. Kare bana dağıtmam için bir deste telefon kartı verdi. Eroiniyle meşhur A Caddesi'ne dalıp her zamanki işimize başladık. Konuştuk, güzel sözler söyledik ve dinledik. Kasvetli gözleri gördüm. Derilerinin altındaki hayali böcekler yüzünden kaşındıklarını gördüm. İğne izlerini ve çökmüş damarları gördüm.

Sabahın dördünde Kare ve ben, minibüsün arka koltuğunday-

dık. Son birkaç saattir pek konuşmamıştık. Pencereden dışarı bakıyordu. Çocuklar hâlâ oradaydı. Hatta yuvalarından çıkıyormuş gibi daha çoğu da gelmişti.

"Cenazeye gitmeliyiz," dedi Kare.

Sesim çıkacak mıydı, bilemedim.

"Onu hiç buradayken gördün mü?" diye sordu. "Bu çocuklarla çalışırken yüzünün aldığı şekli?"

Görmüştüm. Ne demeye çalıştığını da biliyordum.

"Bu sahte olamaz, Will."

"Keşke buna inanabilsem," dedim.

"Sheila sana kendini nasıl hissettiriyordu?"

"Dünyanın en şanslı adamıymışım gibi," dedim.

Başını salladı. "Bu da sahte olamaz," dedi.

"Peki, tüm bunları nasıl açıklayacaksın?"

"Açıklayamam." Kare sokağa çıkıp park etti. "Ama kafamızla çok fazla şey yapıyoruz. Belki kalplerimizi de hatırlamalıyız."

Kaşlarımı çattım. "Kulağa hoş geliyor da, bir anlamı var mı ondan emin değilim."

"O zaman bu nasıl; tanıdığımız Sheila'ya saygımızı göstermeye gidelim."

"Bu bir yalan olsa bile mi?"

"Öyle olsa bile. Ama belki öğrenmeye de gideriz. Burada ne olduğunu anlamak için."

"Bulacağımız şeyin hoşumuza gitmeyebileceğini söyleyen sen değil miydin?"

"Hey, bu doğru." Kare kaşlarını kaldırdı. "Lanet olsun, çok iyiyim."

Gülümsedim.

"Bunu ona borçluyuz, Will. Onun hatırasına."

Haklıydı. Bunun sona ermesi gerekiyordu. Cevaplara ihtiyacım vardı. Belki cenazede biri bana birkaçını verebilirdi, belki de cenazenin kendisi, sahte aşkımı gömme işi, iyileşme sürecine yardım ederdi. Gözümde canlandıramıyordum, ama hepsine bir şans vermeye razıydım.

"Bir de Carly meselesi var." Kare dışarıyı işaret etti. "Çocukları korumak. İşimiz bu, değil mi?"

Ona döndüm. "Evet," dedim. Sonra da, "Çocuklardan bahsetmişken," diye ekledim.

Bekledim. Gözlerini göremiyordum –sıklıkla, tıpkı o Corey Hart şarkısında olduğu gibi, karanlıkta güneş gözlüğü takıyordu– ama direksiyondaki eli gevşemişti.

"Kare?"

Sesi çatallıydı. "Burada senden ve Sheila'dan bahsediyoruz."

"O geçmişte kaldı. Ne yaparsak yapalım bunu değiştiremeyiz."

"Aynı anda tek şeye odaklanalım, olur mu?"

"Olmaz," dedim. "Bu arkadaşlıkla ilgili bir durum. Çift yönlü bir yol olmalı."

Başını iki yana salladı. Minibüsü çalıştırarak sürmeye başladı. Sessizliğe gömüldük. Gözlerimi çiçekbozuğu dolu ve tıraşsız yüzünden ayırmadım. Dövmenin rengi koyulaşmış gibi görünüyordu. Altdudağını ısırıyordu.

Bir süre sonra, "Wanda'ya hiç söylemedim," dedi.

"Bir çocuğun olduğunu mu?"

"Bir oğlum," dedi Kare yavaşça.

"Nerede şimdi?"

Bir elini direksiyondan kaldırıp yüzünü kaşıdı. Elinin titrediği

gördüm. "Dört yaşına gelmeden toprağın altına girdi."

Gözlerimi kapattım.

"Adı Michael'dı. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Onu sadece iki kez gördüm. Onu, köpek bile emanet edemeyeceğin, on yedi yaşında bir uyuşturucu bağımlısı olan annesiyle bir başına bıraktım. Michael üç yaşındayken bir gece sarhoş olup bir tıra çarptı. İkisi de öldü. İntihar mıydı, hâlâ bilmiyorum."

"Çok üzgünüm," dedim kısık sesle.

"Michael yaşasaydı şimdi yirmi bir yaşında olacaktı."

Diyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Hiçbiri işe yaramıyordu, ama yine de denedim. "Bu uzun zaman önceydi," dedim. "Sen bile çocukmuşsun o zaman."

"Bunu bir mantığa uydurmaya çalışma, Will."

"Çalışmıyorum. Ben sadece," nasıl diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, "bir çocuğum olsaydı, senden onun vaftiz babası olmanı isterdim. Bana bir şey olursa onu koruyup kollaman için sana bırakırdım. Bunu arkadaşlık ya da bağlılık vasfıyla yapmazdım. Bunu bencillikle yapardım. Kendi çocuğumun iyiliği için."

Sürmeye devam etti. "Asla affedemeyeceğin şeyler vardır."

"Onu sen öldürmedin, Kare."

"Tabii, doğru, ben tamamen suçsuzum."

Kırmızı ışığa denk geldik. Radyoyu açtı. Konuşmalar vardı. Şu mucize diyet haplarından satan radyolardan biriydi. Kapattı. Öne eğilip kollarını direksiyonun üzerine koydu.

"Buradaki çocukları görüyorum. Onları kurtarmaya çalışıyorum. Yeterince çocuk kurtarırsam, bilmiyorum, belki Michael için bir şeyler değişir diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Belki onu da bir şekilde kurtarabilirim." Güneş gözlüğünü çıkardı. Sesi biraz daha sertleşti. "Ama şunu biliyorum ki -hep biliyordum- ne

yaparsam yapayım, ben birini kurtarmaya değer biri değilim."

Başımı iki yana salladım. Rahatlatıcı, aydınlatıcı ya da en azından dikkatini dağıtacak bir şeyler düşünmeye çalıştım, ama hiçbiri o filtreyi geçemedi. Ağzımdan çıkan her cümle, beylik ve klişe oluyordu. Çoğu strateji gibi, çok fazla şey anlatıyor ve bir yandan da o adama dair hiçbir şey anlatmıyordu.

Sonunda, ağzımdan tek çıkan "Yanılıyorsun," oldu.

Güneş gözlüklerini tekrar takıp yola döndü. İçine kapandığını görebiliyordum.

Üzerine gitmeye karar verdim. "Sheila'ya bir şeyler borçlu olduğumuz için bu cenazeye gitmemiz gerektiğini söylüyorsun. Peki, ya Wanda?"

"Will?"

"Efendim?"

"Bu konuda daha fazla konuşmak istediğimi sanmıyorum."

48

Boise'ye giden sabah uçuşu olaysızdı. Gerçekten de berbat bir havaalanı olan LaGuardia'dan havalandık, Tanrı'nın işine bakın. Ekonomi sınıfında, yolculuk boyunca koltuğunu dizlerimin üzerine yatırmakta ısrar eden, ufak tefek yaşlı bir kadının arkasındaki koltuğuma geçtim. Beyaz saçlarına ve soluk saç derisine bakmak –gerçekten de kucağımda yatıyordu– dikkatimi dağıtmama yardımcı oldu.

Kare sağıma oturmuştu. *Yoga Journal*'da kendiyle ilgili bir makale okuyordu. Kendine dair söylenenleri okudukça, "Doğru, çok doğru, ben buyum," deyip duruyordu. Bunu beni sinir etmek için yapıyordu. İşte bu yüzden benim en yakın arkadaşımdı zaten.

MASON, IDAHO'YA HOŞ GELDİNİZ tabelasını görene dek kendimi tutmayı başarmıştım. Kare bir Buick Skylark kiralamıştı. Yol boyunca iki kez kaybolduk. Burada bile, her yerde alışveriş merkezi vardı. Ülkede görmeye alıştığımız bütün büyük marketler –Chef Central, Home Depot, Oldy Navy– mevcuttu.

Şapel küçük, beyaz ve son derece sıradandı. Edna Rogers'ı gördüm. Dışarıda tek başına durmuş sigara içiyordu. Kare boş bir

yere park etti. Mideme kramplar girdiğini hissettim. Arabadan indim. Çimenler yanık kahverengiydi. Edna Rogers bizim olduğumuz yöne baktı. Gözleri benim üzerimdeyken, sigara dumanıyla dolu uzun bir nefes verdi.

Ona doğru yürümeye başladım. Kare yanımdaydı. Bomboş ve çok uzak hissediyordum kendimi. Sheila'nın cenazesi. Buraya Sheila'yı gömmeye gelmiştik. Bu düşünce beynimin içinde dönüp duruyordu.

Edna Rogers tüttürmeye devam etti, gözleri merhametsiz ve kuruydu. "Gelebileceğini düşünmüyordum," dedi bana.

"Buradayım."

"Carly'le ilgili bir şeyler öğrendin mi?"

"Hayır," dedim ve bu doğru değildi. "Siz nasılsınız?"

Başını iki yana salladı. "Polisler üzerine düşmüyor. Sheila'nın bir çocuğu olduğuna dair kayıt olmadığını söylüyorlar. Onun var olduğuna bile inandıklarını sanmıyorum."

Geri kalanı hızlı çekim bir bulanıklıktan ibaretti. Kare araya girdi ve baş sağlığı diledi. Diğer ziyaretçiler yaklaştı. Çoğu takım elbiseli adamlardı. Konuşmalardan anladığım kadarıyla, çoğu babasının garaj kapısı açacağı üreten tesisten iş arkadaşlarıydı. Bu bana tuhaf gelmişti, ama o zaman sebebini anlamamıştım. Çok fazla kişiyle tokalaştım ve hepsinin de adını unuttum. Sheila'nın babası uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Bana hafifçe sarıldı ve iş arkadaşlarının yanına gitti. Sheila'nın bir kız bir de erkek kardeşi vardı; ikisi de suratsız ve olayla ilgisizdi.

Hepimiz dışarıda durduk, sanki törene başlamaktan korkuyor gibiydik. İnsanlar gruplara ayrılmıştı. Genç olanlar Sheila'nın kardeşleriyle birlikteydi. Sheila'nın babası yarım daire şekli oluştur-

muş, sürekli kafa sallayan bir grup takım elbiseli, kalın kravatlı ve elleri ceplerinde duran adamın arasındaydı. Kadınlar kapıya yakın bir yerde duruyordu.

Kare bakışların odağındaydı, ama buna alışıktı zaten. Üzerinde hâlâ aynı kot pantolon vardı, ancak buna mavi bir ceket ve gri bir kravat eklemişti. "Takım elbise giyecektim," dedi gülümseyerek, ama Sheila onu bu şekilde asla tanımazmış.

Sonunda ziyaretçiler küçük şapelin içine dolmaya başladı. Büyük katılıma şaşırmıştım, ama oradaki herkes aile için gelmişti, Sheila için değil. O, uzun zaman önce onları terk etmişti. Edna Rogers yanıma gelip koluma girdi. Başını kaldırıp zorla gülümsedi. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

Son olarak şapele biz girdik. Sheila'nın ne kadar "iyi", "yaşıyor gibi" göründüğüne dair fısıldaşmalar dönüyordu; bunu oldum olası ürkütücü bulmuşumdur. Dindar biri değilim, ama ölülerimize İbrani inancına göre –vakit kaybetmeden gömeriz– davranıyor olmamızı seviyorum. Bizde açık tabutlar yoktur.

Açık tabutları sevmem.

Bütün bariz sebepler yüzünden sevmem. İçindeki yaşam gücü ve tüm sıvılar çekilmiş, tahnit edilmiş, güzelce giydirilmiş, boyanmış, Madame Tussaud Müzesi'ndeki balmumu heykeller gibi ya da daha kötü görünen, her an nefes alacakmış ya da kalkıp oturacakmış gibi düşündürecek kadar "yaşıyor gibi" olan bir ölüye bakınca ben ürperiyorum. Ama dahası, konserve balık gibi yatan biri, onu kaybetmiş yakınları üzerinde nasıl bir son hatıra etkisi bırakıyor? Sheila'ya dair son anımın, onu maun ağacından, özenle yapılmış ve yastıklarla güzelce desteklenmiş –neden tabutları yastıkla doldururlar ki?– bir tabutta görmek olmasını istiyor muydum? Edna Rogers'la sohbetim bitince –bu canı çekilmiş insanı görmek

için sıradaydık– bu düşünceler gittikçe ağırlaşıp üzerime yığıldı.

Ama bunun başka bir yolu yoktu. Edna kolumu biraz daha sıktı. Yaklaştığımızda dizleri titriyordu. Ayakta durmasına yardım ettim. Bana yine gülümsedi, bu kez içinde samimi bir hoşluk barındırıyordu.

"Onu seviyordum," diye fısıldadı. "Bir anne çocuğunu sevmekten hiç vazgeçmez."

Başımı salladım, konuşmaktan korkuyordum. Bir adım daha attık, süreç o lanet olası uçağa binmekten pek de farklı değildi. Neredeyse "Taziyeye gelen yirmi beşinci sıra ve sonrasındakiler artık ölüyü görebilir," diye bir anons gelecek diye bekledim. Aptalca bir düşünce, ama zihnimin dilediğince saçmalamasına izin verdim. Bundan kaçacak ne varsa yapabilirdi.

Kare arkamızda, sıranın sonunda duruyordu. Gözlerimi kaçırıp durdum, ama ilerledikçe anlamsız bir umut göğsümden taşacak gibi oluyordu. Bunu alışılmadık bulmuyordum. Aynı şey annemin cenazesinde de olmuştu, sanki her şey koca bir hataydı. Sheila'nın tabutuna baktığımda oradaki ya Sheila olmayacaktı ya da tabut boş olacaktı. Belki de insanlar açık tabutları bunun için seviyordur. Sonlandırmak için. Görürsen kabul edersin. Annem öldüğünde yanındaydım. Onun son nefesini izledim. Ama o gün yine tabutu kontrol etmek, emin olmak istedim; belki Tanrı fikrini değiştirmişti.

Yakınları kaybeden çoğu insanın aynı süreçten geçtiğini düşünüyorum. İnkâr da bu sürecin bir parçası. O nedenle umuda karşı umut ediyor insan. Ben de bunu yapıyordum. Gerçekte inanmadığım bir varlıkla pazarlık yapıyor, bir mucize için dua ediyordum; parmak izleri, FBI, Bay ve Bayan Rogers'ın kimlik tespiti, tüm bu arkadaşlar ve aile üyeleri, hepsi bir yanılgıydı, Sheila yaşıyordu,

öldürülmemiş ve yolun kenarına atılmamıştı.

Ama, elbette ki, bu olmadı.

Hem de hiç.

Edna Rogers ve ben tabutun yanına vardığımızda, kendimi aşağı bakmaya zorladım. Baktığımda da yer ayağımın altından kaydı. Sendelemeye başladım.

"İyi iş çıkarmışlar, değil mi?" diye fısıldadı Bayan Rogers.

Kolumu sıktı ve ağlamaya başladı. Ama bu başka bir yerde, çok uzaklarda oluyordu sanki. Ben onunla değildim. Aşağı bakıyordum. İşte gerçeğin beni vurduğu an o andı.

Sheila Rogers kesinlikle ölmüştü. Buna şüphe yoktu.

Ama sevdiğim, beraber yaşadığım, sarıldığım, evlenmek istediğim kadın Sheila Rogers değildi.

49

Bayılmadım, ama çok yaklaşmıştım.

Oda dönüyordu. Etrafımı bir uzak bir yakınmış gibi, her şey gidip geliyormuş gibi görüyordum. Öne doğru sendeleyerek birkaç adım attım, neredeyse Sheila Rogers'ın –daha önce hiç görmediğim, ama çok yakından tanıdığım kadının– tabutuna dayandım. Bir el uzandı ve beni kolumdan yakaladı. Kare. Ona baktım. Yüzü ifadesizdi. Beti benzi atmıştı. Göz göze geldi ve bana belli belirsiz şekilde kafa salladı.

Bu benim hayal gücüm ya da bir yanılsama değildi. Kare de görmüştü.

Defin töreni için kaldık. Başka ne yapabilirdik ki? Orada, gözlerimi o yabancının cesedinden ayırmadan, tek kelime edemeden oturdum. Bu çok fazla gelmişti bana, vücudum titriyordu, ama kimse önemsemiyordu. Sonuçta cenazedeydim.

Tabut toprağa indirildikten sonra, Edna Rogers eve dönmemizi istedi. Havayollarının sıkı sefer tarifelerini bahane edip izin istedik. Kendimizi kiralık arabanın içine attık. Kare arabayı çalıştırdı. Gözden kaybolana dek bekledik. Sonra Kare kenara çekip kendimi kaybetmeme izin verdi.

"Bakalım ikimiz de aynı şeyi mi düşünüyoruz?" dedi Kare.

Başımı salladım, biraz kendime gelmiştim artık. Bir kez daha kendimi kapatmalıydım, bu kez de olası hayal için. Gözüm ödülde, büyük resimde ya da herhangi bir şeyde değildi. Detaylara yoğunlaştım. Ağaca odaklandım, çünkü bütün ormanı görmeye dayanabilmemin başka bir yolu yoktu.

"Sheila hakkında öğrendiğimiz onca şey," dedi, "kaçışı, sokakta geçen yılları, uyuşturucu sattığı, eski kız arkadaşınla oda arkadaşı olduğu, ağabeyinin evindeki parmak izleri, hepsi..."

"Az önce gömdüğümüz yabancıya ait," diyerek onun yerine cümleyi ben bitirdim.

"Yani bizim Sheila'mız, yani ikimizin de Sheila olduğunu düşündüğü kadın..."

"Bunların hiçbirini yapmadı. Hiçbiri de olmadı."

Kare biraz düşündü. "Kurmaca," dedi.

Güçlükle gülümsedim. "Belli ki öyle."

Kare uçaktayken, "Eğer bizim Sheila ölmediyse, o zaman yaşıyor."

Ona baktım.

"Hey," dedi, "insanlar böyle bir bilgeliğe tonlarca para harcıyor."

"Bir de beni düşün, bedavaya alıyorum bunu."

"Şimdi ne yapıyoruz öyleyse?"

Kollarımı bağladım. "Donna White."

"Goldberglerden aldığı sahte isim mi?"

"Doğru. Adamların sadece havayollarını mı kontrol etti?"

Başını salladı. "Onun batıya nasıl gittiğini anlamaya çalışıyoruz."

"Ajanstan daha kapsamlı bir çalışma yapmalarını isteyebilir misin?"

"Tabii, isteyebilirim sanırım."

Uçuş görevlisi "atıştırmalıklarımızı" verdi. Beynim vızıldıyordu. Bu uçuş bana iyi geliyordu. Düşünmek için zaman tanımıştı. Ne yazık ki, aynı zamanda değişen gerçeklikleri ve bunun yansımalarını düşünmek için de zaman tanımıştı. Bunları zihnimden savdım. Umudun düşüncelerimi gölgelemesini istemiyordum. Henüz değil. Hâlâ çok az şey biliyorken. Hâlâ.

"Bu çoğu şeyi açıklıyor," dedim.

"Ne gibi?"

"Sırlarla dolu oluşunu. Fotoğrafının çekilmesini istemeyişini. Çok az eşyası olmasını. Geçmişinden bahsetmek istemeyişini."

Kare başını salladı.

"Bir keresinde Sheila," durdum, çünkü muhtemelen adı bu değildi, "ağzından kaçırdı ve bir çiftlikte büyüdüğünden bahsetti. Ama gerçek Sheila Rogers'ın babası garaj kapısı açacağı üreten bir şirkette çalışıyor. Ailesini arama fikrinden de ölesiye korkmuştu; çünkü, çok basit, onlar onun ailesi değildi. Ben de bunu istismar dolu bir geçmişi olmasına bağlamıştım."

"Ama aynı şekilde saklanan birine ait de olabilir bunlar."

"Doğru."

"Bu durumda gerçek Sheila Rogers," diye devam etti Kare, kafasını kaldırıp, "yani, oraya gömdüğümüz kadın, ağabeyinle mi çıkıyormuş?"

"Öyle görünüyor."

"Parmak izleri de olay yerindeydi."

"Doğru."

"Peki ya senin Sheila?"

Omuzlarımı silktim.

"Tamam," dedi Kare. "O zaman Ken'le New Mexico'da olan, komşuların gördüğü kadın ölen Sheila Rogers mı?"

"Evet."

"Beraberlerinde de küçük bir kız varmış," diye devam etti.

Sessizlik oldu.

Kare bana baktı. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "O küçük kız Carly'ydi. Ken de pekâlâ onun babası olabilir."

"Evet."

Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Kare atıştırmalığını açtı, içine baktı ve küfretti.

"Will?"

"Evet?"

"Sevdiğin kadın. Onun kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Gözlerimi hiç açmadan, "Hayır," dedim.

50

Kare eve gitti. Donna White takma adına dair bir şey öğrenir öğrenmez beni arayacağına söz verdi. Ben de tükenmiş halde evin yolunu tuttum. Daire kapıma gelince anahtarı kilide soktum. Omzuma bir el dokundu. Sıçradım, ürkmüştüm.

"Bir şey yok," dedi.

Katy Miller.

Sesi çatallıydı. Boyunluk takıyordu. Yüzü şişti. Gözleri kıpkırmızıydı. Boyunluğunun çenesinde bittiği yerde, derin mor ve sarı çürükleri görebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı.

Ona nazikçe, çok nazikçe, sadece kollarımı kullanarak, onu daha fazla incitmeyecek mesafeyi koruyarak sarıldım.

"Kırılmam," dedi.

"Ne zaman çıktın?" diye sordum.

"Birkaç saat önce. Çok kalamam. Eğer babam burada olduğumu öğrenirse..."

Elimi kaldırdım. "Daha fazla bir şey söyleme."

Kapıyı itip açtık ve içeri girdik. Yürürken acı çekiyordu. Kanepeye yöneldik. Bir şey yiyip içmek ister mi diye sordum. Hayır dedi.

"Hastaneden çıkman gerektiğine emin misin?"

"Sorun olmadığını söylediler, ama istirahat etmem gerek."

"Babandan nasıl kaçtın?"

Gülümsemeye çabaladı. "Dik kafalıyımdır."

"Biliyorum."

"Yalan söyledim."

"Ona ne şüphe?"

Gözlerini kaçırdı –başını çeviremiyordu– ve gözleri doldu. "Teşekkür ederim, Will."

Başımı iki yana salladım. "Bunun benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Saçmalama," dedi.

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Saldırı sırasında John diye bağırdın. En azından ben öyle duyduğumu sandım."

"Polis söyledi."

"Hatırlamıyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Ne hatırlıyorsun?"

"Boğazımdaki elleri." Gözlerini kaçırdı. "Uyuyordum. Sonra biri boğazımı sıkmaya başladı. Nefes alamadığımı hatırlıyorum." Sesi kesildi.

"John Asselta'nın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Julie'nin arkadaşıydı."

"Onu kastetmiş olabilir misin?"

"John diye bağırdığımda mı?" düşündü. "Bilmiyorum, Will. Neden sordun?"

"Bence," Pistillo'ya onu bu işin dışında tutacağıma dair ver-

diğim sözü hatırladım, "bence onun Julie'nin öldürülmesiyle bir ilgisi olabilir."

Gözünü kırpmadan dinledi. "İlgisi olabilir derken..."

"Şimdilik tek söyleyebileceğim bu."

"Polis gibi konuşuyorsun."

"Tuhaf bir hafta oldu," dedim.

"O zaman bana neler öğrendiğini anlat."

"Merak ettiğini biliyorum, ama bence doktorları dinlemelisin."

Bana sert bir bakış attı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bana kalırsa dinlenmen gerek."

"Bu işin dışında kalmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Tekrar incineceğimden korkuyorsun."

"Hem de çok, evet."

Gözleri alev gibiydi. "Ben başımın çaresine bakarım."

"Bundan şüphem yok. Ama şu anda çok tehlikeli bir zeminde ilerliyoruz."

"Şimdi önümüzde ne var?"

Tuşe. "Bak, bu konuda bana güvenmen gerek."

"Will?"

"Efendim?"

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Senden kurtulmak istemiyorum," dedim. "Ama seni korumam gerek."

"Koruyamazsın," dedi. "Bunu biliyorsun."

Hiçbir şey demedim.

Katy yanıma yanaştı. "Bunu öğrenmeliyim. Sen herkesten daha iyi anlıyor olmalısın."

"Anlıyorum."

"O zaman?"

"Hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz verdim."

"Kime söz verdin?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece bana güven, olur mu?"

Ayağa kalktı. "Olmaz."

"Ben sadece..."

"Ben sana burnunu bu işten uzak tut deseydim beni dinler miydin?"

Başımı yerden kaldırmadım. "Hiçbir şey diyemem."

Kapıya yöneldi.

"Bir saniye bekle," dedim.

"Şimdi buna zamanım yok," diyerek kestirip attı. "Babam beni merak eder."

Ayağa kalktım. "Beni ara, tamam mı?" Ona ceptelefonu numaramı verdim. Ben onunkini zaten ezberlemiştim.

Kapıyı çarpıp gitti.

Katy Miller sokağa çıktı. Boynu korkunç ağrıyordu. Çok ileri gidiyordu, bunu biliyordu, ama bir faydası olmuyordu. Kafasından dumanlar çıkıyordu adeta. Will'i susturmuşlar mıydı? Bu mümkün görünmüyordu, ama belki o da diğerleri kadar kötüydü. Belki de değildi. Belki de gerçekten onu koruduğuna inanıyordu.

Artık çok daha dikkatli olması gerekecekti.

Boğazı kurudu. Bir şeyler içmek için ölüyordu, ama yutkunmak onun için hâlâ çok acı vericiydi. Bunun ne zaman sona ereceğini merak etti. Yakında, diye umuyordu. Ama bu işi sonuna dek devam ettirecekti. Kendi kendine söz vermişti. Öyle ya da böyle,

Julie'nin katili yargı önüne çıkana dek geri dönmek son vermek yoktu.

18. Sokak'a gitmek için güneye, sonra da et paketleme bölgesine gitmek için batıya yöneldi. Gündüz yüklemesi ile gece yarısından sonraki gece hayatı arasında kalan zamanda sessizdi burası. Şehir böyleydi işte, her gün iki farklı gösteri sunan, dekorları, seti ve hatta oyuncuları değiştiren bir tiyatro gibiydi. Ama gündüz, gece ve hatta günbatımında sokak çürümüş et kokuyordu. Bundan kaçamazdınız. İnsan mı yoksa hayvan mı, Katy bundan emin olamıyordu.

Panik geri gelmişti.

Durdu ve bunu atlatmaya çalıştı. Boğazını sıkan, onunla oyuncak gibi oynayan, nefes borusunu istediği gibi bir sıkıp bir bırakan o eller... Öyle bir çaresizliğe karşı böyle bir güç. Onun soluğunu kesmişti. Bir düşünün. Nefes alması durana, yaşam gücü uçup gidene dek boğazını sıkmıştı.

Tıpkı Julie'de olduğu gibi.

O korkunç hatıraya öylesine dalmıştı ki, adam onu dirseğinden yakalayıncaya dek varlığını fark etmemişti. Hızla arkasını döndü. "Ne?

Hayalet elini gevşetmedi. "Beni aradığını anlamıştım," dedi hırıltılı sesiyle. Sonra da gülümseyerek, "Güzel, işte buradayım," dedi.

51

Oturdum. Katy öfkeden deliye dönmekte sonuna kadar haklıydı. Ama ben onun öfkesiyle yaşayabilirdim. Başka bir cenazedense, elbette ki bunu tercih ederdim. Gözlerimi ovuşturdum. Ayaklarımı sehpanın üzerine koydum. *Uykuya dalabilirim,* diye düşündüm –emin olmasam da– ama telefon çaldığında sabah olduğunu görünce şaşkına döndüm. Arayanın kim olduğuna baktım. Kare'ydi. Ahizeye uzanıp kulağıma götürdüm.

"Selam," dedi.

Hal hatır sorma kısmını atladı. "Sanırım bizim Sheila'yı bulduk."

Yarım saat sonra Regina Hotel'in lobisine girdim.

Bizim evden yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydı. Onun ülkenin diğer ucuna gittiğini düşünmüştük, ama Sheila... ona ne diyecektim... bu kadar yakınımdaymış.

Kare'nin kullanmayı sevdiği dedektiflik ajansı onun izini sürerken çok az uğraştı, özellikle de adını aldığı kişinin ölümü konusunda tedbirsiz davrandığı için. First National'a para yatırmış

ve bir Visa kart çıkartmıştı. Bu şehirde –aslında çoğu yerde– kredi kartınız olmadan kalamazsınız. Otellere sahte isimle giriş yapma ve nakit ödeme günleri sona ermişti. Bir insanın kalmasına pek uygun olmayan birkaç yer vardı elbette ki, neredeyse her yer –bir şeyler çalma ya da odaya zarar verme ihtimaline karşılık– kalabilmek için kredi kartı bilgisi istiyordu. Para çekme işleminin sistemden yapılmasına gerek yoktu, dediğim gibi sadece bilgileri istiyorlardı, ama yine de bir kredi karınız olması gerekiyordu.

Muhtemelen güvende olduğunu düşünüyordu ve bu anlaşılabilirdi. Gizli işler çevirerek hayatlarını sürdüren Goldbergler ona bir kimlik satmıştı. Onların başka koşulda konuşacaklarını düşünmek için bir sebep yoktu; bize anlattılar, çünkü hem Kare'nin ve Raquel'in arkadaşıydılar, hem de yaşanan korkunç cinayetten kendilerini sorumlu tutuyorlardı. Şimdi Sheila Rogers'ın "ölmüş" olduğu ve kimsenin onun peşinden gitmeyeceği gerçeğinden yola çıkarsak, koruma kalkanım biraz indirmiş olması mantıklı geliyor.

Kredi kartı dün Birlik Meydanı'ndaki bir ATM'den para çekmek için kullanılmıştı. Buradan yola çıkarak civarda otelleri kontrol etmek çok kolaydı. Çoğu dedektiflik işi kaynaklarla ya da rüşvetle yürür, ki bunların ikisi de aslında aynı şeydir. İyi dedektifler telefon şirketlerine, vergi dairesine, kredi kartı şirketlerine, Motorlu Taşıtlar Dairesi, her ne ise oraya para yedirir. Eğer bunun zor olduğunu düşünüyorsanız –yani para karşılığı gizli bilgileri paylaşacak birini bulmanın– pek gazete okumuyorsunuzdur.

Ama bu daha da kolaydı. Sadece oteli arıyorsunuz ve Donna White'la görüşmek istediğinizi söylüyorsunuz. Bunu, bir otelden, "Hatta kalın" cevabını alıp sizi bağlayana dek tekrarlıyorsunuz. Şimdi, Regina Hotel'in lobisinde yürürken tedirgindim. O yaşı-

yordu. Buna inanamıyordum –inanmayacaktım– ta ki onu kendi gözlerimle görünceye kadar. Umut beyne komik şeyler yapıyor. Hem karartıp hem de aydınlatabiliyor. Bir mucize olsun diye yalvarırken, şimdi onun gerçek olup beni yine içine çekmesinden, tabuta bir kez daha baktığımda onun Sheila olduğunu görmekten korkuyordum.

Seni hep seveceğim.

Notunda böyle demişti. Hep.

Resepsiyona yaklaştım. Kare'ye bunu tek başıma yapmak istediğimi söylemiştim. Anlayışla karşıladı. Tedirgin bir gülümsemeye sahip sarışın resepsiyonist telefondaydı. Telefon biter bitmez benimle ilgileneceğini işaret etti. Ona acele etmemesini söyledim ve bankoya yaslanıp rahatlamaya çalıştım.

Bir dakika sonra ahizeyi yerine koyarak tüm dikkatini bana verdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet," dedim. O lite-FM programlarından birini sunuyormuşum gibi zorlama bir ses tonuyla konuştum. "Donna White'ı görmeye geldim. Oda numarasını söyleyebilir misiniz?"

"Üzgünüm, efendim. Konuklarımızın oda numaralarını vermiyoruz."

Neredeyse alnıma bir tokat atacaktım. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordum? "Elbette, özür dilerim. Önce arayayım. Dahili telefonunuz var mı?"

Sağ tarafı gösterdi. Tuş takımı olmayan, duvardan hatta bağlı, üç beyaz telefon. Birini kaldırarak çevir sesini bekledim. Operatör çıktı. Beni Donna White'm odasına bağlamasını söyledim. Operatör –anladığım kadarıyla otelin kuralıydı bu– "Zevkle," diye cevap verdi ve ardından karşı tarafta telefonun çaldığını duydum.

Kalbim sanki boğazımda atıyordu.

İki kez çaldı. Sonra üç. Altıncı çalışta, otelin sesli yanıt sistemine aktarıldım. Mekanik bir ses bana konuğun şu anda müsait olmadığını söyledi ve mesaj bırakmak isteyip istemediğimi sordu. Telefonu kapattım.

Şimdi ne olacaktı?

Bekleyeyim, diye düşündüm. *Başka nerede olabilirdi?* Stanttan bir gazete aldım ve lobinin bir köşesinde, kapıyı da görebileceğim bir yer buldum. Gazeteyi yüzüme kaldırdım, *Casusa karşı Casus* gibiydim ve kendimi tam bir aptal gibi hissettim. İçim içimi yiyordu. Daha önce hiç ülserim olduğunu düşünmemiştim, ama son birkaç gündür, mide asidim beni tüketiyordu.

Gazeteyi okumaya çalıştım, tabii ki tamamen boşunaydı. Konsantre olamadım. Mevcut durumu düşünecek enerjiyi bile toplayamıyordum. Her üç saniyede bir kapıya bakmaktan kendimi alamıyordum. Sayfaları çevirip durdum. Resimlere baktım. Maç sonuçlarına söylenmeye çalıştım. Karikatür sayfasını açtım, ama Beetle Bailey bile çok sıkıcıydı.

Sarışın resepsiyonist arada bir benim olduğum yöne bakıyordu. Göz göze geldiğimizde buyurgan bir edayla gülümsüyordu. Gözünü benden ayırmıyordu. Belki de bu paranoyakça bir düşünceydi, bilmiyorum. Sadece lobide gazete okuyan bir adamdım. Onu şüphelendirecek hiçbir şey yapmamıştım.

Bir saat olaysız şekilde geçti. Ceptelefonum çaldı. Kulağıma götürdüm.

"Henüz onu görmedin mi?" diye sordu Kare.

"Odasında değil. En azından telefonuna cevap vermiyor."

"Şimdi neredesin?"

"Lobide takılıyorum."

Kare homurdandı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Gerçekten de takılıyorum mu dedin sen?"

"Beni biraz rahat bırak, olur mu?"

"Bak, neden ajanstan bu işi doğru düzgün yapacak iki adam tutmuyoruz? O içeri girer girmez bizi ararlar."

Bunu düşündüm. "Henüz değil," dedim.

Ve o anda içeri girdi.

Gözbebeklerim büyüdü. Nefesim iyice derinlerden gelmeye başladı. Tanrım. Bu gerçekten de benim Sheila'mdı. Hayattaydı. Telefonu neredeyse elimden düşürüyordum.

"Will?"

"Kapatmam gerek," dedim.

"Geldi mi?"

"Seni arayacağım."

Hemen kapattım. Sheila'm –ona başka nasıl hitap edeceğimi bilmediğimden böyle diyordum– saçını değiştirmişti. Kısa kesilmişti, boyun hizasındaydı. Artık kâkülleri de vardı. Rengi Elvira* siyahına dönmüştü. Ama havası... Onu gördüğüm an göğsüme yumruk yemiş gibi oldum.

Sheila yürümeye devam ederken yerimden kalktım. Başım döndüğü için tutunarak kalkabildim. Her zamanki gibi yürüyordu; tereddütsüz, başı dik, kendinden emin. Asansörün kapısı açıktı ve zamanında yetişemeyeceğimi fark ettim.

Asansöre bindi. Artık ayakta durabiliyordum. Koşmadan, hızla yürüdüm. Olay yaratmak istemiyordum. Burada her ne olacaksa –ortadan kaybolmasına, ismini değiştirmesine, kılık değiştirmesine ve Tanrı bilir daha başka nelere sebep olan şey her ne

---

* *1988 yapımı* Karanlıklar Kraliçesi Elvira *filmine gönderme yapıyor. (ç.n.)*

ise– incelikle halledilmeliydi. Ona seslenip koşamazdım.

Ayaklarım mermerin üzerinde takırdıyordu. Ses benim kulaklarıma fazla geliyordu. Yetişemeyecektim. Durdum ve asansör kapısının kapanışını izledim.

Lanet olsun.

Asansör düğmesine bastım. Hemen diğer asansörün kapısı açıldı. Ona doğru yöneldim, ama sonra durdum. Bu ne işe yarayacaktı? Hangi katta olduğunu bile bilmiyordum. Sheila'nın asansörünün ışığına bakacaktım. İlerliyordu. Beşinci kat, altıncı kat.

Sheila asansörde yalnız mıydı?

Öyle düşünüyordum.

Asansör dokuzuncu katta durdu. Tamam, güzel. Şimdi çağırma tuşuna bastım. Aynı asansör geldi. Hızla bindim ve dokuza bastım, o odasına girmeden kata çıkmış olmayı umuyordum. Kapı kapanmaya başladı. Arkama yaslandım. Son saniyede bir el kapıya uzandı. Ele çarpan kapılar geri açıldı. Gri takım elbiseli bir adam ter içinde bindi ve içini çekip bana selam verdi. On bire bastı. Kapı tekrar kapandı. Artık yukarı çıkıyorduk.

"Dışarısı sıcak," dedi bana.

"Evet."

Yine içini çekti. "Güzel otel, değil mi?"

Turist, diye düşündüm. Daha önce milyon kez New York asansörlerine bindim. New Yorklular kuralları bilirdi: Yanan numaralara bakarsın. Kimseyle konuşmazsın.

Ona evet, güzel, gibi bir şeyler söyledim ve kata gelir gelmez fırladım. Koridor uzundu. Soluma baktım. Bir şey yoktu. Sağıma baktım ve bir kapının kapandığını duydum. Av köpeği gibi sese doğru koştum. *Sağ kolda*, diye düşündüm. *Koridorun sonunda.*

Gelen kokuyu takip ederek ya 912 ya da 914 olabileceğini

anladım. Önce bir kapıya sonra da diğerine baktım. Kedikadın'ın bir kapıda kendisinin, diğerinde de bir kaplanın olduğunu söylediği Batman filmi geldi aklıma. *Batman* yanlış olanı seçmişti. Ben *Batman* değildim.

İki kapıyı da çaldım. İkisinin arasında durup bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar çaldım, bu kez daha sert. Hareket vardı. 912 numaralı odadan geliyordu. Kapının önüne doğru kaydım. Gömleğimin yakasını düzelttim. Emniyet zincirinin açıldığını duydum. Gücümü topladım. Kapının tokmağı çevrildi ve kapı açılmaya başladı.

Adam suratsızdı. Üzerinde V yakalı bir fanila ve boxer şort vardı. "Ne var?" diye tersledi.

"Özür dilerim. Ben Donna White'ı arıyordum."

Yumruklarını kalçalarına koydu. "Donna White gibi mi görünüyorum?"

Adamın odasından tuhaf sesler geliyordu. Daha dikkatli dinledim. İnlemeler. Sözde tutkulu, sahte inlemeler. Adamla göz göze geldik, ama bundan hiç hoşlanmadı. Geri çekildim. *Video,* diye düşündüm. *Film yani.* Adam porno izliyordu. Pornosuna ara verilmişti.

"Ee, affedersiniz," dedim.

Kapıyı suratıma kapattı.

Tamam, 912 numaralı odayı eledik. Bu çılgınlıktı. 914'ün kapısını çalmak için elimi kaldırdım ve o sırada, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diyen bir ses duydum.

Döndüm ve koridorun diğer ucunda, boyunsuz, kısacık kesilmiş saçları olan, mavi ceketli birini gördüm. Ceketin cebinde bir logo ve kolunda da yama vardı. Göğsünü şişirdi. Otelin güvenlik görevlisiydi ve bununla gurur duyuyordu.

"Hayır, böyle iyiyim," dedim.

Kaşlarını çattı. "Otel konuklarından mısınız?"

"Evet.

"Oda numaranız ne?"

"Oda numaram yok."

"Ama az önce dediniz ki..."

Kapıyı daha hızlı çaldım. Kısa Saçlı aceleyle bana doğru gelmeye başladı. Bir an kapıyı korumak için üzerime atlayacak sandım, ama sonra kendini tuttu.

"Lütfen benimle gelin," dedi.

Onu duymazdan geldim ve tekrar çaldım. Hâlâ cevap yoktu. Kısa Saç kolunu benimkinin üzerine koydu. Kolunu ittim, tekrar çaldım ve "Sheila olmadığını biliyorum," dedim. Bu Kısa Saç'ı şaşırtmıştı. Kaşlarını biraz daha çattı. İkimiz de durup kapıya baktık. Kimse açmadı. Kısa Saç kolumu tekrar tuttu, bu kez daha nazikti. Kavga çıkarmadım. Beni aşağı indirip lobiden çıkardı.

Kaldırımdaydım. Döndüm. Kısa Saç göğsünü yine kabarttı ve kollarını bağladı.

Şimdi ne olacaktı?

Bir New York gerçeği daha: Kaldırımda duramazsınız. Akış şarttır. İnsanlar telaş halindedir ve önlerinde birinin durmasını istemezler. Biri önlerine çıktığında yavaşlarlar, ama asla durmazlar.

Güvenli bir yer aradım. İşin sırrı binalara mümkün olduğunca yakın durmaktı, böylece kenarda kalabilirdim. Bir vitrinin önünden geçtim, ceptelefonumu çıkardım, oteli aradım ve Donna White'ın odasına bağlanmak istediğimi söyledim. Yine "Zevkle" diye bir yanıt aldım ve hat bağlandı.

Telefon açılmadı.

Bu kez basit bir mesaj bıraktım. Ona ceptelefonu numaramı

verdim. Beni aramasını isterken sesim yalvarıyormuş gibi çıksın istemedim.

Telefonu cebime geri koyup kendime tekrar sordum: Şimdi ne olacaktı?

Sheila'm içerideydi. Bu düşünce başımı döndürdü. O kadar özlemiştim ki. Ya şöyle olsa ne olurdu diye o kadar fazla şey düşünmüştüm ki. Bu düşünceleri başımdan savmaya çalıştım.

Tamam, peki, şimdi bu tam olarak ne anlama geliyordu? Öncelikle, otelden başka bir çıkış yolu var mıydı? Bir bodrum kat ya da arka çıkış? Beni o güneş gözlüklerine rağmen fark etmiş olabilir miydi? Asansöre hızla gitmesinin sebebi bu muydu? Peşinden giderken oda numarasında hata mı yapmıştım? Olabilirdi. Onun dokuzuncu katta olduğunu biliyordum. Bu başlangıçtı. Yoksa ben? Eğer beni fark ettiyse, şaşırmak için başka katta inmiş olabilir miydi?

Böyle olmuş olabilir miydi?

Bilmiyordum. Eve gidemezdim, bu çok netti. Derin bir nefes aldım. Yayaların koca bir bütünü oluşturan bireyler halinde yanımdan geçip gidişini izledim. Sonra kalabalığın içinde onu gördüm.

Kalbim durdu.

Orada durmuş bana bakıyordu. Hareket edemeyecek haldeydim. İçimden bir şeylerin akıp gittiğini hissettim. Çığlık atmamak için elimi ağzıma götürdüm. Bana doğru yürüdü. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Başımı iki yana salladım. Durmadı. Yanıma geldi ve beni kendine çekti.

"Geçti," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım. Uzunca bir süre o halde durduk. Konuşmadık. Hareket etmedik. Kayıp gittik.

52

"Gerçek adım Nora Spring."

Park Avenue'nün güneyindeki Starbucks'ın alt katında, yangın çıkışına yakın bir köşede oturduk. Kimse yoktu. Takip ediliyor muyum düşüncesiyle gözlerini merdivenlerden ayırmadı. Bu Starbucks'ta da, diğer pek çoğu gibi, toprak tonlarında, gerçeküstü dairesel çizimler ve mutlulukla kahve çekirdeklerini toplayan esmer tenli adamların fotoğrafları vardı. Büyük boy buzlu latteyi iki avucunun arasında tutuyordu. Ben frappuccino almıştım.

Koltuklar mor, büyük ve yumuşacıktı. İkisini yan yana çektik. El ele tutuştuk. Elbette ki kafam karışıktı. Cevapları duymak istiyordum. Ama onun da ötesinde, bulutların üzerindeymişçesine bir haz yaşıyordum. İnanılmaz bir heyecandı. Beni sakinleştirmişti. Mutluydum. Öğreneceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. Sevdiğim kadın geri dönmüştü. Hiçbir şeyin bunu değiştirmesine izin vermeyecektim.

Lattesini yudumladı. "Özür dilerim," dedi.

Elini sıktım.

"Bu şekilde kaçmak. Senin," durdu, "neler düşündüğünü tah-

min bile edemiyorum." Gözlerimin içine baktı. "Sana zarar vermeyi hiç istemedim."

"Ben iyiyim," dedim.

"Benim Sheila olmadığımı nasıl öğrendin?"

"Onun cenazesinde. Ölüsünü gördüm."

"Sana anlatmak istedim, özellikle de onun öldürüldüğünü öğrendikten sonra."

"Neden söylemedin?"

"Ken bunu bilirsen seni öldürebileceklerini söyledi."

Ağabeyimin ismi içimi titretti. Nora başını çevirdi. Elimle kolunu okşadım ve omzuna gelince durdum. Gerginlikten kasları kasılmıştı. Hafifçe okşadım, bizim için bildik bir andı. Gözlerini kapatıp kendini parmaklarıma bıraktı. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sessizliği ben bozdum. "Ağabeyimi ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Neredeyse dört yıldır," dedi.

Şaşkınlıkla başımı salladım, onu daha fazlasını anlatmaya teşvik etmeye çalıştım, ama yüzü hâlâ bana dönük değildi. Nazikçe çenesinden tutup yüzünü kendime çevirdim. Hafifçe dudaklarından öptüm.

"Seni çok seviyorum," dedi.

İçim öylesine kabardı ki, neredeyse sandalyeden havalanacaktım. "Ben de seni seviyorum."

"Korkuyorum, Will."

"Ben seni korurum," dedim.

Gözlerime baktı. "Sana yalan söyledim. Beraber olduğumuz süre boyunca."

"Biliyorum."

"Gerçekten de bunu atlatabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Seni bir kez kaybettim," dedim. "Tekrar kaybetmeyeceğim."

"O kadar emin misin?"

"Seni seviyorum," dedim. "Hep sevdim."

Yüzümü inceledi. Neye baktığını bilmiyordum. "Ben evliyim, Will."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım, ama bu hiç kolay değildi. Sözleri etrafıma dolanmış, bir boa yılanı gibi sıkıyordu. Elimi zor çıkarmıştım.

"Anlat bana," dedim.

"Beş yıl önce, kocam Cray'den kaçtım. Cray," gözlerini kapattı, "beni inanamayacağın derecede kullanıyordu. Detaylara girmek istemiyorum. Artık bir önemi yok zaten. Cramden diye bir kasabada yaşıyorduk. Kansas'tan çok uzak değil. Bir gün, Cray beni hastaneye götürdükten sonra kaçtım. Bilmen gerekenin hepsi bu, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Ailem yok. Arkadaşlarım var, ama onların bu işe karışmasını istemedim. Cray delidir. Gitmeme izin vermezdi. Beni tehdit etti..." Sesi kısıldı. "Neyle tehdit ettiğini boş ver. Ama kimseyi riske atamazdım. Şiddet gören kadınlar için bir barınma evi buldum. Beni aldılar. Onlara her şeye baştan başlamak istediğimi söyledim. Oradan kurtulmak istiyordum. Ama Cray'den korkuyordum. Cray polisti. Tahmin bile edemezsin... o kadar uzun süre korkuyla yaşayınca, onun her şeye gücü yeten bir adam olduğunu düşünmeye başlıyorsun. Bunu açıklamak mümkün değil."

Ona biraz daha yaklaştım, eli hâlâ elimdeydi. İstismarın etkilerini görmüş biriydim. Anlıyordum.

"Barınma evi Avrupa'ya kaçmama yardım etti. Stockholm'de yaşadım. Zordu. Geri dönmek istiyordum, ama kocamdan o kadar

çok korkuyordum ki cesaret edemedim. Altı ay sonra aklımı kaçıracağımı sandım. Hâlâ Cray'in beni bulduğu kâbuslar görüyordum..."

Sesi kesildi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Koltuğumu onunkine biraz daha yaklaştırmaya çalıştım. Kolçaklar zaten birbirine dayanmıştı, ama ne yapmaya çalıştığımı anladığını düşündüm.

"Neyse, sonunda bir kadınla tanıştım. Orada yaşayan bir Amerikalıydı. Arkadaşlığımıza tedbiri elden bırakmadan başladık, ama onda bir şey vardı. İkimizin de kaçak olduğunu düşünmüştüm. Onun bir kocası ve kızı olmasına rağmen, ikimiz de ölesiye yalnızdık. Onlar da saklanıyordu. Başta nedenini bilmiyordum."

"Bu kadın," dedim. "Sheila Rogers mıydı?"

"Evet."

"Kocası da." Durdum, yutkundum. "Ağabeyimdi."

Başını salladı. "Carly adında bir kızları vardı."

Her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

"Sheila ve ben yakın arkadaş olduk. Bana güvenmesi uzun zaman almış olsa da Ken'le de yakınlaştık. Onlara taşındım ve Carly'nin bakımına yardım ettim. Yeğenin şahane bir çocuk, Will. Zeki, güzel ve bunu metafiziksel olarak alma ama, inanılmaz bir aurası var."

Yeğenim. Ken'in bir kızı vardı. Hiç görmediğim bir yeğenim vardı.

"Ağabeyin sürekli senden bahsediyordu, Will. Annenden, babandan ve Melissa'dan da bahsediyordu, ama sen onun tüm dünyasıydın. Kariyerini takip etti. Covenant House'ta neler olup bittiğini biliyordu. Orada kaç yıldır saklanıyordu, yedi mi? O da yalnızdı, diye düşünüyordum. Bana güvenince de benimle daha çok konuşmaya başladı. Anlattıklarının çoğu da seninle ilgiliydi."

Gözlerimi kırpıp masaya bakmaya başladım. Kahverengi Starbucks peçetesini inceliyordum. Kokularla ilgili aptalca bir şiir vardı üzerinde. Geri dönüşümlü kâğıttan üretilmişti. Rengi kahverengiydi, çünkü ağartıcı kullanmıyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. Kafamı kaldırdım. "Peki, sonra ne oldu?"

"Kendi kasabamdan bir arkadaşımla iletişime geçtim. Bana Cray'in bir özel dedektif tuttuğunu ve benim Stockholm'de olduğumu öğrendiğini söyledi. Panikledim, ama aynı zamanda harekete geçmeye de hazırdım. Dediğim gibi, Cray'le Missouri'de yaşıyordum. Eğer New York'a taşınırsam güvende olabilirim diye düşündüm. Carry iz sürmeye devam ederse diye, tam anlamıyla bir kimliğe ihtiyacım vardı. Sheila da aynı durumdaydı. Onun sahte kimliği yüzeyseldi, sadece ismini değiştirmişti. Bunun üzerine de çok basit bir plan yaptı."

Başımı salladım. Bunu biliyordum. "Kimliklerinizi değiştirdiğiniz."

"Doğru. O Nora Spring oldu, ben de Sheila Rogers. Bu şekilde, eğer kocam peşimden gelirse, sadece onu bulacaktı. Eğer onu arayanlar da Sheila Rogers'ı bulursa, bu da başka bir boyuttu."

Bunu biraz düşündüm, ama hâlâ havada kalan bir şey vardı. "Tamam, bu şekilde Sheila Rogers oldun. Kimliklerinizi değiştirdiniz."

"Evet."

"Sonra da New York'a geldin."

"Evet."

"Ve," asıl sorun yaşadığım kısım burasıydı, "bir şekilde tanıştık."

Nora gülümsedi. "Bizi merak ediyorsun, değil mi?"

"Sanırım ediyorum."

"Senin çalıştığın yere gönüllü olarak gelmemin çok büyük bir tesadüf olduğunu düşünüyorsun."

"Bana pek mümkün görünmüyor," dedim.

"Evet, haklısın. Tesadüf değildi." Arkasına yaslandı ve içini çekti. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, Will."

Elini tutup bekledim.

"Tamam, anlamak zorundasın. Memleketimden uzakta çok yalnızdım. Tek tanıdığım insanlar ağabeyin, Sheila ve elbette ki Carly'ydi. Sürekli ağabeyinin seninle ilgili övgülerini dinledim ve bu... bu, senin şimdiye kadar tanıdığım tüm erkeklerden farklı olduğunu düşündürdü bana. Ben de New York'a gelir gelmez seni bulmaya ve nasıl biri olduğunu gözlerimle görmeye karar verdim. Sana ağabeyinin hayatta ve iyi olduğunu söyleyebilirdim, ancak Ken bana bunun tehlikesini defalarca anlatmıştı. Bu plan filan değildi. New York'a geldim ve bir gün Covenant House'a girdim; buna ister kader de, ya da ne istersen, ama seni gördüğüm an sonsuza dek seveceğimi anlamıştım."

Korkmuş ve şaşkındım, gülümsedim.

"Ne oldu?" dedi.

"Seni seviyorum."

Elini omzuma koydu. Sessizleştik. Daha fazlası vardı. Zamanla gelecekti. Şimdilik beraber olmanın tadına vardık. Nora hazır olduğunda tekrar başlayacaktık.

"Birkaç hafta önce annenle hastanede oturuyordum. Çok acı çekiyordu, Will. Artık daha fazla dayanamayacağını söyledi bana. Ölmek istiyordu. Çok rahatsızdı, biliyorsun."

Başımı salladım.

"Anneni severdim. Sanırım bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedim.

"Orada hiçbir şey yapmadan duramazdım. O nedenle ağabeyine verdiğim sözü bozdum. Ölmeden önce gerçeği öğrenmesini istedim. Bunu hak ediyordu. Oğlunun hayatta olduğunu, onu sevdiğini ve kimseye hiçbir şey yapmadığını bilmesini istedim."

"Ona Ken'den mi bahsettin?"

"Evet. Ama yine de şüphe duydu. Sanırım kanıt istiyordu."

Donup kaldım ve ona döndüm. Şimdi anlıyordum. Her şeyin nasıl başladığı ortadaydı. Cenazeden sonra onun yatak odasına gidişimiz. Fotoğraf çerçevenin arkasına gizlenmişti. "Anneme Ken'in fotoğrafını verdin."

Nora başını salladı.

"Onu hiç görmedi. Sadece fotoğraf vardı."

Bu, nasıl hiç haberimiz olmadığını açıklıyordu. "Ama onun geri döneceğini söyledin."

"Evet."

"Yalan mı söyledin?"

Bunu düşündü. "Belki biraz abartılı olacak, ama bunun yalan olduğunu düşünmüyorum. Onu yakaladıklarında Sheila benimle iletişime geçti. Ken hep çok dikkatli davranmıştı. Sheila ve Carly için pek çok şeyi önceden düşünmüştü. O nedenle Ken'i yakaladıklarında Sheila ve Carly kaçtı. Polisin onlardan hiç haberi yoktu. Ken güvenli olduğunu düşününceye kadar da Sheila yurtdışında kaldı. Sonra gizlice geldi."

"Gelince de seni mi aradı?"

"Evet."

Her şey yerine oturuyordu. "New Mexico'daki bir ankesörlü telefondan."

"Evet."

Bu Pistillo'nun ilk yakaladığı aramaydı, New Mexico'dan benim evime gelen arama. "Sonra ne oldu?"

"Her şey kötü gitmeye başladı," dedi. "Ken beni aradı. Telaşlıydı. Biri onları bulmuştu. İki adam eve girdiğinde o ve Carly dışarıdaymış. Nereye gittiğini öğrenmek için Sheila'ya işkence etmişler. Ken eve saldırıdan sonra gelmiş. İkisini de vurmuş. Ama Sheila ciddi şekilde yaralanmış. Beni arayıp kaçmam gerektiğini söyledi. Polis Sheila'nın parmak izlerini bulacaktı. McGuane ve adamları da Sheila Rogers'ın onunla birlikte olduğunu öğrenecekti."

"Hepsi Sheila'yı arıyordu," dedim.

"Evet."

"O da artık sendin. Bu nedenle de ortadan kaybolmak zorunda kaldın."

"Sana anlatmak istedim, ama Ken ısrarcıydı. Eğer hiçbir şey bilmezsen güvende olacaktın. Sonra bana Carly'yi de düşünmesi gerektiğini hatırlattı. Bu insanlar onun annesine işkence edip onu öldürmüştü. Eğer Carly'ye bir şey olursa yaşayamazdım."

"Carly kaç yaşında?"

"On iki olacak."

"O zaman Ken kaçmadan önce doğmuş."

"Sanırım o zaman altı aylıkmış."

Yine tatsız bir nokta. Ken'in bir çocuğu vardı ve bana bundan hiç bahsetmemişti. "Bunu neden sır gibi sakladı ki?"

"Bilmiyorum."

Şimdiye kadar duyduklarımı mantığımla anlayabildim, ancak Carly'nin buradaki yerini anlayamadım. Düşünüp duruyordum. Ortadan kaybolmadan altı ay önce. Hayatında neler oluyordu? FBI'ın onun peşine düştüğü zamana tekabül ediyor. Bununla bir

ilgisi olabilir miydi? Ken yaptığı şeylerin bebeğini tehlikeye sokmasından mı korkmuştu? Bu mantıklı olabilirdi.

Hayır, bir şeyi unutuyordum.

Birkaç soru daha sormak, daha fazla detay almak üzereydim ki, telefonum çaldı. Kare'ydi muhtemelen. Arayana baktım. Hayır, Kare değildi. Ama numarayı hemen tanıdım. Katy Miller. Telefonu açtım.

"Katy?"

"Oooo, hayır, kusura bakmayın, bilemediniz. Lütfen tekrar deneyin."

Korku yeniden gelmişti. Tanrım. Hayalet. Gözlerimi kapattım. "Eğer ona zarar verirsen..."

"Yapma, yapma, Will," diyerek sözümü kesti Hayalet. "Boş tehditlerine karnım tok."

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız gerek, koca çocuk."

"O nerede?"

"Kim? Aa, Katy'den mi bahsediyorsun? Neden sordun ki, yanımda duruyor."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Bana inanmıyor musun, Will? Çok kırıldım."

"Onunla konuşmak istiyorum," diye tekrar ettim.

"Yaşadığına dair kanıt mı istiyorsun?"

"Öyle bir şey."

"Buna ne dersin?" Hayalet fısıltısıyla konuştu. "Ona senin için çığlık attırmamı ister misin? Bu işe yarar mı?"

Gözlerimi tekrar kapattım.

"Seni duyamıyorum, Will."

"Hayır."

"Emin misin? Benim için hiç sorun değil. Bir şey batırıveririm, sonra sinirleri zorlayan bir çığlık. Ne dersin?"

"Lütfen ona zarar verme," dedim. "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Neredesin?"

"Park Avenue'nün güneyindeyim."

"Daha net bilgi ver."

Ona iki blok ötede bir yeri söyledim.

"Beş dakika sonra oraya bir araba göndereceğim. Ona bin. Anladın mı?"

"Evet."

"Bir de, Will?"

"Ne var?"

"Kimseyi arama. Kimseye bir şey söyleme. Katy Miller'ın önceki karşılaşmamızdan zaten boynu ağrıyor. Bunu test etmenin ne kadar cezbedici olduğunu sana anlatamam." Durdu ve fısıldadı. "Beni dinliyor musun, eksi komşum?"

"Evet."

"O zaman sıkı dur. Çok yakında her şey bitecek."

53

Claudia Fisher bir hışımla Joseph Pistillo'nun ofisine girdi.

Pistillo başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Raymond Cromwell bilgi vermedi."

Cromwell, Ken Klein'ın avukatı Joshua Ford'un yanına verdikleri bir gizli ajandı. "Üzerinde dinleme cihazı olduğunu sanıyordum."

"McGuane'le randevuları vardı. Oraya dinleme cihazıyla giremezdi."

"Kimse o randevudan beri onu görmemiş mi?"

Fisher başını salladı. "Ford için de aynı şey geçerli. İkisi de kayıp."

"Tanrım."

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

Pistillo çoktan kalkıp harekete geçmişti. "Müsait olan bütün ajanları al. McGuane'in ofisini basacağız."

Nora'yı –bu ismi kullanmaya alışmıştım bile– böyle bir başına bırakmak içimi parçalıyordu, ancak başka seçeneğim yoktu.

Katy'nin o sadist sapıkla yalnız olduğunu düşünmek beni iliklerime kadar ürpertmişti. O yatağa kelepçelenmenin, ona saldırılırken çaresiz kalmanın nasıl olduğunu hatırladım. Gözlerimi kapattım ve bu görüntünün gözümün önünden gitmesini diledim.

"Geri gel," dedi.

Ona geleceğimi söyleyip fırladım.

Araba, camları film kaplı siyah bir Ford Taurus'tu. İçinde sadece şoför vardı. Onu tanımıyordum. Bana bir uyku gözlüğü verdi, uçakta verilenlere benziyordu ve bana bunu takıp arka koltuğa yatmamı söyledi. Söylediği gibi yaptım. Arabayı çalıştırıp yola çıktı. Geçen zamanı düşünmek için kullandım. Artık çok şey biliyordum. Ama her şeyi değil. Yeterince değil. Ama yine de çok. Hayalet haklıydı aslında: Çok yakında her şey bitecekti.

Öğrendiklerimi aklımdan geçirerek şu sonuca vardım: On bir yıl önce, Ken eski dostları McGuane ve Hayalet'le birlikte yasadışı işlere bulaşmıştı. Artık bundan kaçış yoktu. Ken yanlış yapmıştı. Benim için kahraman olabilirdi, ama ablam Melissa onun şiddete eğilimli olduğunu düşünüyordu. Bunu onun aksiyonu, uçlarda yaşamayı sevmesine bağlamıştım. Ama bu sadece bir yorumdu.

Ken bir şekilde yakalanarak McGuane'in ele geçirilmesine yardım etmeyi kabul etti. Hayatını riske attı. Saklandı. Dinleme cihazı kullandı. Yine de Hayalet ve McGuane onu buldu. Ken kaçtı. Neden olduğunu bilmesem de eve döndü. Julie'nin olayla ilgisini hâlâ çözemedim. Bir yıldan uzun süredir eve uğradığı yoktu. Onun dönüşü de bir tesadüf müydü? Yoksa sadece Ken'in peşinden, âşığı olarak ya da uyuşturucu kaynağı olduğu için mi gelmişti? Hayalet onun bir şekilde kendisini Ken'e götüreceğini bildiğinden onu takip mi etmişti?

Bunları hiçbirini bilmiyordum. En azından şimdilik.

Her neyse, Hayalet onları buldu, muhtemelen de hassas bir anda. Saldırdı. Ken yaralıydı, ama kaçtı. Julie o kadar şanslı değildi. Hayalet Ken üzerinde baskı kurmaya çalıştı, o nedenle cinayeti onun üzerine yıktı. Öldürüleceğinden ya da daha kötü şeyler yaşayacağından korkan Ken kaçtı. Kız arkadaşı Sheila Rogers ve kızı Carly'yi de aldı. Üçü birlikte ortadan kayboldu.

Görüşüm, uyku gözlüğünün ardından bile kararmıştı. Bir vınlama sesi duydum. Bir tünele girmiştik. Şehir merkezinde olabilirdik, ama benim tahminim Lincoln Tüneli'nden geçip New Jersey'e gittiğimiz yönündeydi. Pistillo'yu, onun bu olaydaki rolünü düşündüm. Bu onun için herkes yaptığını çeker durumuydu. Belli şartlar altında, "olması gerekeni yapan" bir adam olabilirdi, ama bu mesele onun için kişiseldi. Onun bakış açısını anlamak çok kolaydı. Ken bir sahtekârdı. Bir anlaşma yapmışlardı ve her ne sebeple olursa olsun Ken kaçarak bu anlaşmayı bozmuştu. Açıkça suçluydu. Onu kaçak ilan etmiş ve tüm dünyayı üzerine salıp bulmaya çalışmıştı.

Yıllar geçer. Ken ve Sheila beraberdir. Kızları Carly büyür. Sonra bir gün Ken yakalanır. Amerika'ya geri getirilir ve tahminimce Julie Miller cinayetinden asılacağına inandırılır. Ama yetkililer gerçeği hep biliyordur. Onu bunun için istememişlerdir. Onlar yılanın başını istiyorlardır. McGuane. Ken ise onu getirebilecek kişidir.

Bunun üzerine bir anlaşma yaparlar. Ken New Mexico'da saklanır. Güvenli olduğuna inandıklarında da Sheila ve Carly İsveç'ten onun yanına gelir. Ama McGuane güçlü bir adamdır. Nerede olduklarını öğrenir. İki adamını yollar. Ken evde değildir, onun yerini öğrenmek için Sheila'ya işkence yaparlar. Ken onları şaşırtır, adamları öldürür, yaralı sevgilisini ve kızını alıp arabaya

koyar ve tekrar kaçar. Sheila'nın kimliğini kullanmakta olan Nora'yı McGuane'in ve yetkililerin onun peşine düşebileceği konusunda uyarır. O da kaçmaya mecbur kalır.

Bunlar bildiklerimle örtüşüyordu.

Ford Taurus durdu. Şoförün motoru durdurduğunu duydum. *Bu kadar pasif kalmak yeter*, diye düşündüm. *Eğer buradan sağ çıkabileceğimden umudum olsaydı, daha iddialı davranırdım.* Uyku gözlüğünü kaldırıp saate baktım. Yol bir saat sürmüştü. Sonra kalkıp oturdum.

Sık bir ormandaydık. Zemin çam iğneleriyle doluydu. Ağaçlar yemyeşildi. Yerden üç metre yükseklikteki bir platformun üzerinde, gözetleme kulesine benzeyen küçük, alüminyum bir yapı vardı. Belli bir amaç için yapılmış, büyük bir alet edevat deposuna benziyordu. Hem ihmal edilmiş, hem de endüstriyel bir havası vardı. Köşelerde ve kapıda paslanma başlamıştı.

Şoför arkasını döndü. "Aşağı in."

Söylediğini yaptım. Gözüm o yapıdaydı. Kapının açıldığını gördüm ve Hayalet dışarı çıktı. Köy'de* şiir okumaya gidecekmiş gibi simsiyah giyinmişti. Bana el salladı.

"Selam, Will."

"Nerede o?" diye sordum.

"Kim?"

"Numara yapmayı kes."

Hayalet kollarını bağladı. "Canım, canım," dedi, "biz en güçlü askerler değil miyiz?"

"Nerede o?"

"Katy Miller'ı mı kastediyorsun?"

"Onu kastettiğimi biliyorsun."

* *Greenwich. (ç.n.)*

Hayalet başını salladı. Elinde bir şey vardı. Bir tür kordon. Kement de olabilirdi. Donup kaldım. "Ablasına ne kadar da benziyor, değil mi? Nasıl dayanabilirdim? Yani, o boyun. O güzel, kuğu gibi boyun. Halihazırda çürümüş..."

Sesimdeki titremeyi durdurmaya çalıştım. "Nerede o?"

Gözünü kırptı. "Öldü, Will."

Yüreğim parçalandı.

"Beklerken canım sıkıldı ve..." Sonra kahkaha atmaya başladı. Ses boşlukta yankılandı, havayı yarıp yaprakları tırmaladı. Orada kalakaldım. Bana bakıp, "Kandırdım! Sadece kafa buluyorum, Willie'cik. Biraz eğleniyorum. Katy gayet iyi." Bana işaret etti. "Gel de gör."

Hızla platforma yöneldim, kalbim sanki boğazımda atıyordu. Paslı bir merdiven vardı. Tırmandım. Hayalet hâlâ gülüyordu. Onun yanından geçip alüminyum barakaya giren kapıyı açtım. Sağıma döndüm.

Katy oradaydı.

Hayalet'in kahkahası hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Hemen onun yanına gittim. Yüzüne bir tutam saç düşmüş olsa da gözleri açıktı. Boynundaki morluk yeşile çalan bir sarıya dönüşmüştü. Kolları bir sandalyeye bağlıydı, ama yaralı görünmüyordu.

Eğilip saçını yüzünden çektim. "İyi misin?" dedim.

"İyiyim."

Öfkemin kabardığını hissedebiliyordum. "Sana zarar verdi mi?"

Katy Miller başını iki yana salladı. Sesi titriyordu. "Bizden ne istiyor?"

"Lütfen ona ben cevap vereyim."

Hayalet içeri girince ona döndük. Kapıyı açık bıraktı. Yer

kırık bira şişeleriyle doluydu. Köşede eski bir dosya dolabı vardı. Bir köşede kapalı şekilde bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Okul gösterilerinde kullanılanlara benzeyen, üç tane metal sandalye vardı. Bir tanesinde Katy oturuyordu. Birine o oturdu, hemen solundakine de benim oturmamı işaret etti. Ben ayakta kaldım. Hayalet de içini çekip ayağa kalktı.

"Yardımına ihtiyacım var, Will." Katy'ye döndü. "Bayan Miller da burada bizimle olursa," sinirimi bozan sırıtışıyla baktı, "daha da heveslenirız diye düşündüm."

Göğsümü kabarttım. "Eğer ona zarar verirsen, eğer onA elini kaldıracak olursan..."

Hayalet oralı olmadı. Geri adım da atmadı. Sadece elini kaldırıp beni çenemin altından yakaladı. Bıçağını eline aldı. Dudaklarımdan bir boğulma sesi çıktı. Kendi gırtlağımı yutmuşum gibi hissettim. Kendimi geri çekip arkamı döndüm. Hayalet zaman kazandı. Eğildi ve bir aparkat kullandı. Parmak kemikleri doğrudan böbreğime geldi, neredeyse felç olacaktım.

Eğilip bana baktı. "Duruşun sinirimi bozuyor, Willie'cik."

Az kalsın kusacaktım.

"Ağabeyinle görüşmemiz gerek," diye devam etti. "Onun için buradasınız."

Kafamı kaldırdım. "Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

Hayalet yanımdan gitti. Katy'nin sandalyesinin arkasına geçti. Nazikçe, hem de çok nazikçe ellerini Katy'nin omuzlarına koydu. Katy onun dokunuşuyla irkildi. İki işaretparmağıyla boynundaki çürüklere dokunup onları okşadı.

"Gerçeği söylüyorum," dedim.

"Aa, sana inanıyorum," dedi.

"O zaman ne istiyorsun?"

"Ken'e nasıl ulaşılacağını biliyorum."

Şaşırmıştım. "Ne?"

"Kaçağın gazeteye ilan verdiği o eski filmleri izledin mi hiç?"

"Sanırım."

Hayalet cevabımdan memnun olmuş gibi gülümsedi. "Ken bundan bir adım daha ileri gitti. Bir internet haber grubu kullanıyor. Daha doğrusu, kayıt.müzik.elvis diye bir şey kullanarak mesaj gönderip alıyor. Burası, tahmin edeceğin üzere Elvis hayranlarına ait bir grup. Böylelikle, örneğin, avukatı onunla iletişime geçmek isterse, bir takma isimle tarihi ve zamanı oraya yazıyordu. Ken de avukata ne zaman Aİ göndereceğini biliyordu."

"Aİ mi?"

"Anlık ileti. Sanırım sen de kullanmışsındır daha önce. Özel bir sohbet odası gibi. Tamamen izi sürülemez bir şey."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

Yine gülümseyip ellerini Katy'nin boynuna iyice yerleştirdi. "İstihbarat," dedi. "Güçlü özelliklerimden biri bu."

Ellerini Katy'nin üzerinden kaldırdı. O an nefesimi tutmakta olduğumu fark ettim. Elini cebine sokarak kemendi tekrar çıkardı.

"Öyleyse bana ne için ihtiyacın var?" diye sordum.

"Ağabeyin avukatıyla buluşmaya yanaşmıyor," dedi Hayalet. "Bir tuzak olduğundan şüpheleniyor. Bir tane daha Aİ randevusu ayarladık. Senin onu bizimle buluşmaya ikna edebileceğini düşünüyoruz."

"Ya edemezsem?"

Kemendi kaldırdı. Ucunda bir tutma yeri vardı. "Bu ne, biliyor musun?"

Cevap vermedim.

"Bir Punjab kemendi," dedi derse başlar gibi. "Thuggee'ler kullanırdı. Sessiz suikastçılar diye bilinirler. Hindistan'da. Kimileri onların on dokuzuncu yüzyılda ortadan kaybolduğunu düşünüyor. Diğerleri bundan pek emin değil." Katy'ye bakıp o ilkel silahı kaldırdı. "Devam etmeme gerek var mı, Will?"

Başımı iki yana salladım. "Bunun bir tuzak olduğunu anlayacaktır," dedim.

"Onu aksine ikna etmek de senin işin. Eğer başaramazsan," başını kaldırıp gülümsedi, "iyi tarafından bakalım, Julie'nin yıllar önce neler yaşadığını birinci elden göreceksin."

Kanımın donduğunu hissedebiliyordum. "Ken'i öldüreceksin," dedim.

"Bu şart değil."

Bunun yalan olduğunu biliyordum, ama yüzü ürkütücü derecede samimiydi.

"Ağabeyin kasetler doldurdu, suçlayıcı bilgiler topladı," dedi. "Ama onların hiçbirini henüz federallere göstermedi. Bunca yıldır saklanıyor. Bu iyi bir şey. Bu onun hâlâ bildiğimiz ve sevdiğimiz Ken olduğunu gösteriyor. Ve," durup düşündü, "onda benim istediğim bir şey var."

"Nedir o?" diye sordum.

Duymazdan geldi. "Anlaşma şu: Eğer her şeyden vazgeçer ve tekrar ortadan kaybolacağına söz verirse hepimiz kendi yolumuza bakarız."

Yalandı. Bunu biliyordum. Ken'i öldürecekti. Hepimizi öldürecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. "Ya sana inanmazsam?"

Kemendi Katy'nin boynundan geçirdi. Katy küçük bir çığlık attı. Hayalet gülümseyip gözlerimin içine baktı. "Gerçekten de bunun önemi var mı?"

Yutkundum. "Sanırım yok."

"Sanırım mı?"

"İşbirliği yapacağım."

Kemendi bıraktı, dünyanın en sapkın kolyesi olarak boynundan sarkıyordu artık. "Ona dokunma," dedi. "Bir saatimiz var. Bu süreyi onun boynuna bakarak geçir, Will. Ve gözünde canlandır."

54

McGuane hazırlıksız yakalanmıştı.

İçerideki FBI fırtınasını izledi. Bunu öngörmemişti. Evet, her ne kadar Ford'a eşini aratmışlar ve "hassas bir konu" için şehir dışında olacağını söyletmiş olsalar da, onun ortadan kaybolması dikkatleri çekecekti. Ancak bu sert tepki? Abartılı görünüyordu.

Sorun değil. McGuane daima hazırlıklıydı. Kan, yeni geliştirilmiş peroksit maddeyle temizlenmişti, o nedenle mavi ışık testinde bile bir şey çıkmayacaktı. Saçların ve dokuların da icabına bakılmıştı, ayrıca birkaç tane bulunsa bile ne olacaktı ki? Ford ve Cromwell'in oraya geldiğini inkâr etmeyecekti. Bunu memnuniyetle kabul edecekti. Oradan gittiklerini de kabul edecekti. Bunun için de kanıt sunacaktı: Güvenlik görevlileri çoktan gerçek kamera kaydını dijital ortamda üzerinde oynadıkları ve Ford ile Cromwell'i çıkarken gösteren kayıtla değiştirmişti.

McGuane bilgisayardaki dosyaları otomatik olarak silip formatlayan bir tuşa bastı. Hiçbir şey bulamayacaklardı. McGuane e-posta yoluyla da otomatik bir yedek aldı. Bilgisayar gizli bir hesaba e-posta gönderdi. Böylelikle dosyalar siber âlemde güvenle

depolandı. Adresi sadece McGuane biliyordu. Ne zaman isterse yedekleri geri çekebilirdi.

Pistillo yanında Claudia Fisher ve iki ajanla beraber odaya dalınca ayağa kalkıp kravatını düzeltti. Pistillo silahını McGuane'e doğrulttu.

McGuane ellerini iki yana açtı. Korkmuyordu. Korkunuzu asla belli etmemelisiniz. "Bu ne güzel sürpriz."

"Onlar nerede?" diye bağırdı Pistillo.

"Kim?"

"Joshua Ford ve Özel Ajan Raymond Cromwell."

McGuane gözünü dahi kırpmadı. Bu her şeyi açıklıyordu. "Bay Cromwell'in federal ajan olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," diye tersledi Pistillo. "Şimdi, o nerede?"

"O zaman bir şikâyetimi belirtmek isterim."

"Nedir?"

"Ajan Cromwell kendini avukat olarak tanıttı," diye devam etti McGuane, ses tonu mümkün olduğunca sıradandı. "Ona inandım. Aramızda avukat-müvekkil gizliliği olduğunu düşünerek birçok şey anlattım. Şimdi ise bana onun bir gizli ajan olduğunu söylüyorsun. Söylediğim şeylerin hiçbirinin aleyhime kullanılmayacağından emin olmak isterim."

Pistillo'nun yüzü kıpkırmızı oldu. "O nerede, McGuane?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Bay Ford'la beraber çıktı."

"Onlarla işin neydi?"

McGuane gülümsedi. "Sen benden daha iyi bilirsin, Pistillo. Görüşmemiz avukat-müvekkil gizliliğine dahil."

Pistillo tetiği çekmeyi çok istiyordu. McGuane'in suratına nişan almıştı. McGuane hâlâ bir şey belli etmiyordu. Pistillo sila-

hını indirdi. "Odayı arayın," diye bağırdı. "Her şeyi kutulayın ve etiketleyin. Onu da tutuklayın."

McGuane kendisini kelepçelemelerine izin verdi. Onlara güvenlik kamerası görüntülerinden bahsetmeyecek, kendilerinin bulmalarını bekleyecekti. Bu şekilde daha etkili olacaktı. Yine de, ajanlar onu götürürken, bunun iyi olmadığını biliyordu. Küstahlık umurunda değildi, daha önce de bahsedildiği üzere bu onun öldürdüğü ilk federal ajan değildi; ama *bir şey unuttu mu, geride kendini ele verecek bir şey bıraktı mı, her şeye mal olacak kritik bir hata yaptı mı,* diye düşünmekten kendini alamıyordu.

55

Hayalet ormana girdi, Katy ve beni yalnız bıraktı. Sandalyemde oturup boynunun etrafındaki kemende baktım. Beklenen etkiyi yaratıyordu. İşbirliği yapacaktım. Bu kordonun o korkmuş kızın boynuna dolanması riskini alamazdım.

Katy bana baktı ve şöyle dedi: "Bizi öldürecek."

Bu bir soru değildi. Doğruydu, elbette, ama yine de inkâr ediyordum. Ona iyi olacağını, bir yolunu bulacağımı söyledim, ama onun endişelerini yatıştırabildiğimi hiç sanmıyordum. Boğazım daha iyiydi, ama yumruk yüzünden böbreğim hâlâ ağrıyordu. Gözlerim odanın içinde dolaştı.

Düşün, Will. Hızlı düşün.

Ne olacağını biliyordum. Hayalet bana bir buluşma ayarlatacaktı. Ken gelince de hepimiz ölecektik. Bunu düşündüm. Ağabeyimi uyarmayı deneyecektim. Belki bir tür şifre kullanabilirdim. Tek umudumuz Ken'in tuzağın kokusunu alıp onları şaşırtmasıydı. Ama seçeneklerimi açık tutmalıydım. Muhakkak bir yolunu bulmak zorundaydım, gerekirse Katy'yi korumak için kendimi feda edecektim. Bir yol, bir hata olacaktı. Ben de bunu kullanmak için hazır olmalıydım.

Katy fısıldadı. "Nerede olduğumuzu biliyorum."

Ona döndüm. "Neredeyiz?"

"South Orange Su Rezervi'ndeyiz," dedi. Eskiden buraya gelip içki içerdik. Hobart Gap Yolu'ndan uzakta değiliz."

"Ne kadar?" diye sordum.

"Bir buçuk kilometre kadar."

"Yolu biliyor musun? Yani, kaçmanın bir yolunu bulursam, bizi oraya çıkarabilir misin?"

"Sanırım çıkarabilirim," dedi. Sonra başını salladı. "Evet. Evet, çıkarırım."

Tamam, güzel. Bu da bir şeydi. Çok büyük bir şey olmasa da başlangıçtı. Kapının dışına baktım. Şoför arabaya yaslanmıştı. Hayalet elleri arkasında, ayakta duruyordu. Parmak uçlarına gelip zıplıyordu. Kuşları izliyor gibi yukarı bakıyordu. Şoför sigara yaktı. Hayalet kıpırdamadı.

Hızlıca yere baktım ve aradığım şeyi buldum, büyük bir cam parçası. Kapıdan dışarı tekrar baktım. İkisi de bakmıyordu. Bunun üzerine Katy'nin sandalyesinin arkasına geçtim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Senin bağlarını keseceğim."

"Aklını mı kaçırdın? Eğer seni görürse..."

"Bir şeyler denemek zorundayız," dedim.

"Ama..." Katy durdu. "Beni çözsen ne olacak ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama hazır ol. Kaçmak için bir şansımız olabilir. Bundan faydalanmalıyız."

Kırık camı ileri geri sürtmeye başladım. İp kesilmeye başladı. Yavaş kesiliyordu ama. Hızlandım. İp, parça parça ayrılıyordu.

Platformun sallandığını hissettiğimde daha yarısını kesebilmiştim. Durdum. Biri merdivendeydi. Katy sızlandı. Hayalet içeri

girmeden yuvarlanarak eski yerime geçtim. Bana baktı.

"Nefes nefesesin, Willie'cik."

Cam parçasını sandalyenin arkasına koydum, neredeyse üstüne oturacaktım. Hayalet bana kaşlarını çattı. Hiçbir şey demedim. Nabzım hızlıydı. Hayalet Katy'ye baktı. O da ona aynı şekilde bakmaya çalıştı. İnanılmaz cesurdu. Ama ona dönüp baktığımda korku beni tekrar esir aldı.

Parçalanan ip açıkça görünüyordu.

Hayalet gözlerini kıstı.

"Haydi, devam edelim," dedim.

Bu dikkatini dağıtmaya yetti. Hayalet bana döndü. Katy elleriyle ipi saklamaya çalıştı. Yakından bakarsa hâlâ görebilirdi. Ama belki de yeterliydi. Hayalet bir süre bekledikten sonra dizüstü bilgisayara yöneldi. Bir an –kısacık bir an– bana arkasını döndü.

Şimdi, diye düşündüm.

Atlayıp, cam parçasını bıçak gibi kullanacak ve Hayalet'in boynuna saplayacaktım. Hızlıca bir hesap yaptım. Çok mu uzaktım? Muhtemelen. Ya şoför? Silahlı mıydı? Buna cesaret...

Hayalet bana döndü. O an, şayet varsa bile, bitmişti.

Bilgisayar zaten açıktı. Hayalet birkaç şey yazdı. Modemden internete bağlandı. Birkaç tuşa daha bastı ve bir yazı kutucuğu açıldı. Bana gülümsedi ve, "Ken'le konuşma vakti geldi," dedi.

Midem düğümleniyordu. Hayalet enter tuşuna bastı. Ekranda onun yazdıklarını görüyordum:

ORADA MISIN?

Bekledik. Bir süre sonra cevap geldi.

BURADAYIM.

Hayalet gülümsedi. "Ah, Ken." Birkaç şey daha yazıp enter tuşuna bastı.

BEN WILL. FORD'LA BERABERİM.

Uzunca bir bekleyiş oldu.

BANA İLK OYNAŞTIĞIN KIZIN ADINI SÖYLE.

Hayalet bana döndü. "Tam tahmin ettiğim gibi, sen olduğuna inanmak için bir kanıt istiyor."

Hiçbir şey demedim, ama zihnim çılgınca çalışıyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti. "Onu uyarmak istiyorsun. Ona gerçeğe yakın bir cevap vereceksin." Katy'nin yanına gitti. Kemendin ucundaki çubuğu eline aldı. Hafifçe çekti. Kordon boynuna dolanıverdi.

"İşte sana anlaşma, Will. Ayağa kalkmanı istiyorum. Bilgisayarın yanına gitmeni ve doğru cevabı yazmanı istiyorum. Ben kordonu sıkmaya devam edeceğim. Eğer herhangi bir oyun oynarsan –eğer bir oyun oynadığından en ufak bir şüphe duyarsam– o ölene kadar durmam. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

Kemendi biraz daha sıktı. Katy bağırdı. "Git," dedi Hayalet.

Hızla ekranın karşısına geçtim. Korku beynimi uyuşturmuştu. Haklıydı. Makul ve onu uyaracak bir yalan bulmaya çalışıyordum. Ama yapamadım. Henüz değil. Parmaklarımı klavyeye koydum ve yazdım:

CINDI SHAPIRO

Hayalet gülümsedi. "Gerçekten mi? Dostum, o küçük bir fıstıktı, Will. Çok etkilendim."

Kemendi bıraktı. Katy nefes aldı. Klavyenin yanına geri geldi. Ben de sandalyeme baktım. Kırık cam kabak gibi ortadaydı. Hızla yerime döndüm. Cevabı bekledik.

EVİNE DÖN, WILL.

Hayalet yüzünü ovaladı. "Enteresan cevap," dedi. Düşündü.

"Onunla nerede oynaşmıştınız?"

"Ne?"

"Cindi Shapiro. Sizin evde miydiniz, onun evinde mi, nerede?"

"Eric Frankel'in doğum gününde."

"Ken bunu biliyor mu?"

"Evet."

Hayalet güldü. Tekrar yazdı.

SEN BENİ TEST ETTİN. ŞİMDİ SIRA SENDE. CINDI'YLE NEREDE OYNAŞTIM?

Yine uzun bir bekleme süresi oldu. Ben de sandalyemin ucunda oturuyordum. Hayalet'in yaptığı zekice bir hamleydi. Ama daha da önemlisi karşıdakinin Ken olup olmadığını bilmiyorduk. Gelecek cevap bunu ortaya çıkaracaktı.

Otuz saniye geçti. Sonra:

EVİNE DÖN, WILL.

Hayalet bir şeyler daha yazdı.

SEN MİSİN, BUNU BİLMEM GEREK.

Daha uzun süre cevap gelmedi. Sonunda:

FRANKEL'İN DOĞUM GÜNÜNDE. ŞİMDİ EVİNE GİT.

Bu Ken'di...

Katy'ye baktım. Göz göze geldik. Hayalet tekrar yazdı.

BULUŞMAMIZ GEREK.

Cevap çabuk geldi: OLMAZ.

LÜTFEN. ÖNEMLİ.

EVİNE DÖN, WILL. BU HİÇ GÜVENLİ DEĞİL.

NEREDESİN? FORD'U NASIL BULDUN?

"Hmm," dedi Hayalet. Düşündü ve yazdı: PISTILLO.

Yine uzun bir bekleyiş oldu.

ANNEMİ DUYDUM. ÇOK MU KÖTÜYDÜ?

Hayalet bu kez bana danışmadı. EVET.

BABAM NASIL?

İYİ DEĞİL. SENİ GÖRMEMİZ GEREK.

Yine durdu: OLMAZ.

SANA YARDIM EDEBİLİRİZ.

UZAKTA KALSAM DAHA İYİ.

Hayalet bana baktı. "Onu en sevdiği şeylerle kandırmayı deneyelim mi?"

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onun yazıp enter tuşuna basışını izledim:

SANA PARA VEREBİLİRİZ. İHTİYACIN VAR MI?

OLACAK. AMA YURTDIŞI TRANSFERLE HALLEDEBİLİRİZ BUNU.

Sonra, sanki aklımı okumuş gibi Hayalet şunu yazdı:

SENİ GERÇEKTEN DE GÖRMEM GEREK. LÜTFEN.

SENİ SEVİYORUM, WILL. EVİNE DÖN.

Hayalet yine aklımın içindeymiş gibi yazdı:

BEKLE.

ŞİMDİ ÇIKIYORUM, KARDEŞİM. BENİ MERAK ETME.

Hayalet derin bir nefes verdi. "Bu işe yaramıyor," dedi yüksek sesle. Hızla yazdı.

EĞER ÇIKARSAN, WILL, KARDEŞİN ÖLÜR.

Durdu. Sonra: SEN KİMSİN?

Hayalet gülümsedi: TEK TAHMİN HAKKIN VAR. İPUCU VERİYORUM: SEVİMLİ HAYALET CASPER.

Bu kez hiç duraklamadı.

ONU RAHAT BIRAK, JOHN.

HİÇ SANMIYORUM.

ONUN BUNUNLA BİR İLGİSİ YOK.

BENİM MERHAMETİMİ TEST ETMEMEN GEREKTİĞİNİ GAYET İYİ BİLİRSİN. GEL, BANA İSTEDİĞİM ŞEYİ VER, BEN DE ONU ÖLDÜRMEYEYİM.

ÖNCE ONU BIRAK. SONRA SANA İSTEDİĞİNİ VERECEĞİM.

Hayalet kahkaha attı ve tuşlara bastı:

YAPMA LÜTFEN. BAHÇE, KEN. BAHÇEYİ HATIRLIYORSUN, DEĞİL Mİ? SANA ORAYA GELMEN İÇİN ÜÇ SAAT VERİYORUM.

MÜMKÜN DEĞİL. DOĞU SAHİLİ'NDE BİLE DEĞİLİM.

Hayalet homurdandı. "Çakal." Sonra çılgınca yazmaya başladı:

O ZAMAN ACELE ETSEN İYİ EDERSİN. ÜÇ SAAT. ORADA OLMAZSAN BİR PARMAĞINI KESERİM. HER YARIM SAAT İÇİN DE BİR PARMAK DAHA. SONRA DA YARATICILIĞIMI KULLANIRIM. BAHÇE, KEN. ÜÇ SAAT.

Hayalet bağlantısını kesti. Dizüstü bilgisayarı çarparak kapattı ve ayağa kalktı.

"Peki," dedi gülümseyerek, "bence gayet iyi gitti, sence?"

56

Nora, Kare'yi ceptelefonundan aradı. Ortadan kaybolmasıyla yaşanan olayların bir özetini geçti. Kare sözünü kesmeden dinleyip hemen onun yanına gitmek üzere yola çıktı. Park Avenue'deki Metropolitan Life binasının önünde buluştular.

Nora minibüse atlayıp ona sarıldı. Tekrar yardım minibüsünde olmak çok güzeldi.

"Polisi arayamayız," dedi Kare.

Nora başını salladı. "Will bu konuda çok net konuştu."

"Başka ne yapabiliriz?"

"Bilmiyorum. Ama korkuyorum, Kare. Will'in ağabeyi bana bu insanları anlatmıştı. Onu kesinlikle öldürecekler."

Kare homurdandı. "Sen ve Ken nasıl iletişim kuruyorsunuz?"

"Bilgisayardan, haber grubu üzerinden."

"Ona bir mesaj gönderelim. Belki bir fikri vardır."

Hayalet mesafesini korudu.

Zaman daralıyordu. Panik haldeydim. Eğer bir açık verirse,

herhangi bir açık, bu riski alacaktım. Kırık camı elime alıp boynunu inceledim. Bunun nasıl olabileceğinin provasını aklımdan yaptım. Hayalet'in nasıl bir savunma hamlesi yapacağını ve buna nasıl karşılık vereceğimi hesaplamaya çalıştım. Atardamarları neredeydi? En hassas, derisinin en yumuşak yeri neresiydi?

Katy'ye baktım. Kendini toparlamıştı. Pistillo'nun söylediklerini, Katy Miller'ı bu işin dışında bırakmam konusunda ne kadar ısrarcı olduğunu bir kez daha düşündüm. Haklıydı. Bu benim hatamdı. İlk yardım istediğinde onu reddetmeliydim. Onu riske attım. Aslında ona, bu işi kafasında sonlandırabilmesi için yardım etmeye çalışıyor olmam suçluluğumu hafifletmiyordu.

Onu kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Dönüp Hayalet'e baktım tekrar. O da bana baktı. Gözümü kırpmadım.

"Bırak onu, gitsin," dedim.

Esner gibi yaptı.

"Ablasıyla aranız iyiydi."

"Ne olmuş? Ona zarar vermek için bir sebebin yok."

Hayalet elini kaldırıp dudaklarına götürdü ve "Sebebe ihtiyacı olan kim?" dedi.

Katy gözlerini kapattı. Sonra durdum. İşleri daha da kötüleştiriyordum. Saate baktım. İki saat kalmıştı. "Bahçe," Heritage Ortaokulu'nda keyifli bir gün geçirdikten sonra esrar içmek için toplananların gittiği yerdi ve bulunduğumuz yerden yaklaşık beş kilometre uzaklıktaydı. Hayalet'in neden orayı seçtiğini anlamıştım. Kontrolü kolay bir bölgeydi. Kalabalık oluyordu, özellikle de yaz aylarında. Bir kez içeri girince, oradan canlı çıkmak pek mümkün olmazdı.

Hayalet'in ceptelefonu çaldı. Telefona sanki sesini daha önce hiç duymamış gibi baktı. İşte o an, yüzünde şaşkınlık denen şeyi ilk kez gördüm. Kırık camı kaldırmaya cesaret edememiş olsam da, gergindim. Henüz değildi. Ama hazırdım.

Telefonu açıp kulağına götürdü. "Konuş," dedi.

Dinledi. Renksiz yüzünü izledim. İfadesi sakindi, ama bir şeyler oluyordu. Daha fazla göz kırpmaya başladı. Saatine baktı. Neredeyse iki dakika boyunca hiç konuşmadı. Sonra da, "Hemen geliyorum," dedi.

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Kulağıma eğildi. "Bu sandalyeden kalkacak olursan," dedi, "bana onu öldürmem için yalvarırsın. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Hayalet gitti, kapıyı da arkamdan kapattı. Oda karanlıktı. Işık azalmaya başlamıştı, yaprakların arasından ince ince süzülüyordu. Ön tarafta pencere olmadığı için ne yaptıklarını göremiyordum.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Katy.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve dinledim. Bir motor sesi duyuldu. Araba çalıştı. Onun uyarısını düşündüm. Bu sandalyeden kalkmayacaksın. Hayalet dediğini yapmanız gereken türden biriydi, ama sonra bizi yine öldürecekti zaten. Öne eğilip sandalyeden yere attım kendimi. O kadar da yumuşak bir hareket olmadı. Daha çok spastik gibiydi.

Katy'ye baktım. Göz göze geldiğimizde ona sessiz kalmasını işaret ettim. Başını salladı.

Mümkün olduğunca alçak sürünüp kapıya yöneldim. Komando gibi karnımın üzerinde de sürünebilirdim, ancak yerdeki cam kırıkları her yerimi keserdi. Yavaşça, bir yerimi kesmemeye dikkat ederek hareket ettim.

Kapıya vardığımda, kafamı yere koyup aşağıdaki aralıktan dışarı baktım. Arabanın gidişini gördüm. Daha iyi bir açıya geçmek istedim, ama bu çok zordu. Oturdum ve gözümü yandaki aralığa dayadım. Buradan görmek daha zordu. Açıklık o kadar azdı ki. Biraz daha doğruldum ve işte, oradaydı.

Şoför.

Peki ya Hayalet neredeydi?

Hızlı bir hesap yaptım. İki adam, bir araba. Bir araba gidiyor. Matematiğe o kadar kafam çalışmaz, ama bu bir tane adamın geride kaldığı anlamına geliyordu. Katy'ye döndüm. "Gitmiş," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Şoför hâlâ burada. Hayalet gitmiş."

Sandalyeme geri dönüp o büyük cam parçasını aldım. En ufak bir hareketin yapıyı sarsacağı düşüncesiyle, olabildiğince yavaş hareket ederek Katy'nin sandalyesinin arkasına geçtim. İpi kestim.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Sen buradan çıkış yolunu biliyorsun," dedim. "Kaçacağız."

"Hava kararıyor."

"İşte, o yüzden bunu şimdi yapıyoruz."

"Diğer adam," dedi. "Silahlı olabilir."

"Muhtemelen öyledir, Hayalet'in geri dönmesini mi tercih edersin?"

Başını iki yana salladı. "Hemen dönmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum." İp açıldı. Özgürdü. Bileklerini ovuştururken "Benimle misin?" dedim.

Bana baktı ve o anki bakışının benim Ken'e bakışım gibi ol-

duğunu düşündüm; umut, hayranlık ve güven dolu. Cesur görünmeye çalıştım, ama daha önce hiç kahramanlık yapmamıştım. Başını salladı.

Arkada bir pencere vardı. Planım onu açmak, dışarı tırmanmak ve ormana girmekti. Mümkün olduğunca sessiz olacaktık, ama bizi duyarsa da koşup kaçacaktık. Şoförün silahsız olduğu ya da bizi ciddi şekilde yaralamayacağı ihtimali üzerinde duruyordum. Ken'in tedbirli davranacağını onlar da biliyordur. Onu tuzağa düşürmek için bizi canlı tutmak isteyeceklerdir.

Belki de istemeyeceklerdir.

Pencere sıkışmıştı. Çerçeveyi çektim ve ittim. Hiçbir şey olmadı. Milyon yıl önce boyanmıştı. Açmanın imkânı yoktu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Köşeye sıkışmıştık. Kapana kısılmış fare gibi. Katy'ye baktım. Hayalet'in dediği şeyi, bir şekilde Julie'yi nasıl koruyamadığımı düşündüm. Bunun tekrarlanmasına izin vermeyecektim. Katy'ye de aynı şey olmayacaktı.

"Buradan tek bir çıkış var," dedim. Kapıya baktım.

"Bizi görür."

"Belki de görmez."

Gözümü aralığa dayadım. Güneş batıyordu. Gölgelerin boyu uzamıştı. Şoförü gördüm. Bir ağaç kökünün üzerinde oturuyordu. Sigarasının ucundaki kızıllığı gördüm, karanlıkta en kolay görülen şeydi.

Arkası dönüktü.

Kırık camı cebime koydum. Katy'ye eğilmesini işaret ettim. Kapının tokmağına uzandım. Kolayca açıldı. Kapı açılırken gıcırdadı. Durdum ve dışarı baktım. Şoför hâlâ bakınıyordu. Bu riski almak zorundaydım. Kapıyı biraz daha ittim. Gıcırtı durdu. Kapıyı

bir ayak boyu kadar açtıktan sonra durdum. Aradan geçmek için yeterliydi.

Katy kafasını kaldırıp bana baktı. Başımı salladım. Kapıya doğru süründü. Ben de eğilip peşinden gittim. Platforma yattık. Olduğumuz gibi görünüyorduk. Kapıyı kapattım.

Hâlâ arkasını dönmemişti.

Tamam, sonraki adım, platformdan iniş. Merdiveni kullanamazdık. Çok ortalık yerdeydi. Katy'ye peşimden gelmesini işaret ettim. Karnımızın üzerinde yan tarafa doğru süründük. Platform alüminyumdu. Bu işimizi kolaylaştırmıştı. Herhangi bir çıkıntı ya da kıymık yoktu.

Barakanın yan tarafına ulaştık. Ama köşeyi döndüğümde, inlemeden farksız bir ses duydum. Sonra bir şey düştü. Donup kaldım. Platformun altındaki kalaslardan biri düşmüştü. Tüm yapı sallanıyordu.

Şoför "Neler oluyor?" dedi.

İyice eğildik. Katy'yi kendime çektim, o da artık barakanın yan tarafındaydı. Artık bizi göremiyordu. Gürültüyü duymuştu. Baktı. Kapının kapalı ve platformun da ilk bakışta boş olduğunu gördü.

"Siz ikiniz içeride ne bok yiyorsunuz?" diye bağırdı.

İkimiz de nefesimizi tuttuk. Yaprakların hışırtısını duydum. Buna hazırlıklıydım. Aklımda bir plan bile vardı. Kendimi toplamıştım. Adam tekrar bağırdı.

"Siz ikiniz?"

"Hiçbir şey," diye bağırdım, ağzımı barakanın yan tarafına dayayıp, böylelikle sesimin boğuk ve içeriden geldiğini düşünecekti. Bu riski almak zorundaydım. Şayet cevap vermeseydim, illa ki gelip kontrol etmek isteyecekti. "Bu baraka çok berbat," dedim. "Üzerimize yıkılacak."

Sessizlik.

İkimiz de nefesimizi tuttuk. Katy bana iyice yaslandı. Titrediğini hissedebiliyordum. Sırtını sıvazladım. Her şey yoluna girecekti. Kesinlikle, gayet iyiydik. Gözyaşlarımı bastırıp onun ayak seslerini dinlemeye gayret ettim. Ama hiçbir şey duymadım. Katy'ye bakıp gözlerimle geriye doğru sürünmesini işaret ettim. Bir an tereddüt etti, ama çok sürmedi.

Yeni planım, arka köşedeki direkten aşağı kaymaktı. Önce o gidecekti. Eğer şoför onu duyarsa, böyle bir olasılık vardı, onun için de bir planım vardı.

Yolu gösterdim. Başını salladı, artık net görüyordu, direğe doğru gitti. Bir itfaiyeci misali direkten aşağı kayarak indi. Platform yine sarsıldı. Platform biraz daha yamulurken çaresizce izledim. Yine o inleme gibi ses geldi, ama bu kez daha yüksekti. Bir vidanın gevşediğini gördüm.

"Lanet..."

Ama bu kez şoför seslenme gereği bile duymadı. Bize doğru geldiğini duyabiliyordum. Hâlâ direkte olan Katy başını kaldırıp bana baktı.

"Aşağı atla ve koş!" diye bağırdım.

Elini bıraktı ve yere düştü. O kadar yüksek bir mesafe değildi. İner inmez de bana bakıp beklemeye başladı.

"Koş!" diye bağırdım tekrar.

Adam, "Kıpırdama yoksa vururum!" dedi.

"Koş, Katy!"

Bacaklarımı aşağı sarkıtıp kendimi bıraktım. Benim düşüş mesafem daha uzundu. Sert şekilde indim. Bir yerde, yüksek yerlerden atladığında dizlerini kırıp yuvarlanman gerektiğini okumuştum. Bunu yaptım. Bir ağaca kadar yuvarlandım. Ayağa kalktığım-

da da adamın bize doğru geldiğini gördüm. On beş metre kadar ilerideydi. Yüzü öfkeden deliye dönmüştü.

"Durmazsanız ölürsünüz."

Ama elinde silah yoktu.

"Koş!" diye bağırdım tekrar Katy'ye.

"Ama..." dedi.

"Hemen arkandayım! Haydi!"

Yalan söylediğimi biliyordu. Bunu planın bir parçası olarak kabul etmiştim. Şimdi benim işim rakibimizi yavaşlatmaktı, Katy'nin kaçabileceği kadar yavaşlatmak. Tereddüt etti, benim kendimi feda etme fikrinden hiç hoşlanmadı.

Adamı artık neredeyse üzerimizdeydi.

"Yardım getirebilirsin," diye bağırdım. "Git!"

Sonunda dediğimi yaptı ve köklerin, yüksek çimenlerin üzerinden atladı. Adam beni çelme takarak yere düşürdüğünde cebimden kırık camı çıkarmak üzereydim. Tekmesi kemiklerimi kıracak gibiydi, ama yine de kollarımı ona dolamayı başarabilmiştim. Yere beraber düştük. Bu da bir yerlerden öğrendiğim bir şeydi. Neredeyse her kavga yerde biterdi. Filmlerde dövüşçüler yumruk atar ve eğilir. Gerçek hayatta, insanlar kafalarını eğer, rakibini tutar ve adeta güreşirler. Onunla beraber yuvarlandım ve elimdeki cama odaklanarak birkaç kez vurdum.

Ona ayı gibi sarılmıştım, sıkabildiğim kadar sıkıyordum ama onun canını yakmadığımı da biliyordum. Önemi yoktu. Bu onu yavaşlatacaktı. Her saniyenin önemi vardı. Katy'nin buna ihtiyacı vardı. Sımsıkı sarıldım. Debelendi. Bırakmayacaktım.

İşte o sırada kafa attı.

Kafasını geriye doğru çekip suratıma alnıyla vurdu. Daha önce kimse bana kafa atmamıştı, ama acısı hiçbir şeye benzemi-

yordu. Suratıma gülle çarpmış gibiydi. Gözlerim sulandı. Kollarım gevşedi. Düştüm. Bana bir kez daha vurdu ve o anda içgüdüsel olarak dönüp yuvarlandım. Adam ayağa kalktı. Kaburgalarıma bir tekme attı.

Ama artık sıra bana geçmişti.

Kendimi hazırladım. Tekmeyi atmasına izin verdim ve atar atmaz da ayağını tek elimle midemin üzerinde tuttum. Diğer elimde de kırık cam vardı. Camı baldırına sapladım. Cam etine girerken çığlık attı. Ses yankı yaptı. Kuşlar uçuştu. Çıkarıp tekrar sapladım. Bu sefer de baldırının arka kısmına. Kanın ılık ılık aktığını hissediyordum.

Adam düşerek oltanın ucundaki balık gibi çırpınmaya başladı.

Tam tekrar saldıracaktım ki adam, "Lütfen. Tamam, git," dedi.

Ona baktım. Bacağı öylece sallanıyordu. Bizim için bir tehdit olamazdı. En azından şimdilik. Ben katil değildim. Ayrıca zaman kaybediyordum. Hayalet çok geçmeden gelirdi. Ondan önce buradan gitmeliydik.

Bunun üzerine dönüp koşmaya başladım.

Yirmi, otuz metre sonra dönüp arkama baktım. Adam peşimden gelmiyordu. Debeleniyordu. Katy'nin sesini duyunca yeniden koşmaya başladım: "Will, buradayım!"

Döndüm ve onu gördüm.

"Bu taraftan," dedi.

Yolun geri kalanını koştuk. Dallar yüzümüzü çiziyordu. Köklere takılıp tökezledik, ama hiç düşmedik. On beş dakika sonra, ormandan çıkıp Hobart Gap Yolu'na varmıştık.

***

Will ve Katy ormandan çıktığında Hayalet oradaydı.

Uzaktan izledi. Sonra gülümsedi ve arabasına bindi. Geri dönüp temizliğe başladı. Kan vardı. Bunu beklemiyordu. Will Klein onu şaşırtmaya ve evet, etkilemeye devam ediyordu.

Bu iyi bir şeydi.

Hayalet, işi bitince, arabasını Güney Livingston Caddesi'nden aşağı doğru sürmeye başladı. Will ve Katy'den eser yoktu. Tamamdı. Northfield Caddesi'ndeki bir posta kutusunda durdu. Paketi kutuya atmadan önce durakladı.

Bitmişti.

Hayalet Northfield Caddesi'nden 280 Numaralı Yol'a, oradan da Garden State Bulvarı'na çıktı. Uzun sürmeyecekti. Tüm bunların nasıl başladığını ve nasıl bitmesi gerektiğini düşündü. McGuane'i, Will'i, Katy'yi, Julie'yi ve Ken'i düşündü.

Ama hepsinden öte, verdiği sözü ve her şeyden önce neden geri geldiğini düşündü.

57

Sonraki beş günde çok fazla şey oldu.

Kaçışımızın ardından, Katy ve ben doğal olarak yetkililerle iletişime geçtik. Onları tutulduğumuz yere götürdük. Kimse yoktu. Baraka boştu. Adamı bıçakladığım yeri söyleyince kan izlerini buldular. Ama hiç parmak izi ya da saç yoktu. Hiç ipucu yoktu aslında. Ama zaten olmasını da beklemiyordum. Bu önemli miydi, ondan da emin değildim.

Sone ermek üzereydi.

Philip McGuane Raymond Cromwell isimli federal gizli ajanı ve Joshua Ford isimli avukatı öldürmekten tutuklandı. Bu kez, nasıl olduysa, kefaletle de serbest bırakılmadı. Pistillo'yla karşılaştığımda, gözlerinde sonunda Everest'e tırmanmış, kendi kişisel şeytanını yenmiş, nasıl derseniz işte, öyle bir zafer ifadesi vardı.

"Her şey çözülüyor," dedi Pistillo beklenenden fazla bir mutlulukla. "McGuane'i cinayet suçundan yakaladık. Bütün operasyon dikişlerinden atıyor şimdi."

Pistillo'ya onu nasıl yakaladıklarını sordum. Pistillo ilk kez

anlatmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

"McGuane güvenlik kamerası görüntülerinin üzerinde ajanımızı oradan çıkarken gösterecek şekilde oynamış. Bahanesi bu olabilirdi ve sana bir şey diyeyim mi, kaset kusursuzdu. Bunu dijital teknolojiyle yapmak hiç zor değil, en azından laboratuvardaki adam bana öyle dedi."

"Peki, ne oldu?"

Pistillo gülümsedi. "Posta yoluyla bir kaset daha aldık. Livingston, New Jersey damgalıydı, şayet inanabilirsen. Gerçek kaset. Kasette iki adamın cesetleri özel bir asansöre sürükledikleri görülüyordu. İkisi de çoktan suçlarını itiraf etti. Ayrıca cesetleri nerede bulabileceğimizi söyleyen bir not da vardı. Hepsinden önemlisi, pakette kasetlerin yanı sıra ağabeyinin yıllar önce topladığı deliller vardı."

Ne olduğunu anlamaya çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Kimin gönderdiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi Pistillo, umurunda da değildi.

"Peki, John Asselta'ya ne oldu?" diye sordum.

"Onun için yakalama emri çıkardık."

Omuzlarını silkti. "Başka ne yapabiliriz ki?"

"O Julie Miller'ı öldürdü."

"Emirlere itaat etti. Hayalet onun gücünü kiralamıştı."

Bu hiç de içimi rahatlatmamıştı. "Onu yakalayacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bak, Will, Hayalet'i yakalamayı isterim, ama sana dürüst olacağım. Bu kolay değil. Asselta çoktan ülke dışına çıktı. Yurtdışında görüldüğüne dair ihbarlar alıyoruz. Kendisini koruyacak bir despot bulup onunla çalışacaktır. Ama sonunda –bunu hatırlamak da önemli–

Hayalet sadece bir silah. Ben tetiği çeken adamları istiyorum."

Ona katılmıyordum, ama karşı da çıkmadım. Bunların Ken için ne anlama geldiğini sordum. Cevap vermesi zaman aldı.

"Sen ve Katy Miller bildiğiniz her şeyi anlatmadınız, değil mi?"

Oturduğum yerde kıpırdandım. Onlara kaçırılma olayını anlatmıştık, ama Ken'le iletişime geçtiğimizi söylememeye karar verdik. Bunu kendimize sakladık. "Anlattık," dedim.

Pistillo yüzüme baktı ve sonra omuzlarını silkti. "Gerçek şu ki, artık Ken'e ihtiyacımız var mı, bilmiyorum. Ama artık güvende, Will." Öne eğildi. "Onunla görüşmediğini biliyorum," bu kez yüzündeki ifadeden inanmadığı belliydi, "ama olur da iletişim kurma şansın olursa, ona evine dönmesini söyle. Burası hiç bu kadar güvenli olmamıştı. Tamam, evet, eski kanıtları teyit etmek için de kullanabiliriz onu."

Dediğim gibi, oldukça hareketli bir beş gündü.

Pistillo'ya yaptığım görüşmenin dışında, o zamanı Nora'yla geçirdim. Onun geçmişinden bahsettik, ama fazla değil. Yüzünde gölgeler dolaşıyordu. Eski kocasının korkusu çok büyüktü. Bu beni öfkelendirdi tabii ki. Bu Cramden piçi Bay Cray'in icabına bakmak zorundaydık. Nasıl olduğunu bilmiyordum. En azından henüz. Ama Nora'nın hayatının geri kalanında bu korkuyla yaşamasına izin veremezdim. Mümkün değildi.

Nora bana ağabeyimi, İsviçre'ye nasıl para kaçırdığını, günlerini tırmanış yaparak geçirdiğini, orada huzuru aradığını ve huzurun ona nasıl oyunlar oynadığını anlattı. Hakkında çok fazla şey öğrendiğim, yaralı kuş Sheila Rogers'ı da anlattı; bu uluslararası kovalamaca ve kızı arasında kendine yer bulmuştu. Ama Nora en

çok yeğenim Carly'den bahsetti, onu anlatırken yüzü aydınlanıyordu. Carly tepelerden aşağı gözü kapalı koşmayı severmiş. Çok kitap okurmuş ve yan takla atmaktan çok hoşlanırmış. Büyüleyici bir kahkahası varmış. Başta Nora'nın yanındayken yalnız ve utangaçmış –anne babası malum sebeplerden onun sosyalleşmesine izin vermiyormuş– ama Nora bunu sabırla aşmış. O çocuğu terk etmek (kullandığı sözcük terk etmekti, ki bana çok ağır gelmişti), sahip olabildiği tek arkadaşı çekip almak Nora için çok acı olmuştu.

Katy Miller mesafesini korudu. Gitmişti –bana neresi olduğunu söylemedi, ben de üstelemedim– ama neredeyse her gün aradı. Artık gerçeği biliyordu, ama öyle ya da böyle, bunun pek işe yaradığını sanmıyorum. Hayalet oralarda bir yerlerdeyken, bir sona ermiş olamazdı. Hayalet oralarda bir yerdeyken, ikimiz de olması gerektiğinden daha çok arkamıza bakacaktık.

Sanırım hepimiz korkuyla yaşıyorduk.

Ama benim için, sona eriş yaklaşıyordu. Artık sadece ağabeyimi görmem gerekiyordu, hem de her zamankinden çok. Onun yalnız geçen yıllarını düşündüm. Uzun tırmanışlarını düşündüm. Bu Ken değildi. Ken asla bu şekilde mutlu olamazdı. Ken apaçık karşısında dururdu insanın. Saklanabilecek biri değildi.

Ağabeyimi tüm eski sebeplerden görmek istiyordum. Onunla futbol maçına gitmek istiyordum. Onunla oynamak istiyordum. Onunla geç saate kadar oturup eski filmleri izlemek istiyordum. Ama elbette ki artık yeni sebepler de vardı.

Daha önce Katy ve benim Ken'le olan görüşmemizi sır gibi sakladığımızdan söz etmiştim. Ken'le iletişim hattımızı bu şekilde açık tutabildik. Yaptığımız şey internetteki haber grubunda küçük bir oyundu. Ona, ipucunu anlayacağını ümit ederek, ölümün onu

korkutmasına izin vermemesini söyledim. Anladı. Bu yine çocukluğumuza aitti. Don't Fear Death,* yani Ken'in en sevdiği şarkı Blue Oyster Cult'un "Don't Fear the Reaper"dı. Eski heavy metal gruplarıyla ilgili yazışılan bir yer bulduk. Çok fazla girdi yoktu ve anlık iletilerle birbirimize saat verip sözleştik.

Ken hâlâ tedbirliydi, ama o da bunun sona ermesini istiyordu. Bir taraftan babam ve Melissa da vardı, ayrıca son on bir yılımı annemizle geçirmiştim. Ken'i deliler gibi özlemiştim, ama belki de o bizi daha çok özlemişti.

Neyse, bu biraz hazırlık gerektirdi, ama sonunda Ken ve ben bir buluşma organize edebildik.

Ben on iki, Ken de on dört yaşındayken Marshfield, Massachusetts'te Millstone diye bir yaz kampına gitmiştik. Kampın reklamı "Cape Cod'da!" diye yapılmıştı, ama şayet doğruysa, eyaletin yarısını kaplıyordu zaten. Kulübelerde üniversitelerin isimleri vardı. Ken Yale'i seçti. Ben de Duke'ü seçtim. Oradaki yazımızı çok sevmiştik. Basketbol ve futbol oynadık, mavi-gri renk savaşlarına girdik. Berbat yemekler yedik ve kampa "böcek suyu" adını taktık. Danışmanlarımız hem eğlenceli, hem de sadistti. Şimdi bunları düşününce, milyon yıl da geçse kendi çocuğumu asla yatılı bir kampa göndermeyeceğimi biliyorum. Ama ben orayı sevmiştim.

Bu aklınıza yatıyor mu?

Dört yıl önce Kare'yi Millstone Kampı'nı göstermeye götürdüm. Kamp ipotek nedeniyle haczedilmişti ve Kare de orayı alıp üst düzey bir yoga merkezi haline getirdi. Millstone Kampı'nın futbol sahası olan yere de kendi için bir çiftlik evi yaptırdı. Sadece

---

* *Ölümden Korkma. (ç.n.)*

bir giriş ve çıkışı vardı; çiftlik evi sahanın tam ortasında olduğu için gelen giden görülebiliyordu.

Oranın yeniden buluşmak için mükemmel bir yer olacağına karar verdik.

Melissa Seattle'dan geldi. Aşırı paranoyak olduğumuz için Philadelphia'ya inmesini söyledik. O, babam ve ben New Jersey Bulvarı'ndaki Vince Lombardi dinlenme noktasında buluştuk. Üçümüz aynı arabayla devam ettik. Nora, Katy ve Kare dışında kimsenin yeniden buluşmayla ilgili bir bilgisi yoktu. Üçü de ayrı ayrı seyahatlerdeydi. Yarın bizimle buluşacaklardı, çünkü onlar da sona ermesini istiyordu.

Ama bu gece, ilk gece, sadece aile bir arada olacaktı.

Arabayı sürme işini ben devraldım. Babam yanımda, yolcu koltuğunda oturuyordu. Melissa da arkadaydı. Kimse fazla konuşmadı. Gerginlik göğsümü sıkıştırıyordu. Hiçbir şeyi varsaymamak gerektiğini öğrenmiştim. Ken'i kendi gözlerimle görene, ona sarılıp onunla konuşuncaya dek bunun gerçekten bittiğine inanamayacaktım.

Sheila ve Nora'yı düşündüm. Hayalet'i, lisedeki sınıf başkanı Philip McGuane'i ve sonra ne hale geldiğini düşündüm. Bu beni şaşırtmış olmalıydı, ama bundan hiç emin değilim. Banliyölerde şiddet olayları duyduğumuzda hep "şok oluruz"; sanki iyi sulanmış çimler, müstakil evler, Küçükler Ligi ve futbol, anneler, piyano dersleri, beyzbol sahaları, veli-öğretmen konferansları bir tür kurt-boğandır ve kötülükleri savarmış gibi düşünülür. Eğer Hayalet ve McGuane Livingston'dan on beş kilometre daha ötede yaşamış olsaydı –Newark'ın göbeği işte bu kadar uzakta– kimse "şaşkına dönmezdi" ya da onların dönüştükleri şeyi "yadırgamazdı".

Springsteen'in Madison Square Garden'da 2000 yazında ver-

diği konserlerden birinin CD'sini taktım. Zamanın geçmesine yardımcı oldu, ama çok da değil. 95 Numaralı Yol'da çalışma vardı – yine zamansızdı– ve yol yorucu bir beş saat sürdü. Yanında göstermelik bir silo bulunan kırmızı çiftlik evinin önüne park ettik. Başka araba yoktu. Beklenen buydu. Önce biz gelecektik zaten. Ken de peşimizden.

Arabadan ilk inen Melissa oldu. Kapısının sesi tüm alanda yankılandı. Ben indiğimde de eski futbol sahası gözümde canlandı. Garaj, bir zamanlar kale direğinin bulunduğu yerde, sağdaydı. Kapının girişi de eskiden bankların bulunduğu yerdi. Babama baktım. Gözü uzaklardaydı.

Bir an üçümüz de bekledik. Çiftlik evine doğru yürümeye başlayarak büyüyü bozdum. Babam ve Melissa birkaç adım arkamdan geliyordu. Üçümüz de annemi düşünüyorduk. O da burada olmalıydı. Oğlunu bir kez daha görme şansı olmalıydı. Sunny gülüşünü uyandırdığımızın farkındaydık. Nora o fotoğrafı anneme vererek onun yüreğine su serpmişti. Bunun anlamının benim için ne kadar büyük olduğunu anlatamam.

Ken yalnız gelecekti, biliyordum. Carly başka bir yerde güvendeydi. Nerede olduğunu bilmiyordum. Konuşmalarımızda ondan nadiren bahsettik. Ken bu buluşmaya gelerek kendini riske atmış olabilirdi. Kızını riske atmayacaktı. Elbette ki bunu anlayabiliyordum.

Evin içinde yürüyüp durduk. Kimse bir şeyler içmek istemedi. Bir köşede çıkrık vardı. Dolaplı saatin tik takları sessiz odanın içinde delicesine vuruyordu. Babam sonunda oturdu. Melissa bana döndü. Abla gözleriyle baktı ve "Neden kâbus bitmiş gibi hissetmiyorum?" diye fısıldadı.

Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Beş dakika sonra bir arabanın yaklaştığını duyduk. Perdeyi açıp dışarı baktım. Hava kararıyordu. Ama görebiliyordum. Araba gri bir Honda Accord'du, asla şüphe çekmeyecek bir seçimdi. Kalbim tekledi. Dışarı fırlamak istemiştim, ama olduğum yerde öylece kaldım.

Honda yanaşıp durdu. Birkaç saniye –o lanet dolaplı saat saniyeleri de sayıyordu– hiçbir şey olmadı. Sürücü kapısı açıldı. Elimle perdeyi o kadar sert tutmuştum ki, neredeyse yırtılacaktı. Yere inen bir ayak gördüm. Sonra biri arabadan inip orada durdu.

Ken'di.

Bana gülümsedi; Ken'in o kendinden emin hayatın tadını çıkaralım gülüşü. Tek ihtiyacım olan buydu. Bir sevinç çığlığı attım ve kapıya koştum. Kapıyı hızla açtığımda Ken bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Evin içine girip beni yere yıktı. Yıllar eriyip gitmişti. Aynen böyle. Yerde, halının üzerinde yuvarlanıyorduk. Yedi yaşındaymışım gibi güldüm. Onun da güldüğünü duydum.

Gerisi muhteşem bir bulanıklıktı. Babam da bize katıldı. Sonra da Melissa. Şimdi onları bulanık birkaç görüntü halinde hatırlıyorum. Ken babama sarılıyor. Babam Ken'i boynundan tutup alnından öpüyor, birbirlerini öpüyorlar, gözler kısılıyor, yanaklardan yaşlar süzülüyor, Ken Melissa'yı havaya kaldırıp döndürüyor, Melissa ağlıyor, gerçek olup olmadığını anlamak için kardeşine dokunuyor.

On bir yıl.

Ne kadar süre bu şekilde kaldık, bilmiyorum. Bir süre sonra kanepeye oturacak kadar sakinleştik. Ken yakınımda duruyordu. Ara sıra kafamı koluyla sıkıştırıp okşadı. Kendimi bu kadar iyi hissedeceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Hayalet'i atlattın ve hayatta kaldın," dedi Ken, benim kafam

onun koltukaltındayken. "Sanırım arkanı kollamama gerek kalmamış artık."

Kendimi çekip yalvaran bir ifadeyle, "Hayır, gerek var," dedim.

Karanlık çöktü. Hep birlikte dışarı çıktık. Gece havası ciğerlerime harika gelmişti. Ken ve ben önden yürüdük. Melissa ve babam da on metre kadar geriden geliyordu; sanki bunu istediğimizi sezmişlerdi. Ken kolunu omzuma attı. Kampa gittiğimiz yıl bir atışı kaçırdığımı hatırladım. Takımım bu yüzden maçı kaybetmişti. Arkadaşlarım bana yüklenmeye başlamıştı. Önemli bir şey değildi. Burası kamptı. Herkesin başına gelebilirdi. Ken o gün beni alıp yürüyüşe çıkarmıştı. Kolu o gün de böyle omuzlarımdaydı.

Yine aynı güveni hissettim.

Bana hikâyeyi anlatmaya başladı. Çoğunlukla bildiğim şeylerdi. Bazı kötü şeyler yapmıştı. Federallerle anlaşma yoluna gitmişti. McGuane ve Asselta bunu öğrenmişti.

O gece neden eve döndüğü, özellikle de neden Julie'nin evinde olduğu konusunu geçiştirip durdu. Ama ben her şeyin açığa kavuşmasını istiyordum. Zaten yeterince yalan vardı. Bu yüzden ona açık açık sordum: "Neden Julie ve sen evinize döndünüz?"

Ken bir paket sigara çıkardı.

"Sigara mı içiyorsun artık?" dedim.

"Evet, ama bırakacağım." Bana baktı ve "Julie ve ben buluşmak için iyi bir yer olacağını düşünmüştük," dedi.

Katy'nin söylediği şeyi düşündüm. Ken gibi, Julie de bir yıldan uzun süredir eve gelmiyordu. Onun devam etmesini bekledim. Sigaraya baktı, hâlâ yakmamıştı.

"Üzgünüm," dedi.

"Sorun değil."

"Hâlâ ona ilgi duyduğunu biliyordum, Will. Ama o zaman uyuşturucu kullanıyordum. Berbattım. Belki de bunların hiçbirinin önemi yoktur. Belki de sadece bencildim, bilmiyorum."

"Önemli değil," dedim. Bu doğruydu da. Önemi yoktu. "Ama hâlâ anlamıyorum. Julie'nin bunlarla ilgisi ne?"

"Bana yardım ediyordu."

"Nasıl yardım ediyordu?"

Ken sigarasını yaktı. Artık yüzündeki çizgileri görebiliyordum. Yüz hatları biçimliydi, ama artık daha yorgundu ve bu onu daha yakışıklı gösteriyordu. Gözleri hâlâ buz gibiydi. "O ve Sheila, Haverton yakınlarında bir ev tutmuştu. Arkadaşlardı." Durdu ve başını iki yana salladı.

"Bak, Julie üzerinde malla yakalandı. Benim hatamdı. Sheila Haverton'a geldiğinde onları ben tanıştırmıştım. Julie de o hayata girdi. McGuane için çalışmaya başladı."

Böyle bir şey olduğunu ben de tahmin etmiştim. "O da mı uyuşturucu satıyordu?"

Başını salladı. "Ama ben yakalanınca, işbirliği yapmayı kabul edince, bir arkadaş lazım oldu; McGuane'i alt etmek için bir yandaş. Başta korkmuştuk, ama sonra bunu bir çıkış yolu olarak gördük. Özgürlüğümüze kavuşmanın bir yolu olacaktı, ne dediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Neyse, beni yakından izliyorlardı. Ama Julie'yi değil. Ondan şüphelenmelerini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Bana gizli belgeleri toplamamda yardım etti. Kopyalarını alınca da ona ulaştırıyordum. O gece bunun için buluşmuştuk. Sonunda yeterince bilgi elde etmiştik. Bunları federallere verip pisliği temizleyecektik."

"Anlamıyorum," dedim. "Neden o bilgileri kendinize sakladınız? Neden elinize geçer geçmez federallere vermediniz?"

Ken gülümsedi. "Pistillo'yla tanıştın mı?"

Başımı salladım.

"Anlaman gerek, Will. Bütün polisler kokuşmuş demeye çalışmıyorum. Ama bazıları öyle. Yani, bunlardan bir tanesi McGuane'e benim New Mexico'da olduğumu söyledi. Ama dahası, Pistillo gibi bazıları, çok hırslı. Elimde pazarlık yapacak bir şey olmalıydı. Kendimi öylece sunamazdım. Kendi kurallarıma göre oynayacaktım."

Bu mantıklı, diye düşündüm. "Ama sonra Hayalet nerede olduğunu öğrendi."

"Evet."

"Nasıl?"

Çitlere geldik. Ken ayağını üzerine koydu. Arkama baktım. Melissa ve babam mesafelerini koruyordu. "Bilmiyorum, Will. Bak, Julie ve ben çok korkmuştuk. Belki de biraz da bu yüzdendi. Bir sona varsın istiyorduk artık. Evde olunca özgür oluruz sanmıştım. Bodrum katındaydık, o kanepedeydik ve öpüşmeye başladık..." Yine bakışlarını kaçırdı.

"Ve?"

"Birden boynuma bir kordon dolandı." Ken sigarasından uzun bir nefes çekti. "Onun üzerindeydim ve Hayalet gizlice içeri girmişti. Sonrasında bildiğim tek şey nefes alamadığımdı. Boğuluyordum. John çok sert çekiyordu. Boynum kopacak sandım. Sonrasında ne olduğundan emin değilim. Sanırım Julie ona vurdu. Hayalet onun suratına bir yumruk attı. Çekilip toparlanmaya başladım. Hayalet silahını çıkarıp ateş etti. İlk mermi omzuma isabet etti." Gözlerini kapattı.

"Sonra kaçtım. Tanrı yardım etti ve kaçtım."

İkimiz de gecenin karanlığına gömülmüştük. Ateşböceklerini duyabiliyordum, sakince ötüyorlardı. Ken sigarasıyla oynadı. Ne düşündüğünü biliyordum. Kaçışını. Sonra da onun öldüğünü.

"Silahı vardı," dedim. "Senin hatan değil."

"Evet, tabii." Ama Ken ikna olmuşa benzemiyordu. "Sonrasında neler olduğunu tahmin ediyorsundur. Sheila'ya koştum. Carly'yi aldık. McGuane'le çalıştığım zamanlardan biriktirdiğim para vardı. McGuane ve Asselta yakınlarda olabilir düşüncesiyle kaçtık. Birkaç gün sonra gazeteler benden Julie'nin katili olarak bahsetmeye başladı ve o an sadece McGuane'den değil, bütün dünyadan kaçmam gerektiğini anladım."

Baştan beri içimi kemiren soruyu sordum. "Bana neden Carly'den bahsetmedin?"

Çenesine vurmuşum gibi yüzünü aniden yana çevirdi.

"Ken?"

Yüzüme bakmıyordu. "Bu konuyu şimdilik geçebilir miyiz, Will?"

"Bilmek istiyorum."

"Büyük bir sır değil." Ses tonu tuhaftı. Özgüvenin geri geldiğini hissediyordum, ama biraz daha farklıydı sanki. "Tehlikeli bir noktadaydım. Federaller beni onun doğumundan kısa süre önce yakaladı. Onun için endişeleniyordum. O nedenle onun varlığından kimseye bahsetmedim. Hiç kimseye. Sık sık gidiyordum, ama onlarla beraber yaşamıyordum. Carly, annesi ve Julie'yle kalıyordu. Benimle hiçbir şekilde bağlantısı olmasını istemiyordum. Anlıyor musun?"

"Evet, kesinlikle," dedim. Daha fazlasını anlatmasını bekledim. Gülümsedi.

"Ne oldu?"

"Kampı hatırladım," dedi.

Ben de gülümsedim.

"Burayı seviyordum," dedi.

"Ben de," dedim. "Ken?"

"Ne oldu?"

"Bu kadar uzun süre saklanmayı nasıl başardın?"

Güldü. Sonra da, "Carly," dedi.

"Saklanmana Carly mi yardım etti?"

"Kimseye ondan bahsetmemiş olmam. Sanırım bu hayatımı kurtardı."

"Nasıl yani?"

"Herkes bir kaçak arıyordu. Bu da yalnız bir adam demekti. Veya bir kızla takılan biri. Kimsenin bakmayı akıl edemediği şey –sürekli seyahat edip polislere görünmeden– üç kişilik bir aileydi."

Yine mantıklı gelmişti.

"Federaller beni şans eseri yakaladı. Dikkatsiz davrandım. Bilmiyorum, bazen yakalanmayı istiyordum. Bizim gibi yaşamak, sürekli korkmak, asla kök salamamak... insanı tüketiyor, Will. Sizi çok özledim. En çok da seni. Belki de gardımm düşmesine izin verdim. Belki de sonu gelsin istiyordum."

"Seni ülkeye iade mi ettiler?"

"Evet."

"Ve bir anlaşmayı daha bozdun."

"Julie cinayetini benim üstüme yıkacaklarını düşündüm. Ama Pistillo'yla buluşunca, hâlâ McGuane'i istediğini gördüm. Julie ikincildi. Benim yapmadığımı da biliyorlardı. Bunun üzerine..." Omuzlarını silkti.

Ken sonra New Mexico'dan, federallere Carly ve Sheila'dan hiç söz etmeyişinden, hâlâ onları koruduğundan bahsetti. "O kadar

erken gelmelerini istememiştim," dedi. Sesi artık daha yumuşaktı. "Ama Sheila beni dinlemedi."

Ken, o iki adam eve geldiğinde Carly'yle dışarıda olduklarını, eve geldiğinde sevgilisine işkence yaptıklarını gördüğünü, onları öldürdüğünü ve bir kez daha nasıl kaçtığını anlattı. Aynı ankesörlü telefona gelip benim evimden Nora'yı aradığından –bu FBI'ın bildiği ikinci aramaydı– bahsetti. "Onun peşine düşeceklerini biliyordum. Sheila'nın parmak izleri evin her yerindeydi. Eğer federaller bulmazsa, McGuane bulabilirdi. Bu yüzden ona saklanmak zorunda olduğunu söyledim. Sadece olaylar bitene kadar."

Ken'in Las Vegas'ta gizli bir doktor bulması birkaç gün sürmüştü. Doktor elinden geleni yapmıştı, ancak artık çok geçti. Sheila Rogers, on bir yıllık hayat arkadaşı, ertesi gün öldü. Annesi son nefesini verirken Carly arabanın arka koltuğundaydı. Ken ne yapacağını bilemediği için –biraz da Nora'nın üzerindeki baskıyı kaldıracağını düşündüğünden– onun cesedini arabaya koyup yol kenarına bırakmıştı.

Melissa ve babam artık yaklaşmıştı. Hepimiz sessizleştik.

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Carly'yi Sheila'nın bir arkadaşına bıraktım. Aslında kuzeniydi. Orada güvende olacağını biliyordum. Sonra da doğuya doğru yola çıktım."

Sonra, doğuya doğru gitmekten bahsederken... birden bir şeyler kötü gitmeye başladı.

Hiç böyle bir şey yaşadınız mı? Dinliyorsunuz, başınızı sallıyorsunuz, dikkat kesiliyorsunuz. Her şey mantıklı geliyor ve akla yatkın bir sebep arıyorsunuz ve sonra bir şey görüyorsunuz, küçücük, önemsiz, üzerinde bile durmaya değmeyecek bir şey ve her

şeyin ne kadar yanlış olduğunu anıyorsunuz.

"Annemi salı günü defnettik," dedim.

"Ne?"

"Annemi salı günü defnettik," diye tekrarladım.

"Doğru," dedi Ken.

"O gün Las Vegas'taydın, değil mi?"

Düşündü. "Doğru."

Biraz düşündüm.

"Ne oldu?" diye sordu Ken.

"Anlamadığım bir şey var."

"Nedir?"

"Cenazenin olduğu gün öğleden sonra," durdum, yüzüme bakmasını, göz göze olmayı bekledim. "Katy Miller'la diğer mezarlıktaydın."

Yüzünde şimşekler çaktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Katy seni mezarlıkta görmüş. Julie'nin mezarı başındaki bir ağacın altında duruyormuşsun. Katy'ye masum olduğunu söylemişsin. Gerçek katili bulmak için geri geleceğim demişsin. Ülkenin diğer ucundayken bunu nasıl yapabildin?"

Ağabeyim buna cevap vermedi. Orada öylece durduk. Dünyamı yeniden sallayan o sesi duyuncaya dek kalbim sıkışıyordu.

"Yalan söyledim."

Katy Miller ağacın altından çıkarken hepimiz ona döndük. Ona baktım ve hiçbir şey demedim. Daha da yaklaştı.

Katy'nin elinde silah vardı.

Ken'in göğsüne doğrultmuştu. Melissa'nın çığlık attığını duydum. Babamın "Hayır!" diye bağırdığını duydum. Ama hepsi bir ışık yılı uzakta oluyordu sanki. Katy doğrudan bana bakıyor, bana bir şeyler soruyor ve asla anlayamayacağım bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Başımı iki yana salladım.

"Sadece altı yaşındaydım," dedi Katy. "Tanık olarak gösterilmemek çok kolaydı. Ne biliyordum ki zaten? Küçücük bir çocuktum, değil mi? O gece ağabeyini gördüm. Ama John Asselta'yı da gördüm. Polisler ikisini birbirine karıştırmış olabileceğimi düşündü. Altı yaşındaki bir çocuk zevk çığlıklarını acı çığlıklarından nasıl ayırabilirdi ki? Altı yaşındaki bir çocuk için bunların ikisi de aynıydı, değil mi? Pistillo ve ajanlarının onlara anlattığım şeyi işlerine geldiği gibi çevirmeleri çok kolay oldu. Onlar McGuane'i istiyordu. Onlara göre ablam varoştaki bir esrarkeşti sadece."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedim.

Gözlerini Ken'e çevirdi. "Ben o gece oradaydım, Will. Babamın eski asker sandığının arkasına saklanmıştım. Her şeyi gördüm." Tekrar bana baktı, o ana dek böyle berrak iki göz hiç görmemiştim.

"Ablamı John Asselta öldürmedi," dedi. "Ken öldürdü."

Yaslandığım direk yıkılıyordu sanki. Başımı tekrar iki yana salladım. Melissa'ya baktım. Yüzü bembeyazdı. Babama baktım, ama başı öne eğikti.

Ken, "Bizi sevişirken gördün," dedi.

"Hayır." Katy'nin ses tonu şaşırtıcı derecede sakindi. "Onu sen öldürdün, Ken. Onu boğmayı tercih ettin, çünkü olayı Hayalet'in üzerine yıkmak istiyordun; tıpkı seni Haverton'da uyuşturucu sattığını ihbar etmekle tehdit ettiği için Laura Emerson'u boğduğun gibi."

Öne doğru adım attım. Katy bana döndü. Durdum.

"McGuane New Mexico'da Ken'i öldürmeyi başaramayınca Asselta beni aradı," diye başladı. Bu cümlelerin provasını uzun zamandır yapıyormuş gibi konuşmuştu. "Bana ağabeyini İsveç'te

yakaladıklarından bahsetti. Başta ona inanmadım. Şayet yakaladılarsa bundan nasıl haberimiz olmazdı? Bana FBI'ın McGuane'i getirebileceğini düşündükleri için Ken'i serbest bıraktıklarını söyledi. Şoktaydım. Bunca zaman sonra Julie'nin katilinin serbest kalmasına izin mi vereceklerdi? Buna izin veremezdim. Ailemin yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. Asselta bunu biliyordu, sanırım. Benimle de bu yüzden iletişime geçti."

Hala başımı iki yana sallıyordum, ama devam etti.

"Benim işim sana yakın durmaktı, çünkü eğer Ken biriyle bağlantıya geçecekse o kişi sen olacaktın. O yüzden bana güvenmen için onu mezarlıkta gördüğüm hikâyesini uydurdum."

Sonunda sesim çıktı. "Ama sana saldırdı," dedim. "Benim evimde."

"Evet," dedi.

"Hatta Asselta'nın adını bile söyledin."

"Bir düşünsene, Will." Sesi çok kendinden emin, çok sakindi.

"Neyi düşüneyim?" dedim.

"Neden yatağa kelepçeliydin?"

"Çünkü bana da aynı şekilde tuzak kuracaktı..."

Ama şimdi kafa sallayan taraf oydu. Katy silahla Ken'i işaret etti. "Seni kelepçeledi, çünkü sana bir zarar gelsin istemiyordu."

Ağzımı açtım, ama sesim çıkmadı.

"Beni yalnız yakalamak istedi. Beni öldürmeden önce sana ne anlattığımı bilmek istiyordu, ne hatırladığımı. Evet, John'un ismini söyledim. Maskenin arkasındakinin o olduğunu düşündüğüm için değil. Onu yardım etmesi için çağırdım. Sen benim hayatımı kurtardın, Will. Beni öldürecekti."

Gözlerim yavaşça ağabeyime kaydı.

"Yalan söylüyor," dedi Ken. "Julie'yi neden öldüreyim ki? Bana yardım ediyordu."

"Bu kısmen doğru," dedi Katy. "Haklısın. Julie, Ken'in yakalanmasının bir özgürlük şansı olduğunu düşündü, tıpkı sana söylediği gibi. Ve evet, Julie, McGuane'in yakalanması için yardım etmeyi de kabul etti. Ama ağabeyin işi daha ileri götürdü."

"Nasıl?" diye sordum.

"Ken de Hayalet'ten kurtulmak zorunda olduğunu biliyordu. İşin ucunu açık bırakmayacaktı. Bunun yolu da Asselta'yı Laura Emerson cinayetinden tutuklatmaktı. Ken, Julie'nin bu konuda sorun çıkarmayacağını anladı. Ama yanılıyordu. Julie ile John'un ne kadar yakın olduğunu hatırlıyor musun?"

Güçlükle başımı salladım.

"Aralarında bir bağ vardı. Nedenini biliyormuş gibi yapmayacağım. Onların açıklayabileceğini de sanmıyorum. Ama Julie onu önemsiyordu. Belki de onu önemseyen tek kişiydi. McGuane'i yakalatacaktı. Bunu memnuniyetle yapacaktı. Ama John Asselta'ya asla zarar vermezdi."

Konuşamıyordum.

"Bu saçmalık," dedi Ken. "Will?"

Ona bakmadım.

Katy devam etti. "Julie Ken'in ne yapacağını anlayınca, uyarmak için Hayalet'i aradı. Ken kasetleri ve dosyaları almak için bize geldi. Ablam da onu oyalamaya çalıştı. Seviştiler. Ken delilleri istedi, ama Julie vermeyi reddetti. Ken sinirledi. Onları nereye sakladığını sordu. Söylemedi. Ne yapmaya çalıştığını anlayınca da üzerine çullanıp onu boğdu. Hayalet birkaç saniye geç kalmıştı. Kaçarken Ken'i vurdu. Onun peşinden gideceğini sanmıştım, ama

Julie'yi yerde ölmüş görünce kendini kaybetti. Kendini yere attı. Kafasını avuçlarının arasına alıp kaldırdı ve şimdiye dek duyduğum en acı yakarışı duydum. İçinde bir şeyler asla tamir edilmeyecek şekilde kırılmış gibiydi."

Katy aramızdaki mesafeyi kapattı. Gözlerime baktı ve bakışlarını çekmedi.

"Ken, McGuane'den ya da hapse girmekten korktuğu için kaçmadı," dedi. "Julie'yi öldürdüğü için kaçtı."

Sendeliyordum, tutunacak bir yer aradım. "Ama Hayalet," dedim güçlükle. "Bizi kaçırdı..."

"Onu biz ayarladık," dedi. "Kaçmamıza izin verdi. İkimizin de fark etmediği, senin bu kadar hevesli ve hazır olduğundu. Şoför de işler inandırıcı olsun diye oradaydı. Onu bu kadar kötü yaralayacağını düşünemedik."

"Peki neden?"

"Çünkü Hayalet gerçeği biliyordu."

"Hangi gerçeği?"

Yine Ken'i gösterdi. "Ağabeyinin senin hayatını kurtarmak için asla ortaya çıkmayacağını. Kendini asla tehlikeye atmazdı. Böyle bir şey," boşta olan elini havaya kaldırdı, "seninle buluşmayı kabul etmesinin tek yoluydu."

Başımı tekrar salladım.

"O gece bahçede bekleyen bir adam vardı. Ne olur ne olmaz diye. Kimse gelmedi."

Geri çekildim. Melissa'ya baktım. Babama baktım. Bunların doğru olduğunu biliyordum. Söylediklerinin her kelimesi. Hepsi doğruydu.

Julie'yi Ken öldürmüştü.

"Sana zarar vermeyi hiç istemedim," dedi Katy bana. "Ama

ailemin bir sona ihtiyacı vardı. FBI onu serbest bırakmıştı. Seçme şansım yoktu. Ablama yaptığı şeyle onu öylece bırakamazdım."

Babam ilk kez konuştu. "Peki, şimdi ne yapacaksın, Katy? Onu vuracak mısın?"

Katy, "Evet," dedi.

Her şeyin yeniden sarsılmaya başladığı an oydu.

Fedakârlığı babam yaptı. Bağırdı ve Katy'nin üzerine atladı. Katy silahı ateşledi. Babam üzerine gitmeye devam etti. Silahı onun elinden düşürdü. Ama kendisi de bacağını tutarak yere yığıldı.

Ama yeterince dikkat dağılmıştı.

Kafamı kaldırdığımda Ken'in kendi silahını çıkardığını gördüm. Gözleri –bir zamanlar buz gibi diye tarif ettiğim– Katy'ye odaklanmıştı. Onu vuracaktı. Hiç tereddüdü yoktu. Tek yapması gereken nişan alıp tetiği çekmekti.

Üzerine atladım. O tetiği çekerken elim onun koluna vurdu. Silah yere düştü, ama ateşlenmişti. Ağabeyimi yere düşürdüm. Yine yerde yuvarlandık, ama bu sefer eskisi gibi değildi. Bu kez değil. Mideme dirseğiyle vurdu. Nefesim kesildi. Ayağa kalktı. Silahı Katy'ye doğrulttu.

"Hayır," dedim.

"Buna mecburum," dedi.

Onu yakaladım. Güreştik. Katy'ye kaçmasını söyledim. Ken hızla bundan faydalandı. Beni alta aldı. Göz göze geldik.

"O son halka," dedi.

"Onu öldürmene izin vermeyeceğim."

Ken silahın kabzasıyla alnıma vurdu. Yüzlerimiz birbirine iki santim uzaklıktaydı. Melissa'nın çığlık attığını duydum. Ona geride durmasını söyledim. Gözümün ucuyla ceptelefonunu çıkarıp bir yeri aradığını gördüm.

"Devam et," dedim. "Çek tetiği."

"Çekmeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi.

"Sen benim ağabeyimsin."

"Ne olmuş?" Sonra şeytanı, aldığı şekilleri, insanın kendini ondan asla koruyamayacağını düşündüm. "Katy'nin dediklerini duymadın mı? Neler yapabileceğimin farkında değil misin; kaç kişiye zarar verdim ve ihanet ettim?"

"Bana değil," dedim yumuşak bir tonla.

Ken başını arkaya attı. Kahkahası sessizlikte yankılanıyordu. Bu ses tüylerimi ürpermişti. "Sana değil mi?" dedi. Bana bakıp dudaklarını büzdü.

"Sana," diye fısıldadı kulağıma, "herkesten çok zarar verip ihanet ettim."

Sözleri suratıma tuğla gibi çarpıyordu. Ona baktım. Yüzü gergindi, tetiği çekeceğini biliyordum. Gözlerimi kapatıp bekledim. Bağırışlar, çığlıklar vardı, ama hepsi çok uzaktaymış gibiydi. O an tek duyduğum –bana ulaşan tek ses– Ken'in ağladığıydı. Dünya yok olmuştu. Sadece ikimiz vardık.

Tam olarak ne olduğunu söyleyemem. Belki içinde bulunduğum durum, sırtüstü ve çaresiz bir halde oluşum, ağabeyimin bu kez kurtarıcım, koruyucum değil de üzerimde gölge gibi duruşu yüzündendi. Belki Ken bana bakmış, ne kadar kırılgan olduğumu görmüş ve içgüdüsel olarak beni koruması gerektiğini düşünmüştü. Belki de onu sarsan bu olmuştu. Bilmiyorum. Ama göz göze geldiğimizde yüzü gevşemeye başlamıştı.

Sonra her şey tekrar değişti.

Ken'in ellerinin üzerimden çekilişini hissettim, ama silah hâlâ alnımdaydı. "Bana bir söz vermeni istiyorum, Will," dedi.

"Nedir?"

"Carly'yle ilgili."

"Kızın."

Ken gözlerini kapattı ve orada gerçek acıyı gördüm. "O Nora'yı çok seviyor," dedi. "Ona ikinizin bakmasını istiyorum. Onu siz büyütün. Bana söz ver."

"Peki sen?.."

"Lütfen," dedi Ken, sesi yalvarmadan farksızdı. "Lütfen, bana söz ver."

"Tamam, söz veriyorum."

"Bir de onu asla beni görmeye getirmeyeceğine söz vereceksin."

"Ne?"

Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yanaklarından süzülen yaşlar ikimizin de yüzünü ıslatmıştı. "Söz ver, lanet olsun. Ona benden bahsetme. Onu kendi çocuğun gibi büyüt. Beni hapishanede ziyarete gelmesine asla izin verme. Söz ver, Will. Söz ver yoksa ateş ederim."

"Önce o silahı bana ver," dedim. "Sonra söz vereceğim."

Ken yüzüme baktı. Silahı verdi. Sonra beni kuvvetlice öptü. Kollarımı ona doladım. Ona sarıldım, yani katile. Küçük bir çocuk gibi göğsümde ağladı. Siren seslerini duyana dek orada öylece kaldık.

Onu üzerimden itmeye çalıştım. "Git," diye fısıldadım ona. "Lütfen. Kaç, haydi."

Ama kıpırdamadı. Bu kez yapmadı. Nedenini asla bilemeyeceğim. Belki yeterince kaçmıştı. Belki de şeytanını yenmeye çalışıyordu. Belki de biri ona sarılsın istiyordu. Bilmiyorum. Ama Ken kollarımda kaldı. Polisler gelip onu kollarımdan alana kadar da orada kaldı.

58

Dört gün sonra

Carly'nin uçağı zamanında kalktı.

Bizi havaalanına Kare getirdi. O, Nora ve ben Newark Havalimanı'nın C terminaline doğru birlikte ilerledik. Nora önden yürüdü. Çocuğun endişeli ve onu tekrar göreceği için heyecanlı olduğunu biliyordu. Ben de tedirgindim ve korkuyordum.

Kare, "Wanda'yla konuştuk," dedi.

Ona baktım.

"Ona her şeyi anlattım."

"Ve?"

Durdu ve omuzlarını silkti. "Görünen o ki, ikimiz de beklediğimizden çok daha önce baba olacağız."

Ona sarıldım, ikisi için de çok sevinmiştim. Hiç tanımadığım, on iki yaşında bir kızı büyütecektim. Elimden geleni yapacaktım, ama Kare'nin söylediği şeye rağmen, ben asla Carly'nin babası olamazdım. Ken'e dair çok fazla şey vardı, bunlardan biri de ömrünün sonuna kadar hapiste kalabileceğiydi, ama kızını bir daha asla görmemek konusundaki ısrarı içimi acıtıyordu. Sanıyorum ki,

benden çocuğunu korumamı istemişti. Yine sanıyorum ki, hayatında olmamasının kızı için en iyisi olacağını düşünmüştü.

"Sanıyorum ki" dedim, çünkü ona soramadım. Gözaltına alınınca benimle görüşmeyi reddetti. Nedenini bilmiyordum ama sesi kulağımdaydı...

Sana herkesten daha çok zarar verdim ve ihanet ettim.

Her kelime içimi parçalıyordu.

Kare dışarıda bekledi. Nora ve ben içeri girdik. Parmağında nişan yüzüğü vardı. Elbette ki erken gelmiştik. Geliş kapısını bulduk ve koridora geçtik. Nora çantasını X-ray cihazına soktu. Metal dedektöründen geçtim, bir tek saatim vardı. Uçağın inmesine daha on beş dakika olmasına rağmen kapıya koştuk.

Oturduk, el ele tutuştuk ve bekledik. Melissa bir süre daha şehirde kalmaya karar vermişti. Babama bakacaktı. Yvonne Sterno, söz verildiği üzere, bir özel haber hazırladı. Bunun kariyerine etkisi ne olacaktı, bilmiyordum. Henüz Edna Rogers'ı da aramamıştım. Yakında arayacaktım.

Katy ateş etmesinden ötürü ceza almadı. Bu işin sona ermesini ne kadar istediğini biliyordum. *O akşam ona yardım ettim mi, yoksa edemedim mi,* diye düşündüm. Belki de etmişimdir.

Müdür Yardımcısı Joe Pistillo, kısa süre önce yıl sonunda emekliye ayrılacağını duyurmuştu. Neden benden ısrarla Katy Miller'ı bu işin dışında tutmamı istediğini şimdi anlıyordum; sadece onun iyiliği için değil, aynı zamanda gördüğü şey yüzünden. Pistillo'nun gerçekten de altı yaşında bir kızın tanıklığından ya da acı içinde kıvranan ablasının yüzünün onu hikâyeyi kendince değiştirmeye iteceğinden şüphe edip etmediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, federallerin Katy'nin ifadesini, küçük bir kızı koruma amacıyla gizli tuttuğuydu. Ama kendimce şüphelerim vardı.

Ağabeyim hakkındaki gerçeği öğrenince sarsıldım elbette,

ama kulağa tuhaf gelse de bir şekilde atlatacaktım. En çirkin gerçek bile, en güzel yalandan yeğdir. Dünyam kararmıştı, ama eksenine de oturmuştu.

Nora eğildi. "İyi misin?"

"Korkuyorum," dedim.

"Seni seviyorum," dedi. "Carly de sevecek."

Gelen monitörüne baktık. Yanıp sönmeye başladı. Continental Airlines mikrofonu aldı ve 672 sefer sayılı uçağın indiğini bildirdi. Carly'nin uçağı. Nora'ya döndüm. Gülümseyip elimi sıktı.

Gözlerim etrafta dolaşmaya başlamıştı artık. Bekleyen yolculara, takım elbiseli adamlara, bagajlarını çeken kadınlara, tatile giden ailelere, uçağı rötar yapanlara, tükenmişlere ve yorgunlara baktım. Hepsine göz gezdiriyordum ki o an onu bana bakarken gördüm. Kalbim durdu.

Hayalet.

Spazm geçirecektim.

Nora, "Ne oldu?" diye sordu.

Hayalet başıyla işaret edip beni çağırdı. Transa geçmiş gibi ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hemen dönerim," dedim.

"Ama şimdi gelecek."

"Lavaboya gitmem gerek."

Nora'yı nazikçe başından öptüm. Endişeli görünüyordu. Kapıya doğru baktı, ama Hayalet artık görünürde değildi. Biliyordum. Şayet yürürsem o beni bulurdu. Onu görmezden gelmek işleri daha da kötüleştirirdi. Kaçmak faydasızdı. Er ya da geç bizi bulacaktı.

Onunla yüzleşmeye mecburdum.

Onun olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Bacaklarım

kalkmıyordu, ama gidiyordum. Boş ankesörlü telefonların yanından geçtikten sonra onu duydum.

"Will?"

Döndüm, ve oradaydı. Benden yanına oturmamı istedi. Oturdum. Birbirimize bakmak yerine camdan dışarı bakıyorduk. Pencere güneş ışınlarını büyütüyordu. Sıcak rahatsız ediciydi. Gözlerimi kıstım. O da kıstı.

"Ağabeyin için geri dönmedim," dedi Hayalet. "Carly için döndüm."

Sözleriyle taş kesmiştim. "Onu alamazsın," dedim.

Gülümsedi. "Anlamıyorsun."

"O zaman anlat."

Hayalet bana doğru döndü. "İnsanlar ikiye ayrılsın istiyorsun, Will. İyiler bir tarafa, kötüler diğer tarafa. Böyle olmuyor, değil mi? Asla bu kadar değildir. Sevgi mesela, nefrete döner. Her şeyi başlatan da bu. İlkel sevgi."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Baban," dedi. "Ken'i çok seviyordu. Bunun temelini aradım, Will. Burada buldum. Babanın sevgisinde."

"Hala neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Diyeceğim şu ki," diye devam etti Hayalet, "sadece bir kişiye anlattım. Anlıyor musun?"

Anladığımı söyledim.

"Ken'le dördüncü sınıfta olduğumuz zamana git," dedi. "Daniel Skinner'ı benim bıçaklamadığımı göreceksin. Ken yaptı. Ama baban onu o kadar seviyordu ki, korudu. Babamı satın aldı. Ona beş bin dolar verdi. İster inan ister inanma, baban neredeyse kendini hayırsever ilan edecekti. Babam beni hep dövüyordu. Çoğu insan benim başka bir aileye verilmem gerektiğini düşünüyordu. Babanın bakış açısına göre, ya kendimi savunmaya kalkacaktım

ya da terapi görüp günde üç öğün tabldot yiyecektim."

Şaşkınlıktan sesimi çıkaramadım. Küçükler Ligi'ndeki karşılaşmamız geldi aklıma. Babamın korkusu, eve döndüğümüzdeki buz gibi sessizliği, Asselta'ya "Birini istiyorsan, beni al," deyişi... Bir kez daha hepsi çok mantıklı geliyordu.

"Gerçeği sadece bir kişiye anlattım," dedi. "Kim olduğunu tahmin edebilir misin?"

Bir şey daha yerine oturdu. "Julie," dedim.

Başını salladı. İşte aralarındaki bağ. Aralarındaki tuhaf bağı açıklıyordu bu.

"Peki neden buradasın?" diye sordum. "İntikamı Ken'in kızından almak için mi?"

"Hayır," dedi Hayalet gülerek. "Bunu anlatabilmenin kolay bir yolu yok, Will, ama belki bilim yardımcı olur."

Bana bir dosya verdi. Ona baktım. "Aç," dedi.

Söylediğini yaptım.

"Bu, kısa süre önce defnedilen Sheila Rogers'ın otopsi raporu," dedi.

Kaşlarımı çattım. Bunu nasıl bulduğunu merak etmedim. Eminim ki kaynakları vardı. "Bunun olaylarla ne ilgisi var?"

"Buraya bak." Hayalet sayfanın ortasında bir şey gösterdi. "Alttakini görüyor musun? Kasık kemiklerinde kemik zarı yırtığı izi yok. Göğüs ve karın duvarında eski çizgiler yok. Tuhaf değil, tabii ki. Aradığın bir şey yoksa hiçbir anlam ifade etmez."

"Aradığın derken?"

Dosyayı kapattı. "Kurbanın doğum yaptığının işaretini." Yüzümdeki şaşkınlığı görüp ekledi: "Şöyle söyleyeyim, Sheila Rogers Carly'nin annesi olamaz."

Bir şey diyecek oldum, ama Hayalet bana bir dosya daha verdi. Üzerindeki isme baktım.

Julie Miller.

Ürperdim. Açtı ve yazan şeyi gösterip okudu: "Kasık bölgesinde izler, solmuş çizgiler, göğüs ve rahmin yapısında mikroskobik değişiklikler," dedi. "Travma da yakın döneme ait. Görüyor musun? Epizyotomi izi hâlâ belli."

Yazanlara baktım.

"Julie Ken'le buluşmak için dönmedi. Yaşadığı kötü şeylerden toparlanmak için geldi. Kendini yeniden buluyordu, Will. Sana gerçeği anlatmak istiyordu."

"Hangi gerçeği?"

Başını iki yana salladı ve devam etti. "Sana daha önce anlatacaktı, ama nasıl tepki vereceğini bilemedi. Senden o kadar kolay ayrılmasına izin vermen... yani onun için savaşmalıydın. Sen bırakıp gittin."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

"Julie ölmeden altı ay önce bir bebek dünyaya getirdi," dedi Hayalet. "O ve bebeği, kızı, Sheila Rogers'la aynı evde oturuyordu. Sanırım Julie sana o gece anlatacaktı, ama ağabeyin devreye girdi. Sheila da o çocuğu çok seviyordu. Julie öldürülüp de Ken kaçmak zorunda kalınca, Sheila ona kendi bebeğiymiş gibi bakmaya karar verdi. Ken de uluslararası bir kaçakken çocuğun yanında olmasının ne kadar işine yarayacağını görmüştü. Onun çocuğu filan yoktu. Sheila'nın da. Bundan daha iyi bir kılıf olamazdı."

Ken'in fısıldayarak söyledikleri geldi aklıma...

"Söylediklerimi anlıyor musun, Will?"

Sana herkesten daha çok zarar verdim ve ihanet ettim.

Hayalet'in sesi gözümün önündeki bulanıklığı dağıttı. "Sen bir suret değilsin. Carly'nin gerçek babası sensin."

Artık nefes almıyordum sanki. Boş boş bakıyordum. İncinmiş ve aldatılmıştım. Ağabeyim. Ağabeyim çocuğumu almıştı benden.

Hayalet ayağa kalktı. "İntikam ya da adalet için gelmedim," diye devam etti. "Ama gerçek şu ki, Julie beni korumak isterken öldü. Onu yarı yolda bıraktım. Çocuğunu koruyacağıma söz vermiştim. On bir yılımı aldı."

Güçlükle ayağa kalktım. Yan yana duruyorduk. İnsanlar uçaktan akarcasına iniyordu. Hayalet cebime bir şey sıkıştırdı. Bir kâğıt parçası. Önemsemedim.

"McGuane seni rahatsız edemesin diye o güvenlik kamerası kasetini Pistillo'ya ben gönderdim. Delilleri o gece evde buldum ve bunca yıl sakladım. Sen ve Nora artık güvendesiniz. Ben her şeyin icabına baktım."

Daha çok yolcu geliyordu. Orada durdum, bekledim ve dinledim.

"Katy'nin Carly'nin teyzesi, Millerlar'ın da onun büyükanne ve büyükbabası olduklarını unutma. Onun hayatının bir parçası olsunlar. Beni duydun mu?"

Başımı salladım, işte o anda Carly indi. İçimdeki her şey iflas etmişti. Kız dimdik yürüyordu. Tıpkı... tıpkı annesi gibi. Carly etrafına baktı ve Nora'yı görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Yüreğim parçalandı. Oracıkta paramparça olmuştu. O gülüş. O gülüş annemin gülüşüydü. Sunny'nin gülüşüydü, sanki geçmişten gelmiş ve annemin –ve elbette Julie'nin de– tamamen yok olmadığını göstermek ister gibiydi.

Ağlamamak için zor tuttum kendimi ve sırtımda bir el hissettim.

"Git şimdi," diye fısıldadı Hayalet, beni nazikçe kızıma doğru iterek.

Arkama baktım, ama John Asselta çoktan gitmişti. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Sevdiğim kadına ve kızıma doğru yürüdüm.

HARLAN COBEN

İHANETİN 5 YÜZÜ

ASLINDA HER ŞEY YALANDI...

Will ve ağabeyi Ken'in hayatı ılık, sakin bir gecede Will'in sevgilisi Julie'nin vahşice öldürülmesiyle altüst olur. Bu cinayetin baş şüphelisi de Ken'dir. Aleyhine onlarca kanıt olmasına rağmen ortadan kaybolan Ken, arkasında birçok soru işareti, parçalanmış bir aile ve büyük bir gizem bırakır. Ondan uzun süre haber alamayan Will ise ağabeyinin öldüğüne inanır.

Şimdi, on bir yıl sonra Will, Ken'in hayatta olduğuna dair bir iz bulur. Bu, Will'in ağabeyi ve kendisiyle ilgili sarsıcı gerçekleri öğreneceği olaylar zincirinin başlangıcıdır. Etrafını saran şiddet dolu gizem çözüldükçe, Will kendini sonuna kadar gitmek isteyeceği soluk soluğa bir maceranın içinde bulur. Üstelik en büyük sürprizi daha öğrenmemiştir.

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI
t 22
www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-714-2
9 786053 487142
internetten sipariş: okuoku.com